

Đâm Lao Phải Gả Theo Lao

Contents

Đâm Lao Phải Gả Theo Lao	2
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	9
4. Chương 04	13
5. Chương 05	17
6. Chương 06	21
7. Chương 07	27
8. Chương 08	31
9. Chương 09	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	42
12. Chương 12	48
13. Chương 13	53
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	67
17. Chương 17	71
18. Chương 18	75
19. Chương 19	79
20. Chương 20	83
21. Chương 21	90
22. Chương 22	93
23. Chương 23	97
24. Chương 24	101
25. Chương 25	105
26. Chương 26	108
27. Chương 27	111
28. Chương 28	117
29. Chương 29	124
30. Chương 30	129
31. Chương 31	131
32. Chương 32	134
33. Chương 33	138
34. Chương 34	141
35. Chương 35	144
36. Chương 36	147
37. Chương 37	151
38. Chương 38	154
39. Chương 39	157
40. Chương 40	162
41. Chương 41	165

42. Chương 42	168
43. Chương 43	175
44. Chương 44	181
45. Chương 45	187
46. Chương 46	193
47. Chương 47	199
48. Chương 48	203
49. Chương 49	206
50. Chương 50	210
51. Chương 51	215
52. Chương 52	219
53. Chương 53	224
54. Chương 54	229
55. Chương 55	233
56. Chương 56 – Chính Văn Hoàn	240
57. Phiên Ngoại: Gậy Trúc	246
58. Phiên Ngoại: Khang Hy Năm Năm Mươi Lăm – Hết	254

Đâm Lao Phải Gả Theo Lao

Giới thiệu

Nàng là Bảo Nhi người gặp người thích, chỉ có duy nhất một con gấu mèo luôn luôn làm mặt lạnh vớ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-lao-phai-ga-theo-lao>

1. Chương 01

Chương 1: Bảo Nhi tiểu thư

“Bảo Nhi, dậy đi, Bảo Nhi, phải rời giường nào

~” một vị phu nhân xinh đẹp nhẹ nhàng lôi kéo tiểu nha đầu đương còn cuộn tròn trong chăn.

“Không dậy nổi, người ta còn chưa tỉnh ngủ mà

~” từ trong chăn truyền ra một tiếng lầu bầu không rõ.

“Bảo Nhi, nhìn xem nhị ca mua món ngon gì uội nè?” Một âm thanh trong trẻo vang lên, “Thơm quá ta, quay vừa tới

mềm mềm

“

“Không ăn.” Nhị ca thực sự là không có sáng kiến mà, sáng nào cũng ăn bồ câu non quay, nàng cũng đâu phải bị điên chứ.

“Đúng vậy, Mục Vân, con không biết mua món khác sao? Bảo Nhi nói thích ăn không có nghĩa là ăn cái kiểu thế này! Nhanh đi, mua món về đây.” Phụ nhân quay đầu nhìn nhĩ tử của mình trách cứ.

“Nương, là em ấy muốn ăn, tâm người thiết là thiên vị triệt để mà.” Trần Mục Vân nhìn mẫu thân mình ai oán than thở. Từ một tháng trước nhặt được cái cô bé “Bảo Nhi” này, mấy tên nhĩ tử máu mủ ruột thịt bọn họ liền từ “Bảo” biến thành “Thảo” (*) mất rồi.

(*Bảo [bảo]: bảo bối. “Thảo” [cảo]: cỏ, rơm rạ. Vì đồng âm nên mình để nguyên)

“Nhị ca, tim nằm ở bên trái, vốn là lệch sang một bên rồi, người có thể không có tri thức nhưng không thể không có thường thức nha.” Giọng nói từ trong chặn lại hảo tâm khuyển bảo.

“Ừ, vẫn là Bảo Nhi chúng ta thông minh, Bảo Nhi ngoan, dậy ăn điểm tâm đi nào, hôm nay còn phải đi dâng hương với nãi nãi (*) đó!” Trần phụ nhân nói tiếp.

(*bà nội)

“Lại phải dâng hương

con quên mất tiêu.” Cái chân bắt đầu dịch chuyển, một hồi sau, hai cánh tay thò ra, Trần phụ nhân lập tức nhẹ nhàng kéo nàng đứng lên, hai cánh tay đó cũng nhân cơ hội quàng lên cổ Trần phụ nhân, “Cô cô (*) buổi sáng tốt lành!” Bảo Nhi cười tùm tùm chào.

(*chị hoặc em của cha)

“Bảo Nhi thực ngoan! Lại đây, cô cô mặc y phục cho con!” Trần phụ nhân ngắt yêu mặt Bảo Nhi, vừa cười vừa nói.

“Không cần đâu cô cô, nhân gia tự mình mặc được.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, lại quay sang nhìn Trần Mục Vân, “Nhị ca, huynh không cảm thấy lúc mỹ nữ thay quần áo huynh nên tránh đi một chút sao?”

“Bảo Nhi tiểu thư nói có lý, tiểu nhân liền đi ra ngoài đợi hầu.” Trần Mục Vân ôm quyền đáp lại.

“Chuẩn!” Bảo Nhi phất tay một cái, cực kì tự nhiên.

Tới lúc Bảo Nhi cùng Trần phụ nhân xuất hiện tại Tùng Duyên viện nơi Trần lão phu nhân đông đảo nha hoàn phó phụ (*) đã có mặt trong viện chờ sẵn. Vào phòng khách, liền thấy Trần lão phu nhân đang cùng Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ nói chuyện.

(*phó phụ: người hầu già, vú già)

“Thỉnh an nãi nãi, nhị ca, tiểu ca.” Bảo Nhi ngọt ngào chào hỏi.

“Ôi, tiểu Bảo Nhi nhà mình hôm nay sao lại đẹp vậy ta?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

“Nãi nãi, người xem tiểu ca chê con bình thường không đẹp

~ ” Bảo Nhi bĩu môi cợt tới bên cạnh Trần lão phu nhân, ôm lấy cánh tay Trần lão phu nhân lắc qua lắc lại.

“Tiểu ca của con nói càn mà, Bảo Nhi chúng ta là đẹp nhất.” Trần lão phu nhân cười dỗ nàng.

“Nãi nãi là tốt nhất!” Bảo Nhi đáp lời.

“Tiểu nha đầu, chỉ biết nói ngọt.” Trần lão phu nhân mắng yêu.

“Con thấy nha đầu Bảo Nhi kia ăn mút hoa quả lớn lên mà.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Hừ, các người cũng ăn không ít, vậy mà không có đứa nào ngoan ngoãn như Bảo Nhi.” Trần phụ nhân không chút khách khí phản bác.

“Nương, bọn con có phải là thân sinh của người không vậy?” Trần Mục Vũ làm bộ hờn tủi.

“Con là ôm tối.” Trần phụ nhân cười nói, “Nương, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta cũng nên xuất môn thôi.”

“Mọi thứ đều chuẩn bị tốt chứ?” Trần lão phu nhân vịn lấy tay nha hoàn đứng dậy, Bảo Nhi tự động nắm lấy tay lão phu nhân đi bên cạnh.

“Vâng, đều đã chuẩn bị chu đáo.” Trần phu nhân nói.

Đoàn người ra cửa chia nhau lên xe ngựa hướng tới Tuệ Ân Tự ở thành tây mà xuất phát.

Trần lão phu nhân mừng một và mười lăm mỗi tháng đều mang theo con dâu cùng cháu chắt tới Tuệ Ân Tự dâng hương, vì thế Bảo Nhi đã theo tới hai lần. Tuệ Ân Tự rất lớn, hương hỏa hưng thịnh, mừng một với mười lăm lại càng đông đúc. Phật môn thanh tịnh trái lại càng giống như chốn du sơn ngoạn thủy, Bảo Nhi vóc người nho nhỏ chỉ có thể nhìn thấy một rừng toàn là bóng lưng, ngưỡng nhìn tới mức cái cổ đau nhức, liền lập tức buông tha ý định, thành thành thật thật bám lấy cánh tay Trần phu nhân đi ở bên cạnh.

Trên đại điện, tiểu sa di (*) giúp các nàng đốt hương xong, Trần lão phu nhân, Trần phu nhân quỳ gối trước Phật tượng, hai tay đan thành hình chữ thập thành kính cầu khẩn, Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ, Bảo Nhi lặng lẽ đứng ở phía sau. Đợi hơn nửa ngày hai người mới cúng bái xong. Trần lão phu nhân theo thường lệ cúng dường (**), sau đó đoàn người mới chậm rãi rời khỏi đại điện trở về.

(*tiểu sa di: người mới xuất gia

**nguyên văn là “tiền hương du”: tiền nhang dầu...)

“Cô cô, người hứa nguyện gì vậy ạ?” Bảo Nhi theo lệ làm con gấu túi bám trên người Trần phu nhân.

“Cô cô mong sớm được ẵm cháu một chút!” Trần phu nhân nói xong nhú nhú đầu mày, ba cậu con trai tuổi chẳng còn nhỏ nhưng vẫn dùng dằng không chịu rước dâu.

“Cô cô, người muốn Trần đại thiếu cưới vợ sớm chút có đúng hay không?” Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi.

“Đúng vậy, nhưng mà đại ca con nó không chịu!” Trần phu nhân thở dài. Trưởng tử của bà Trần Mục Phong đã hai mươi sáu còn không chịu đón dâu, mỗi khi bà nhắc tới, hần liền lạnh lùng quét mắt vài cái, sau đó lại không có kết quả.

“Cô cô, con thấy người đem ước nguyện này ký thác trên người nhị ca với tiểu ca so ra còn mau hơn, Trần đại thiếu ư, người còn phải chờ lâu!” Bảo Nhi trả lời.

“Bảo Nhi nè, vì sao con không gọi Mục Phong là đại ca chứ?” Trần phu nhân nghi hoặc hỏi.

“Huynh ấy đâu giống đại ca, tuyệt đối chính là giống đại gia!” Bảo Nhi bĩu môi. Không phải là nàng lúc tỉnh lại nói một câu “Đại thúc, người là ai?” thôi sao? Hần liền lòng dạ hẹp hòi so đo tính toán, hừ hừ, thế thì nàng gọi hần là Trần đại thiếu được rồi.

“Bảo Nhi, tính tình Mục Phong hơi lãnh đạm một chút, có điều lòng dạ không xấu, sau này con sẽ biết.” Trần phu nhân mỉm cười thay nhĩ tử ra mặt.

“Cô cô, người nói thật là hàm súc, Trần đại thiếu kia không phải lạnh nhạt mình con mà! Tối gần huynh ấy trong vòng ba thước đều bị trọng thương do đóng băng.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, cho nên nàng luôn luôn cách hần rất xa.

“Nha đầu này, cái miệng nhỏ nhắn lúc dỗ người ta ngọt vô cùng, không ngờ mắng người cũng lợi hại như vậy!” Trần phu nhân nhéo mũi Bảo Nhi.

“Cô cô, người mà nhân gia thích đương nhiên phải dỗ ngọt, không thích ư, hần không chọc con đương nhiên con cũng sẽ không mắng hần rồi!” Bảo Nhi cười đáp.

“Vậy có nghĩa là Bảo Nhi thích cô cô đúng không?” Trần phu nhân cũng cười hỏi.

“Cô cô đối với Bảo Nhi tốt nhất, người ta đương nhiên thích cô cô.” Bảo Nhi ngọt ngào cười.

“Con đó tiểu Bảo Nhi, nếu con là nữ nhi của cô cô thì tốt rồi.” Trần phu nhân nói xong, trong lòng lại dấy lên một nỗi bất an. Bảo Nhi là do bọn họ nhặt được, nếu như mai này Bảo Nhi nhớ lại chính mình là ai nhất định sẽ ly khai, thế nhưng hiện tại nàng rất luyện tiếc, mới gần gũi một tháng chứ mấy

~ giả như tương lai Bảo Nhi đi rồi

ai, phải chi không nhớ lại thì tốt rồi

~

“Vậy người cứ coi như Bảo Nhi là con được rồi!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Tốt lắm, tốt lắm!” Trần phu nhân tươi tỉnh lại.

Đang nói chuyện, xe ngựa ngừng lại, đám nha hoàn tới đỡ, Bảo Nhi lại tự mình khẽ nhảy xuống đất, Trần phu nhân sợ đến vội vàng kêu “Bảo Nhi cẩn thận!”, đã thấy Bảo Nhi cười tí mắt, đứng vững vàng trên mặt đất.

“Lần sau không được nhảy, lỡ như sái chân thì làm sao bây giờ?” Trần phu nhân vỗ đầu Bảo Nhi trách cứ.

“Cô cô, không sao đâu, người yên tâm, con nhảy như vậy nhiều rồi

~” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, kéo lấy tay Trần phu nhân đi vào trong.

2. Chương 02

Chương 2: Các ca ca Trần gia

Còn chưa tới phòng khách đã nghe thấy tiếng cười sang sảng vọng ra, Trần Mục Vân cười bảo: “Nhạc huynh tới rồi!”

Vào phòng khách, đương ngồi trên chính vị là Trần lão gia, ghé bên tay phải là một nam tử anh tuấn mặt không chút biểu cảm, bên trái cũng ngồi một người, so với người ngồi bên phải kia thoạt nhìn ôn hòa hơn rất nhiều, lại có một đôi mắt hoa đào.

“Bá mẫu, Kiến Thần (*) lại tới quấy rầy.” Người mắt hoa đào kia đứng lên cười cùng Trần phu nhân chào hỏi.

(*Nguyên văn là “ ”: QT và Hán Việt đều dịch là “Kiến Sơn”, mình tra trên GG lại dịch là “Kiến Thần” nên mình để tạm. Sau này có ai đề nghị khác thì mình sẽ sửa)

“Kiến Thần đã lâu không thấy tới chơi, ta còn tưởng rằng cháu đã quên Trần bá mẫu rồi chứ. Lệnh tôn lệnh đường thân thể có mạnh khỏe không?” Trần phu nhân mỉm cười hỏi, kéo Bảo Nhi đến một bên ngồi xuống.

“Nhờ phúc bá phụ bá mẫu, gia phụ gia mẫu thân thể vẫn còn khỏe mạnh, trước khi tới đây còn cố ý căn dặn cháu phải thỉnh an Trần nãi nãi cùng bá phụ bá mẫu đầu.” Nhạc Kiến Thần nho nhã lễ độ đáp lời.

“Nhạc huynh, huynh mỗi lần tới không nói giống hệt vậy là không được sao?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Mục Vân, nói linh tinh gì đó? Kiến Thần lui tới đều lịch sự lễ độ, con cũng không lo mà học hỏi người ta.” Trần lão gia nói xong, liền quay sang Trần phu nhân: “Chốc nữa bảo người thu dọn gian phòng cho Kiến Thần.”

“Sớm đã quét tước xong xuôi rồi, gian phòng Kiến Thần thường ở lại vẫn đều có người chăm nom mà.” Trần phu nhân nói, lại nhìn nhi tử mình: “Mục Phong, đã tới thỉnh an nãi nãi chưa?”

“Vẫn chưa, lập tức qua.” Trần Mục Phong trả lời, trên mặt chẳng chút biểu cảm.

Bảo Nhi ngồi bên cạnh Trần phu nhân, dựa vào cánh tay Trần phu nhân quan sát hết thấy người trong phòng.

“Tiểu Bảo Nhi hôm nay làm sao lại an tĩnh như thế nhỉ?” Trần lão gia hỏi.

“Bởi vì không ai để ý con, cô trượng (*)!”

(*chồng của cô cô)

“Ai chà, Bảo Nhi ghen tị kìa, cha.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói, “Nào nào nào, Bảo Nhi, tiểu ca giới thiệu uội một chút, vị công tử phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong này chính là Nhạc Kiến Thần. Nhạc huynh, vị này là tâm can bảo bối trong lòng cha mẹ ta, tiểu Bảo Nhi.”

“Tiểu ca, huynh dùng loại khẩu khí này nói chuyện, ta sẽ cho rằng huynh đang đồ kị với ta đó nha!” Bảo Nhi chớp chớp lông mi nhìn Trần Mục Vũ.

“Ai nha, đều bị muội nhìn ra sao? Bảo Nhi muội quả thật thông minh!” Trần Mục Vũ khoa trương đáp lại.

“Tiểu ca, ta chẳng qua so với huynh thông minh một chút mà thôi, huynh ngàn vạn lần đừng nên chán chường thất vọng!” Bảo Nhi trêu chọc. Trần Mục Vũ còn chưa kịp phản ứng, Trần Mục Vân cùng Nhạc Kiến Thần đã nở nụ cười.

“Bảo Nhi, Nhạc đại ca có thể gọi là Bảo Nhi chứ?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi.

“Có thể, tên vốn đặt ra cho người khác gọi mà, Nhạc đại ca!” Bảo Nhi cũng cười đáp lời.

“Kiến Thần, ta đi trước gặp nãi nãi.” Trần Mục Phong đứng lên.

“Cùng nhau đi, ta cũng muốn thỉnh an Trần nãi nãi.” Nhạc Kiến Thần cũng đứng dậy.

Hai người ra phòng khách đi tới Tùng Duyên viện.

Tới bữa trưa, Trần lão phu nhân truyền cơm bảo là để cho Nhạc Kiến Thần “tiếp phong tẩy trần” (*). Giữa tiệc, Nhạc Kiến Thần không ngừng kể chuyện, khiến mọi người cười liên tục, Bảo Nhi vẫn an tĩnh ăn. Nhìn thức ăn trong đĩa vun cao như ngọn núi nhỏ, Bảo Nhi mặt nhăn mày nhíu, nỗ lực xử lý nó

~

(*tiếp phong yến: tiệc đón khách từ xa đến)

“Kiến Thần này, nghe nói cháu đã định hôn ước, là tiểu thư nhà ai vậy?” Trần lão phu nhân cười hỏi.

“Nãi nãi, người thực sự tin tức rất linh thông nha! Là Lý gia tam tiểu thư.” Nhạc Kiến Thần nói xong, chẳng thấy có chút biểu tình vui sướng nào.

“Lúc nào mời uống rượu mừng đây? Nhạc huynh?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Này

~ không phải do ta!” Nhạc Kiến Thần trả lời.”Đừng chỉ biết lo nói người ta, ba tên bọn người chường nào mời ta uống rượu mừng hả?”

“Cái này thì

~ phải hỏi đại ca trước.” Trần Mục Vân thoải mái đem vấn đề quảng cho đại ca hấn, trưởng tử chưa thành gia thất, bọn họ tha hồ kéo dài vô thời hạn.

“Sớm!” Trần Mục Phong đơn giản đáp lại, cứ như là đang nói đến chuyện của ai khác, có điều hiệu quả như nhau, một bàn người mở to hai mắt nhìn chăm chăm hấn, Trần gia trưởng bối là mừng rõ, Trần gia huynh đệ cùng Nhạc Kiến Thần thì kinh ngạc, còn có người nhin không được cười khẽ.

“Bảo Nhi, muội cười cái gì?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Hả? Ta? Không có gì, nghĩ tới Bồ Tát thực linh nghiệm nha! Ngày nào đó ta cũng đi cầu Bồ Tát!” Bảo Nhi cười tủm tỉm.

“Bảo Nhi cầu Bồ Tát chuyện gì vậy?” Trần Mục Vân mỉm cười nhìn Bảo Nhi hỏi.

“Phật viết: không thể nói.” Bảo Nhi cười híp mắt.

“Ta biết rồi, tiểu Bảo Nhi có phải cầu Bồ Tát một đấng lang quân như ý đúng hay không?” Trần Mục Vũ vẻ mặt bỗng nhiên tỉnh ra, hỏi.

“Cái này hả —— ta còn chưa tới nông nổi phải đi cầu Bồ Tát đâu, tiểu ca, thật ra ta nghĩ huynh hẳn là nên đi cầu Bồ Tát đi, miễn cho đến lúc già khom lại không kiếm được thê tử, hại cô cô không có cháu bồng.” Bảo Nhi cười phẩn bác lại.

“Bảo Nhi, muội nghĩ tiểu ca già sao?” Trần Mục Vũ biểu tình như thụ thương.

Bảo Nhi lắc đầu, Trần Mục Vũ vừa mới cảm thấy “trời quang mây tạnh” (*), liền nghe Bảo Nhi nói tiếp: “Không tính là rất già! Chỉ có điều so với ta lớn hơn chín tuổi mà thôi, thực sự không tính là già quá!”

(*Nguyên văn “vũ quá thiên tình”: sau cơn mưa trời lại sáng)

“Muội là tên không lương tâm Bảo Nhi, uống công tiểu ca đối với muội tốt như vậy, mỗi ngày dỗ muội vui vẻ, muội cứ nhiên

lại còn nói tiểu ca già.” Trần Mục Vũ đùa giỡn.

“Tiểu ca, làm Lan Hoa Chỉ (1) phải cầm khăn tay mới đẹp mắt.” Bảo Nhi cười híp mắt nhắc nhở

“Nương, đều là người sủng em ấy, người xem đi, bây giờ càng ngày càng không biết lớn nhỏ.” Trần Mục Vũ nhìn về mẹ ruột mình.

“Tiểu ca, ta nghĩ huynh nói như vậy là sai rồi, ta chỉ bảo rằng tiểu ca so với ta lớn hơn chín tuổi nha, thế nào lại là không biết lớn nhỏ đây?” Bảo Nhi híp mắt phản pháo.

“Được rồi được rồi, đừng náo loạn.” Trần phu nhân cười khuyên, “Có điều Bảo Nhi nói cũng không sai, lão tam cũng không còn nhỏ, vốn đã sớm nên rước dâu.”

“Nương, đại ca còn không có

~” Trần Mục Vũ kháng nghị.

“Đại ca con nói sẽ nhanh thôi, đại ca cưới xong, hai đứa bọn con cũng phải khấn trương một chút.” Trần phu nhân phân phó. “Hôm nào để ta tìm bà mối giới thiệu vài cô nương con nhà lành.”

“Cô cô, vì sao phải tìm bà mối? Nãi nãi với cô trượng chỉ định một người không được sao?” Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi, bên mép còn dính hạt cơm.

Trần phu nhân cười lau đi hạt cơm cho nàng, nói: “Nãi nãi với cô trượng cũng không biết cô nương nhà ai là tốt cả, cho nên phải hỏi bà mối.”

“Không biết? Vậy để cho các cô nương cùng nhau đến nhà ta, xem qua là có thể tuyển.” Bảo Nhi nói.

~

“Tiểu Bảo Nhi, muội tưởng là hoàng đế tuyển phi sao?” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói: “Đại gia tiểu thư sao có thể để người ta tới xem mặt đây, đương nhiên cần bà mối qua xem rồi.”

“Bà mối nếu gạt người, không phải là có hại ư?” Bảo Nhi nói.

“Vậy cũng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là đâm lao phải theo lao.” Trần Mục Vân trả lời.

“Nhưng mà —— vậy không phải rất đáng thương sao?” Bảo Nhi khê nhú mày.

“Ừ

~ nếu không Bảo Nhi đi theo xem?” Trần Mục Vân cười gợi ý.

Bảo Nhi gật đầu, nói: “Được! Miễn cho bị lừa gạt.”

“Coi như tiểu tử muội còn có lương tâm, ca ca không uống công thương muội.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Nếu như cô nương nhà người ta bị lừa thì quá tội nghiệp rồi, cả đời biết làm thế nào mà qua

” Bảo Nhi tiếp lời.

~

“Nhan Bảo Nhi ——” Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ đồng thanh kêu lên. Nha đầu chết cũng không có lương tâm này, nói nửa ngày thì ra là chữ xéo bọn hắn đây mà.

“Tiểu ca không phải nói dối đãi với người khác phải có lương tâm sao?” Bảo Nhi hỏi.

“VẬY MUỘI NGHĨ CA CA KHÔNG TỐT CHỖ NÀO? MUỘI CÓ BIẾT BAO NHIÊU NỮ NHÂN CHỜ GẢ CHO CA CA HAY KHÔNG?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo Nhi trừng mắt to: “Không thể nào? Còn có người muốn gả cho ca ca sao? Có phải là quá lứa lỡ thì gả không ra đúng không?”

“Bảo Nhi!” Trần phu nhân cười vỗ vỗ cánh tay Bảo Nhi, “Đừng chọc ca ca nữa, lo ăn đi nào!”

“Vâng!” Bảo Nhi nhu thuận nở nụ cười, lại ăn.

“Nương, người không thể cưng chiều em ấy quá, còn như vậy sau này muội ấy sẽ leo lên trời.” Trần Mục Vũ lại một lần nữa kháng nghị.

“Cô cô, tiểu ca đồ kị kìa. Người qua dỗ huynh ấy đi, mắc công tiểu ca lại thương tâm.” Bảo Nhi chăm chú nhìn Trần phu nhân.

“Nhan Bảo Nhi

~” Trần Mục Vũ nheo lại đôi mắt.

“Được rồi! Con đó, ngày nào cũng chọc Bảo Nhi, đều sắp thành thân rồi mà còn không chừng chặc lên chút nào.” Trần phu nhân lắc đầu.

“Nãi nãi, cha, thấy rồi ă? Thấy nương bắt công bao nhiêu chứ? Người nên làm chủ cho con!” Trần Mục Vũ còn kém nước đầm ngực giậm chân thôi.

“Ừ, làm chủ cho con. Qua vài ngày liền làm chủ cho con đính hôn.” Trần lão gia đáp.

“Cha! Đại ca còn chưa cưới mà?” Trần Mục Vũ lập tức nghiêm mặt phản đối, suýt chút nữa bị lão cha cuốn vào rồi.

“Trước đính hôn cái đã. Chờ đại ca, nhị ca con cưới xong rồi làm luôn.”

“Nãi nãi ——” Trần Mục Vũ chuyển mục tiêu.

“Cũng nên cưới rồi! Bạch nãi nãi con đều đã ôm chặt, ta ngay cả bóng cháu dâu còn không thấy đâu. Nếu như hiếu thuận thì nhanh chóng thành thân cho ta, để ta lúc còn sống có thể bằng tăng tôn (*chất)!” Trần lão phu nhân khuyên.

“Nãi nãi, chụp mũ cũng quá ——” Trần Mục Vân nhỏ giọng kháng nghị.

“Hỗn tiểu tử, người nói cái gì? Người đã hai mươi lăm rồi, người khác tầm tuổi này đều có hai ba hài tử, người đâu, ngay cả vợ đều không kiếm được! Có phải thực sự định tức chết ta với cha mẹ các người mới vừa lòng?” Trần lão phu nhân cao giọng.

“Nương, người đừng nóng giận. Đợi hôn sự của Mục Phong xong xuôi, hai tên tiểu tử này cũng không mượn có được, đến lúc đó người chờ ôm chặt nội đi!” Trần phu nhân trấn an mẹ chồng, thuận tiện trừng mắt ba cậu quý tử một vòng.

Chú thích

(1) Lan Hoa chỉ: làm ngón tay hình hoa lan, như thế này này:D

3. Chương 03

Chương 3: Trần đại thiếu muốn thành thân

Ăn xong bữa cơm, Trần phu nhân hầu hạ mẹ chồng mình nghỉ trưa, sau đó mang theo Bảo Nhi cũng đi nghỉ ngơi. Trần gia huynh đệ cùng Nhạc Kiến Thần thẳng một đường đi tới lương đình tại Trúc Khê viện.

“Mục Phong lần này sao lại quyết định muốn thành hôn? Chẳng hay là tiểu thư nhà ai?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nhàn nhạt đáp.

“Đại ca, có thật không?” Trần Mục Phong cùng Trần Mục Vũ kinh ngạc không thôi.

“Ừ!” Trần Mục Phong gật đầu.

“Cung tiểu thư? Không, bây giờ hẳn phải xưng là Cung giai tiểu thư.” Nhạc Kiến Thần thắc mắc.

Trần Mục Phong không trả lời.

“Cung lão gia một lòng muốn gia nhập Kỳ tịch (1), hao tổn bao tâm huyết mới có thể vào được đến Tương Bạch kỳ (2). Vì lẽ gì mà cuối cùng lại đồng ý gả Cung tiểu thư cho người?” Nhạc Kiến Thần đề ra nghi vấn.

“Ai chà, đại ca cưới xong

~ nhị ca, huynh làm ơn đừng có gấp gáp nha, đệ còn chưa muốn thành thân đâu.” Trần Mục Vũ nói với Trần Mục Vân.

“Không muốn? Lão tam, đệ không sợ già quá không kiếm được vợ sao?” Trần Mục Vân trêu chọc, “Đến lúc đó lẽ nào đệ cũng đi cầu Bồ Tát?”

“Bảo Nhi cái con nhóc đó, từ trước tới nay không bao giờ chịu thiệt thòi lấy một phân. Không biết cha mẹ muội ấy dạy dỗ như thế nào, tiểu nha đầu!” Trần Mục Vũ khê cần môi.

“Muội ấy chính là tiểu nha đầu nhặt được kia phải không?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Đúng vậy! Vớt được từ dưới nước lên, ngủ mấy ngày trời mới chịu tỉnh, mà tỉnh lại cái gì cũng không nhớ rõ, thế nên cũng không biết là con cái nhà ai.” Trần Mục Vân thuật lại.

“Bảo Nhi này thoát nhìn chắc không phải là hài tử của gia đình bình thường đâu! Có điều là sao em ấy lại mang họ của bá mẫu?” Nhạc Kiến Thần không rõ, hỏi. Tiểu nha đầu tuyệt không biết thẹn thùng ông ọ, lại còn nhanh nhẹn nhanh miệng.

“Nha đầu kia ngất xỉu dưới nước vẫn gắt gao ôm chặt một cái gối đầu, trên gối đầu còn lơ mờ một chữ ‘Nhan’, ngay cổ em ấy đeo một khối ngọc hoàn (3), tâm vòng ngọc treo một chữ ‘Bảo’ viết theo thể Triện, cho nên nương ta mới tự mình gọi muội muội là Nhan Bảo Nhi.” Trần Mục Vân giải thích.

“Gối đầu?” Nhạc Kiến Thần cực kì buồn bực.

“Không sai, là gối đầu, bảo bối của Bảo Nhi đó, ai cũng không được phép đụng vào.” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Không có một chút manh mối gì có thể tra ra được sao?” Nhạc Kiến Thần có vẻ quan tâm.

“Trên người Bảo Nhi cũng chỉ có cái gối đầu với khối ngọc nọ. Mà trên đó cũng chỉ có hai chữ như thế, theo ta thấy, trừ phi Bảo Nhi tự mình nhớ ra hoặc người nhà muội ấy xuất hiện, bằng không rất khó tìm được.” Trần Mục Vân phân tích.

“Không sai, hơn nữa, nhìn cha ta với nương xem, bọn họ còn thăm khấn tra không được đó chứ! Một cô tiểu Bảo Nhi còn quý giá hơn so với ba tên nhi tử thân sinh bọn ta!” Trần Mục Vũ bổ sung.

“Trần Mục Vũ, đừng chỉ biết phê phán ai khác, đệ chẳng phải cũng đem em ấy sủng lên tới trời ư? Muội muội nói muốn có một bàn đu dây để chơi, không phải trong vòng hai ngày đệ đã sai người làm một cái thật lớn sao?” Trần Mục Vân nói móc.

“Nhị ca, hình như huynh mỗi ngày đều mua đồ ăn vặt cho Bảo Nhi đó thôi? Ngày nào cũng giống như dâng cống phẩm.” Trần Mục Vũ trả miếng.

“Không phải các ngươi tự khai ra thì thật đúng là khó tin, hai vị thiếu gia Trần gia cư nhiên để làm vừa lòng một tiểu nha đầu không tiếc hi sinh hình tượng, ha ha ha

~” Nhạc Kiến Thần không chút khách khí cười to.

“Nếu như Nhạc huynh cũng có một muội muội khả ái như thế, Nhạc huynh cũng sẽ giống như bọn ta thôi.” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói, tuyệt không để ý việc bị cười nhạo.

“Khả ái? Là rất khả ái.” Nhạc Kiến Thần nói.

“Là phi thường khả ái, Nhạc huynh. Huynh cũng biết, đứa bé nào thấy cha ta cũng đều ngoan ngoãn nghe lời, vậy mà tiểu Bảo Nhi không chỉ dám bám trên người cha ta làm nũng, lại còn nắm chặt lấy râu mép của cha ta, khiến lão cha ta xúc động đến mức mặt mày rạn rở.” Trần Mục Vũ bổ sung.

“Hả? Tiểu nha đầu lá gan không nhỏ nha? Ngay cả bá phụ cũng không sợ?” Nhạc Kiến Thần nheo đôi mắt hoa đào. Trần bá phụ là dạng người thoát nhìn rất nghiêm khắc ít nói, ngôn hành cẩn trọng, hần khi còn bé nhìn thấy ông đều lập tức vào khuôn phép, chỉ sợ bị ông trừng, thế nhưng tiểu nha đầu này cư nhiên không sợ?

“Đâu chỉ có vậy? Muội ấy ngay cả đại ca còn không sợ. Tiểu Bảo Nhi nhà chúng ta phỏng chừng còn chưa sợ qua ai đâu?” Trần Mục Vũ kiêu ngạo mà nói.

“Quả thực là như vậy ư?” Nhạc Kiến Thần dùng dư quang nhìn Trần Mục Phong, “Chỉ là theo như ta quan sát, muội ấy cùng Mục Phong cũng không gần gũi lắm?”

ha ha ha ha

~~

Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ nở nụ cười, Trần Mục Phong sắc mặt hơi tức giận.

“Nhạc huynh, huynh biết vì sao không?” Trần Mục Vân hỏi.

Nhạc Kiến Thần lắc đầu.

“Trần Mục Vân.” Trần Mục Phong lạnh lùng gọi tên hần.

“Cái này, Nhạc huynh, sau này huynh sẽ biết.” Trần Mục Vân thông minh ngậm miệng lại, cơ mà nhin không được lên cười, Trần Mục Vũ cũng cùng một bộ dạng như thế. Nhạc Kiến Thần khẽ nhú cặp mày anh khí.

Ngày thứ hai, buổi chiều lúc Nhạc Kiến Thần tới thỉnh an Trần lão phu nhân, Trần lão gia cùng Trần phu nhân, Trần Mục Phong đã ở, ai nấy sắc mặt đều ngưng trọng. Bảo Nhi ở trên tháp bên cạnh, giống như con chó nhỏ nghiêng đầu nằm úp xuống ngủ.

Nhạc Kiến Thần ngồi một hồi, cảm thấy có vẻ có chút bất tiện, liền muốn cáo từ. Trần lão gia gọi hần lại: “Kiến Thần không cần đi, không có chuyện gì quan trọng.” Nhạc Kiến Thần không thể làm gì khác hơn là ngồi xuống.

“Cha, chuyện này con đã quyết định. Thỉnh cha cho người đến cầu hôn.” Trần Mục Phong thanh âm bình ổn mà quyết liệt.

“Hôn nhân đại sự, phụ mẫu chi mệnh, môi chúc chi ngôn (*), ta không đồng ý hôn sự với Cung gia.” Trần lão gia lạnh lùng phán.

(*chuyện hôn nhân là do cha mẹ định đoạt, do mai mối mà thành)

“Nương cũng không đồng ý.” Trần phu nhân tiếp lời, “Nếu như là trước đây, cha cùng nương cũng sẽ không phản đối, thế nhưng

Cung gia năm đó hành sự quả thực làm cũng quá đáng, để được nhập vào Kỳ tịch không tiếc dùng nữ nhi đánh đổi, bây giờ lại như vậy

~ “

“Nương, cũng không phải lỗi của Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong đáp.

“Mặc kệ có sai hay không, chuyện đã thành ra như vậy, người ngoài nhìn vào sẽ thấy thế nào? Nữ nhân như vậy sao có thể xứng đáng vào cửa Trần gia chúng ta làm Thiếu phu nhân?” Trần phu nhân khuyên giải.

“Phong nhi, con hãy nghe lời đi! Nữ nhi tốt hơn Trúc Uẩn còn rất nhiều, con chịu khó gặp nhiều một chút!” Trần lão phu nhân rót cuộc cũng lên tiếng.

“Xin lỗi, nãi nãi, cha, nương. Con chủ ý đã quyết.” Trần Mục Phong ngữ khí kiên định.

Bầu không khí nhất thời trầm xuống.

“Ồn quá

~” Bảo Nhi đương nằm úp như con cún con mơ màng lẩm bẩm.

“Bảo Nhi ngoan, dậy đi nào, ngủ lâu rồi đó!” Giọng điệu Trần phu nhân lập tức mềm dịu hẳn đi, vỗ nhẹ nha đầu đang gối trên đùi mình.

“Vâng!” Bảo Nhi trả lời, cổ sức mở mắt, nhìn lướt khắp phòng, trông thấy Nhạc Kiến Thần, cười chào hỏi: “Chào Nhạc ca ca!”

“Chào Bảo Nhi!” Nhạc Kiến Thần cũng cười nhìn nàng. Nữ hài tử vừa mới tỉnh ngủ nhìn thấy nam nhân cư nhiên cũng không kinh hoảng.

Bảo Nhi lúc này mới chậm rãi đứng lên, ôm lấy cánh tay Trần phu nhân nghiêng đầu. Lập tức có tiểu nha hoàn bưng hoa quả tới.

“Không được!” Trần lão gia kiên quyết bác bỏ.

“Cô nương!” Bảo Nhi nhìn Trần lão gia vẻ mặt giận dữ, lại quay sang nhìn Trần Mục Phong mặt không hề có chút xúc cảm, sau đó chân không nhảy xuống đất đi tới trước mặt Trần lão gia, “Cô nương, người tức giận sao?”

“Không, cô nương không có tức giận.” Trần lão gia cố gắng nặn ra một nụ cười, thanh âm cũng mềm nhẹ đi rất nhiều, “Bảo Nhi trở lại ngồi đi, lạnh chân đấy.”

Bảo Nhi tự động bò lên trên đầu gối Trần lão gia, “Cô nương, ở đây dư một cái nếp nhăn này!” Bàn tay Bảo Nhi khua loạn xạ ngay khóe mắt Trần lão gia, “Còn nói không tức giận! Tức giận cô nương sẽ không anh tuấn đâu! Cười một cái đi mà!” Giật nhẹ gương mặt Trần lão gia, “Như vậy sẽ tuấn tú hơn!”

“Cô nương không tức giận, Bảo Nhi là ngoan nhất!” Trần lão gia nở nụ cười.

“Cô nương anh tuấn nhất!” Bảo Nhi cười tùm tùm nói, rồi nhảy xuống đất leo lên tháp chuyên tâm ăn vãi, cũng không ngẩng đầu nhìn.

“Được rồi được rồi, Mục Phong, chuyện này về sau bàn lại, con cứ suy nghĩ cho kĩ càng đi.” Trần phu nhân bảo.

“Cha, nương, vài ngày tới con đi kinh thành, nhân tiện sẽ tiếp Trúc Uẩn trở về.” Trần Mục Phong thông báo, không chút nào chịu nhường bước.

“Người dám tiếp nàng ta trở về thì cũng đừng hòng bước vào cửa Trần gia.” Trần lão gia cao giọng.

“Vâng!” Trần Mục Phong đứng lên, muốn đi ra ngoài.

Hai vị phu nhân, Nhạc Kiến Thần đều sững sốt một hồi.

“Cô nương, người lỗ nặng rồi!” Bảo Nhi cười tùm tùm nói.

Mọi người, bao gồm cả Trần Mục Phong đều quay đầu nhìn nàng, mà Bảo Nhi vẫn chậm rãi ăn mấy trái vải.

“Vì sao, Bảo Nhi?” Trần lão gia hỏi.

“Cô trượng, con hỏi người, người nuôi lớn Trần đại thiếu tốn bao nhiêu bạc? Mất bao nhiêu tâm tư?” Bảo Nhi hỏi.

“Này thì

ai lại đi ghi nhớ cái này.” Trần lão gia trả lời.

“Vậy người hao tâm tốn sức phí tiền bồi dưỡng huynh ấy chính là để không công đem huynh ấy đưa ột nữ nhân sao?” Bảo Nhi hỏi.

“Đương nhiên là không phải.” Trần lão gia lập tức phủ nhận.

“Con từng nghe, dưỡng nhi dưỡng lão, thế nhưng huynh ấy còn chưa phụng dưỡng người được ngày nào, người lại tống huynh ấy ra ngoài, đây không phải quá tiện nghi cho huynh ấy sao? Hơn nữa, tuy Trần đại thiếu không được ưu tú bằng cô trượng, nhưng miễn cưỡng cũng coi như là một nhân tài, lại biết kiếm tiền, có thể đảm đương một tay lao động trong nhà. Nếu như người đem huynh ấy dâng cho nữ nhân kia, không phải quá hời cho nàng ta sao?” Bảo Nhi nói, “Cho nên, cô trượng người muốn đem huynh ấy đuổi ra ngoài sẽ thiệt hại nặng nề.”

“Bảo Nhi thấy nên làm sao mới tốt bây giờ?” Trần lão gia hỏi, hơi giấu ý cười.

“Rất đơn giản ạ! Người để huynh ấy đem cô ta mang về đây, nếu như tốt thì hãy thu làm thiếp, không tốt thì coi như nha hoàn vậy! Dù sao cũng vốn là tùy nghi mà nhất được.” Bảo Nhi phân tích.

Trần lão gia nhíu mày lo lắng, Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân lại là thở phào nhẹ nhõm nhìn Bảo Nhi. Trần Mục Phong tựa hồ có chút suy nghĩ, Nhạc Kiến Thần khẽ nhếch khóe miệng, rất có hứng thú nhìn Bảo Nhi.

“Bảo Nhi, nhìn tiểu ca mua uội cái gì nè?” Vừa bước vào cửa gờ lên một cái chong chóng, Trần Mục Vũ lập tức im bật, nhìn lướt qua cả nhà đương lặng yên không một tiếng động, không biết xảy ra chuyện gì.

“Chong chóng? Tiểu ca, huynh thật ấu trĩ nha!” Bảo Nhi nhìn chong chóng, bộ dạng không mấy hứng thú.

“Không đẹp sao? Ta thấy rất nhiều nữ hài tử đều chơi cơ mà?” Trần Mục Vũ nhìn chong chóng, vốn nghĩ nó rất đẹp mắt, bây giờ nhìn lại dường như là rất trẻ con.

“Tiểu ca, người ta đã lớn rồi!” Bảo Nhi nói, “Có điều, cái này thoát nhìn chế tác cũng không tệ lắm, tiểu ca, huynh giúp ta đem cột vào trên bàn đu dây có được hay không?”

“Được! Lập tức đi.” Trần Mục Vũ đáp ứng.

“Bây giờ phải đi sao, chờ muối một chút!” Bảo Nhi vừa nói vừa mang giày, sau đó cầm lấy khay đựng vải chạy đến bên cạnh Trần Mục Vũ, ôm lấy cánh tay hắn đi ra ngoài: “Được dịp chúng ta vừa hóng gió vừa ăn vải.”

“Tốt!” Trần Mục Vũ gờ chong chóng cười.

“Huynh lột cho ta ăn.” Bảo Nhi làm nũng.

“Vì sao?” Trần Mục Vũ kháng nghị.

“Hoặc là không được ăn.” Bảo Nhi trả lời.

“Muội

nể tình muội còn nhỏ miễn cưỡng đáp ứng muội.” Trần Mục Vũ ủ rũ.

“Không được miễn cưỡng!” Bảo Nhi cười.

“Dạ, tiểu ca ta rất vinh hạnh được lột vải cho Bảo Nhi.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa đáp.

“Tiểu ca, nể tình mối thâm giao thân thiết của chúng ta, sau này ta sẽ thường xuyên cho huynh hưởng loại vinh hạnh này.” Bảo Nhi nói.

“Vậy tiểu ca làm sao để cảm tạ Bảo Nhi đây?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Thân cận như thế còn nói cái gì mà cảm tạ với không cảm tạ, thật là không có ý tứ mà!” Bảo Nhi giọng nói tràn ngập đắc ý.

Chú thích

(1) Nhập Kỳ tịch tức vào Bát Kỳ:

Đây là 1 chế độ nổi tiếng trong lịch sử kết hợp giữa binh và nông, vừa là đơn vị hành chính dân sự, vừa là tổ chức quân sự, là đặc trưng của người Mãn Châu và nhà Thanh sau này.

Bát Kỳ gồm 8 đơn vị phân biệt bằng các lá cờ khác nhau. Có 4 màu cơ bản: Hoàng (vàng), Hồng (đỏ), Lam (xanh), Bạch (trắng). Ban đầu chỉ có 4 Kỳ, sau đó phát triển thêm 4 kỳ, các kỳ cũ được gọi là Chính, các kỳ mới gọi là Tương và thêm màu viền trên cờ hiệu. Trong đó, Chính Hoàng kỳ, Tương Hoàng kỳ, Chính Lam kỳ do Đại hãn trực tiếp nắm giữ, hợp xưng “Thượng tam kỳ”; còn lại Tương Lam kỳ, Chính Bạch kỳ, Tương Bạch kỳ, Chính Hồng Kỳ, Tương Hồng kỳ gọi là “Hạ ngũ kỳ” do các Bối lặc thân tín quản lý.

Như vậy, Bát Kỳ về mặt quân sự là 8 cánh quân, về mặt dân sự là 8 nhóm bộ tộc và Đại hãn là người thống trị tối cao về cả 2 mặt.

Chi tiết tham khảo GG ^^!

(2) Tương Bạch kỳ: đứng hàng thứ 5 trong Bát Kỳ

(3) Ngọc hoàn: ngọc có hình vòng tròn.

4. Chương 04

Chương 4: Đậu hũ thú (1)

“Đón cô ta trở về cũng được, có điều tuyệt không thể làm chính thất. Bằng lòng cho loại nữ nhân phản quyền phụ thế (*) như nàng ta tiến vào cửa Trần gia đã rất nể mặt con rồi, đây là nhượng bộ cuối cùng của chúng ta.” Trần lão gia nghiêm nghị.

(*ham danh lợi, cậy quyền thế)

“Mục Phong, con ra ngoài trước đi!” Trần phu nhân vội cắt ngang, sợ hai cha con lại bắt đầu tranh cãi.

“Vâng!” Trần Mục Phong đáp.

Nhạc Kiến Thần cũng theo đi ra.

“Mục Phong, không cần lo lắng, có thời gian thì còn xoay chuyển được.” Nhạc Kiến Thần an ủi.

“Ủy khuất cho Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong trả lời.

“Rồi cũng sẽ có cách.” Nhạc Kiến Thần khuyên.

Hai người mới ra khỏi cửa Tùng Duyên viện, liền nghe thấy tiếng cười. Theo hướng thanh âm nhìn lại, là Trần Mục Vũ cùng Bảo Nhi đang ngồi trên bàn đu dây đùa giỡn.

“Bảo Nhi, vừa rồi sao sắc mặt cha lại khó coi như vậy?” Trần Mục Vũ lột một trái vải cho Bảo Nhi.

Hai người đang muốn đi, nghe thấy thè liền ngừng cước bộ.

“Trần đại thiếu tức giận!” Bảo Nhi trong miệng còn ngậm vải hàm hồ đáp.

“Đại ca? Đại ca làm sao vậy?” Trần Mục Vũ buồn bực hỏi thăm.

“Hình như là một nữ nhân, gọi là gậy trúc (*) gì đó

” Bảo Nhi suy nghĩ một chút, vẫn không tài nào nhớ nổi nàng ta tên gọi là gì.

(*Nguyên văn là Trúc Tử ())

“Không phải gậy trúc, là Trúc Uẩn. Bởi vì nàng sao?” Trần Mục Vũ hiểu rõ, xem ra tâm tư đại ca có vẻ rất kiên định.

“Tiểu ca, gậy trúc cùng Trần đại thiếu là thanh mai trúc mã đúng hay không?” Bảo Nhi hỏi.

“Đúng vậy! Làm sao muội biết?” Trần Mục Vũ hỏi, vừa lột vải cho nàng.

“Tiểu ca, tình tiết tầm thường như thế trong tiểu thuyết tài tử giai nhân có một đồng nha! Không biết chính là kẻ ngốc!” Bảo Nhi kiêu ngạo.

“Biết còn không ít! Cuối cùng cha đồng ý sao?” Trần Mục Vũ hỏi.

Bảo Nhi gật đầu, ngậm miệng ăn vải.

“Thực sự? Làm sao có thể

~” Trần Mục Vũ buồn bực, mấy năm nay nhắc tới việc này cha hẳn liền giận dữ, làm thế nào lại đồng ý nhỉ?

“Vạn sự đều có khả năng, tiểu ca! Tựa như ta cho tới bây giờ vẫn chẳng tin được Trần đại thiếu cũng có người trong lòng đấy thôi. Tiểu ca, gậy trúc kia có phải rất xinh đẹp hay không?” Bảo Nhi cảm thấy hứng thú bèn hỏi.

“Là Trúc Uẩn. Trúc Uẩn rất đẹp.” Trần Mục Vũ đáp.

“À ha, thảo nào!” Bảo Nhi gật đầu.

“Cái gì mà thảo nào, Bảo Nhi?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Thảo nào Trần đại thiếu cũng sẽ tình thâm ý trọng chứ sao! Đó là một cây gậy trúc xinh đẹp mà. Tiểu ca huynh thật ngốc!” Bảo Nhi giải thích.

“Rời rồi rồi, Bảo Nhi thông minh nhất.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói, thuận tiện nhét trái vải vào miệng Bảo Nhi.

“Quá khen quá khen!” Bảo Nhi cười híp mắt.

“Bảo Nhi à, rồi cuộc vì sao cha lại đồng ý? Trước đây cha là người phản đối nhất, nhắc tới liền tức giận.” Trần Mục Vũ hỏi.

“Bởi vì người thông minh nhất là ta nói cho cô trượng không biết không thể buôn bán lỗ vốn nha!” Bảo Nhi đắc ý thuật lại cho Trần Mục Vũ một lần, sau đó bổ sung: “Trần đại thiếu không đi, nhị ca cùng tiểu ca sẽ không cần phải mệt nhọc như vậy. Tất cả mọi công việc vất vả đều để cho Trần đại thiếu gánh là tốt rồi.”

“Ha ha

Bảo Nhi quả nhiên thông minh. Sau này tiểu ca nhất định mua uội thiệt nhiều đồ chơi độc đáo.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói. Thật tốt, đại ca ở lại bọn họ có thể tha hồ lười biếng, sống những ngày tháng tiêu dao.

“Quên đi, ta không tin tưởng mỹ của tiểu ca huynh đâu.” Bảo Nhi bĩu môi nói, “Có điều — tiểu ca, lúc ta muốn ra ngoài chơi huynh dẫn ta đi có được hay không?”

“Như vậy sao được? Nữ nhi không thể tùy tiện xuất môn.” Trần Mục Vũ phản đối.

“Ta đây cải trang thành nam hài là được mà! Tiểu ca, cho ta mượn hai bộ quần áo được chứ?” Bảo Nhi năn nỉ.

“Nãi nãi với nương sẽ không đồng ý.” Trần Mục Vũ từ chối, Bảo Nhi lờ mà rút một cọng tóc, nãi nãi, cha mẹ hẳn rất có khả năng sẽ nện chết hẳn như chơi.

“Cái này huynh không cần lo lắng! Có muội muội thông minh như vậy ở đây, không thành vấn đề.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Muội thì không thành vấn đề, bọn họ sẽ tìm ta phiền phức. Muội ngẫm lại xem, bởi vì muội, ta cùng nhị ca đều bị nãi nãi với nương mắng bao nhiêu lần rồi?” Trần Mục Vũ bắt đầu nói.

“Được rồi tiểu ca, tiểu ca dễ thương! Muội lột vải cho huynh anh, đáp ứng ta đi mà, tiểu ca

~~” Bảo Nhi vừa lột vải vừa mè nheo.

“Thật không có biện pháp với muội!” Trần Mục Vũ vuốt vuốt tóc Bảo Nhi.

“Nào nào, tiểu ca có nghĩa khí nhất của ta, mời ăn vải!” Bảo Nhi cười tủm tỉm mà đem vải nhét vào miệng Trần Mục Vũ.

“Xem ra, Bảo Nhi thật đúng là không thích người rồi, Mục Phong!” Nhạc Kiến Thần cười cười. Nàng gọi hắn là Trần đại thiếu, nhưng lại gọi hai tên kia là ca ca.

“Hừ!” Trần Mục Phong hừ lỗ mũi. Tiểu nha đầu đó thù dai mà.

“Có điều là, muội ấy vẫn giúp người — tuy rằng bản ý chính là để một chết người. Tiểu nha đầu thật đúng là có chút thông minh!” Nhạc Kiến Thần tựa hồ có chút suy nghĩ nhìn hai người đương ngồi trên bàn đu đây.

“Tiểu hai mặt!” Trần Mục Phong bảo.

“Tiểu nha đầu rất thú vị.” Nhạc Kiến Thần khen. Nha đầu này lai lịch khẳng định không đơn giản, nghe nàng nói, “Tốt thì thu nhận, không tốt coi như nha hoàn”, chỉ có người đã gặp qua loại sự tình đó mới có thể tùy ý nói ra như vậy, tùy ý quyết định số phận của một nữ nhân.

“Người lần này vì sao lại tới?” Trần Mục Phong hỏi.

“Trốn đi tìm thanh tĩnh chứ sao! Nếu không bị nương ta phiền chết!” Nhạc Kiến Thần bắt đầu nói: “Từ lúc định hôn xong liên tục tìm người coi ngày lành!”

“Ngày đã định rồi?” Trần Mục Phong hỏi.

“Không biết. Ngày tháng tiêu dao của ta rốt cuộc cũng kết thúc

~~ Tô Hàng mỹ nữ, sau này không có cơ hội rồi!” Nhạc Kiến Thần nói, “Mục Phong, người muốn lên kinh ư?”

“Ừ, bàn chuyện làm ăn.” Trần Mục Phong giản đơn đáp.

Tới lúc Trần Mục Vân trở về thì cả nhà đã dùng xong cơm tối, mọi người ngồi trong phòng khách Tùng Duyên viện uống trà. Hắn bước vào trong tay cầm theo hai bao giấy dầu, một mùi hương không được bình thường như có như không truyền vào mũi mọi người.

“Mục Vân, con cầm cái gì vậy?” Trần phu nhân mặt nhăn mày nhíu.

“Đậu hũ thúi. Bảo Nhi, dám ăn không?” Trần Mục Vân cười tủm tỉm nhìn Bảo Nhi.

“Không thành vấn đề.” Bảo Nhi hiếu kỳ đến mức hai mắt tỏa ánh sáng. Nhìn chằm chằm Trần Mục Vân chậm rãi mở giấy dầu, bên cạnh sớm có nha hoàn cầm đĩa cùng đôi đũa.

Không đợi nha hoàn động thủ đem đậu hũ trút ra đĩa, Bảo Nhi tự tay cầm một miếng bỏ vào trong miệng, “Nóng quá

~” khẽ xuyết xoa mấy hơi, khối đậu hũ nọ đã tuột thẳng vào bụng, “Nhị ca, huynh rốt cuộc cũng mua được một món ra hồn rồi.”

“Bảo Nhi à, con ăn cái này sao?” Trần phu nhân đôi mắt trợn lên thật to, Bảo Nhi khả ái của mình sao có thể ăn cái loại thức ăn này?

“Vâng, ăn ngon lắm ạ! Cô cô, có muốn ăn hay không?” Bảo Nhi đã cầm lấy miếng thứ hai. “Nãi nãi, cô trưởng, Nhạc ca ca, tiểu ca, mọi người có muốn ăn hay không?”

Thấy mọi người biểu tình quái dị nhất trí lắc đầu, Bảo Nhi chớp chớp mắt, nhìn Trần Mục Vân: “Nhị ca, huynh muốn ăn sao?”

“Đương nhiên, nếu không ta mua nhiều như vậy để làm chi?” Trần Mộc Vân cũng tự tay cầm bỏ vào trong miệng.

“Nhị ca, Hàng Châu có phải còn có bánh sầu riêng (2) không? Thực muốn ăn nha!” Bảo Nhi vừa ăn vừa hỏi.

“Bánh sầu riêng? Sầu riêng muối có muốn ăn hay không?” Trần Mộc Vân cười đáp.

“Muốn!” Bảo Nhi rất thẳng thắn trả lời.

“Bảo Nhi, muối chắc chứ?” Trần Mộc Vân hỏi.

“Dạ!” Bảo Nhi gật đầu, lại cầm cùi ăn.

Một phòng đầy người trợn mắt nhìn hai kẻ ăn đến vui ngất trời kia, đợi đến khi hai bao đều trông thấy đáy, Bảo Nhi không để ý ợ một cái, sau đó lẩm bẩm: “Mùi không được dễ chịu lắm ai

”, nhìn tay phải đầy mỡ, lấy ra khăn tay lau sau đó thuận tiện đưa khăn giao cho nha hoàn bên cạnh.

“Bảo Nhi, muối cơ nhiên cảm thấy ăn ngon?” Trần Mộc Vũ bộ dạng không tin nổi.

“Tiểu ca, huynh nghĩ không thể ăn sao?” Bảo Nhi nhướn nhướn mày, hít một hơi, mùi hương phiêu tán trong phòng lập tức tiến vào trong lỗ mũi, “Tuy rằng hơi khó ngửi, nhưng tiểu ca à, trông mặt mà bắt hình dong là sai lầm nha.”

“Cái kia

~ căn bản là không thể ăn có được hay không

~ nào có nữ hài tử nhà ai ăn cái này?” Trần Mộc Vũ lẩm bẩm nói.

“Nhị ca, huynh đã nếm thử đậu hũ thúi ở Thiệu Hưng chưa? Nghe nói so với Hàng Châu còn ngon hơn!” Bảo Nhi không để ý tới Trần Mộc Vũ lầu bầu, chuyển hướng tới người đồng đạo.

“Phải không? Chưa thử. Sau này có cơ hội ăn thử xem thế nào.” Trần Mộc Vân nói. Kỳ thực đây là lần đầu tiên hắn ăn đậu hũ thúi

~

“Nhị ca, nếu không, chúng ta đi Thiệu Hưng chơi đi. Còn có thể nếm thử Nữ Nhi Hồng nữa.” Bảo Nhi đề nghị.

“Không được! Bảo Nhi à, con muốn ăn, cô cô phái người mua cho con, nhưng không được ra khỏi cửa!” Trần phu nhân lập tức nói.

“Cô cô

~~” Bảo Nhi kéo dài giọng.

“Chuyện gì cũng đều theo con, riêng chuyện xuất môn không được!” Trần phu nhân khó có được lúc khẩu khí hơi nặng một chút.

“Cô trượng

~” dờn mục tiêu tấn công.

“Không được!” Trần lão gia cũng một câu từ chối thẳng.

“Nãi nãi

~” tiếp tục dờn đi.

“Bảo Nhi à, nữ hài tử thì phải ‘cửa lớn không ra cổng trong không tới’ mới được!” Trần lão phu nhân vừa cười vừa nói.

“Thực sự không được sao?” Con mắt Bảo Nhi đảo qua ba vị lão đại một vòng.

Ba người đồng loạt gật đầu.

Chú thích

(1) Đậu hũ thúi: một món ăn đặc sản nổi tiếng ở Trung Quốc. Làm từ đậu hũ lên men thời gian dài, thường tẩm gia vị và nướng lên, được đánh giá theo tiêu chuẩn: càng thúi càng ngon!

(2) Bánh sầu riêng

5. Chương 05

Chương 5: Ánh nhật hà hoa (1)

“Ai! Được rồi! Nhưng mà — con có một điều kiện

” Bảo Nhi hỏi, “Con sẽ không đi xa như vậy, cô cô, nhưng mà, con có thể đi Tây Hồ chơi được không?”

“Bảo Nhi

~” Trần phu nhân có chút đau đầu, biết ngay là tiểu nha đầu này chẳng phải dễ dàng thoả hiệp thế đâu.

“Cô cô, con đã đồng ý với mọi người, công bằng mà nói, mọi người cũng không nên cự tuyệt con chứ? Vả lại, con sẽ đi cùng tiểu ca, võ công của huynh ấy tuy rằng rất kém cỏi, nhưng hẳn là không có vấn đề đi?” Bảo Nhi phân trần.

“Ai nói ta võ công kém cỏi? Tiểu ca ta thực sự rất lợi hại nha.” Trần Mục Vũ neho mắt phản bác.

“Không kém lại càng không có vấn đề. Nãi nãi, cô trượng, cô cô, cho phép con đi có được hay không? Bằng không, con cũng không dám đảm bảo ngày nào đó con đột nhiên chạy ra ngoài chơi

~” Bảo Nhi đảo tới đảo lui con người.

“Trần Mục Vũ!” Trần phu nhân trừng mắt nhử tử mình.

“Nương, oan uổng cho con!” Trần Mục Vũ lập tức biện minh. Đã bảo sẽ bị mẹ hấn mắng mà, quả nhiên là bị mắng thật.

“Cô cô, người đừng trách tiểu ca, là chủ ý của con. Nhưng mà cô cô người đừng lo lắng, con sẽ cải nam trang, như vậy sẽ không có người nhận ra.” Bảo Nhi chạy đến bên cạnh Trần phu nhân, ôm lấy cánh tay Trần phu nhân cười híp mắt năn nỉ.

“Nữ cải nam trang?” Trần phu nhân nhíu mày.

“Vâng! Người chờ một chút!” Bảo Nhi chạy ra ngoài, hơn nửa ngày mới trở vào lại. Mọi người nhìn qua, chỉ thấy nàng mặc trường bào màu xanh ngọc, phủ thêm áo khoác vạt tỳ bà (2) màu phấn trắng, mái tóc bện lại thành một bím dài, đầu đội nón khảm màu xanh ngọc viền vàng, trong tay còn cầm chiếc quạt giấy.

“Thế nào? Có thể chứ?”, vừa nói vừa “phạch” một tiếng xoè quạt giấy trong tay ra. Khóe miệng khẽ vẽ lên, đôi tròng đảo quanh nhìn mọi người.

“Ồ! Đây là tiểu công tử phấn trang ngọc trác (*) nhà ai vậy?” Trần Mục Vân cười hỏi.

(*Cụm từ thường dùng để mô tả người phụ nữ xinh đẹp thanh cao hoặc những tiểu hài tử trắng nõn, mềm mịn. Ngoài ra còn dùng để tả cảnh tuyết)

“Tại hạ Trần Nhan, vị huynh đài này thực lễ độ.” Bảo Nhi chấp tay thi lễ.

“Nguyên lai là Trần thiếu gia, hôm nay có sao lại có nhã hứng đi du hồ?” Trần Mục Vân hỏi tiếp.

“Nhân dịp tháng giêng hoa sen vừa nở, nên tại hạ đến thưởng cảnh ‘tiếp thiên liên điệp, ánh nhật hà hoa’ (3)!” Bảo Nhi nháy mắt, “Vị huynh đài cũng đến xem hoa sen sao?”

“Đúng vậy! Nếu đã như thế, không biết có vinh hạnh cùng Trần thiếu gia dạo Tây Tử Hồ?” Trần Mục Vân hỏi.

“Vô cùng vinh hạnh. Người ngắm tây tử ta thường hồ (4), hai bên đều không trở ngại nhau.” Bảo Nhi vừa cười vừa đáp.

“Nhan Bảo Nhi –” Trần Mục Vân trừng mắt.

Cả Trần lão phu nhân cũng nở nụ cười, “Nha đầu này

~ “

“Trần thiếu gia, không biết tại hạ có vinh hạnh cùng hai vị du hồ hay không?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi. Thấy bọn họ hai người chơi đùa vui vẻ, hắn cũng nhin không được muốn theo đùa.

“Là vinh hạnh của tại hạ.” Bảo Nhi cười.

“Vậy sao? Chỉ là, Mục Vân xem Tây tử, Trần thiếu gia ngắm hồ, chẳng hay tại hạ nhìn gì đây?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi.

“Huynh sao?” Bảo Nhi cầm quạt che miệng cười.

“Trần thiếu gia cứ nói đừng ngại.” Nhạc Kiến Thần nói, trong lòng buồn bực vì sao tiểu nha đầu bỗng nhiên nở nụ cười, lại là cái kiểu cười không chút hảo ý.

“Người mà đi, sợ là không lâu sau Tây hồ thập cảnh (5) sẽ thêm một cảnh ‘Tây tử thu ba’ (6).” Bảo Nhi cười trêu chọc.

~ yên lặng.

Ha ha ha ha ha ha

“Bảo Nhi, không được nghịch ngợm!” Trần phu nhân mang theo ý cười mắng nàng.

“Bảo Nhi, muội thật là biết ca ngợi người khác.” Nhạc Kiến Thần cũng cười, biết tướng mạo tuấn mỹ của mình thường dẫn tới ánh mắt của nữ nhân, thế nhưng khen ngợi hắn giống Bảo Nhi như vậy quả thực là lần đầu mới được nghe thấy.

“Bảo Nhi, nếu tiểu ca cũng đi, tiểu ca nhìn cái gì?” Trần Mục Vũ mang theo chờ mong hỏi.

“Tiểu ca? Nhiều cảnh sắc như vậy thích nhìn cái gì thì nhìn!” Bảo Nhi nói.

“Vậy nếu đại ca cũng đi, nhìn cái gì?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

Bảo Nhi chớp chớp mắt, nhìn Trần Mục Phong, hắn vẫn mặt lạnh uống trà.

“Tiểu ca, chuyện vốn không có khả năng xảy ra nói chi cho lãng phí nước bọt. Nên thực tế một chút thì tốt hơn.” Bảo Nhi cũng không chút cảm xúc trả lời. Trần đại thiếu du hồ? Độ khó hơi bị cao à nha.

Chén trà trên tay Trần Mục Phong thoáng dừng một chút, sau đó tất cả trở lại như bình thường.

“Trạch nhật bất như chàng nhật (*), tiểu ca, ngày mai chúng ta đi luôn được không?” Bảo Nhi đổi xoạch sang bộ dạng vui vẻ chạy đến bên người Trần Mục Vũ.

(*đại ý là chọn tới chọn lui không bằng định ngày luôn, câu này mình không hiểu lắm:P)

“Chuyện này

phải hỏi nãi nãi với nương.” Trần Mục Vũ ngăn ngừa.

“Nãi nãi, cô cô

~” Bảo Nhi lập tức chạy đến bên cạnh hai người có quyền định đoạt.

“Được rồi được rồi, quý nha đầu. Mục Vũ, cẩn thận theo sát Bảo Nhi, đừng để chen lấn lạc mất em.” Trần phu nhân nói, sau đó nhéo nhéo gương mặt Bảo Nhi: “Vừa lòng chưa? Nha đầu?”

“Cám ơn cô cô.” Bảo Nhi thoải mái hôn Trần phu nhân một cái.

“Nghe lời tiểu ca, con mà dám chạy loạn, sau này cô cô sẽ không cho con ra ngoài.” Trần phu nhân căn dặn.

“Tuân lệnh!” Bảo Nhi vui vẻ đáp lời.

“Được rồi được rồi, không phải muốn xem ánh nhật hà hoa sao? Sáng ngày mai phải dậy sớm, nhanh ngủ sớm một chút đi!” Trần phu nhân cười nói.

“Sáng sớm?” Bảo Nhi mặt nhăn mày nhú, “Cũng có thể xem mặt trời lặn mà, cô cô.”

“Vậy thì đừng đi.” Trần phu nhân cười, học theo khẩu khí Bảo Nhi dùng để uy hiếp Trần Mục Vũ. Tật xấu ham ngủ muộn của tiểu nha đầu này cần phải sửa chữa, nếu không tương lai gả cho người ta biết làm sao.

“Đi! Con đi ngủ đây! Nãi nãi ngủ ngon, cô trượng ngủ ngon, cô cô ngủ ngon.” Bảo Nhi lần lượt chào từng người, sau đó nhìn sang mấy anh soái ca, “Các ca ca ngủ ngon.”, liền nhanh như chớp chạy biến.

am chơi như thế, dường như mãi không chịu lớn, gả cho người ta phải làm sao đây?” Trần phu nhân nhỏ giọng.

“Nương, con nghĩ người nên lo lắng Bảo Nhi có thể gả ra ngoài được hay không kìa

~” Trần Mục Vũ thì thầm.

“Gả không ra càng tốt, nương sẽ nuôi em ấy cả đời. Đỡ cho Bảo Nhi phải chịu ủy khuất.”

“Nương, điểm này người không cần băn khoăn, Bảo Nhi sẽ chỉ làm người khác chịu ủy khuất thôi.” Trần Mục Vân bộc bạch, bị Trần phu nhân liếc xéo.

“Ừ, đúng rồi! Tìm một nữ tể (*) tới ở rể, vậy không cần lo lắng.” Trần phu nhân suy nghĩ một lúc liền nói.
(*con rể)

“Nói bậy bạ gì đó! Bảo Nhi mới bấy nhiêu? Qua vài năm nữa tự nhiên trưởng thành là tốt rồi.” Trần lão gia lên tiếng. Ở rể? Ý tưởng nghe có vẻ không tồi.

Trần gia huynh đệ nghe cha mẹ mình thảo luận chỉ biết lắc đầu.

Lại ngồi một hồi, cả bọn bèn xin cáo lui đi ra.

“Lão tam, ngày mai đệ không có việc gì làm sao?” Trần Mục Vân hỏi.

“Nương đã đồng ý rồi, đương nhiên có chuyện cũng thành rảnh rồi.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Ta cũng không có việc gì. Ai nha, đi ngắm tây tử ở Tây Tử Hồ cũng không tệ, no say lại còn được mãn nhãn.” Trần Mục Vân nói, nghiêng đầu nhìn một chút Nhạc Kiến Thần, “Tây tử thu ba?”

“Không có việc gì!” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa đáp. ‘Tây hồ thập nhị cảnh’ đương nhiên phải đi phụng bồi một chút, nếu không thực xin lỗi lời ca ngợi của tiểu nha đầu.

“Mục Phong?” Nhạc Kiến Thần hỏi Trần Mục Phong.

“Bận.” Đáp án vồn vện một chữ, lập tức dẫn đầu đi thẳng.

Ngày thứ hai khi trời còn mờ tối, Nhan Bảo Nhi đã bị gọi rời giường, mơ mơ màng màng đi ra cửa phòng, thấy Trần Mục Vũ đang ở cửa chờ.

“Tiểu ca.” Bảo Nhi kêu một tiếng, sau đó ôm lấy cánh tay Trần Mục Vũ đi ra ngoài.

“Chưa tỉnh ngủ?” Trần Mục Vũ hỏi. Xem nàng đến bây giờ mí mắt cũng chưa nhấc lên nổi là biết ngay.

“Vâng! Buồn ngủ quá!” Bảo Nhi nói.

Tới cổng lớn, một chiếc xe ngựa cùng ba con ngựa đã đậu sẵn, Nhạc Kiến Thần cùng Trần Mục Vân chấp tay đứng chờ.

“Bảo Nhi ngồi xe ngựa.” Trần Mục Vũ dắt nàng tới cạnh xe. Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn, “VẬY CÁC HUYNH?”

“Chúng ta đương nhiên cười ngựa.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Ta cũng muốn kỵ mã.” Bảo Nhi mở to hai mắt nói, “Ta bây giờ là thiếu gia, các huynh cưỡi ngựa đương nhiên ta cũng muốn cưỡi.”

“Nhưng mà Bảo Nhi, muội biết cưỡi ngựa sao?” Trần Mục Vũ hỏi. Đây không phải là để nàng cùng bọn hắn ngồi chung một con sao? Ai mà nhìn thấy nhất định sẽ bàn tán lung tung.

“Đương nhiên rồi!” Bảo Nhi khẳng định, sau đó chạy đến bên cạnh ba con ngựa lần lượt xem qua, cuối cùng nhìn một hắc mã, vỗ vỗ thân ngựa bảo: “Ta muốn cưỡi con này.” Ba người còn không kịp phản ứng, Bảo Nhi đã nhanh nhẹn giẫm bàn đạp leo lên ngựa.

“Còn suy nghĩ gì nữa? Đi thôi?” Bảo Nhi ở trên thân ngựa cao cao nhìn xuống thúc giục.

Trần Mục Vân kêu gia đình dắt thêm một con ngựa lại, sau đó ba người xoay người lên ngựa, hướng Tây Hồ xuất phát. Dọc đi, ba người đều có ý hộ vệ bên cạnh Bảo Nhi, chỉ sợ xảy ra chuyện. Thế nhưng không ngờ rằng, kỹ thuật kỵ mã của Bảo Nhi rất tốt, tuy rằng tốc độ khá nhanh nhưng thân thể vẫn trụ vững vàng.

Tới Tây Hồ, trời vừa tảng sáng, thuyền hoa Trần gia đã đậu bên hồ hầu sẵn. Bốn người lên thuyền, thuyền liền chậm rãi từ bờ hồ tiến ra giữa dòng.

Trên hồ phi thường an tĩnh, chỉ có tiếng nước khua mỗi khi thuyền lướt tới, nhẹ nhàng mà ôn nhu. Theo những tia nắng từ từ sáng bừng lên, hoa sen cũng chậm rãi trút bỏ lớp khăn che yếu điệu, phóng tầm mắt nhìn lại, đâu đâu cũng thấy toàn những bông sen đoá trắng, đoá hồng phấn e ấp giữa những lá sen to ngan ngát.

Chú thích

(để liền mạch, mình chú giải số (2) trước ^^!)

(2) Áo vạt tỳ bà:

(1) & (3)

Ánh nhật hà hoa chỉ hiện tượng ánh sáng mặt trời phản chiếu trên những bông sen, tạo thành sắc hồng thắm kì diệu; cũng chính là 1 cảnh đẹp nổi tiếng ở Tây Hồ. Chính vì thế, nhà thơ Dương Vạn Lý () (1127-1206) đời Tống đã cảm khái viết nên bài thơ “Hiếu xuất Tĩnh Từ Tự tống Lâm Tử Phương”

Buổi sớm ra chùa Tĩnh Từ tiền Lâm Tử Phương

Tất cánh Tây Hồ lục nguyệt trung,

Phong quang bất dữ tứ thì đồng.

Tiếp thiên liên điệp vô cùng bích,

Ánh nhật hà hoa biệt dạng hồng.

Bát ngát Hồ Tây cảnh hạ trông

Mùa sen khác với mọi mùa không

Liên trời sắc lá xanh xanh ngát

Nắng chiếu màu hoa thắm lạ lùng

(Người dịch: Tùng Văn)

(4) Sau khi Tây Thi qua đời (hay biến mất), người ta đã dùng Tây Hồ để tưởng nhớ nàng. Tây Hồ còn gọi là Tây Tử Hồ do nhiều người cho rằng nơi đây là nơi vong hồn của nàng vẫn còn tồn tại (Tây Tử chính là Tây Thi). Ở đây, Bảo Nhi ám chỉ mình thì ngắm hồ, Mục Vân thì ngắm người đẹp:D

(5) Mười cảnh đẹp của Tây Hồ (‘ – Tây Hồ thập cảnh), mỗi phong cảnh này đều được đánh dấu bằng một cái bia với tên gọi được chính hoàng đế Càn Long nhà Thanh viết theo kiểu thư pháp, là:

- Tô đề xuân hiếu: Buổi sáng mùa xuân trên đề Tô
- Liễu lãng văn oanh: Chim oanh hót trong bụi liễu
- Hoa cảnh quan ngư: Xem cá tại ao hoa
- Khúc viện phong hà: Hương sen thổi nhẹ tại sân cong
- Nam Bình văn chung: Chuông chiều ở núi Nam Bình
- Bình hồ thu nguyệt: Trăng mùa thu trên hồ yên bình
- Lôi Phong tịch chiếu: [Tháp] Lôi Phong trong ánh sáng buổi chiều
- Tam đầm ẩn nguyệt: Ba đầm nước phản chiếu ánh trăng
- Đoạn kiều tàn tuyết: Tuyết còn sót lại trên cầu gãy
- Song phong sáp vân: Hai ngọn núi đâm vào mây

(6) Tây Tử thu ba: trích trong câu “Dương Phi xuân sắc, Tây Tử thu ba” (), đại ý là nhắc đến Dương Quý Phi là vẻ đẹp đầy đà, kiêu diễm còn Tây Thi lại nổi tiếng với đôi mắt trong suốt, long lanh sáng ngời như làn thu thủy.

Túm lại là Bảo Nhi khen anh Kiến Thần đẹp ==”

Ps: Đuối với chương này quá((((

6. Chương 06

Chương 6: Tứ thiếu du hồ

“Chúng ta đi chèo bè trúc đi

~” Bảo Nhi nhỏ giọng đề nghị. Còn gì bằng đứng trên một chiếc bè nhỏ nhỏ xuyên qua bạt ngàn đoá sen mênh mang tình thơ ý hoạ này, tuyệt hơn nữa là mặc một chiếc quần lụa mỏng phất phơ theo gió — trong đầu bỗng nhiên hiện ra hình ảnh ca vũ, quần sa, củ ấu, én ngậm bùn (1)

~~ bên tai tựa hồ còn nghe được tiếng ca hát.

“Đang suy nghĩ cái gì vậy, Bảo Nhi?” Trần Mục Vũ nhìn Bảo Nhi tựa hồ đang ngẩn người ra.

“Tiểu ca, trước đây có phải ta đã tới Tây hồ không?” Bảo Nhi nghi hoặc.

“Vì sao lại hỏi như vậy?” Trần Mục Vũ không hiểu.

“Cảm giác rất quen thuộc, ta hình như từng nghe nói qua

quần sa, củ ấu, én ngậm bùn

” Bảo Nhi thì thào đáp.

“Ca vũ? Bảo Nhi biết xướng sao?” Trần Mục Vân hào hứng hỏi thăm. Từ trước tới giờ, tiểu nha đầu ngoại trừ chơi bời ra còn chưa có phát hiện năng có biệt tài gì cơ.

“Không có... nghĩ không ra.” Bảo Nhi lắc đầu nói. Bỗng nhiên chỉ vào mặt hồ được ánh bình minh khảm một lớp đỏ thắm vui vẻ kêu lên: “Oa! Đúng là sắc đỏ đặc biệt nha! Đẹp quá

~ “

Ba chàng soái ca cũng trông theo hướng đó, hừm, hình như cũng đẹp thiệt, mà có cần phải khoa trương như vậy sao? Nha đầu kia không lẽ lớn lên ở sa mạc chưa từng thấy qua hoa sen bao giờ ư?

Bảo Nhi kích động xong, quay đầu nhìn gương mặt mấy tên lão nam nhân kia, đảo qua một lượt bèn lắc đầu.

“Bảo Nhi, muội như vậy là có ý gì?” Trần Mục Vũ liếc xéo Bảo Nhi.

“Ai! Quả nhiên là

~~ người già ngay cả một điểm tình thơ ý hoạ cũng không có

~” Bảo Nhi làm bộ thở dài.

“Tiểu Bảo Nhi, muội nói cái gì?” Trần Mục Vân cười tủm tỉm.

“Thấy hông, già cả lỗ tai cũng không còn thính nữa.” Bảo Nhi đáp.

“Bảo Nhi, muội thấy hoa sen này như thế nào?” Nhạc Kiến Thần nãy giờ vẫn chưa lên tiếng bỗng hỏi.

“Rất trắng lệt! Là khí thế của ‘Tam thu quế tử thập lý hà hoa’ (2)!” Bảo Nhi cảm thán.

“Bảo Nhi còn biết nơi nào có hoa sen đẹp không?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi.

“Đông Hồ ở Vũ Hán, Tuyên Vũ hồ ở Kim Lăng, Vi Sơn Hồ ở Tế Ninh, hồ sen ở Nhạc Dương, Đại Minh hồ ở Tế Nam, Quế Hồ ở Tứ Xuyên, Hồng Hồ ở Hồ Bắc.” (3) Bảo Nhi vừa nghĩ vừa trả lời, “Chỉ có điều, nổi danh nhất chính là Tây Hồ!”

“Nha đầu, quả là hiểu biết không ít!” Trần Mục Vân cười khen ngợi.

“Thường thức thường thức.” Bảo Nhi chấp tay thi lễ.

“Nha đầu, có muốn xem hoa sen ở hồ Tuyên Vũ không?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Ngũ nhạc quy lai bất khán sơn (4), xem qua hoa sen Tây hồ sẽ chẳng cần đi nơi khác ngắm nữa. Chỉ là, ta muốn nhìn một chút sông Tần Hoài!” Bảo Nhi nói.

“Vì sao?” Trần Mục Vũ hỏi. Đường yên lành sao lại ngắm sông Tần Hoài gì đó nha.

“Tần Hoài Bát diễm (5)! Tuy rằng đều đã không còn tại thế, nhưng cũng coi như đi xem cổ cư của mỹ nhân! Đáng tiếc, cô cô không cho xuất môn.” Bảo Nhi than thở.

“Nhan Bảo Nhi, muội biết Tần Hoài Bát diễm là ai sao?” Trần Mục Vũ há to miệng. Bảo Nhi nhả hần làm thế nào mà ngay cả Tần Hoài Bát diễm cũng biết

~

“Huynh không biết? Tiểu ca, ngay cả cái này huynh cũng không biết sao?” Bảo Nhi khinh bỉ nhìn Trần Mục Vũ.

“Ta biết. Ta hỏi là, làm sao muội biết Tần Hoài Bát diễm?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Nổi danh như thế, sao ta lại không biết. Mà huynh phản ứng mạnh như vậy để làm chi, tiểu ca?” Bảo Nhi thấy thực kỳ quái.

“Các nàng là nữ tử phong trần.” Trần Mục Vũ giải thích.

“Đúng vậy! Thì có làm sao?” Bảo Nhi hỏi, tiểu ca rốt cuộc muốn nói gì đây?

“Muội là tiểu thư khuê các, sao có thể nhắc tới những người này!” Trần Mục Vũ không cho là đúng.

“Tiểu ca, huynh rất kỳ quái nha! Tiểu thư khuê các thì thế nào? Ta là tiểu thư khuê các không phải cái gì cũng không biết sao? Các nàng tuy là phong trần nữ tử, thế nhưng vừa tài tình lại có khí tiết, đáng kính đáng phục.” Bảo Nhi thực lòng khen ngợi.

“Bảo Nhi nói đúng. Chỉ là, Bảo Nhi, ở nhà ngàn vạn lần không được nhắc, cô cô muội sẽ ngắt xỉu mất.” Trần Mộc Vân vừa cười vừa nói.

“Biết rồi!” Bảo Nhi cười trả lời.

Xem xong ánh nhật hà hoa, tới lúc thái dương chậm rãi mọc lên cao, bốn người hạ thuyền tại Tô đề, một đường dọc theo Tô đề chậm rãi đi dạo. Bờ đề liễu rủ liễu lướt, cỏ cây xanh biếc, chốc chốc lại còn có chim hót oanh ca, Bảo Nhi tung tăng đặc biệt vui vẻ, cùng với bộ dạng trẻu mèo chọc chóc cũng không sai biệt lắm.

“Bảo Nhi, đi chậm một chút. Nhìn muội đầu đầy mồ hôi kìa!” Trần Mộc Vân gọi nàng. Bảo Nhi liền chạy về bên cạnh Trần Mộc Vân, để Trần Mộc Vân lau mồ hôi cho nàng, không có biện pháp nha, hai tay nàng đều là hoa dại ven đường.

Ngẩng đầu lên, Bảo Nhi từ khóe mắt liếc thấy rất nhiều nữ nhân đi ngang qua bọn họ đều quay đầu lại chỉ trỏ, chẳng lẽ là bởi vì mình hái hoa? Không thể, đây là hoa dại cũng có người quản sao? Suy nghĩ một chút, Bảo Nhi ném hoa đi. Lau mồ hôi xong, tiếp tục đi, thỉnh thoảng túm lấy tay áo Trần Mộc Vân cùng Trần Mộc Vũ nói chuyện, bộ dạng y hệt người nhà quê. Sau đó nàng phát hiện, vẫn có người chỉ trỏ. Đảo mắt, rón rén bước khẽ, len lén theo sát đằng sau hai nữ nhân, liền nghe thấy: “Hai nam nhân, thực sự là

hì hì, mất mặt, còn dám ra đường cái đi dạo

~~”, “Không thể như vậy, tiểu hài tử kia cũng không đẹp mặt lắm!”

Lúc này mới vỡ lẽ.

Nói nàng không dễ nhìn? Cũng không phải để dành cho các người xem.

“Ê, hai nữ nhân các người đi ra ngoài dạo như vậy cũng không sợ người ta nói xấu sao? Nhất là khuôn mặt lại khó coi như vậy?” Bảo Nhi nhàn nhã mở miệng. Phía trước hai nữ nhân “a” một tiếng quay đầu lại, nhìn nàng, có thể là bởi vì nàng vóc dáng hơi nhỏ, cho nên hai nữ nhân nọ che miệng cười nói: “Chúng ta là nữ nhân, cũng không phải nam nhân.”

“Nữ nhân không phải người sao? Các người kè vai sát cánh như vậy

~ làm hủ bại phong hoá (*)

” Bảo Nhi châm chọc.

(*phong tục và giáo hoá)

“Người mới là yêu quái bắt nam bắt nữ, còn không biết xấu hổ đi ra đường.” Một trong hai cô lòng lộn thét to lên.

“Ta bắt nam bắt nữ cũng còn khá hơn người, người xem đi, cũng không có nam nhân cùng người đi dạo, so với ta, người có phải càng mất mặt không? Còn nữa, người không biết đếm hả? Chúng ta là bốn nam nhân
~~ ha ha, đáng tiếc, một người cũng không thêm để ý người.” Bảo Nhi vui vẻ khiêu khích.

“Các người là những tên bắt nam...”

” nói không xong nổi, bởi vì ba vị đang đi tới kia biểu tình thật là đáng sợ.

“Nói xấu sau lưng người ta cẩn thận miệng bị lỗ loét nha.” Bảo Nhi đắc ý nói, sau đó chạy đến giữa Trần gia huynh đệ, mỗi tay khoác một người, nói: “Đồ kị sao? Đi thôi!”

Sau đó đắc ý đào dạt lướt qua các nàng.

“Đáng ghét!” Bảo Nhi bĩu môi.

“Ai bảo muội mặc nam trang?” Trần Mộc Vũ cười. Tiểu Bảo Nhi mắng chửi người thật đúng là ngoan độc.

“Đúng nha! Nói như vậy nghĩa là cải trang rất thành công!” Bảo Nhi cao hứng trở lại, vung tay tiếp tục lon ton chọc chó trên mèo.

“Miệng lưỡi sắc bén.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói, đôi mắt nhìn Bảo Nhi đương sôi nổi.

“Cho nên ta đã nói không ai có thể khi dễ muội ấy.” Trần Mục Vân càng thêm tâm đắc với ý kiến của mình.

“Bảo Nhi đang làm gì kìa?” Trần Mục Vũ thanh âm đầy nghi hoặc. Bảo Nhi cùng tiểu cô nương kia đang nói gì vậy ta?

Chỉ chốc lát sau thấy Bảo Nhi vui vẻ chạy trở về, trên mặt mang theo nụ cười khoa trương.

“Bảo Nhi, muội vừa làm chi đó?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Anh hùng cứu mỹ nhân a!” Bảo Nhi xòe bàn tay ra, một con sâu róm xanh xanh vàng vàng nhúc nhích trong lòng bàn tay nàng, khiến ba đại nam nhân sững sốt một chút, đương nhiên không phải bởi vì bọn họ sợ, mà là kinh ngạc một tiểu cô nương như nàng cứ nhiên dám cười hì hì cầm lấy nó. “Vừa nãy nó rớt trên người nàng ấy, ta giúp nàng bắt xuống. Thuận tiện hỏi thăm một chút, nàng họ Tiền, tên Nhân Nhân, năm vừa mới mười sáu, khuê nữ, tứ tiểu thư của Tiền gia từ lâu thành đông Hàng Châu.”

“Muội hỏi thăm cái này làm gì chứ?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Xem xem ta giả trang có khéo hay không, thực tế là, cũng không tệ lắm.” Bảo Nhi vui vẻ nói.

“Nghịch ngợm. Nhưng mà, nàng ta sao lại nói uội những điều này?” Trần Mục Vân thắc mắc.

“Chắc là thấy tiểu công tử ta xinh đẹp ha?” Bảo Nhi nhìn một chút Trần Mục Vũ nói: “Tiểu ca, ta nói cho nàng ấy ta là Trần Mục Vũ.”

“A — muội nói cái gì?” Trần Mục Vũ lập tức nín thở trừng mắt.”Nhan Bảo Nhi, muội cùng nàng ta nói cái gì?”

“Tiểu ca, huynh đừng nóng giận mà! Anh hùng cứu mỹ nhân là tiếng thơm đó nha, ta còn chưa thềm nói tên nhị ca.” Bảo Nhi đáp, biểu tình “Huynh được lời quá còn gì” viết lên trên mặt.

“Bảo Nhi, sao muội không bảo là đại ca?” Trần Mục Vân hỏi.

“Hắn quá già!” Bảo Nhi trợn mắt, “Nói hắn là đại thúc của ta cũng không kém là bao.” Tiếp tục nhảy chân sáo về phía trước hái hoa.

“Đại thúc?” Nhạc Kiến Thần nhú mày.

Trần gia hai huynh đệ đều nở nụ cười.

“Nhạc huynh, huynh biết vì sao đại ca cùng Bảo Nhi lại không vừa mắt nhau không? Bảo Nhi tỉnh lại nhìn thấy đại ca, hỏi một câu: ‘Đại thúc người là ai vậy?’ đại ca lúc đó mặt đen thui lùì. ” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

Tiếp đó, Nhạc Kiến Thần cũng không chút lương tâm – cười rộ lên.

Chú thích

(1) “Củ ấu”: Loài cây thủy sinh, quả phát triển dưới nước, đến khi già thì rụng vùi xuống bùn nên gọi là “củ”.

“Én ngâm bùn”: loài én ngâm bùn trong miệng cho lỏng ra, trộn thành cục để xây tổ.

Có một lưu ý nhỏ: cần phân biệt chim én (họ Hirundidae) khác với chim yến (họ Apodidae).

Phân loại điều học của loài én trong tiếng Việt là én/nhạn, nhưng nghĩa gốc của từ nhạn này (, bính âm: yā, yá, yàn) lại là để chỉ các loài ngỗng trời (Anser spp.) của họ Vịt (Anatidae).

Trong khi đó, nguyên văn của tác giả lại là “yến – “ (bính âm: yān, yàn – yèn), một từ mà hiện nay người Trung Quốc và văn chương Việt Nam vẫn dùng để chỉ các loài trong họ nhạn/én. Tuy nhiên, hiện nay các tài liệu tiếng Việt chủ yếu dùng tên gọi họ Yến để chỉ họ Apodidae, tức là chim yến, loài chim xây tổ bằng nước bọt (yến sào).

Vì thế, mình nghĩ ở đây dịch là loài chim én thì phù hợp hơn.

Nhưng mà tra không ra vì sao hai hình ảnh này có liên hệ đến hồ sen trong văn thơ điển tích nào, chắc là vì cùng liên quan đến bùn chẳng?

(2) “Ba thu hoa quế, mười dặm hoa sen”, trích trong bài Vọng hải triều của Liễu Vĩnh (, 1004-1054)

Vọng hải triều
Mai anh sơ đậm,
Băng ty dung tiết,
Đông phong ám hoán niên hoa.
Kim Cốc tuần du,
Đồng đà hạng mạch,
Tân tình tế lý bình sa.
Trường ức ngộ tuy xa.
Chính như phiên điệp vũ,

Phương tứ giao gia.
Liều hạ đào hề,
Loạn phân xuân sắc đáo nhân gia.
Tây viên dạ ẩm minh già.
Hữu hoa đăng ngại nguyệt,
Phi cái phương hoa.
Lan uyển vị không,
Hành nhân tiệp lão,
Trùng lai thị sự kham ta!
Yên minh tửu kỳ tà.
Đãn ý lâu cực mục,
Thời kiến thê nha.
Vô nại quy tâm,
Ám tùy lưu thủy đáo thiên nhai.
Vọng hải triều
Hoa mai thừa lạt,
Mảnh băng tan chảy,
Gió đông thâm báo xuân ra.
Hang vàng chơi ngông,
Thú đồng đương lớn,
Tạnh trời đồng phẳng thần thơ.
Nhớ truyện lầm bầm xe nhờ.
Khi tơ bay bướm lượn,
Ý nghĩ diết da.
Rặng liễu, khe đào,
Sắc xuân gán loạn khắp từng nhà.
Vườn Tây đàn tiệc đêm khuya.
Đèn lồng ngăn bóng nguyệt,
Xe ruổi chạm hoa.
Vườn lan chưa vắng,
Lữ khách dần già,
Quay về mọi việc khác xưa.
Cờ quán rượu khói mờ.
Đứng trên lầu ngược mắt,
Quạ thoáng liệng qua.
Lòng quê canh cánh,

Thầm theo dòng nước tới trời xa.

(Người dịch: Nguyễn Xuân Tảo)

(3) Đây đều là các hồ nổi danh ở Trung Quốc, chỉ không tra ra cái Liên hồ ở Nhạc Dương là hồ nào nên để tạm là hồ sen, còn Quế hồ thì có trang bảo nó chỉ một quần thể danh lam thắng cảnh ở Quế Lâm gồm có hồ, công viên,...

Ai tìm được thì bảo mình với ^^!

(4) “Ngũ Nhạc quy lai bất khán sơn”: đã đến thăm Ngũ Nhạc thì chẳng cần xem ngọn núi nào nữa. Ngũ Nhạc ở đây là năm rặng núi thiêng gắn liền với Đạo giáo rất nổi tiếng ở Trung Quốc.

(5) Tần Hoài Bát diêm: 8 danh kỹ bên sông Tần Hoài – là 8 mỹ nữ tài sắc vẹn toàn thời Minh-Thanh phân tranh, bao gồm:

Phong lưu nữ hiệp Khấu Bạch Môn

Trường trai tú phật Biện Ngọc Kinh

Hiệp cốt phương tâm Cố Mi Sanh

Diễm diễm phong trần Đồng Tiểu Uyển

Phong cốt tăng tuấn Liễu Như Thị

Hiệp can nghĩa đảm Lý Hương Quân

Khuyh quốc danh cơ Trần Viên Viên

Linh tú đa tài Mã Tương Lan

7. Chương 07

Chương 7: Lai lịch của “gấu mèo”

Cả bọn chơi đùa đến lúc trời xẩm tối mới chịu về, vừa lúc ngang qua Mễ hành (*) của Trần gia thì thấy rất nhiều công nhân đang vội vàng khuôn gạo. Đám người bọn họ liền xuống ngựa vào cửa hàng xem rốt cuộc có chuyện gì. Thì ra là chuyến gạo vận chuyển từ phương Bắc tới xế chiều hôm nay mới cập bến, trên đường gặp vài trục trặc nên trở về muộn hơn dự tính. Trần Mục Phong còn đang trong cửa hàng xem xét tình hình, bọn họ liền lưu lại hỗ trợ. Bảo Nhi vì vui đùa cả ngày nên có chút mệt mỏi, ngồi phịch xuống cạnh bàn chờ.

(*cửa hàng bán gạo)

Vất vả chờ đến lúc mọi chuyện giải quyết đâu ra đó xong, mọi người quay đầu nhìn thì thấy Bảo Nhi đã nằm úp sấp trên bàn ngủ khì, cánh mũi phập phồng, khóe miệng hơi nhếch lên, đồng hoa đại trong tay cũng trải ra đầy bàn.

“Bảo Nhi, tỉnh nào, về nhà thôi!” Trần Mục Vân nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Bảo Nhi.

“Ừ dậy.” Bảo Nhi mí mắt cũng không thèm hé.

“Bảo Nhi, muội không dậy, bọn huynh quăng muội đi nha?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

“Được

~” Bảo Nhi đáp, tuyệt không nhúc nhích.

Trần Mục Vân lắc đầu, khom lưng ôm lấy Bảo Nhi, liếc đại ca hắn, đề nghị: “Đại ca, để Bảo Nhi ngồi chung xe với huynh nhé?”

Trần Mục Phong chẳng chút biểu cảm gặt đầu.

Trời đã tối như mực, bên trong xe ngựa cũng là một mảnh đen nhánh. Bảo Nhi dựa vào vai Trần Mục Phong, nàng ngủ thật say. Bỗng nhiên xe ngựa lắc mạnh, dường như vừa nghiêng qua hòn đá, thân thể Bảo Nhi lập tức nghiêng về phía trước sắp đập vào cửa xe, Trần Mục Phong vươn tay tóm nàng trở về, Bảo Nhi thuận thế ôm lấy cánh tay phải của hắn. Vốn định buông nàng ra, nhưng sợ xe lại xóc nảy, suy nghĩ một chút, Trần Mục Phong quyết định không nhúc nhích.

Đương mơ màng, Bảo Nhi bỗng nhiên nắm chặt tay áo hắn, nhẹ nhàng lắc đầu, thì thào: “Hỗn đản dám đẩy ta xuống dưới

ngạch nường ~~ cứu bảo bối đi~~ a mã

đại thúc

” Trần Mục Phong chấn động, thì ra tiểu nha đầu bị người ta xô xuống nước. Ngạch nường? A mã? Đây là xưng hô của người Mãn, lẽ nào tiểu nha đầu là Mãn nhân? Có gì mà cuối cùng lại gọi tên hắn?

Dọc đường cứ thế nghĩ mãi, Bảo Nhi cũng đã an tĩnh lại, nhưng tay nhất mực không chịu buông ra. Trần Mục Phong tưởng nàng sợ hãi nên cũng để mặc nàng lôi kéo. Thẳng đến cửa nhà, hắn mới vỗ vỗ Bảo Nhi, “Nha đầu, về đến nhà rồi.”

“Vâng!” Tiểu nha đầu mơ mơ màng màng trả lời, cũng không chịu mở mắt.

“Bảo Nhi

” rèm bị xóc lên, nường theo ngọn đèn treo ngoài cửa, Trần Mục Vân thấy tay Bảo Nhi gắt gao nắm chặt lấy ống tay áo đại ca hắn cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ của đại ca, Trần Mục Vân nở nụ cười.

“Đại ca, huynh ôm Bảo Nhi xuống xe đi! Nha đầu kia đã ngủ là trời đất tằm tối, có gọi cũng không thềm dậy đâu.” Trần Mục Vân bảo.

“Nhan Bảo Nhi, đứng lên!” Trần Mục Phong vỗ tay Bảo Nhi, muốn nàng buông tay.

“Đáng ghét! Không được ồn ào!” Ngữ khí Bảo Nhi cũng bất mãn tương tự, miễn cưỡng mở mắt ra, nhìn thấy đầu tiên chính là Trần Mục Vân, có vẻ không rõ tình hình cho lắm, “Nhị ca, tới đâu rồi?” Không chú ý tới tay mình còn nắm lấy tay áo người ta.

“Về đến nhà rồi! Xuống đi!” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Vâng!” Bảo Nhi đáp, mắt nhấp nhem đi tới bên cạnh xe nhảy xuống. Bởi vì còn chưa tỉnh ngủ nên có chút lảo đảo, xuống đất rồi liền thanh tỉnh không ít. Đương thấy sau đó Trần Mục Phong cũng nhảy xuống xe thì, Bảo Nhi trợn to hai mắt nhìn, miệng nhỏ nhắn há hốc ra, liền quay đầu lại nhìn Trần Mục Vân.”Ta, ta ~~ huynh ấy

” hoàn toàn không biết phải nói gì.

“Muội nha, gọi cỡ nào cũng không chịu dậy, là đại ca hảo tâm uội mượn xe ngựa.” Trần Mục Vân đi tới vuốt vuốt đầu nàng, “Tối nhà rồi, muội còn nắm lấy tay áo đại ca chết sống cũng không buông tay.”

Miệng Bảo Nhi hết há lại ngậm, ngậm lại há, cuối cùng thì thào một câu: “Nhất định là ta điên rồi

” sau đó đi vào trong cổng.

Đã mong ngóng từ lâu, Trần phu nhân vừa nhìn thấy Bảo Nhi đầu tiên là vui vẻ, sau lại lo lắng, liên miên cần nắn một trận, hoàn toàn không thềm để mắt tới một sự thực khác là con trai mình cũng về muộn.

“Cô cô, lần sau nhân gia sẽ về sớm!” Bảo Nhi vẻ mặt đáng thương cầu xin.

“Được rồi! Ấy chết, cô cô quên mất. Hồng nhi, chuẩn bị dọn cơm.” Trần phu nhân phân phó.

Tới lúc mọi người ngồi xuống ăn, Bảo Nhi có chút rầu rĩ không vui, cúi đầu cũng không thềm động đũa.

“Con sao vậy Bảo Nhi? Không ngon sao?” Trần phu nhân vội hỏi.

“Không muốn ăn.” Bảo Nhi trả lời.

“Sao thế con, Bảo Nhi, khó chịu hả? Có phải đi chơi mệt mỗi quá hay không?” Trần phu nhân đi tới, sờ sờ trán Bảo Nhi, “Không nóng, Bảo Nhi à, con khó chịu chỗ nào?”

“Chắc do đi nhiều nên hơi mệt. Cô cô, con muốn đi ngủ.” Bảo Nhi nhìn chén thấy còn không ít cơm, suy nghĩ một chút liền cúi đầu ra sức và cơm.

“Không muốn ăn thì không cần ăn. Nửa đêm có đói, cô cô bảo nha hoàn chuẩn bị thức ăn cho con.” Trần phu nhân bảo. Mấy nam nhân đương ngồi bàn cũng nhìn Bảo Nhi, rõ ràng ăn không vô lại còn miễn cưỡng.

“Lãng phí lương thực sẽ bị trời phạt.” Bảo Nhi thật vất vả ăn xong chén cơm, nhẹ nhàng gác đĩa lên bàn. “Ca ca các huynh cứ từ từ ăn, muội muốn đi ngủ.” Bảo Nhi đứng lên theo thói quen ôm lấy cánh tay Trần phu nhân, Trần phu nhân liền mang nạng đi thu xếp ổn thoả.

Chờ mọi người cơm nước xong, Trần phu nhân cũng đã trở lại.

“Bảo Nhi có vẻ không cao hứng, có chuyện gì vậy?” Trần phu nhân nhìn về phía ba tên đồng bọn.

“Mệt mỗi.” Trần Mục Vân đáp.

“Rất vui mà, phỏng chừng là mệt thôi.” Trần Mục Vũ cũng khẳng định.

Nhạc Kiến Thần không nói chuyện, nhìn chằm chằm chén trà của mình.

“Vậy sao lại trở về muộn như thế? Bảo Nhi nhất định là đói quá mức nên mới mệt vậy. Đều là các con hết, thân làm ca ca cũng không biết dẫn muội muội về nhà sớm một chút, chỉ lo vui chơi riêng mình.” Trần phu nhân oán giận.

“Nương, bọn con so ra còn mệt hơn đó chứ? Bảo Nhi nha đầu kia cả ngày tinh lực dư thừa như con khỉ con.” Trần Mục Vũ phân trần, thực mệt chết hần mà.

“Bảo Nhi là con gái, dù thế nào cũng không thể so sánh với các con được! Sau này đi ra ngoài không được trở về quá muộn.” Trần phu nhân răn đe.

“Nương, người đó, cứ dứt khoát không cho Bảo Nhi ra ngoài là được thôi, bớt lo lắng.” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Nếu có thể ngăn em ấy đi ra ngoài còn cần tới các con sao?” Trần phu nhân trừng mắt nhìn tử tử mình. “Được rồi, đi nghỉ hết đi.”

Trở lại Trúc Khê viện, Trần Mục Phong thông thả ngồi vào bàn học, nhìn bụi trúc phía trước cửa sổ, tâm tư lại không bình tĩnh được. Nhìn tay áo mình, mặt trên có vết nhăn mờ mờ, vết màu từ mấy bông hoa tiểu nha đầu kia hái đều in hết lên tay áo hần.

A mã, ngạch nương, chỉ có người Mãn mới xưng hô như thế. Nếu Bảo Nhi là người mãn, nàng đến từ đâu? Nàng thường ngày mặc dù có chút lười nhác, mỏng manh yếu ớt, nhưng trong lúc l đãng lại lộ ra những thói quen nhỏ nhặt, ví như lúc ăn cơm cho dù nàng cực thích món gì đó cũng không gấp quá ba lần, đĩa chạm vào thành chén tuyệt đối sẽ không phát ra âm thanh, khăn tay lau một lần nhất định phải giặt cho sạch.

Thế nhưng nàng ăn đậu hũ lại cực kì vui vẻ, hoàn toàn không có lễ tiết, ăn xong rồi còn có thể ợ hơi, có lúc tự nhiên cầm vải đi ra bên ngoài ăn.

Nàng nhìn người rất thoải mái phóng khoáng, đối đãi người khác nho nhã lễ độ. Nàng sẽ ôm lấy cánh tay Mục Vân cùng Mục Vũ, có thể chân không chạm trên mặt đất, sẽ giở trò trên mặt của cha, nhưng lại làm cho người ta cảm giác không hề tùy tiện. Nàng vừa tỉnh dậy nhìn thấy trong phòng có nam nhân cũng sẽ không kinh hoảng, cực kì thoải mái. Chỉ là nàng cho tới bây giờ cũng không ôm lấy Kiến Thần, nàng bất hòa với mình còn có thể lý giải, nhưng Kiến Thần trước giờ luôn luôn được nữ hài tử yêu thích, tiểu nha đầu lại vẫn cùng hần duy trì khoảng cách.

Khiến cho người ta cảm nhận được, nàng xuất thân nhất định cao quý. Nhưng là nàng lại mâu thuẫn như thế, khiến người khác không thể đoán biết được suy nghĩ nàng. Thực sự là không biết cha mẹ như thế nào lại có thể nuôi dưỡng ra một đứa trẻ như vậy. Mặt khác, nàng vì sao lại một mình rời nhà đi? Còn có khối

ngọc trên người nàng, nói đúng ra, đó là một khối “ngọc bích” (*), nhưng lại là loại ngọc song hoàn lồng vào nhau (*) cực hiếm thấy, mặt trên là hoa văn tinh xảo rườm rà, giữa khối ngọc dùng 6 sợi chỉ vàng quấn lấy vòng bên ngoài, xuyên qua lỗ hồng cổ định lại một vòng ngọc khác bên trong có chữ “Bảo” viết thể triện, cũng đồng chất ngọc như vậy, mặc cho người không thạo nghề cũng biết được thứ này là vật báu vô giá.

(*nguyên văn là , mình dựa vào nghĩa tiếng Anh là “fine quality jade” dịch ra.

** nguyên văn là : theo mình hiểu thì nó giống như hai vòng ngọc lớn bé lồng vào nhau, mình không chắc lắm)

Thở dài một hơi, Trần Mục Phong tựa lưng vào ghế ngồi, nàng ngày hôm nay có chút kỳ lạ — rõ ràng không phải là mệt. Càng kỳ quái chính là, hần cư nhiên không muốn đem chuyện nàng là người Mãn nói cho người khác biết.

Là bởi vì cha mẹ quá yêu tiểu nha đầu. Hần tự nhủ chính chính.

Ngày hôm sau, Bảo Nhi thần thái sáng láng trở lại. Vẫn cứ không thèm để ý tới hần. Mục Vân cùng Mục Vũ vẫn hệt như trước đây mua đủ loại đồ chơi thức ăn cho nàng. Một hôm nọ nàng lại ăn sầu riêng, hun cho tất cả mọi người đều phải tránh ra ngoài — ngoại trừ đồng bọn ngũ tâm ngũ, mã tâm mã với nàng – Trần Mục Vân.

Trần Mục Phong đương chuẩn bị lên kinh thành, sau đó qua Tế Nam tiếp Trúc Uẩn trở về.

Hôm nay bởi vì hiệu buôn không có sự tình gì quan trọng, Trần Mục Phong buổi trưa đã trở về. Dùng xong bữa trưa, hần bèn đi đọc sách, lại cảm thấy lòng không yên nên đi tới mảnh rừng ngô đồng (1) be bé phía tây bắc Tùng Duyên viện dạo một chút. Nơi này luôn luôn không có người, chỉ có hần đôi khi lui tới luyện kiếm. Ngô đồng đương lúc xanh ngắt, trong rừng ánh mặt trời xuyên qua kẽ lá loang lổ đầy màu sắc , trên mặt đất lấm tấm vài bông hoa dại. Trần Mục Phong lững thững đi tới. Bỗng nhiên nghe được thanh âm, theo trực giác phản ứng hần liền ngừng hô hấp, cấp tốc vọt đến núp sau thân cây, lặng lẽ không một tiếng động tiến gần tới nơi phát ra thanh âm nọ.

Tới trước mặt mới nhìn rõ, trên một chạc cây ngô đồng đâm ngang ra đang ngồi vắt vẻo một người, hai bàn chân nhỏ thông xuống đong đưa qua lại, nàng cúi đầu không biết đang nói chuyện với cái gì.

“Nè! Mi tên gì? Không biết hả, vậy ta gọi mi là Chiêu Tài nhé. Chiêu Tài, ai cũng đều có cha có mẹ phải không? Ta nhất định cũng có đúng hay không? Vậy vì sao ta lại ở nhà của cô cô, vì sao không ai biết cha mẹ ta đâu? Mi nói xem, có phải cha mẹ không cần ta nữa hay không?” Dừng một chút, nàng nói thêm: “Chiêu Tài, bữa nọ hình như còn nằm mơ thấy cha mẹ ta, thế nhưng cũng không thấy rõ được diện mạo họ thế nào, tới giờ cũng không mơ thấy nữa. Thực muốn gặp bọn họ a

~ cái gì? Mi nói sẽ gặp được sao? Ha ha, ta cũng nghĩ như vậy, đứa bé đáng yêu giống ta như thế này ai lại không thích? Đúng không?”

Trần Mục Phong nghe đến đó, hơi nhếch khóe miệng.

“Chiêu Tài, kỳ thực ta bây giờ cũng rất tốt, nãi nãi, cô cô, cô trượng, nhị ca, tiểu ca đều rất thích ta, ta cũng thích bọn họ. Chỉ có Trần đại thiếu không thích ta thôi, Chiêu Tài, mi nghĩ coi Trần đại thiếu vì sao không thích ta? Không phải là ta kêu hần một tiếng đại thúc thôi sao? Lẽ nào lại thù dai như vậy? Cùng lắm thì để hần kêu một tiếng đại thẩm hoặc đại nương được rồi, thực sự là

~ hì hì, ta nói với mi một chuyện nha Chiêu Tài, Trần đại thiếu không ngờ cũng có người trong lòng đó, không thể tưởng tượng được đúng không? Ta cũng thấy vậy, hắc hắc.”

Trần Mục Phong có điểm dở khóc dở cười, gọi nàng một tiếng đại thẩm hoặc đại nương? Nha đầu kia thật đúng là giỏi nghĩ linh tinh. Hơn nữa hần có người thương là chuyện lạ lùng lắm hay sao?

“Trần đại thiếu

ta nghĩ hần rất giống một người ta quen biết, nhưng mà là ai? Nghĩ không ra, có điều, Chiêu Tài, ta cũng không phải ghét Trần đại thiếu, chỉ tại hần cũng không cười với ta không nói chuyện với ta, phải làm sao bây giờ? Mặc kệ, hần không nói với ta thì ta cũng không nói với hần, đối nhân xử thế phải có cốt khí đúng không? Chiêu tài, Trần đại thiếu muốn thành hôn, nói lên i nha, ta một điểm cũng không thích nữ nhân

kia, phàn quyền phụ thế. Nhưng mà tiểu ca bảo nàng ta rất đẹp. Chiêu Tài, mi nói xem, nếu như ta cũng rất đẹp, Trần đại thiếu có thích ta không? Sẽ không sao? Ta cũng nghĩ là không, Trần đại thiếu nhất định là gấu mèo, gấu mèo mới thích ăn gậy trúc, ta cũng không phải gậy trúc nha ~ Chiêu Tài, sau này ta nói với mi gấu mèo, chính là đang nói Trần đại thiếu đó nha, mi phải nhớ kỹ, biết không? Thực ngoan mà, nhớ kỹ, ha ha ~ hôm nào rảnh tìm mi nói chuyện tiếp, hẹn gặp lại.”

Tay nàng vung lên, một vật gì đó liền rơi xuống đất, nhảy tung tung đi mất. Nàng cũng từ trên cây nhảy xuống, tiện tay ngắt lấy phiến lá phe phẩy rời đi.

Trần Mục Phong lúc này mới từ sau gốc cây đi ra, đi tới chỗ nàng vừa ngồi, nha đầu kia quả nhiên không an phận, ngay cả cây cao cũng dám trèo. Nàng không thích Trúc Uẩn, hẳn biết, nàng giúp hắn ra mặt hôm đó hẳn cũng biết. Thế nhưng nghe nàng nói thẳng ra như vậy vẫn có chút khó chịu, tất cả mọi người hiểu lầm Trúc Uẩn, nàng ấy không phải người như vậy, chỉ là quá hiếu thuận quá nhu nhược mà thôi.

Gấu mèo? Hẳn biến thành gấu mèo? Nha đầu kia, nói xấu sau lưng người khác sợ người ta nghe được còn muốn tìm một biệt danh. Nha đầu kỳ quái. Có điều là, Chiêu Tài rất cuộc là con gì vậy?

Chú thích

(1) Cây ngô đồng:

Cây ngô đồng thuộc họ Euphorbiaceae có tên là *Sapium sebiferum*, tên phổ biến là Chinese Tallow hay Phoenix tree. Ngô đồng cao khoảng 7m, chiều ngang tính luôn tán rộng khoảng 4-5m, lá hình trái tim;) Mùa thu lá màu vàng đỏ làm thốn thức lòng người. Mùa đông lá màu xanh biếc giữa đất trời rét buốt. Ở Trung Quốc, cây rất thường được trồng trước nhà hoặc ven đường làm mát.

Trong cổ thi Trung Quốc, ngô đồng được xem như “vương giả chi hoa”

Ngô đồng nhất điệp lạc

Thiên hạ cộng tri thu

(Thấy lá ngô đồng rụng, mọi người đều biết thu về)

8. Chương 08

Chương 8: Liên quan tới hôn sự của Bảo Nhi

Trần Mục Phong đã khởi hành đi phương Bắc, Nhạc Kiến Thần cũng tiện đường trở về Giang Ninh. Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ đương nhiên không có nhiều thời gian nhàn rỗi theo Bảo Nhi chơi. Khí trời càng ngày càng oi bức, Nhan Bảo Nhi mỗi ngày đều than nóng, xem bộ dạng cũng ủ rũ, tuy Trần phu nhân ngày ngày phân phó người đặt một tảng băng lớn trong phòng của Bảo Nhi, còn đổi đủ loại đồ uống phong phú ướp lạnh cho nàng, thế nhưng Bảo Nhi trông vẫn hết sức ỉu xìu.

Bảo Nhi hằng ngày ngoại trừ thỉnh an Trần lão phu nhân ra, việc thường làm nhất đó là nằm trên tháp mơ màng thiếp ngủ. Sức ăn rõ ràng giảm đi rất nhiều, Trần phu nhân ngày nào cũng lo lắng.

“Bảo Nhi à, ăn nhiều một chút đi con, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gầy xẹp rồi.” Trần phu nhân đau lòng.

“Ăn không vô. Cô cô, qua mùa hè là tốt rồi, tại trời nóng quá.” Bảo Nhi miễn cưỡng ra vẻ tinh thần thoải mái an ủi Trần phu nhân.

“Ai, nhị ca với tiểu ca con bạn quá cũng không thời gian cùng con chơi nên không có hứng thú đúng không?” Trần phu nhân hỏi.

“Không quan hệ, cô cô, trời nóng như thế này con cũng chẳng thiết chơi đùa. Ở nhà còn mát mẻ hơn được một chút.” Bảo Nhi nói, nỗ lực ăn hết cơm trong chén.

“Qua hai tháng nữa tới đầu tháng tám sẽ khá hơn.” Trần phu nhân vận dụng phương pháp “trông mơ giải khát” (*) tự an ủi. Bảo Nhi gật đầu.

(*)“Vọng mai chỉ khát”: Ý chỉ việc tự ảo tưởng để an ủi mình, lấy từ tích: quân lính trên đường hành quân rất khát. Thấy vậy Tào Tháo liền bảo rằng, họ sắp sửa hành quân qua rừng mơ. Nghe vậy, ai nấy đều ứa nước miếng và cảm thấy đỡ khát hẳn)

Một ngày nọ sau giờ Ngọ, Bảo Nhi thực sự ngủ không được liền xuất môn dự định đến rừng cây nhỏ kia đi dạo, ngang qua đường bờ ao nhỏ thì, Bảo Nhi chạy đến hồ nước bên cạnh nghịch nước, xung quanh không có ai, chỉ có tiếng ve râm ran khiến người tâm phiền ý loạn, Bảo Nhi suy nghĩ một chút bèn cởi giày, xắn cao ống quần với tay áo ngồi vào cạnh hồ tát nước chơi. Nhìn mấy chú cá vàng tung tăng trong nước bị nàng hù dọa, bỗng nhiên nổi lên ý đồ nghịch ngợm, giẫm lên hòn đá cạnh hồ nước khom lưng chuẩn bị bắt cá.

Mắt thấy một con hồng kim ngư ú nụ ngay trước mặt, Bảo Nhi mở to hai mắt chậm rãi tiếp cận nó, vừa vươn tay sắp chạm tới mặt nước, trong nước tựa hồ có con gì lạnh lạnh từ chân nàng bò lên bụng. Bảo Nhi cúi đầu nhìn lại, sau đó “A

~” một tiếng, là một con rắn nhỏ màu xanh lá mạ, nó đang quấn trên đùi Bảo Nhi. Bảo Nhi hết sức khấn trương, hơn nữa hòn đá lại khá trơn, Bảo Nhi trượt một phát đặt mông ngồi bệt trong nước, tuy mực nước không sâu, thế nhưng Bảo Nhi toàn thân vẫn ướt đẫm. Con rắn nọ dường như cảm thấy trò đùa dai của mình thành công liền đắc ý bò đi mất.

Tuy khí trời nóng bức nhưng Bảo Nhi lại rùng mình một cái, đi tới bên bờ hồ mang giày, Bảo Nhi định bụng chờ quần áo khô mới trở lại, thế nhưng càng không ngừng run rẩy, trong người phát rét từng trận, suy nghĩ một chút liền đứng lên chạy trở về. Vừa mới rảo bước tiến vào cửa phòng, liền thấy Trần phu nhân vẽ mặt sốt ruột ở trong phòng chờ. Nhìn thấy Bảo Nhi cả người ảm ứ, Trần phu nhân lập tức xông tới, “Làm sao vậy Bảo Nhi? Ướt như vậy là thế nào vậy?”

“Ngã xuống nước, cô cô.” Bảo Nhi trả lời. “Cô cô, con lạnh quá à.”

“Lạnh hả? Mau mau mau, người đâu, mang cho tiểu thư bộ quần áo lại đây.” Trần phu nhân ra lệnh, nắm tay Bảo Nhi đi vào trong.

Thay y phục xong, sắc mặt Bảo Nhi có chút tái, người run lập cập.

“Bảo Nhi à, còn lạnh không?” Trần phu nhân sờ sờ cái trán của nàng.

“Dạ, lạnh ạ!” Thanh âm Bảo Nhi tựa hồ cũng run rẩy theo. Nàng trèo lên giường chui vào trong chăn.

“Nhanh đi thỉnh đại phu.” Trần phu nhân ra lệnh cho nha hoàn, mình thì ngồi xuống đầu giường nhìn Bảo Nhi môi trở nên trắng bệch mà lo lắng, “Bảo Nhi à, đừng sợ, một hồi đại phu tới xem qua sẽ không có chuyện gì, ngoan, không sợ.”

“Vâng.” Bảo Nhi đáp, gắt gao ôm lấy chăn.

Chờ đại phu tới, cẩn thận chẩn mạch xong liền phán là chứng “Chú hạ” (*), gân mạch hư không, kinh m gặp trở ngại, huyết khí vận hành không thông nên kinh mạch mất đi nguồn nuôi dưỡng, đại phu còn nói do không quen với nơi khí hậu nóng bức ẩm ướt cũng có thể là khả năng gây nên chứng bệnh này. Đợi lúc hỏi nguyên nhân bị bệnh, đại phu lại nói Bảo Nhi bị hoảng sợ, tâm tình khẩn trương cũng là nguyên nhân. Khai một phương “trà thanh nhiệt”, nói là sau bảy ngày đại khái có thể khỏi hẳn. Trà thanh nhiệt lấy rau muống, mã thầy (1) ngao nước trà dùng để uống, không có vị đắng như thuốc uống thông thường, nhưng vị của nó cũng tuyệt không thể xem là dễ uống. Cho nên Bảo Nhi mỗi ngày đều nhấm mặt uống trà, cơm càng không thể nào ăn vô.

(*chứng sốt mùa hè do không thích nghi với thời tiết)

Trần phu nhân cũng lo lắng theo, ăn không ngon ngủ không yên, không tới vài ngày liền gầy hẳn. Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ nhìn Bảo Nhi buồn bã ỉu xiu, càng ngày càng gầy cũng sốt ruột khó chịu, cách hai ngày liền mời đại phu khác tới xem bệnh cho Bảo Nhi. Mà thật ra Bảo Nhi lại tự mình thông suốt, cười tủm tỉm nói: “Rốt cuộc cũng không nóng nữa.” Trần phu nhân liền đỏ hoe cả mắt.

Hoàn hảo giày vò chừng một tháng, Bảo Nhi mới chậm rãi khôi phục. Cả người gầy một vòng lớn, cằm cũng trở nên nhọn hơn. Trần phu nhân mỗi ngày bảo phòng bếp đổi các loại thuốc bổ đôn cho Bảo Nhi ăn. Bảo Nhi không thích ăn, đặc biệt là tổ yến, Trần phu nhân kiên trì khuyên nài.

“Bảo Nhi à, cháo tổ yến mật ong này ngọt lắm, cô cô bảo bọn họ bỏ thêm thật nhiều đường phèn rồi, ngoan, ăn một chút!” Trần phu nhân bưng bát đồ Bảo Nhi ăn.

“Cô cô, người chỉ cần cho con ăn đường phèn là tốt rồi.” Bảo Nhi bĩu môi, vẫn không muốn ăn.

“Bảo Nhi, con xem một tháng qua con gầy đi bao nhiêu, phải ăn tổ yến vào bồi bổ huyết khí, nếu như con không thích ăn tổ yến mật ong, cô cô bảo các nàng đổi món khác cho con được không?” Trần phu nhân dụ nài.

“Vâng.” Bảo Nhi nhìn cô cô vẻ mặt chờ đợi, gật đầu, sau đó miễn cưỡng ăn hết.

Ngày thứ hai, Bảo Nhi nhìn một chút, nói: “Bát bảo yến? Không thích ăn da gà.” Lựa lấy quả hạnh ngọt bên trong ăn.

Ngày thứ ba, “Ngọc đá yến, không tệ nha!” Ngoại trừ tổ yến, các thứ bên trong đều ăn sạch.

Ngày thứ tư, “Lưu ly yến sao, tạm chấp nhận.” Ăn nhiều hơn một ít.

(*2 món này bạn thua, không tra được, hix!)

Ngày thứ năm, Bảo Nhi nói muốn ăn vịt tiềm tổ yến hạt thông, quả thực làm người trong phòng bếp buồn rầu muốn chết, thử lò dò chế biến ra xem sao, Bảo Nhi ném xong bảo vị đậm quá.

Bảo Nhi ăn xong liền ngủ, người Trần gia ngồi trong phòng khách uống trà lạnh.

“Bảo Nhi hài tử này, lai lịch nàng ra sao đây?” Trần lão phu nhân nhẹ giọng hỏi.

Trần lão gia, Trần phu nhân nhìn Trần lão phu nhân, Trần Mục Vân lại cúi đầu.

“Con thấy, Bảo Nhi rất có khả năng đến từ Giang Bắc, cho nên mới không quen với khí hậu nóng nực! Hơn nữa vài ngày trước, Bảo Nhi trong lúc vô ý có nói nếu có thể đi tái ngoại thì tốt rồi, rất mát mẻ.” Trần Mục Vân suy đoán.

“Tái ngoại?” Trần lão phu nhân nhìn về phía hần.

“Vâng, tái ngoại. Nãi nãi, ý Bảo Nhi là muốn đi tái ngoại nghỉ hè. Tuy là vô ý, nhưng ta nghĩ Bảo Nhi tựa hồ thường xuyên đi như thế. Thói quen tái ngoại nghỉ hè người Giang Nam không hề có.” Trần Mục Vân nói.

“Tái ngoại nghỉ hè? Ta chỉ nghe qua Hoàng thượng hàng năm mới đi tái ngoại nghỉ hè.” Trần phu nhân cũng góp lời.

“Nương, Hoàng thượng đi tái ngoại, sủng thần cùng gia thuộc cũng được đi theo.” Trần Mục Vân đáp.

“Ý của con là, Bảo Nhi là con cái gia đình trọng thần trong triều?” Trần lão gia hỏi.

“Đây chỉ là suy đoán, có điều quá cũng không phải không có khả năng. Chỉ là, điều con không nghĩ ra chính là Bảo Nhi vì sao một mình lưu lạc tới Giang Nam?” Trần Mục Vân buồn bực.

“Cũng phải! Nếu là hài tử gia đình trọng thần hẳn là sẽ không tùy tiện xuất môn, còn một mình tới Giang Nam, chẳng lẽ là thất lạc người nhà?” Trần phu nhân hỏi.

“Thất lạc? Thất lạc tận ba tháng, hẳn là cũng phải tìm được rồi chứ?” Trần lão phu nhân phản đối.

“Chẳng lẽ là gia đạo suy tàn?” Trần phu nhân giọng nói có chút lo lắng.

“Này

~” Trần lão gia ngẩng đầu nhìn mọi người, “E rằng đây là suy luận duy nhất có vẻ hợp lý, mấy năm nay có đại thần nào trong triều phạm tội nhỉ? Biết đâu có thể truy ra thân thế Bảo Nhi.”

“Ai nha, nói cái này làm gì chứ, nếu Bảo Nhi gia đạo suy tàn, còn có thể để Bảo Nhi trở lại chịu khổ được sao?” Trần phu nhân lập tức nói.

“Ta không nói như vậy!” Trần lão gia phân tích: “Chỉ là, vạn nhất người nhà Bảo Nhi tới đây tìm người làm sao bây giờ?”

“Gia đạo sa sút còn có tâm tư tìm nó sao! Bảo Nhi ở tại nhà chúng ta coi như là có kết cục tốt.” Trần phu nhân nói xong, liền ngẩng đầu nhìn Trần Mộc Vân, “Nếu Bảo Nhi làm con dâu nhà chúng ta, thì người nhà nàng tới tìm cũng không có việc gì a!”

“Nương

~~” Trần Mộc Vân dờ khóc dờ cười, “Nương, sao người lại có suy nghĩ gì kỳ cục vậy?”

“Cái gì mà ý nghĩ kỳ lạ? Bảo Nhi xem ra cũng tới tuổi cập kê, vừa lúc các người ba tên chưa đứa nào thành thân, để Bảo Nhi chọn một người được rồi. Ừm, nương, mẹ nói thử xem?” Trần phu nhân nhìn về phía mẹ chồng.

“Con đó, chỉ tự mình chủ trương! Con làm sao biết Bảo Nhi có chịu không?” Trần lão phu nhân nói. Chủ ý này tuy không sai, thế nhưng Bảo Nhi thoát nhìn còn quá nhỏ.

“Hỏi một chút là được rồi! Bảo Nhi nếu như làm con dâu nhà chúng ta, sẽ không cần tìm người tới ở rể.” Trần phu nhân cười tính toán.

“Nương, con nói trước nha, con chỉ xem Bảo Nhi như muội muội ruột, không có khả năng cưới Bảo Nhi đâu.” Trần Mộc Vân lập tức chặn đường, không có biện pháp, ai bảo mẹ hẩn nhìn hẩn như vậy làm chi.

“Con là đồ hỗn tiểu tử, nào có phần con nói chuyện.” Trần phu nhân lườm nhi tử, còn bồi thêm: “Ta xem Bảo Nhi chưa chắc thêm để ý con đâu, tuổi cũng một đồng ròi.”

“Nương, người nói như vậy, chỉ có Mộc Vũ mới hợp thôi.” Trần Mộc Vân vừa cười vừa nói, tử đạo hữu bắt tử bản đạo (2).

“Bảo Nhi luôn luôn cùng Mộc Vũ tâm đầu ý hợp nhất, tuổi Mộc Vũ cũng tương xứng, nếu Bảo Nhi gả cho Mộc Vũ cũng không sai.” Trần phu nhân đón đầu tính toán.

“Cái gì không sai vậy? Nương?” Đang nói, Trần Mộc Vũ cất bước vào trong phòng, nhưng lại phát hiện nãi nãi, cha mẹ mình, cả nhị ca đều nhìn mình vẻ mặt cười quỷ dị. Trời nóng bức mà hẩn lại bắt giác rùng mình một cái.

“Không có gì không có gì.” Trần phu nhân cười đáp. Trần Mộc Vũ vẫn cảm thấy có vấn đề.

Chú thích

(1) Rau muống (– Ung thái, vô tâm thái): có vị ngọt, tính hơi lạnh (nấu chín thì giảm lạnh). Vào các kinh can, tâm, đại trường, tiểu trường. Công dụng thanh nhiệt, lương huyết, chỉ huyết, thông đại tiểu tiện, giải tất cả các chất độc xâm nhập vào cơ thể (nấm độc, sắn độc, cá thịt độc, lá ngón, thạch tín (?), khuẩn độc hoặc do côn trùng, rắn rết cắn. (ykhoanet)

Trước giờ coi Bảng phong thần cứ thắc mắc rau vô tâm là rau gì? Thì ra nó là rau muống ==” (vì ruột rỗng nên gọi như rửa!)

Mã thầy (– củ năn, bột tề, thủy vu, ô vu, ô từ, hắc sơn lăng, địa lật, hồng từ cô...) là một loại củ mọc dưới nước to bằng củ hành, bên ngoài mang lớp vỏ màu nâu đen. Theo dược học cổ truyền, mã thầy vị ngọt, tính mát, có công dụng thanh nhiệt sinh tân, lương huyết giải độc, hóa đàm tiêu tích, lợi niệu tiêu thũng, minh mục chỉ huyết...,

(2) Nguyên văn “ ”: theo như mình tìm hiểu trên baidu, câu này vốn không có nguồn gốc gì cả, là do lớp trẻ bây giờ tạo ra.

Đạo hữu ý chỉ người khác, bản đạo là chỉ mình => vì lợi ích mình mà không tiếc tổn hại lợi ích của người khác. Có thể dịch ra một câu ngắn gọn: “Huynh đệ à, cậu đi chết đi, tôi không chết đâu!”

Tuy nhiên cũng có nhiều tranh cãi về ngữ pháp câu cú gì đó, nhưng mình không biết tiếng bông nên thôi...bỏ qua:D

9. Chương 09

Chương 9: Tâm nguyện của gấu mèo

Lúc ăn cơm chiều, ngoại trừ Trần Mộc Vũ, còn lại mấy người đều thường thường nhìn trộm Bảo Nhi. Ăn cơm súc miệng xong, Bảo Nhi nhàn nhã liếc mắt một vòng, sau đó hỏi: “Cô cô, mọi người không phải có việc muốn nói với con sao?” Sắp xuyên thủng đầu nàng luôn rồi, cũng may nàng định lực tốt, bằng không nuốt cũng không vô nữa.

“Cũng không có gì, Bảo Nhi à, cô cô hỏi con, con có nghĩ tới sẽ gả cho người như thế nào không?” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

Bảo Nhi nhăn mày, vấn đề này rất quen thuộc nha, hình như có ai hỏi qua rồi nè?

“Bảo Nhi, không tiện nói sao? Vậy trở về bí mật nói cho cô cô có được hay không?” Trần phu nhân thấy bộ dạng nàng lại tưởng tiểu nha đầu này đang thẹn thùng.

Bảo Nhi lắc đầu, “Không phải, con chỉ cảm giác hình như trước đây cũng có người hỏi con vấn đề này rồi.”

“Vậy Bảo Nhi muốn gả cho người như thế nào đâu?” Trần phu nhân truy vấn. Đám người còn lại cũng mở to hai mắt nhìn Bảo Nhi.

“Không thể lợi hại hơn con, tính tình phải tốt, tướng mạo kém một chút.” Bảo Nhi liệt kê.

~~

“Bảo Nhi à, vì sao?” Trần lão gia hỏi, đả kích cũng quá lớn đi, cứ nhiên lại có cô nàng muốn tìm nam nhân kém cỏi để gả.

“Như vậy lúc đánh nhau hẳn sẽ đánh không lại con, hơn nữa cũng sẽ không có người khác tranh giành với con nha.” Bảo Nhi giọng điệu rất chi là “đương nhiên”.

“Tiểu Bảo Nhi, muội lập gia đình là vì đánh nhau sao?” Trần Mộc Vũ miệng cười đến mức sắp méo sang một bên.

“Đương nhiên là không phải rồi.” Bảo Nhi khinh bỉ nhìn tiểu ca phán một câu.

“Vậy sao muội muốn tìm người đánh không lại muội?” Trần Mộc Vũ hỏi.

“Nói như vậy, hẳn cũng không dám khi dễ ta, cũng sẽ không cướp đồ ăn ta thích, không tranh giường với ta!” Bảo Nhi trả lời.

“Bảo Nhi, người đã gả đi rồi, nói đúng ra, nam nhân sẽ không khi dễ nữ nhân.” Trần Mộc Vân nói, nha đầu kia thực sự là rất thú vị, không biết ai dạy cho nàng.

“Sao lại không thể chứ? Lỡ như tên nam nhân kia không nói đạo lý, lại lòng dạ hẹp hòi, miệng lưỡi ê tiện cũng không biết chừng!” Bảo Nhi phản bác.

Trường bối Trần gia hết thấy đầu đều đỏ mồn hôi lạnh, cha mẹ con bé sao lại quán triệt loại tư tưởng này cho trẻ nhỏ vậy chứ.

“Cô cô à, người hỏi cái này làm gì vậy?” Bảo Nhi hỏi. Đương yên lành lại đột nhiên hỏi tới chuyện này.

“Không có việc gì, cô cô hỏi trước để lưu tâm giúp con, qua hai năm nữa Bảo Nhi trưởng thành cũng phải lập gia đình rồi.” Trần phu nhân biện bạch.

“Vâng!” Bảo Nhi nhún nhún vai, uống nước, biểu tình không lấy làm hứng thú lắm.

“Tiểu Bảo Nhi, nếu như có nam nhân giống như các ca ca cùng Nhạc đại ca, muội muốn gả cho ai?” Trần Mục Vân đột nhiên hỏi. Trần Mục Vũ lập tức quay đầu nhìn Trần Mục Vân: “Nhị ca, vui đùa cũng hơi quá trớn nha?”

Trần gia trưởng bối trái lại vẻ mặt đầy mong đợi.

Bảo Nhi chống cằm, con ngươi đảo vòng vòng, hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Giống như Trần đại thiếu.”

~~ phụt

Phun trà chính là Trần gia hai huynh đệ, giật mình chính là Trần gia trưởng bối, cái đáp án cũng quá là

~~ cách xa tưởng tượng nha.

“Vì sao? Bảo Nhi?” Trần Mục Vân phản ứng nhanh lập tức hỏi.

“Trần đại thiếu mặc dù có điểm lòng dạ hẹp hòi, thế nhưng tất cả mặt khác đều phù hợp!” Bảo Nhi trả lời. Quan trọng nhất là hắn không biết võ công, ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi, khẳng định đánh không lại nàng.

“Muội nghĩ đại ca tính tình tốt sao?” Trần Mục Vũ miệng há hốc tới mức có thể nhét cả trái trứng gà vào.

“Dù sao ta cũng chưa thấy huynh ấy tức giận với ai nha!” Bảo Nhi suy nghĩ một chút nói.

“Đại ca lớn hơn muội nhiều đó nha, Bảo Nhi?” Trần Mục Vân nhắc nhở.

“Nhị ca, huynh thật kỳ lạ à, ta nói là kiểu người giống như vậy, cũng không nói gả cho Trần đại thiếu, già hay không có quan hệ gì với ta?” Bảo Nhi trừng mắt Trần Mục Vân.

“Ha ha, vậy Bảo Nhi, muội vì sao không lấy người giống nhị ca, tiểu ca, Nhạc ca ca?” Trần Mục Vân lái sang chuyện khác.

“Bởi vì các huynh võ công đều lợi hại hơn so với ta, bộ dạng lại quá tuấn tú, nhất là Nhạc ca ca, quá trêu hoa ghẹo nguyệt.” Bảo Nhi đáp.

~ phụt

~~

Trần Mục Vũ cười ha ha. Tượng mạo trêu hoa ghẹo nguyệt? Không biết Nhạc Kiến Thần nghe xong có thể biến thành Bao Công mặt đen hay không ta.

Trần gia trưởng bối cũng nhin không được ý cười, đều nhìn Bảo Nhi mỉm cười.

Trần Mục Vân nhìn mẹ hắn, bà nhẹ nhàng lắc đầu.

Đảo mất liền tới đêm Thất tịch, nữ hài tử trong phủ trên dưới đều vàng bày bàn “khất xảo” (1). Buổi tối, mỗi mình Bảo Nhi nhàn rồi không có việc gì. Chỉ là thấy người ta chiêm xong xảo quả (2), nhin không được len lén ăn hai cái, bị thị nữ thấy liền xấu hổ thè lưỡi.

Buổi tối, các viện đều bày biện xảo quả, đài sen, hoa sen trắng, củ ấu đỏ, các cô gái líu ríu hướng về ánh trăng xâu kim, thành công được một lần liền cực kỳ cao hứng, Bảo Nhi ngồi ở trên bậc thang, hai tay chống cằm nhìn.

“Bảo Nhi, sao muội không đi a?” Trần Mục Vân ngồi xuống bên người nàng hỏi thăm.

“Ta không muốn có bàn tay khéo léo như vậy.” Bảo Nhi nói, cảm thấy thực buồn chán a!

“Nhưng mà nữ hài tử tay chân vụng về sẽ bị cười đó.” Trần Mục Vân nói.

“Cười thì cười đi, bị cười so với động tay làm việc vẫn tốt hơn!” Bảo Nhi trả lời.

~~

“Bảo Nhi, ai dạy muội thế?” Trần Mục Vân hỏi. Đây là con gái kiểu gì vậy trời

~

“Không biết. Chắc là nương của ta!” Bảo Nhi nói.

Trần Mục Vân triệt để không biết nói gì, hẳn hiện tại thực sự đối với cha mẹ của Bảo Nhi cảm thấy hứng thú, thật không biết bọn họ vì sao lại giáo dục hài tử như thế. Nhớ tới trước đó vài ngày hỏi chuyện Bảo Nhi, còn chưa thấy qua cô nương nhà ai bị hỏi vấn đề này có thể thần nhiên nói ra như vậy, hơn nữa — còn là tiêu chuẩn kén rể kì lạ như thế. Hẳn thực hoài nghi cha mẹ nàng có phải là quái nhân xuất thế hay không.

Tháng tám tới, khí trời mát mẻ hơn nhiều. Bảo Nhi tuy rằng thỉnh thoảng còn phát bệnh vặt sốt nhẹ, nhưng rõ ràng tinh lực thực sự dư thừa. Đầu tháng ngày mừng ba, Trần Mục Phong gửi thư nói khoảng ngày mười ba có thể về đến nhà, nhưng trong thư cũng không đề cập Cung Trúc Uẩn có cùng đi hay không. Bảo Nhi đối với cây gây trúc xinh đẹp này rất là chờ mong.

Kết quả, Trần Mục Phong mười bốn tháng tám về đến nhà. Đáng tiếc gây trúc chưa tới, Trần gia trưởng bối ngược lại thật cao hứng, Bảo Nhi có chút thất vọng. Trần Mục Phong đều mang về lễ vật ọi người, Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân chính là vải vóc, đồ trang sức, quạt tròn,...đang thịnh hành nhất kinh thành. Trần lão gia thì là lọ thuốc hít phương Tây khắc tranh màu (3) cùng con dấu bằng đá hoàng điền (4), Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ lại là bàn tính và bút lông. Thoạt nhìn đều giá trị xa xỉ.

Đợi đến lúc Trần Mục Phong đem một hộp lớn rất đẹp đưa cho Bảo Nhi, tất cả mọi người đều trừng lớn mắt suy đoán, Bảo Nhi cũng rất buồn bực, mở ra nhìn, miệng liền há tròn vo.

Trần Mục Vũ cũng nhòm sang xem, nhìn xong che miệng một bên cười trộm. Trần Mục Vân nhìn xong gương mặt biến hình cũng lui sang một bên. Trần gia trưởng bối tới một chút, đều cười đến có chút không có ý tứ.

Trần Mục Phong cư nhiên tặng nàng một hộp lớn mấy đồ chơi lật vật: tượng đất, tượng màu động vật cùng hình người các loại, quyền nhân mỹ nữ bốn pho, mao hầu năm con (5).

“Cảm tạ Trần

~ đại ca.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, mấy thứ này rất hợp sở thích của nàng, vậy nên có thể miễn cưỡng gọi hẳn một tiếng đại ca.

“Không cần khách khí.” Trần Mục Phong trên mặt như cũ không có biểu tình gì.

“Đại ca, huynh mua ở đâu mấy thứ này vậy?” Trần Mục Vũ cười hỏi, không có biện pháp, thực sự tưởng tượng không ra đại ca cư nhiên lại chạy đi mua loại đồ chơi con nít này.

“Trên cầu (*).” Trần Mục Phong trả lời ngắn gọn. Hẳn cũng không rõ tại sao khi mình thấy mấy thứ kia lại không thêm để ý tới ánh mắt người khác mà mua nhiều như vậy, vì thế lại mua thêm một hộp gỗ thật to, so với đồng đồ chơi này còn đắt tiền hơn bỏ vào. Bất quá, tiểu nha đầu tựa hồ rất vui vẻ.

(*nguyên văn là “ ” – cầu vượt, mà ngẫm lại không biết ở cổ đại gọi là cầu gì, nên mình để ‘cầu’ thôi:D)

“Cái này là cái gì?” Trần Mục Vân cầm lấy một con mao hầu hỏi. Tựa hồ chưa thấy qua.

“Mao hầu đó, làm từ thuốc Đông y, lấy xác ve, mộc lan, mộc thông, bạch cập dán lại thành, rất đẹp đúng không?” Bảo Nhi giải thích.

“Làm sao muội biết?” Trần Mục Vân lại cầm lấy bức khác xem.

“Sao lại không biết? Đây là đồ chơi chỉ ở Bắc Kinh mới có a. Ở chỗ nào cũng không có.” Bảo Nhi vui vẻ nói, cầm lấy tượng đất hình thú lên ngắm, đến khi bắt được một con nọ, Bảo Nhi ngẩn người, len lén nhìn Trần Mục Phong, sau đó nở nụ cười.

“Bảo Nhi, muội cười cái gì? Con gấu mèo này rất đáng yêu.” Trần Mục Vũ tiến lại gần.

“Thì là rất đáng yêu, nếu như ôm thêm một cây gây trúc lại càng đẹp mắt, ha ha

~” nói xong, nhìn xuống tượng màu, miệng lại hé cười, “Con gấu mèo này nhất định là chuẩn bị ăn Tết cho nên mới mặc quần áo màu sắc rực rỡ như vậy, ha ha

~ “

Trần Mục Vũ cầm lấy con gấu mèo kia, nhíu mày, “Gấu mèo không phải đều là màu trắng đen thôi sao?”

“Tiểu ca, huynh biết tâm nguyện lớn nhất của gấu mèo là cái gì không?” Bảo Nhi nghiêng đầu nhìn Trần Mục Vũ.

“Ăn cây trúc chứ gì!” Trần Mục Vũ trả lời.

“Tiểu ca huynh thật không có lý tưởng, chỉ biết ăn.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Vậy muội nói xem là cái gì?” Trần Mục Vũ không phục nhìn tiểu nha đầu.

“Nguyện vọng lớn nhất của gấu mèo chính là, aizz, lúc nào hai vành mắt đen thui mới có thể biến mất đây.” Bảo Nhi vẫn cười cười như cũ, hai tay nắm lại chỉ trở loạn xạ trên đôi mắt của mình.

“Vì sao?” Trần Mục Vũ buồn bực, Trần Mục Vân buồn bực, Trần Mục Phong cùng Trần gia trưởng bối bên cạnh cũng buồn bực.

Bảo Nhi tròn mắt đảo quanh vài lượt, sau đó cúi đầu, nghiêm trang nói: “Nếu không người ta lại tưởng mỗi ngày mình đều bị lão bà đánh thì sao! Thật mất mặt.”

Im bắt.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha

~ cười điên cuồng.

“Bảo Nhi

cái con nhóc này

~” Trần lão phu nhân chỉ vào Bảo Nhi, tay kia cầm khăn chậm chậm khước mắt.

Ngay cả Trần lão gia ngày thường nghiêm trang ít nói cũng cười đến lệch miệng. Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ thì càng chẳng cần bàn, hai người bọn họ luôn luôn không có hình tượng gì đáng kể.

Người không cười chỉ có Trần Mục Phong cùng Bảo Nhi.

Lúc Bảo Nhi đương lén lút liếc Trần Mục Phong, phát hiện Trần Mục Phong vẫn chẳng có biểu tình gì mà nhìn mình, ngại ngùng thè lưỡi, sau đó cúi đầu giả vờ cầm lấy quyền nhân xem.

“Dù sao hần cũng không biết mình gọi hần là gấu mèo, không quan hệ, hì hì”. Bảo Nhi nghĩ thầm.

“Tiểu nha đầu này chắc rất muốn mình bị nữ nhân đánh đây”

~ gấu mèo, cũng nghĩ thầm.

Chú thích

(1) Ngoài việc là lễ Valentine của Trung Quốc, lễ Thất tịch còn được gọi là “Khất xảo tiết”: tối ngày 7-7 âm lịch, theo tục cũ, người phụ nữ bày hoa quả ở sân, cầu khẩn sao cho Chức Nữ phù hộ ình khéo tay may vá, thêu thùa, canh cửi.

(2) Xảo quả: Là một loại bánh ngọt điểm tâm truyền thống của Thượng Hải làm từ bột mì, người ta thường dùng “thất khúc bát loan” để hình dung hình dạng của nó (tức là gấp thành nhiều múi, nhiều nếp uốn...). Ở những huyện nông thôn ngoại thành Thượng Hải có tập tục: con dâu mới cưới ngày 7-7 âm lịch về nhà mẹ đẻ, khi quay lại sẽ mang 1 ít xảo quả về cho chồng mình.

Khất xảo tiết ăn xảo quả cũng gọi là “xảo bột bột” (bột bột=bánh bột mì), thường dùng khuôn đúc ra đủ loại hình bánh: quả đào, dài sen, con cọp, sư tử... Sau khi áp chảo xong dùng sợi chỉ đỏ quấn một vòng cổ xôi mười mấy quả lại thành một chuỗi, treo trên tường hoặc đeo lên cổ trẻ con làm trang sức hoặc đồ ăn vật. Người ta cho rằng ăn xảo quả như vậy có thể giúp trẻ con thông minh khéo tay, đó cũng là một loại phong tục.

(3) (4): Xem hình dễ tưởng tượng ^^:

(5) Tượng đất, tượng màu: một loại hình nghệ thuật dân gian Trung Quốc, dùng đất sét nặn theo khuôn thành hình con vật hoặc hình người, hoặc màu đất nguyên (nê tổ) hoặc tô màu (thải tổ).

Quyên nhân: cũng là một loại mỹ thuật tạo hình của Trung Quốc từ thời Bắc Tống, tạo nên những “búp bê vải” hết sức sống động. Ở đây họ sử dụng đủ loại vải: tơ, trù, sa, lăng, la, quyên...với những kỹ thuật hết sức khéo léo để tạo thành hình người, nhất là tay và đầu. (chủ yếu là hình mỹ nữ ^^)

Mao hầu: Hình con khỉ được làm từ các loại thuốc Đông y, giống y như hình thật. Đầu và tứ chi dùng xác ve, lớp lông dày bên ngoài dùng mọc lan, nón dùng mọc thông, còn nguyên liệu để kết dính các bộ phận lại là bạch cập (một loài thuộc họ lan).

Tương truyền có vào đời Đồng Trị (niên hiệu vua Mục Tông, thời Thanh, Trung Quốc, 1862-1874), có một tiệm thuốc là “Nam khánh nhân đường”. Một bạn giúp việc ở đó vì không hầu hạ ông chủ chu đáo bị ăn mắng, tối về bạn ra đang buồn phiền dọn dẹp được liềm liền thấy xác ve có hình thù kì lạ, bèn lấy ra nặn nặn đắp đắp, cuối cùng được hình một con khỉ không ra khỉ, người không ra người, đưa ấy sư huynh ai cũng bảo giống ông chủ xấu xí kia, thế là bạn rất vui vẻ, và, con mao hầu đầu tiên ra đời:D

10. Chương 10

Chương 10: 33 mặt trăng (1)

Thăng đến lúc ăn cơm chiều, Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ vẫn còn nhếch miệng cười, bị Bảo Nhi hết sức khinh bỉ.

“Bảo Nhi, làm sao lại ăn ít vậy?” Trần phu nhân nhìn Bảo Nhi.

“Con ăn no rồi, cô cô. Mọi người từ từ ăn nhé!” Bảo Nhi buông đũa an tĩnh mà ngồi.

“Bảo Nhi à, có phải khó chịu không?” Trần phu nhân nghiêng người, sờ sờ trán Bảo Nhi, sau đó nhíu mày, “Sao lại như vậy?”

“Không có việc gì cô cô, người ăn cơm đi!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Người đâu, đi thỉnh đại phu.” Trần phu nhân cũng buông chén đũa, dặt tay Bảo Nhi, “Ngoan, về phòng nằm, một hồi nữa đại phu tới xem.”

“Cô cô, con không muốn uống thuốc.” Bảo Nhi nhăn nhó cái mũi nhỏ.

“Bảo Nhi ngoan, cô cô bảo ông ấy kê thuốc không đắng, ngoan nhé.” Trần phu nhân trấn an nàng.

“Nãi nãi, cô trượng, ca ca, mọi người chậm rãi dùng ạ!” Bảo Nhi trước khi ra khỏi cửa vẫn không quên quay đầu lại chào cả nhà.

Ngoài cửa truyền đến giọng nói của Bảo Nhi, “Cô cô, con cũng không muốn ăn tổ yến.”

“Được được được! Không ăn không ăn!” Thanh âm của Trần phu nhân.

“Bệnh của Bảo Nhi cũng phải hai tháng rồi nhỉ? Sao lại không khá lên chứ?” Trần Mục Vũ mặt nhăn mày nhíu.

“Bọn đại phu này đều là lang băm, ta thấy nên qua Giang Ninh phủ thỉnh đại phu về xem sao!” Trần lão gia đưa ra ý kiến.

“Ta lại nghĩ, nha đầu này mắc phải tâm bệnh.” Trần lão phu nhân phân tích, “Mấy đại phu đều nói tâm tình quá mức khẩn trương cũng sẽ khiến triệu chứng sốt nhẹ đây đưa mãi không hết, Bảo Nhi tuy rằng nét mặt không biểu hiện gì, nhưng mà lòng trống rỗng quên sạch kỷ ức sợ rằng rất sốt ruột lo lắng. Không có manh mối đã đành, Bảo Nhi ngày ấy rơi xuống nước lại bị rắn kinh hách hết thảy. Ta xem, phải đợi Bảo Nhi nhớ ra chút ít thì bệnh mới có thể chuyển biến tốt.”

“Sốt nhẹ?” Trần Mục Phong nhìn mọi người, hiểu được đại khái.

“Đúng vậy, hồi tháng bảy có một hôm Bảo Nhi đi nghịch nước, bị rắn dọa, sau đó sốt nửa tháng, mãi tới cuối tháng mới hoàn toàn khỏi hẳn. Có điều, chứng sốt nhẹ này thỉnh thoảng vẫn còn phát tác.” Trần Mục Vân giải thích, “Tuy nói không nghiêm trọng, thế nhưng mỗi lần nhìn Bảo Nhi bộ dạng lừ đừ ủ rũ quả là khó chịu.”

“Khó trách lại gầy như vậy.” Trần Mục Phong nói.

“Đây là đã mập lên một chút rồi, kì tháng bảy đó ốm tong teo như khỉ con.” Trần Mục Vân lo lắng không thôi.

“Con không ăn nữa, con đi xem tiểu Bảo Nhi một chút.” Trần Mục Vũ đứng dậy.

Ăn cơm xong, Trần lão phu nhân, Trần lão gia, Trần gia huynh đệ đều tới thăm Bảo Nhi, lúc đó đại phu đã xem bệnh qua, Bảo Nhi đương cuộn tròn trong ổ chăn, thấy bọn họ tới, còn vô cùng cao hứng chào hỏi. Đợi đến lúc nha hoàn bưng thuốc tới nụ cười liền biến mất, chỉ là nàng vẫn rất thống khoái bịt mũi uống thuốc, sau đó lập tức xử không ít mứt hoa quả.

“Được rồi Bảo Nhi, ngủ đi! Đại phu nói ngày mai sẽ khá hơn.” Trần phu nhân giém chăn lại cẩn thận cho nàng.

“Lừa gạt! Trước đây còn nói bảy ngày là có thể khoẻ lên rồi!” Bảo Nhi lầm bầm.

“Được rồi được rồi, bọn gạt người! Bảo Nhi ngủ đi! Ngoan nào!” Trần phu nhân sờ sờ cái trán của nàng.

“Vâng! Nãi nãi, cô nương, cô cô, ca ca, ngủ ngon!” Bảo Nhi cười tủm tỉm chào, sau đó nhắm mắt lại, đầu hơi nghiêng vào bên trong. Trần phu nhân lại kéo một tấm chăn đắp lên cho nàng.

Phiên ngoại

Ngày đêm người ngựa miệt mài, chính là hi vọng trước lễ Trung thu có thể về tới nhà. Về đến nơi, người nhà đều thật cao hứng —— bởi vì Trúc Uẩn cũng không theo ta cùng nhau trở về. Cung bá bá nói năm sau sẽ tự mình đưa Trúc Uẩn lại đây.

Chỉ có tiểu nha đầu tựa hồ có chút thất vọng, không ngừng nhìn xe ngựa.

Lễ vật ta mua cho người nhà đều là giá trị xa xỉ. Vốn định mua cho tiểu nha đầu một khối ngọc bội, không biết sao lúc đi qua cầu thấy nhiều món đồ chơi bé xinh xinh như vậy, trực giác cảm thấy tiểu nha đầu hẳn là sẽ thích, bởi vậy mua rất nhiều trở về, sợ làm hư, cố ý mua một hộp gỗ to thực đắt tiền, bên trong nhét bông mềm mang một đồng thứ đó trở về.

Khi tiểu nha đầu mở hộp ra kinh ngạc đến mức miệng tròn vo, vốn tưởng rằng nàng không thích, bởi vì nhị đệ cùng tam đệ biểu tình thực rất khoa trương, hình như không nghĩ tới ta sẽ mua thứ như vậy cho Bảo Nhi.

Vậy mà tiểu nha đầu cư nhiên lại thật cao hứng, vui vẻ đến mức không gọi ta “Trần đại thiếu” mà sửa thành “Đại ca”, sau đó hưng trí bừng bừng cầm mấy thứ kia từng món từng món lên ngắm nghía. Kỳ quái là, nàng cư nhiên biết cả “Mao hầu”, lúc ở cầu nghe nói là đồ chơi mới có ở kinh thành nên mới mua, thế nhưng tiểu nha đầu lại bày ra bộ dạng “đương nhiên là biết”. Tiểu nha đầu là người Mãn, lại biết cái này, lẽ nào tiểu nha đầu đến từ kinh thành? Đương nhiên, có thể là trước đây nàng đi ngang qua mà thôi.

Tiểu nha đầu lúc thấy con gấu mèo nọ liền ác ý mà nhú lông mày, còn nói nếu như ôm thêm cây gậy trúc càng thêm đáng yêu. Tiểu nha đầu vẫn cho rằng ta không biết chuyện nàng đặt bí danh gấu mèo cho ta, mặt mày tươi cười rạng rỡ. Nhìn tượng gấu mèo kia, tiểu nha đầu hỏi một vấn đề làm cho người khác hết sức tò mò “Tâm nguyện lớn nhất của gấu mèo là cái gì?”, tam đệ đoán, sai bét, tiểu nha đầu lại lém lỉnh nhìn một vòng sau đó nghiêm trang nói “Là mong muốn hai vành mắt đen thui biến mất, bằng không người ta lại tưởng mỗi ngày mình đều bị lão bà đánh, thật mất mặt.” Lúc đó, rất muốn cười.

Tiểu nha đầu len lén nhìn ta, nhất định là rất đắc ý, thấy ta cũng nhìn nàng liền lè lưỡi, cúi đầu tiếp tục giả vờ ngắm quyền nhân. Nói thật là, động tác của tiểu nha đầu rất —— dễ thương.

Lúc ăn cơm, tiểu nha đầu có chút ỉu xiu, chỉ khều khều vài miếng, cũng không nói cười. Nương đem nàng về phòng nằm, mời đại phu. Tiểu nha đầu còn rất lễ phép quay đầu lại chào tạm biệt mọi người.

Khi ta đến thăm nàng, tiểu nha đầu đang cuộn mình trong chăn, khuôn mặt càng có vẻ nhỏ nhắn, dường như còn không to bằng bàn tay ta. Tiểu nha đầu không thích uống thuốc, thế nhưng cũng rất thông khoái mà uống xong, liền đỏ cười tùm tùm chúc mọi người ngủ ngon.

Đúng là tiểu nha đầu kỳ lạ, trước mắt bao người, nàng an tâm nhắm mắt lại ngủ. Khóe miệng hơi cong lên, trước đây cho rằng nàng thường thường cười cho nên khóe miệng mới cong cong như vậy, bây giờ xem ra đó là trời sinh. Tiểu nha đầu sắc mặt hơi tái nhợt, chỉ chốc lát sau đã ngủ say không nhúc nhích, thoát nhìn, có chút như không có sinh khí, có chút không giống như nàng bình thường. Nãi nãi, cha mẹ, nhị đệ tam đệ đều lo lắng khôn nguôi, tiểu nha đầu này quả thực càng ngày càng được mọi người thương yêu. Thực sự là không dám tưởng tượng, lỡ ngày nào đó người nhà nàng xuất hiện, nãi nãi, cha mẹ, nhị đệ tam đệ sẽ khổ sở lưu luyến biết bao. Tiểu nha đầu hiện tại là “bảo bối” thực sự của gia đình chúng ta.

Lúc Bảo Nhi xuất hiện trở lại là chiều hôm sau, cũng là ngày mười lăm tháng tám, hoàn toàn nhìn không ra bộ dạng yếu đuối vì bệnh tối qua. Đối với mấy ngày lễ khánh này nàng rất không hứng thú, nhưng nghe nói buổi tối được đi Tây hồ ngắm trăng lập tức háng hái bừng bừng. Bởi vì lễ này cả nhà nam nữ già trẻ đều đi, thế nên Bảo Nhi không đổi nam trang, Trần phu nhân mặc cho nàng bộ y phục mới may màu hồng phấn, sợ nàng lạnh, lại cố ý mang theo một chiếc áo choàng mỏng.

Bảo Nhi nói muốn xem 33 mặt trăng, cho nên thuyền liền ngừng ven đảo Tam đàn ẩn nguyệt (2), chờ ánh trăng lên cao nhất, Bảo Nhi liền không chớp mắt nhìn chăm chăm mặt nước, con mắt càng trừng càng lớn.

“Bảo Nhi, thấy mấy mặt trăng rồi?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

“33.” Bảo Nhi cười tùm tùm đáp.

“Rõ ràng chỉ có 32 mà.” Trần Mục Vũ nhướn nhướn lông mày.

“Tiểu ca, huynh thực sự là một điểm tình thơ ý hoạ cũng không có, lãng phí mỹ cảnh Tây hồ mà.” Bảo Nhi xem thường.

“Hử? Vậy tiểu Bảo Nhi tình thơ ý hoạ có thể tiết lộ cho ta biết ánh trăng thứ 33 ở đâu được không?” Trần Mục Vũ cười hỏi, không thêm đề ý việc mình bị tiểu nha đầu cười nhạo.

Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn ánh trăng, “Ở trong lòng.”

“Thì ra Bảo Nhi cũng biết.” Trần Mục Vân lắc lư đi tới bên cạnh nàng.

“Ta biết thì có gì mà kỳ lạ. Ta còn biết, nam nhân ở chỗ này có thể thấy được ánh trăng thứ 33, thì ánh trăng trong lòng của hắc chính là người hắc bận tâm nhất, thế nhưng đã định trước rằng vĩnh viễn chỉ có thể giấu ở trong lòng mà không thể lãng dạ tình không (*).” Bảo Nhi đáp, vẫn ngẩng nhìn ánh trăng. Nàng quay đầu lại, cười tùm tùm nhìn hai vị ca ca, “Nhị ca, tiểu ca, các huynh thấy bao nhiêu ánh trăng a?”

(*Nguyên văn “ ”: đêm sáng tỏ, trời đầy sao. Còn cái nghĩa bóng của nó lồng vào câu mệnh đề sao cũng thấy không thuận, mọi người cho ý kiến với, haiz, bắt tài a!)

“32.” Hai người cùng nhau đáp.

Bảo Nhi nghiêng đầu, “Kỳ thực thấy 32 mặt trăng cũng là chuyện rất hạnh phúc.”

“Vì sao?” Trần Mục Vũ thắc mắc.

“Không vướng bận sẽ không khổ sở, sẽ sống vô cùng vui vẻ.” Bảo Nhi cười tùm tùm.

“Nhưng mà Bảo Nhi thấy được 33 cái.” Trần Mục Vân hỏi.

“Nhị ca, loại truyền thuyết này chỉ áp dụng với nam nhân thôi. Ta ngày hôm nay là tiểu thư khuê các nha.” Bảo Nhi nhướn nhướn lông mày.

“Cường từ đoạt lý.” (*) Trần Mục Vân cười.

(*Trong Lạc Việt dịch là ‘cả vú lấp miệng em’, ‘già mồm át lỗ phải’...nhưng mà mình thấy chưa được ứng lắm nên để nguyên vậy:P)

Chú thích

(1) & (2)

Tam đàn ẩn nguyệt (Là một trong 10 thập cảnh Tây hồ đã giới thiệu ở chương 5)

Vào những đêm trăng, ở đây sẽ thấy được 33 mặt trăng. Nơi đây có 3 tháp đàn bằng đá nhô lên trên mặt hồ, mỗi tháp đàn có 5 lỗ tròn, tượng trưng cho 5 điều may mắn. Đêm trăng, người ta thắp đèn trong các tháp, ánh trăng in bóng qua các lỗ tròn, soi xuống mặt hồ tạo thành 30 mặt trăng. Trăng trên trời, dưới nước và trong tim cộng vào, tròn 33. Tam đàn ẩn nguyệt còn là biểu tượng của Đài truyền hình Hàng Châu.

11. Chương 11

Chương 11: Con ruồi

“Bảo Nhi à, lại đây ăn bánh trung thu nào!” Trần phu nhân gọi nàng.

“Vâng, tới ngay!” Bảo Nhi đáp, sau đó mỗi tay kéo một người, “Đi thôi, các ca ca đi ăn bánh trung thu!”

Bảo Nhi ăn gì cũng rất kén chọn, cho nên Trần phu nhân sớm hỏi nàng thích ăn loại bánh nào, rồi dựa theo lời nàng làm ra.

“Bảo Nhi, cho con, đây là bánh bột sen hai trứng mà con nói đó.” Trần phu nhân cầm một miếng bánh nhỏ đưa cho Bảo Nhi. Bảo Nhi nếm một miếng, tấm tắc khen: “Không tệ, cô cô, người cũng nếm thử xem, ăn ngon lắm ạ.”

Sau đó lại bưng cái hộp nhỏ đi phân phát bánh trung thu.

Tới lúc phân đến Trần Mục Phong thì, Bảo Nhi nhin cười, cầm một miếng bánh nhỏ đưa cho hắn, “Đại ca, huynh cũng nếm thử xem có được hay không?” Trần Mục Phong cầm lấy, vừa muốn ăn, nhìn thấy tiểu nha đầu vẻ mặt buồn cười chờ mong, liền đưa bánh trung thu lại gần trước mắt nhìn một chút, sau đó khẽ khé miệng, “Cảm ơn, rất đẹp.”

“Không cần khách khí.” Bảo Nhi chạy đi mang bánh trung thu cho Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ, khoe miệng còn mang theo ý cười.

Trần Mục Phong cắn miếng bánh trung thu, mùi sen thơm ngát hòa với vị mặn mặn của trứng, rất thơm. Đây là Bảo Nhi cố ý muốn phòng bếp làm ra, còn yêu cầu phải in lên bức hoạ ‘Hàng Nga bốn nguyệt’ (1), thoạt nhìn cực tinh xảo, thế nhưng khối bánh Bảo Nhi vừa cho hắn, mặt trên lại in hình gậy trúc.

Trên mặt nước truyền đến tiếng ca, cùng tiếng đànranh phụ hoạ càng thêm cảm giác trong trẻo pha chút lạnh lùng. Nghe ra chính là Thủy điệu ca đầu của Tô Đông Pha (2).

“Ta cũng biết xương.” Bảo Nhi buột miệng. Không biết vì sao, vừa nghe thấy ca từ nọ, trong đầu nàng lại vắng vắng tiếng nhạc khúc.

“Bảo Nhi, không cần mạnh miệng! Biết vừa hát là ai không?” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Không biết.” Bảo Nhi lắc đầu.

“Đệ nhất ca kỹ Hàng Châu Tây Hồ Nguyệt.” Trần Mục Vân đáp.

“Tây Hồ Nguyệt?” Bảo Nhi đảo mắt, “Xem ra là một người vô cùng kiêu ngạo nha.”

“Làm sao muội biết?” Trần Mục Vân nghiêng đầu nhìn nàng.

“Nhị ca, ta van huynh nha, đầu của huynh là dùng để suy nghĩ, chứ không phải dùng để làm trang sức.” Bảo Nhi vỗ vỗ hấn.

“Tiểu nha đầu, dám trêu đùa nhị ca?” Trần Mộc Vân cười mắng.

“Không phải mới vừa nói sao, chỉ có tại đây mới có thể thấy 33 ánh trăng, nàng nha, nhất định là muốn làm mặt trăng thứ 33 trong lòng hết thấy nam nhân, cho nên mới gọi là Tây Hồ Nguyệt.” Bảo Nhi phân tích.

“Ừ, nói có lý.” Người nói chính là Trần Mộc Vũ, “Không nhìn ra nha, nha đầu, rất thông minh!”

“Như nhau như nhau, chỉ so với tiểu ca thông minh hơn một chút thôi.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo Nhi, muội vừa nói muội cũng biết xướng Thủy điệu ca đầu ?” Trần Mộc Vũ

Bảo Nhi suy nghĩ một hồi bèn nói: “Chắc là đã từng hát, vừa mới nghe được nàng xướng, trong đầu ta dường như có người đang ca vậy, ta nghĩ trước đây ta nhất định biết.”

“Vậy xướng nghe một chút xem!” Trần Mộc Vũ hào hứng.

“Được!” Bảo Nhi gật đầu.

Tầng hắng cuống họng xong, Bảo Nhi bắt đầu xướng Thủy điệu ca đầu hoàn toàn khác biệt với Tây Hồ Nguyệt.

Xướng xong, mở mắt, phát hiện Trần Mộc Vân cùng Trần Mộc Vũ đang ngồi hai bên nàng đều có điểm thất thần. Vươn tay tới trước mặt bọn họ dùng sức huơ huơ, “Nè, cho dù nghe không hay cũng không nên dùng biểu tình như vậy nha? Hơi quá đáng đó!”

“Bảo Nhi, là muội xướng thực sự rất hay!” Trần Mộc Vân thành khẩn.

“Bớt giỡn đi! Nhị ca huynh xem, cái vẻ mặt đó mà có thể nói như vậy sao.” Bảo Nhi không tin, chạy đến bên cạnh Trần phu nhân, “Cô cô, con vừa xướng có được hay không?”

“Được! Không nghĩ tới Bảo Nhi còn biết hát!” Trần phu nhân vui vẻ.

“Bởi vì con là Bảo Nhi rất thông minh mà!” Bảo Nhi vui vẻ trả lời. Thuận tiện ngồi xuống bên cạnh Trần phu nhân. Tiện tay cầm miếng bánh trung thu ăn, ăn xong rồi, Trần phu nhân lột nho cho nàng.

Một con thuyền hoa chậm rãi dừng ở bên cạnh. Đầu thuyền là một vị nam nhân trẻ tuổi ôm quyền hỏi: “Xin hỏi, vừa hát là vị tiểu thư nào?”

Cả nhà Trần gia quay đầu nhìn hấn, Bảo Nhi cũng quay đầu nhìn, Trần phu nhân nắm lấy tay nàng.

“Là ta xướng, làm sao vậy? Làm kinh sợ người ư?” Bảo Nhi nghiêng đầu hỏi.

Người thanh niên kia sững sốt một chút, lập tức nói: “Không, tại hạ không phải ý tứ này. Chỉ là tiểu thư tiếng ca uyển chuyển

“

“Tiếng ca uyển chuyển? Ta còn thấy ‘nhiều lương tam nhật’ đâu (3)? Người rót cuộc muốn nói cái gì nha?” Bảo Nhi có chút không nhịn được.

“Việc này

công tử nhà ta muốn mời tiểu thư qua thuyền đàm đạo.” Vị trẻ tuổi kia trả lời, ngữ khí cung kính.

“Là công tử người cũng không phải công tử nhà ta.” Ánh mắt Bảo Nhi lạnh lạnh.

“Tiểu thư, công tử nhà ta cũng không có dụng ý xấu, chỉ là mến mộ giọng hát tiểu thư, muốn cùng tiểu thư kết giao.” Người kia liền nói.

“Vị huynh đài này, thực sự là xin lỗi, tiểu muội nhà ta không có hứng thú đó.” Trần Mộc Vân lạnh lùng trả lời.

Người thanh niên nhìn Trần Mộc Vân, sắc mặt hơi mỉm cười.

Trong khoang thuyền truyền ra giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng: “Nếu đã như thế thì không cần phiền nhiều tiểu thư.”

Hắn ta khom người đáp “Vâng”, sau đó ôm quyền nhìn Bảo Nhi nói: “Đã quấy rầy nhiều, tiểu thư thỉnh tha thứ.”

“Nếu như ta không tha thứ, ngươi tính làm sao bây giờ?” Bảo Nhi liếc xéo hắn.

“VẬY, tiểu thư muốn làm sao?” Hắn bèn hỏi.

“Ta muốn? Ta không muốn ô uế lỗ tai, bẩn con mắt – vào bất cứ thời khắc nào từ giờ về sau.” Bảo Nhi lạnh lùng trả lời.

“Tiểu thư, này

” người thanh niên quay đầu lại nhìn vào buồng nhỏ trên thuyền, bên trong không có thanh âm.

“Này cái gì? Nghe không hiểu sao? Ý ta chính là sông cạn đá mòn vĩnh viễn không bao giờ gặp lại. Đi thôi đi thôi, cản trở bản tiểu thư ngắm trăng.” Bảo Nhi phát tay, hệt như đuổi ruồi.

“Đi!” Trong khoang thuyền lại có tiếng ra lệnh. Người thanh niên ôm quyền chào, đi vào buồng nhỏ trên thuyền.

Chờ con thuyền nọ chậm rãi chèo đi, Bảo Nhi đảo mắt nói: “Ruồi nặng thật đúng là nhiều, phá hư khẩu vị, ô nhiễm cảnh sắc.”

Trần gia huynh đệ đều khẽ cười, khéo mắt liếc nhìn một chút con thuyền đã đi xa kia.

Qua mười lăm tháng tám, khí trời thoải mái hơn, Bảo Nhi cũng không còn mỗi ngày đều buồn ngủ nữa, nhưng từ sự kiện “con ruồi” hôm Trung thu kia, Trần phu nhân nghiêm ngặt ngăn cản Bảo Nhi ra ngoài, cơ bản là vừa trở về đã cầm chân. Bảo Nhi cũng không nài ép, ngày ngày nhốt mình ở trong nhà ngược lại có vẻ dễ chịu hơn. Theo Trần lão phu nhân trò chuyện tán gẫu, bởi Trần phu nhân chơi cờ, giúp bà chọn lựa sắp xếp đồ trang sức các loại, đôi khi Trần phu nhân bận quá, Bảo Nhi lại chạy tới rừng ngô đồng trèo lên cây lăm bắm một mình.

Hôm nay nàng lại bắt một bạn ếch nhỏ, tay chân nhanh nhẹn bò lên trên cây, tựa vào thân cây vững chãi, bàn tay gơ bé ếch lên trước mặt, “Chiêu Tài, chúng ta lâu rồi không gặp nhỉ? Cũng tầm hai tháng rồi hen? Đạo này mi thế nào? Nói i biết, ta bị rớt xuống nước, bị bệnh lâu thiệt lâu, uống thiệt nhiều thuốc, bởi vậy không có thời gian đến thăm mi, mi sẽ không trách ta chứ? Hi hi, ta biết mi tốt bụng hiểu lòng người nhất mà. Mi biết không, Trần đại thiếu đã trở về, còn tặng lễ vật cho ta nữa, mi đoán xem là cái gì? Ủm, đoán không được? Ngốc, i một cơ hội nữa. Cái gì? Vẫn đoán không được? Mi thực là ngốc mà. Ta nói i nghe, Trần đại thiếu tặng ta thật nhiều tượng đất tượng màu đỏ, ta rất thích nha! Vì thế bây giờ ta đều gọi hắn là đại ca. Ha ha, mi nói ta không có khí phách? Aiz, không thể nói như vậy, hắn tặng lễ vật cho ta, ta cũng không thể không biết xấu hổ chứ, có đúng hay không? Hi hi, Chiêu Tài, mi biết không, trong đồng tượng đất có hai con gấu mèo, hắc hắc, gấu mèo, ta để bọn chúng bên cạnh gối đầu, càng nhìn càng thấy giống Trần đại thiếu.”

Dừng một chút.

“Chiêu Tài, mi nói xem có phải Trần đại thiếu không biết cười hay không? Ta hình như chưa từng thấy hắn cười nha? Không phải sao? Ai cũng đều sẽ cười? Nhưng mà hình như Trần đại thiếu thực sự không đó! Mi xem, ta kể chuyện cười nhị ca với tiểu ca cười đến nổi miệng toác tới mang tai luôn, vậy mà Trần đại thiếu mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm

~~ thực kỳ lạ, Chiêu Tài, mi bảo có phải là lúc Trần đại thiếu đầu thai quên mang theo khuôn mặt mỉm cười đúng không? À, rất có khả năng phải không? Cái gì? Mi cũng đồng ý? Ha ha

~~ “

“Gấu mèo, lúc nào thì gấu mèo sẽ vui vẻ nhỉ? Chiêu Tài? Ê, không được giả ngu, trả lời ta, Chiêu Tài. Nhắc lại một lần nữa, gấu mèo lúc nào sẽ vui vẻ? Còn phải suy nghĩ sao, Chiêu Tài ngốc. Đương nhiên là lúc ăn gạo trúc rồi. Vậy bây giờ gấu mèo mất hứng, ài, biết rồi, bởi vì gạo trúc không tới. Kỳ thực là, ta cũng rất

muốn trông thấy gây trúc kia, đáng tiếc gấu mèo lần này không đem nàng ta về. Chiêu Tài, mi nói xem ta có phải là người tốt bụng không? Đương nhiên phải hử? Ha ha, ngoan lắm. Ta biết gấu mèo nhớ gây trúc, cho nên ta in lên bánh trung thu một rừng gây trúc cho hấn ăn đó, đáng tiếc

~ gấu mèo vẫn mắt hững

~ “

Lại dừng một chút, thở dài một hơi.

“Chiêu Tài, ta rất muốn nhìn thấy gấu mèo cười đó. Cái gì? Nhìn mi cười? Quên đi, ta chỉ muốn thấy gấu mèo cười thôi. Chiêu Tài, mi nói xem ta có phải là bị bệnh rồi không, nhị ca tiểu ca mỗi ngày đều cười cho ta xem, thế mà ta chỉ muốn nhìn gấu mèo cười, có phải là có điểm không phúc hậu? Ừm, không sai, đối xử với người khác không thể như vậy.”

“Chiêu Tài, mi đã kết hôn chưa? Nói i biết nha, bữa trước có chuyện buồn cười lắm, cô cô hỏi ta muốn gả cho dạng người như thế nào, kết quả ta liền nói cho người biết, vậy mà cô cô cùng mọi người đều rất kinh ngạc, ha ha, mi biết vì sao ta muốn gả cho người như Trần đại thiếu không? Hi hi, không biết đúng không? Ta nói i, là bởi vì Trần đại thiếu không có võ công, gả cho hấn hấn nhất định đánh không lại ta, ta có thể cướp món hấn thích ăn, chiếm giường của hấn, hắc hắc, còn có, mặt Trần đại thiếu lúc nào cũng như khối băng, nữ nhân nhìn thấy hấn nhất định đều sợ chạy mất dạng, chắc chắn sẽ không có người tranh giành với ta. Trần đại thiếu rất biết kiểm tiền lại không phung phí tiền, ta đây có thể cái gì cũng không cần làm, xài tiền là được. Chiêu Tài, mi nói ta có phải rất thông minh hay không? Ai

~ thực đáng tiếc nha, hấn muốn cưới gây trúc! Không biết dung mạo gây trúc như thế nào nữa? Thật nhìn một chút à

~~ “

Ếch ộp hai tiếng.

“Kêu cái gì? Không thích nói chuyện với ta sao? Hử? Mi bảo phải về nhà ư? Được rồi, vậy lần sau có thời gian sẽ tìm mi nói chuyện! Tạm biệt

~ “

Bạn ếch nhỏ nhảy xuống đất đi mất. Người còn ở lại tựa vào thân cây, ngẩng đầu nhìn đốm nắng len lỏi qua kẽ lá, ánh mặt trời thực ấm áp, cảm giác lung linh mờ ảo, Bảo Nhi dựa vào thân cây, dần thiếp ngủ

Chú thích

(1) “Hằng Nga bôn nguyệt” (Hằng Nga bay lên trời):

Hằng Nga là nhân vật thần thoại trong truyền thuyết Trung Quốc. Dân gian kể lại rằng, Hằng Nga cùng chồng là Hậu Nghệ vốn là những vị thần bất tử trên thiên giới, vì sự kiện Hậu Nghệ bắn rụng 9 mặt trời (là 9 người con của Ngọc Hoàng) nên bị đày xuống trần gian sống cuộc sống phàm nhân.

Thấy Hằng Nga đau khổ vì mất đi sự bất tử, Hậu Nghệ lên đường tìm thuốc trường sinh, sau hành trình dài gian khổ, được Tây Vương Mẫu ban cho 1 viên thuốc và dặn mỗi người chỉ cần uống 1 nửa.

Hậu Nghệ đem viên thuốc bỏ vào trong hộp, dặn Hằng Nga không được mở và ra ngoài 1 thời gian. Hằng Nga tò mò mở ra, đúng lúc Hậu Nghệ trở về, vì sợ bị chồng phát hiện nên nuốt chửng viên thuốc. Do được lực quá mạnh, Hằng Nga bay tít lên Nguyệt cung. Mặc dù là quỳnh lâu điện ngọc nhưng không tránh khỏi cô đơn tịch mịch, Hằng Nga bày tỏ niềm ân hận với Hậu Nghệ, sau đó dặn dò: “Ngày mai là đêm trăng tròn, chàng hãy lấy bột mì làm thành bánh hình tròn như mặt trăng, đặt ở hướng Tây Bắc phòng ỏ, gọi tên ta liên tục, canh ba ta sẽ về đến nhà.”

Hậu Nghệ làm theo lời vợ, thế là phu thê đoàn tụ, tập tục làm bánh trung thu in hình Hằng Nga về trời ra đời, với khát vọng của người đời là được đoàn viên mỹ mãn, cuộc sống hạnh phúc tươi đẹp.

(2) “Thủy điệu ca đầu”

Bài từ “Thủy điệu ca đầu” () của nhà viết từ nổi tiếng thời nhà Tống Trung Quốc Tô Thức, có hiệu là Đông Pha, thường gọi là Tô Đông Pha. Người Trung Quốc rất tâm đắc với bài từ này, đặc biệt là sau khi được cải biên thành bài hát “Những mong người dài lâu” – do giọng ca đã quá cố nổi tiếng Trung Quốc Đặng Lệ Quân trình bày, thì bài từ “Thủy điệu ca đầu” này lại càng trở nên nổi tiếng và được mọi người yêu thích và biết hát.

(Lời tác giả tựa: Tết trung thu năm Bính Thìn, uống rượu vui đến sáng, nhớ đến em là Tử Do làm bài từ này)

Thủy điệu ca đầu – Trung thu
Mình nguyệt kỷ thì hữu
Bả tửu vấn thanh thiên
Bất tri thiên thượng cung khuyết,
Kim tịch thị hà niên?
Ngã dục thừa phong quy khứ,
Hựu khùng quỳnh lâu ngọc trụ
Cao xứ bất thắng hàn,
Khởi vũ lộng thanh ảnh
Hà sự tại nhân gian!
Chuyển chu các,

Đê ý hộ,
Chiều vô miên.
Bất ưng hữu hận,
Hà sự trường hướng biệt thì viên?
Nhân hữu bi hoan ly hợp,
Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,
Thử sự cổ nan tuyền
Đãn nguyện nhân trường cửu
Thiên lý cộng thuyền quyên
Thủy điệu ca đầu – Trung thu
Trăng sáng bao giờ có?
Nâng chén hỏi trời cao
Chẳng hay trên đây cung khuyết
Đêm đó nhằm năm nao?
Rắp định cười mây lên đến
Chỉ sợ lâu quỳnh điện ngọc
Cao ngất lạnh lòng sao?
Đứng múa vờn thanh ảnh
Trần thế khác chi đâu.
Xoay gác đỏ
Luồn song lụa
Rọi tìm nhau
Chẳng nên cừu hận
Sao lại nhằm tỏ lúc xa nhau
Người có buồn, vui, ly, hợp
Trăng có tỏ, mờ, tròn, khuyết
Tự cổ vẹn toàn đâu
Chỉ nguyện người trường cửu
Ngàn dặm dưới trăng thâu.
(Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

(3) “Nhiều lương tam nhật”: trích từ câu “Dư âm nhiều lương, tam nhật bất tuyệt” – dư âm quần quýt xà nhà, ba ngày chưa dứt.

Được đề cập đến trong “Liệt tử” (một tuyển tập của Liệt Ngữ Khẩu soạn ra, gồm nhiều triết lý dưới dạng truyền thuyết, sự tích,...trong đó có “Ngu công dời núi” chắc ai cũng nghe tới, hehe)

Truyện kể rằng, triều Chu, có một nữ ca thủ Cao Ly nổi tiếng là Hàn Nga đi Tề Quốc, ngang qua Ung môn hết lộ phí phải hát rong kiếm sống. Tiếng ca của nàng mê thiết mà réo rắt, sau ba ngày nàng rời đi vẫn còn quanh quẩn trên xà ngang khiến người ta nhớ mãi không quên.

Ps: không hiểu sao tích này mệnh tìm hoài không ra, đây là tham khảo trong truyện “Muôn hồng nghìn tía khai biến” – Mai Tử Hoàng Thì Vũ nên cũng không dám chắc:D

12. Chương 12

Chương 12: Bắc thượng Giang Ninh (*)

(*một quận thuộc thành phố Nam Kinh, tỉnh Giang Tô ngày nay)

Đợi đến lúc Bảo Nhi tỉnh ngủ, mặt trời đã ngả sang màu hồng đỏ trứng gà, Bảo Nhi duỗi thẳng thắt lưng, nhẹ nhàng nhảy xuống đất, sau đó khe khẽ cất bước trở về.

Trần phu nhân không có trong phòng, Bảo Nhi chạy qua Tùng Duyên viện, phát hiện Trần lão gia, Trần phu nhân đều đang ở đây.

“Bảo Nhi, lại chạy đi đâu? Coi quần áo xốc xếch cả.” Trần phu nhân hỏi.

“Con vào rừng dạo một chút, cô cô.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, ngồi xuống bên cạnh Trần phu nhân.

“Ta thấy để Mục Phong đi thôi!” Trần lão gia uống trà, điềm tĩnh phân phó.

“Chỉ có Mục Phong đi có thất lễ quá không?” Trần phu nhân có chút lo lắng, “Ai, nếu không thì để ta cùng Mục Phong đi đi, ta cũng nhiều năm không gặp Mục tỷ tỷ.”

“Vây

~ cũng tốt! Sắp tới nàng thu xếp chuẩn bị lễ vật, ngàn vạn lần đừng quên gì đó.” Trần lão gia dặn dò.

“Vâng!” Trần phu nhân đáp lời, nhìn Trần lão phu nhân một chút: “Nhưng mà, vài ngày tới ai sẽ chăm sóc nương đây?”

“Có gì nghiêm trọng đâu? Nhiều nha hoàn phó phụ như vậy, con không cần lo lắng, con với Như Bình nhiều năm không gặp, nhân cơ hội này gặp gỡ cũng tốt!” Trần lão phu nhân cười hiền từ.

Bảo Nhi nghe thấy, biết cô cô sắp tới sẽ xuất môn, chỉ là không biết muốn đi đâu. Nàng thử tính toán, nếu như cô cô xuất môn nàng có thể đi ra ngoài chơi rồi.

“Bảo Nhi à, con đi với cô cô.” Trần phu nhân cười nói với Bảo Nhi.

“A? Con cũng được đi cùng sao? Đi đâu vậy cô cô?” Bảo Nhi hỏi.

“Giang Ninh, Nhạc ca ca của con sắp thành hôn.” Trần phu nhân cười trả lời.

“Thành thân? Giang Ninh?” Bảo Nhi dãi giọng, tròn mắt đảo vài lượt, vui vẻ đáp: “Được ạ!”

Tới giờ cơm tối, Trần lão gia nói tới chuyện đi Giang Ninh, Trần Mục Phong tựa hồ sớm đã biết, không có phản ứng gì, Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ chớp chớp mắt, vội hỏi: “Nương, Bảo Nhi cũng đi cùng sao?”

“Đúng vậy, có chuyện gì không? Không nở sao?” Trần phu nhân nhìn về phía hai đứa con trai mình.

“Không phải không phải, ha ha

~” Trần Mục Vân cười.

“Cô cô, con nghĩ nhị ca với tiểu ca ước gì người dẫn con đi cho rồi, bọn họ sợ con làm phiền bọn họ.” Bảo Nhi trừng mắt nhìn hai người.

“Ai cha Bảo Nhi, không nên nói như vậy mà, nhị ca cùng tiểu ca đương nhiên là cực kì luyện tiết muội, có điều là, nhị ca với tiểu ca cũng biết Bảo Nhi rất muốn đi ra ngoài chơi, cho nên

~” Trần Mục Vân nói.

“Tuy rằng ta rất muốn ra ngoài chơi, nhưng nếu nhị ca cùng tiểu ca lưu luyện ta như thế, ta ở lại là được rồi.” Bảo Nhi trưng là bộ mặt “Ta rất có nghĩa khí” đáp lại.

“Bảo Nhi có tấm lòng như vậy ca ca cũng rất cảm động rồi, Bảo Nhi vẫn nên đi thôi!” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Được rồi! Nếu nhị ca với tiểu ca kiên trì, ta cũng không tiện chối từ, ta sẽ mua quà về cho hai huynh, yên tâm nhé!” Bảo Nhi cười tủm tỉm.

Tới cuối tháng, Trần phu nhân, Trần Mục Phong, Bảo Nhi cùng đi Giang Ninh. Vốn là muốn chọn lộ tuyến đi Hồ Châu, qua Nghi Hưng, Lật Thủy đến Giang Ninh, thế nhưng dưới sự “kiến nghị” mãnh liệt của Bảo Nhi, từ Hàng Châu xuất phát đi về phía Bắc qua Gia Hưng, Tô Châu, Vô Tích, Thường Châu, Trấn Giang rồi mới tới Giang Ninh. Vì vậy, thời gian hành trình sẽ tốn gấp đôi, cho nên bắt đầu cuối tháng đã phải xuất phát.

Lý do của Bảo Nhi rất đơn giản, nàng rất muốn ăn bánh ú Gia Hưng, ngắm mỹ nữ Tô Châu, ăn sườn sốt tương Vô Tích với cá chấy Trấn Giang, cả nhà Trần gia nghe được lý do của nàng, phản ứng đồng loạt là mở to hai mắt nhìn, sau đó nháy mắt lia lịa. Cuối cùng dưới động tác chớp mắt mang theo chờ đợi của Bảo Nhi, cả nhà gật đầu.

Cao hứng nhất chính là Bảo Nhi, nhìn Bảo Nhi vui vẻ, Trần phu nhân cũng vui theo, tuyệt không lưu tâm đến việc tốn nhiều thời gian đi đường.

Vào Gia Hưng thành đã là hoàng hôn vài ngày sau, tìm một khách sạn tốt nhất thu xếp ổn thỏa, Bảo Nhi cao hứng bưng bưng thay đổi nam trang, kéo Trần phu nhân cùng Trần Mục Phong đến Nam hồ ăn thức ăn trên thuyền. Đối với món ăn hương sắc đều vẹn toàn, Bảo Nhi tựa hồ không có hứng thú mấy, vậy mà đối với hai món ăn vặt là bánh ú với củ ấu phơi khô Nam hồ lại rất yêu thích. Có điều bánh ú cũng chỉ ăn một cái bánh nhân gạch cua, cơm nước xong lại mua mười mấy cái về bảo để dành ăn, kết quả một hồi về tới khách sạn nhớ tới mấy người gia đình và hai người nha hoàn còn chưa đi, liền hào phóng lấy ra mời bọn họ ăn.

Đến Tô Châu vừa lúc là Tết trùng cửu, Bảo Nhi liền lôi kéo mọi người trèo lên Hồ Khâu, còn mua ổi người túi thơm hạt thù du và hoa cao, lại mua vài nắm hoa cúc, cái đầu nho nhỏ đều bị hoa che khuất; lặn qua lộn lại đến tối muộn mới trở về. (1)

Trở lại biệt viện của Trần gia tại Tô Châu, Bảo Nhi lấy thật nhiều hoa dán lên cửa sổ, sau đó hai tay chống cằm ngồi bên cạnh bàn nhìn mấy cô nha hoàn cắm hoa vào lọ.

“Bảo Nhi à, mệt mỏi phải không? Chút nữa cơm nước xong đi ngủ sớm một chút đi!” Trần phu nhân bảo nàng.

Bảo Nhi gật đầu.

Chỉ chốc lát sau có nha hoàn tới mời hai người qua dùng cơm. Trần phu nhân cùng Bảo Nhi liền đi tới phòng ăn. Bảo Nhi một đường đi đều cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, thế là lúc vào cửa cũng không nhìn kĩ đã nhắc chân — kết quả bước quá thấp, chân vấp ngay bậc thềm, thân thể theo quán tính vẫn hướng về phía trước, cho nên liền thẳng tắp nện xuống mặt đất —

Bảo Nhi nghe được tiếng nha hoàn xung quanh sợ hãi hít khí, bản thân mình nhắm mắt lại chuẩn bị đo đất —

Nền nhà này thực êm nha, một điểm cũng không đau, Bảo Nhi lầm bầm: “Thảm thật dày mà

” lại nghe chung quanh có tiếng cười trộm, Bảo Nhi mới mở mắt, có cái thảm nào làm bằng tơ lụa màu xanh ngọc không? Hình như không có

~ ngẩng đầu nhìn, Trần Mục Phong vẽ mặt có chút xấu hổ ánh vào mắt nàng.

“Xin lỗi đại ca, đụng vào huynh rồi, huynh không sao chứ?” Bảo Nhi le lưỡi, có chút xấu hổ, may mắn là đụng vào nam nhân, ví như đụng vào nữ nhân ăn chắc thê thảm rồi.

“Muội không có việc gì chứ?” Trần Mục Phong hỏi.

Bảo Nhi nhếch miệng nở nụ cười, “Không có việc gì không có việc gì, chân quá ngắn

~” đều do mẹ nàng sinh nàng thấp bé thế, chân mới ngắn như vậy.

Sau đó, Bảo Nhi ngậy ngẩng cả người — tròng lớn con người nhìn Trần Mộc Phong, cũng quên luôn phải đứng lên, tay phải chậm rãi bò lên trên mặt Trần Mộc Phong, giống như nằm mơ thì thảo: “Nở nụ cười rồi! Gấu mèo cứ nhiên nở nụ cười, ày cha!!!”

“Không có việc gì thì đứng lên đi!” Trần Mộc Phong đứng lên để Bảo Nhi đứng vững lại, chính mình đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, đã thấy mẫu thân về mặt mỉm cười nhìn mình.

“Bảo Nhi, không có việc gì, ăn đi.” Trần phu nhân nắm tay Bảo Nhi ngồi xuống. Bảo Nhi tựa hồ còn đang trong trạng thái mộng du, lúc ăn cơm lâu lâu lại nhìn chằm chằm Trần Mộc Phong, mắt to còn chớp chớp vài cái. Đáng tiếc gấu mèo cũng không có tâm tình cười cho nàng xem.

Cơm nước xong, Trần phu nhân cười lôi kéo Bảo Nhi trở về phòng, thẳng đến lúc thối nền nằm xuống, Bảo Nhi mới nhẹ giọng nói: “Cô cô à, lần đầu tiên con thấy đại ca cười đó!”

“Ừ, cô cô cũng rất ít thấy nó cười mà!” Trần phu nhân đáp.

“Cô cô, vì sao đại ca không thích cười vậy? Kỳ thực đại ca cười rộ lên cũng rất đẹp.” Bảo Nhi tò mò.

“Bảo Nhi hiện tại không ghét Mộc Phong nữa sao?” Trần phu nhân cười hỏi.

“Không có ghét ạ, chỉ là trước đây huynh ấy lòng dạ hẹp hòi thôi! Có điều, nể tình huynh ấy tặng con lễ vật, con sẽ không tính toán với huynh ấy. Ai bảo con đại nhân đại lượng đâu.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Ừm, Bảo Nhi nhà chúng ta là khoan hồng độ lượng nhất.” Trần phu nhân nói.

“Đó là đương nhiên, ai bảo con là cháu gái của cô cô cơ!” Bảo Nhi trả lời, trong thanh âm có chút buồn ngủ.

“Được rồi được rồi, ngủ đi, sáng sớm ngày mai phải lên đường.” Trần phu nhân vỗ vỗ đầu Bảo Nhi.

“Vâng.” Bảo Nhi giật giật, ôm cánh tay Trần phu nhân chậm rãi ngủ.

Ngày thứ hai ăn xong điểm tâm, đoàn người lại vội vã lên đường. Bảo Nhi có chút buồn ngủ, Trần phu nhân liền ôm nàng cho nàng ngủ thoải mái hơn, Trần Mộc Phong cũng không nói lời nào. Buổi trưa lúc dừng lại nghỉ ngơi, Bảo Nhi nhảy tung tăng về phía trước hái rất nhiều hoa dại cùng cành liễu, bện thành vòng hoa mang ở trên đầu với cánh tay, lại còn đeo hai cái lên cổ tay Trần phu nhân. Buổi chiều, Bảo Nhi rõ ràng hăng hái hơn rất nhiều, cứ nhiên vui vẻ ngân nga nào là “Ngày hôm nay khí trời thực sáng sủa, khắp nơi phong cảnh xinh đẹp

”, rồi thì “Trước cửa có một cây nho

” đủ thứ, Trần phu nhân cười cười, Trần Mộc Phong đang nghe tới “A hoàng a chim hoàng oanh cảm có cười, chờ ta bò lên tới mi sẽ bị thịt” thì hơi nhếch khóe miệng, kết quả, Bảo Nhi lại mở to hai mắt theo dõi hẩn.

Tối Thường Châu đã là trung tuần tháng chín, bởi vậy không có thời gian nấn ná lâu, đoàn người lập tức khởi hành. Một đường đi tới Trấn Giang, tính toán thấy còn kịp ở lại Trấn Giang một ngày, ăn xong món cá chấy, Bảo Nhi nói muốn đi Kim Sơn tự (2), Trần phu nhân cũng đồng ý, Trần Mộc Phong không thể làm gì khác hơn là cùng hai người đi vào. Ở trong chùa dạo quanh vài vòng, đến trước động Pháp Hải Bảo Nhi nói cái gì cũng không vào, tới trước Bạch Xà cũng không chịu đi.

Trên đường trở về, Trần phu nhân hỏi nàng nguyên nhân, Bảo Nhi suy nghĩ một chút bèn nói: “Pháp Hải chia rẽ nhân duyên người ta, cũng không phải người tốt! Là yêu là nghiệt thì sao, miễn người ta thích là được rồi, hẩn hết lần này tới lần nọ xen vào việc của người khác, con thấy, hẩn chính là muốn biểu hiện pháp lực cao cường của mình, mua danh chuộc tiếng. Bạch Xà kỳ thực cũng không đáng thương cảm, nàng biết rõ Hứa Tiên kia đối xử với nàng như vậy nhưng vẫn khẳng khái một mực, bị dày dưới tháp cũng chỉ có thể tự trách chính mình. Bọn họ đều không đáng để con đi xem.”

Trần phu nhân nghe xong không nói gì. Trần Mộc Phong dường như có chút suy nghĩ.

Thật vất vả qua mấy ngày mới tới Giang Ninh phủ, Giang Ninh phủ phồn hoa thật sự là nơi khác không thể so sánh, khiến Bảo Nhi cực kì hưng phấn. Phủ đệ của Nhạc gia ở Giang Ninh có hai toà, một chỗ là ở đường Nhạc phủ trong thành, một chỗ là ở dưới Tử Kim Sơn. Bởi vì sắp tới đại hôn của Nhạc Kiến Thần cho nên người của Nhạc gia hiện tại toàn bộ đều ở trong thành. Bọn họ vừa vào thành liền có người của Nhạc gia đến tiếp, tới Nhạc phủ, lão gia, phu nhân cùng hai vị thiếu gia đều chờ ở cửa nghênh tiếp.

Xuống xe, thay vì hàn huyên, mọi người cùng nhau đi vào phủ trước. Trong phủ người đến người đi rất bận rộn, Bảo Nhi mặc dù hiếu kỳ nhưng vẫn quy củ cúi đầu đi theo Trần phu nhân. Tới phòng khách hai bên tạ lễ, Nhạc phu nhân liền cười hỏi Trần phu nhân: “Hoà muội muội, tiểu nha đầu này chính là Bảo Nhi phải không?”

“Đúng vậy, nàng là Bảo Nhi.” Trần phu nhân cũng cười, quay đầu nói với Bảo Nhi: “Bảo Nhi à, đây là Nhạc bá bá, Nhạc bá mẫu với Nhạc ca ca.”

Bảo Nhi thoải mái đứng lên, “Chào Nhạc bá bá, chào Nhạc bá mẫu, chào Nhạc ca ca.” Đôi mắt lướt qua từng người, thế nhưng không khom người hành lễ, chỉ là thoáng cúi thấp đầu.

“Ừ, thực sự là nha đầu nhu thuận.” Nhạc phu nhân cười nói, gọi Bảo Nhi đến bên người bà, Bảo Nhi liền thoải mái đi qua cho bà ngắm. Nhạc phu nhân lấy ra một vòng tay rất đẹp cho Bảo Nhi đeo, bảo rằng do vội vàng nên không kịp chuẩn bị lễ vật gì cả.

“Cám ơn Nhạc bá mẫu!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, xong lại quay về ngồi bên cạnh Trần phu nhân.

Trò chuyện một lúc lâu, Bảo Nhi không có hứng thú, nhưng vẫn như cũ mỉm cười cúi đầu lắng nghe.

Bởi trong phủ có rất nhiều khách nhân, cho nên nhóm người Trần gia được an bài tại một khu nhà trong viện. Ăn xong cơm tối, Nhạc phu nhân tới thăm Trần phu nhân, hai người nhiều năm không gặp hàn huyên tận hứng vô cùng, Bảo Nhi rửa mặt chải đầu vốn định ngủ, thế nhưng lạ chỗ nên ngủ không được, liền ôm búp bê đi ra sân viện. Dưới giàn nho xoắn xuýt trong viện có một chiếc bàn đá nhỏ, Bảo Nhi ôm búp bê, ngửa đầu nhìn bầu trời, mặt trăng đương lúc khuyết, chung quanh điểm vài vì sao.

“Lấp lánh lấp lánh sáng long lanh, ngập trời đều là sao nhỏ xinh. Cao cao treo giữa nền trời thẳm, như bảo thạch tỏa sáng lung linh. Lấp lánh lấp lánh sáng long lanh, thần kỳ khả ái – sao nhỏ xinh. Khi vầng dương nọ trôi xuống núi, đất trời phủ lên tấm màn nhung. Bầu trời mọc lên sao nhỏ xinh, xán lạn rực rỡ đến bình minh. Lấp lánh lấp lánh sáng long lanh, thần kỳ khả ái – sao nhỏ xinh.” (3) Bảo Nhi nhẹ nhàng ngân nga.

~ hất xì

~~

Bảo Nhi đưa tay xoa xoa mũi.

“Bảo Nhi, sao lại không ngủ được?” Giọng nói Trần Mục Phong từ cửa viện truyền đến.

Bảo Nhi nghiêng đầu nhìn, cười chào hỏi: “Đại ca huynh đã trở về! Chào buổi tối Nhạc ca ca!”

“Bảo Nhi chào buổi tối! Ngủ không được sao?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi. Hai người vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn đá ngồi xuống.

“Vâng, ngủ không được!” Bảo Nhi nói, vẫn như cũ nằm úp sấp lên trên búp bê nhìn bầu trời.

“Lạ giường nên khó chịu?” Nhạc Kiến Thần cười, biết tiểu nha đầu này yêu cầu nhất định rất cao.

“Không phải, là rất cao hứng! Nhạc ca ca huynh rảnh lắm sao?” Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Thần.

“Bận? Vì sao?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Người sắp làm tân lang không phải bận nhiều việc sao?” Bảo Nhi buồn bực hỏi thăm.

“Bởi vì đã có rất nhiều người bận rộn, thiếu ta một người cũng chẳng ảnh hưởng!” Nhạc Kiến Thần trả lời, hệt như chuyện thành thân chẳng phải của mình vậy.

“Nhạc ca ca, huynh thực lười! Một điểm cũng không cần mẫn bằng đại ca của ta!” Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Thần rất thành khẩn phê phán.

“Đại ca?” Nhạc Kiến Thần nhướn đôi lông mày anh khí nhìn Bảo Nhi, “Không gọi Trần đại thiếu nữa sao?”

“Nhạc ca ca huynh phải học cách phát triển tầm nhìn mà đánh giá vấn đề đi, ha ha

~, bằng không sẽ biến thành đồ cổ đó

” Bảo Nhi vừa cười trêu chọc.

“Bảo Nhi!” Trần Mục Phong nhẹ giọng ngăn cản Bảo Nhi, nhưng khóe môi lại mang chút ý cười.

Bảo Nhi lập tức há miệng tròn vo, mở to hai mắt nhìn chằm chằm Trần Mục Phong, Nhạc Kiến Thần cũng hiểu kỳ nhìn qua, không có gì đặc biệt nha

“Bảo Nhi, muội làm sao vậy?” Nhạc Kiến Thần buồn bực.

“Đại ca của ta vừa mới cười, aiz

~” Bảo Nhi tầm mắt không hề di động.

~~

“Ha ha ha ha

” Nhạc Kiến Thần rất không hình tượng cười ha hả, Bảo Nhi mới quay đầu nhìn hắn, “Nhạc ca ca, huynh cười như vậy rất ảnh hưởng hình tượng nha.”

“Không có biện pháp, bởi vì Nhạc ca ca cũng rất hiếm khi nhìn thấy đại ca muội cười cơ mà! Quá kích động.” Nhạc Kiến Thần vỗ vỗ vai Trần Mục Phong, “Ta đi vào trước thỉnh an bá mẫu một chút.”

Mới vừa đi hai bước liền lui trở về, “Bảo Nhi à, không phải muội rất muốn đi ngắm sông Tần Hoài sao? Ngày mai Nhạc ca ca rảnh rồi mang muội đi chơi có được không?”

“Được!” Bảo Nhi sáng khoái đáp, “Cám ơn Nhạc ca ca.”

“Tốt!” Nhạc Kiến Thần lúc này mới đi vào trong phòng.

Chú thích

(1) Nguyên 1 đoạn đó đều liên quan đến Tết trùng cửu, còn gọi là Tết trùng dương (9/9 âm lịch).

Lúc mới xuất hiện, Tết Trùng Cửu mang ý nghĩa chúc mừng mùa màng bội thu. Năm 221 trước Công nguyên, sau khi thống nhất đất nước Trung Hoa, nhà Tần đã tổ chức hoạt động cúng tế chúc mừng mùa màng bội thu vào tháng 9 âm lịch hằng năm trên khắp cả nước. Ngày mừng 9 tháng 9 được xem là ngày rất tốt lành trong khoảng thời gian nhà Tần và triều Tây Hán cai trị Trung Quốc và ngày tết Trùng Cửu đã ra đời từ đó.

Tuy nhiên, lịch sử đã mang đến cho tết Trùng Cửu thêm nhiều ý nghĩa khác. Vào cuối triều Đông Hán, khoảng năm 190 – 220 sau Công nguyên, đất nước Trung Quốc liên tiếp xảy ra nhiều trận bệnh dịch lớn. Trình độ y học lúc bấy giờ không thể khống chế các cơn dịch nên số người chết vì dịch bệnh tăng cao. Mọi người rất lo sợ và gom góp thực phẩm mang lên núi cao để lánh nạn. Trong số đó có một người tên Hoàng Cảnh.

Theo truyền thuyết thì Hoàng Cảnh, người huyện Nhữ Nam, theo học đạo tiên với Phí Trường Phòng. Một hôm Trường Phòng bảo Cảnh: ” Ngày mùng 9 tháng 9 tới đây, gia đình của nhà ngươi gặp phải tai nạn. Vậy đến ngày đó, ngươi nên đem cả nhà lên núi cao, tay đeo túi đỏ, đựng hột thù du (một loại tiêu), uống rượu hoa cúc, tối sẽ trở về, may ra tránh khỏi tai nạn”. Hoàng Cảnh vâng theo lời thầy. Quả thực đến tối trở về thì thấy gà vịt heo chó trong nhà bị chết hết. Từ đó về sau, tay đeo túi đỏ đựng hạt thù du, uống rượu hoa cúc và lên núi đã trở thành 3 phong tục lớn trong tết Trùng Cửu và được lưu truyền cho đến nay.

So với việc đeo túi hạt thù d và uống rượu hoa cúc thì người ta thường biết đến việc leo núi hơn, điển hình là “Hổ Khâu đăng cao”. Hổ Khâu là ngọn đồi trên đó có tháp nghiêng Hổ Khâu, còn “đăng cao” nghĩa là lên chỗ cao. Vậy nên, cổ thi có câu “Gặp ngày Trùng cửu đăng cao” là do những sự tích trên.

Ngoài ra vào dịp tết Trùng Cửu, người ta còn làm loại bánh mang tên ‘bánh Trùng Cửu’. Loại bánh này bắt nguồn từ những nơi không có núi. Trong tiếng Hán, bánh ngọt gọi là “cao điểm” – trong đó, “cao” nghĩa

là bánh. Chữ ‘cao’ này phát âm trùng với chữ “cao” trong từ “đăng cao”. Vì vậy, mọi người cho rằng, ăn bánh Trùng Cửu còn có thể thay thế cho việc lên núi cao. Ở nhiều khu vực không có núi non, việc chế biến bánh Trùng Cửu đã kết hợp hài hòa với thói quen ẩm thực các vùng, miền, làm xuất hiện nhiều dạng bánh. Không chỉ nguyên liệu sử dụng khác nhau mà ngay cách chế biến cũng khác nhau và vì thế, mùi vị của bánh sẽ khác nhau.

(2) Kim Sơn tự: ngôi chùa nổi tiếng ở Trấn Giang, Trung Quốc, là nơi Pháp Hải bắt giữ Hứa Tiên không cho 2 vợ chồng đoàn tụ; sau Bạch Xà cùng Tiểu Thanh dẫn nước Tây Hồ ngập chùa Kim Sơn để giải thoát cho Hứa Tiên nhưng thất bại nên bị giam vĩnh viễn dưới tháp Lô Phong [...] (Truyện còn dài nữa:D)

(3) Nguyên văn bài hát nó là như vậy:

“ , . , .
 , . , .
 , . , ”

“Nhất thiểm nhất thiểm lượng tinh tinh, mãn thiên đô thị tiểu tinh tinh. Cao cao quả tại thiên không trung, hảo tượng bảo thạch phóng quang minh. Nhất thiểm nhất thiểm lượng tinh tinh, thần kỳ khả ái đích tiểu tinh tinh. Đương na thái dương lạc hạ sơn, đại địa phi thượng hắc sắc dạ ảnh. Thiên thượng thăng khởi tiểu tinh tinh, quang huy chiếu diệu đáo thiên minh. Nhất thiểm nhất thiểm lượng tinh tinh, thần kỳ khả ái đích tiểu tinh tinh.”

13. Chương 13

Chương 13: Búp bê tượng đất

Bảo Nhi khê nhếch khóe miệng cười vui vẻ.

~ hất xì

~

Bảo Nhi lại hất xì một phát.

“Vào đi thôi, cảm lạnh!” Trần Mục Phong đứng dậy.

“Nhưng mà, ngủ không được

” Bảo Nhi nhỏ giọng lầu bầu.

“Đi vào rồi nói.” Trần Mục Phong nghiêm giọng.

Bảo Nhi gật đầu đứng lên, ôm búp bê đi theo Trần Mục Phong vào phòng.

Trần phu nhân cùng Nhạc phu nhân vẫn đang trò chuyện, đương nói tới quá trình đính hôn của Nhạc Kiến Thần, Nhạc Kiến Thần ở bên cạnh thỉnh thoảng lại ngại ngừng cười vài tiếng. Bảo Nhi cùng Trần Mục Phong ở bên cạnh ngồi nghe, nghe tới khúc buồn cười cũng cười khê.

“Mặc kệ thế nào, Kiến Thần thành thân rồi, Mục tỷ tỷ liền an tâm. Không giống muội, ba nhi tử một đứa cũng không bớt lo.” Trần phu nhân cảm khái.

“Hoà muội muội, không phải bảo rằng Mục Phong cũng sắp thành thân sao?” Nhạc phu nhân nhìn Trần Mục Phong hỏi.

“Cũng không phải thành thân, bất quá tính là nạp thiếp thôi.” Trần phu nhân sắc mặt hơi chút tức giận.

“Vây cũng không cần vội, chuyện thành thân mà, nói mau cũng mau, xem Kiến Thần cũng cùng lắm là mấy tháng thôi, Hoà muội muội cũng đừng có gấp.” Nhạc phu nhân lập tức an ủi.

“Ngược lại sốt ruột cũng vô dụng! Vẫn là Mục tỷ tỷ có phúc khí, hai đứa con trai đều nghe lời như thế.” Trần phu nhân ước ao.

“Muội đừng nói như vậy, nhắc tới đó ta còn tức giận đây, tên tiểu tử chết bầm, cả năm trời chạy trốn biệt dạng, nếu không phải cha nó sinh khí, nó hử, không biết chừng còn trốn tới khi nào đâu?” Nhạc phu nhân trừng mắt nhìn tử mình.

Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Thần, nở nụ cười.

“Bảo Nhi cũng tới tuổi cập kê rồi nhỉ? Nha đầu đáng yêu như thế đã có người tới cửa cầu hôn chưa?” Nhạc phu nhân bỗng nhiên lái sang chuyện khác.

“Mục tỷ tỷ nói đùa, Bảo Nhi còn nhỏ, muội muốn giữ con bé bên người thêm hai năm.” Trần phu nhân nhìn Bảo Nhi cười tủm tỉm.

“Cũng phải, Đường nha đầu với Nhu nha đầu đều mười bảy mười tám tuổi, ta còn không nỡ đem các nàng gả đi!” Nhạc phu nhân cười nói.

“Nương, là do hai nha đầu đó không ai dám cưới mới phải chứ?” Nhạc Kiến Thần lầm bầm.

Kết quả bị Nhạc phu nhân gõ đầu.

“Xem ta cao hứng mà tán gẫu đến khuya thế này, Hoà muội muội, cả nhà một đường một nhọc cũng nên sớm nghỉ ngơi.” Nhạc phu nhân đứng lên đi ra ngoài, thấy Bảo Nhi vừa cười vừa nói: “Bảo Nhi à, ngày mai có thời gian đi gặp hai tỷ tỷ, không thì con cũng nhàm chán.”

“Vâng, Nhạc bá mẫu.” Bảo Nhi cười tủm tỉm đáp lời.

Tiến hai người tới cửa trở về, Bảo Nhi lại hắt xì một cái vang dội, Trần phu nhân lập tức nhíu mày, kéo Bảo Nhi đi vào ngủ.

Sáng sớm hôm sau Bảo Nhi đã bị gọi dậy, ăn xong điểm tâm cùng Trần phu nhân đi gặp Nhạc phu nhân, tán gẫu một chút, bởi vì thỉnh thoảng có khách đến, nên Trần phu nhân liền mang theo Bảo Nhi trở về. Tới lúc ăn trưa, Nhạc phu nhân mang theo hai cô con gái tới, hai vị tiểu thư đều rất đẹp, so với Bảo Nhi còn hoạt bát hơn. Mấy tiểu cô nương nhanh chóng trở nên thân thiết, lủi rủ cười đùa cả buổi trưa.

Tối tới, Bảo Nhi liền giương mắt trông mong Nhạc Kiến Thần đến, thẳng tới lúc chống đỡ không nổi Nhạc Kiến Thần cũng không tới.

“Bảo Nhi à, ngoan, đi ngủ đi!” Trần phu nhân lần thứ năm khuyên, Bảo Nhi lúc này mới mếu máo đi ngủ.

Sáng sớm, Bảo Nhi thức dậy, vẫn là đôi mắt trông mong chờ đợi, tới lúc dùng điểm tâm, Bảo Nhi chỉ ăn miếng được miếng không.

“Không lo ăn nhiều một chút lát nữa không có sức mà đi đâu.” Trần Mục Phong không ngẩng đầu, nhẹ giọng nói.

“Nhạc ca ca thất hứa!” Bảo Nhi phụng phịu.

“Kiến Thần có việc. Ta mang muội đi.” Trần Mục Phong trả lời.

“Thật sao? Đại ca, huynh không có chuyện gì sao?” Bảo Nhi lập tức cười híp mắt.

“Không có việc gì.” Trần Mục Phong đáp.

“Cám ơn đại ca!” Bảo Nhi vui vẻ đến mức đôi mắt đều híp lại thành hai vầng trăng khuyết.

“Bảo Nhi, đi ra ngoài phải theo sát đại ca, không được phép chạy loạn!” Trần phu nhân dặn dò. Ngày hôm qua Bảo Nhi đang ngủ, Nhạc Kiến Thần nói do có công việc nên không thể dắt Bảo Nhi đi ngắm sông Tần Hoài, Trần phu nhân liền chạy đi kêu con trai dậy, sống chết lệnh hấn mang Bảo Nhi đi. Thực sự không đành lòng nhìn Bảo Nhi thất vọng.

“Con biết rồi cô cô. Cô cô, người cũng đi chung được không?” Bảo Nhi cười tủm tỉm nhìn Trần phu nhân.

“Ai dà, cô cô già cả xương cốt rệu rã sao có thể đi nổi, vả lại cô cô còn phải giúp Nhạc bá mẫu coi sóc công việc nữa, Bảo Nhi ngoan ngoãn theo đại ca đi chơi đi!” Trần phu nhân từ chối.

Bảo Nhi vừa gật đầu vừa ra sức ăn, ăn xong rồi lập tức chạy đi thay quần áo, nha hoàn tỉ mỉ búi tóc cho nàng, trở ra đã biến thành tiểu công tử tuấn tú, chỉ có điều vóc dáng hơi bé một chút.

Sông Tần Hoài hai bên bờ cửa hàng san sát, du khách đông như dật cửi, Trần Mục Phong mang theo nàng đi tới nơi ở cũ của Lý Hương Quân (*), tuy rằng vẫn gọi là Mị Hương Lâu, chỉ là hoàn toàn không còn được nguyên vẹn như lúc ban đầu. Bảo Nhi rất muốn vào xem, liền dùng sức chớp mắt nhìn Trần Mục Phong, đáng tiếc Trần Mục Phong không phải Trần gia lão gia, cũng không phải Trần gia nhị thiếu và tam thiếu, cho nên chiêu này hiển nhiên là vô dụng. Trần Mục Phong dứt khoát kéo tay nàng xoay người rời đi.

(*một trong tám tài nữ nổi tiếng ở sông Tần Hoài – Tần Hoài bát diễm đã đề cập ở chương 6)

“Đại ca, đi vào xem một chút... chỉ liếc mắt một cái thôi được không?” Bảo Nhi nhìn Trần Mục Phong.

“Không được.” Trần Mục Phong trả lời ngắn gọn.

“Đại ca

~” Bảo Nhi dài giọng làm nũng.

“Không được.” Trần Mục Phong đáp án vẫn như cũ.

“Vậy được rồi! Nhưng mà, đại ca, buổi tối chúng ta đi ngắm cảnh đêm trên sông Tần Hoài có được không?” Bảo Nhi bỏ qua việc khó, cầu lấy chuyện dễ được đáp ứng hơn.

“Không được!” Trần Mục Phong đáp.

“Đại ca, Mị Hương Lâu, ngắm sông đêm Tần Hoài, huynh chọn một phương án!” Bảo Nhi cười tủm tỉm nhìn Trần Mục Phong, “Nếu không ta sẽ nói cho cô cô huynh dẫn ta đi thanh lâu.”

“Cô cô muội sẽ không tin.” Trần Mục Phong khẳng định.

“Hừm

vậy ta đây nói cho cô cô có người kéo đại ca, thế nào?” Bảo Nhi liếc nhìn Trần Mục Phong.

“Tùy tiện.” Trần Mục Phong nói, chân vẫn không dừng bước.

Bảo Nhi liền giẫy tay hấn, bấu môi đứng ì tại chỗ.

“Trần đại thiếu! Đứng lại!” Bảo Nhi la lên.

“Làm gì?” Trần Mục Phong quay đầu lại nhìn nàng.

“Còn nói mang ta đi ra chơi, một điểm thành ý cũng không có. Nếu nói như vậy, ta một mình đi chơi được rồi, huynh về trước đi!” Bảo Nhi giận dỗi.

“Tùy hứng!” Khẩu khí Trần Mục Phong có chút cứng rắn, sắc mặt không tốt.

“Đại ca, ta bảo đảm — ta lấy danh dự bảo đảm, nhất định sẽ không xằng bậy, ta sẽ ngoan ngoãn ở trên thuyền nhìn cảnh đêm có được hay không? Ta van huynh đó!” Bảo Nhi cầu xin.

Trần Mục Phong không nói không rằng, xoay người tiếp tục đi. Bảo Nhi đảo tròn mắt, lập tức chậm rãi chạy đến bên cạnh Trần Mục Phong ôm lấy cánh tay hấn vừa cười vừa nói: “Đại ca, huynh đồng ý rồi có phải không? Ha ha, đại ca huynh tốt nhất!”

“Nhóc con vô lại!” Trần Mục Phong mắng, mặt không biểu cảm.

“Ừm, không sai, ta chính là vô lại mà!” Bảo Nhi cười rất ư hài lòng. “Đại ca, nếu chúng ta đi ngắm sông đêm Tần Hoài, vậy bây giờ đi nơi nào chơi đây?”

“Muội muốn đi đâu?” Trần Mục Phong hỏi.

“Ừm, ta muốn đi ngõ Ô Y, Trường Can Lý, bến đò Đào Diệp, oa, thật nhiều địa phương muốn đi, đại ca, ngày mai chúng ta đi hồ Mạc Sâu có được hay không?” (1) Bảo Nhi đếm từng cái một.

Trần Mục Phong nghiêng đầu nhìn Bảo Nhi, từ chối cho ý kiến.

“Được rồi, ta biết rồi, đại ca không rảnh mà!” Bảo Nhi nói, sau đó cao hứng bưng bưng lôi kéo Trần Mục Phong đi tới miếu Phu Tử. Ngang qua trường thi Giang Nam, Bảo Nhi ngừng chân lại. (2)

Tại khu chợ hai bên miếu Phu Tử, Bảo Nhi mua rất nhiều đồ lặt vặt, cây quạt, đá vũ hoa (*), vòng tay bằng đá, khăn lụa nhỏ, tượng ông thợ khắc bằng trúc, ống đựng bút hình hoa sen, mảnh trúc có vẽ tranh,... nói chung là vừa nhìn thấy mấy thứ chẳng đáng giá này hai mắt nàng liền phát sáng, vui vẻ chạy tới mua — đương nhiên, nàng tựa hồ quen với việc trực tiếp cầm lấy đồ để cho người khác trả tiền, Trần Mục Phong theo ở phía sau vừa trả tiền vừa lắc đầu. Một lát sau lại đụng phải một người tự xưng là từ Huệ Sơn ở Vô Tích tới nặn tượng đất, Bảo Nhi liền chạy tới bảo người ta nặn bảy bức giống mình, lại kéo Trần Mục Phong qua làm thêm bảy pho nữa, để lấy được mười bốn bức tượng đất, hai người phải đợi tới giữa trưa, Trần Mục Phong thật ra thì cũng không nói gì, vẫn duy trì biểu tình nghiêm túc đứng ở bên cạnh. Bảo Nhi vừa mới bắt đầu liền cong khoe miệng đứng ở bên cạnh xem, sau lại mượn bác nặn tượng cái ghế nhỏ, hai tay chống cằm hí hóp mắt xem.

(*một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sắc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh)

“Tiểu cô nương chờ sốt ruột sao?” Bác nặn tượng cười ha hả hỏi.

“Vâng, lâu quá ạ — đại thúc, sao người lại biết cháu là tiểu cô nương?” Bảo Nhi phản ứng mau lẹ hỏi lại.

“Nào có bé trai thích mấy thứ này cơ chứ! Ha ha, tiểu cô nương, mua mấy bức tượng của ta cơ bản đều cỡ tuổi cô thôi!” Bác nặn tượng giải thích.

“À! Như vậy sao!” Bảo Nhi gật đầu, vẫn nhìn đắm đắm vào bức tượng đất trong tay ông.

Thật vất vả nặn xong xuôi, bác thợ lại để cho bọn họ chờ một chút, qua hơn nửa ngày mới đưa cho Bảo Nhi một món gì đó, Bảo Nhi nhận lấy nhìn một chút, miệng há vô cùng to, “Đại thúc, người

đây là cái gì vậy?”

“Tiểu cô nương, cô thực là có phúc, gả ột tướng công tốt như vậy, đợi lâu thế cũng không kêu ca gì, đại thúc ta nhưng lại rất hiếm khi gặp được nha! Tiểu cô nương ngày hôm nay giúp ta kiếm không ít bạc, cái này là ta tặng thêm cho cô thôi.” Bác nặn tượng cười ha ha.

“Đại thúc, người kia

huynh ấy là đại ca của cháu, cháu còn chưa lập gia đình

~” Bảo Nhi cảm giác mặt mình đang rút gân, đại thúc này ánh mắt bị sao vậy?

“Hử? Ha ha, không sao, tiểu cô nương cô cứ giữ đi!” Bác thợ vẫn cười tươi.

“Cháu không cần! Cái này cầm về sẽ bị cười chết mất.” Bảo Nhi cầm một đôi tượng “Tân nhân” (*) hình mình với Trần Mục Phong ngắm nghía, rất đáng yêu nha, ngắn ngắn, mập mập.

(*ý chỉ đôi vợ chồng:”>)

“Ha ha, tiểu cô nương, đại thúc cho cô một cái hộp bỏ vào là được rồi.” Bác nặn tượng lục lọi tìm ra một hộp gỗ nhỏ đem vật kia bỏ vào.

“Cám ơn đại thúc, cháu không cần.” Bảo Nhi cẩn thận đem mười bốn bức tượng xếp vào, sau đó nhìn Trần Mục Phong, Trần Mục Phong thanh toán tiền, hai người liền đi về phía trước. Đi được hơn mười thước, Bảo Nhi suy nghĩ một chút xoay người chạy trở lại, “Đại thúc, đưa cho cháu được rồi. Cám ơn ạ.” Cầm chạy. Bác nặn tượng ở phía sau cười ha hả.

“Đại ca, huynh đừng hiểu lầm nha, ta chỉ là nghĩ đại thúc ném đi cũng lãng phí, hơn nữa nó cũng rất đẹp, cho nên

yên tâm, ta sẽ không để cho người khác thấy. Nếu như huynh thấy không ổn, về nhà ta sẽ đập bể nó.” Bảo Nhi nói một tràng dài, Trần Mục Phong chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua.

Đã tới giờ đói bụng, Bảo Nhi không chịu vào tửu lâu ăn, trái lại lôi kéo Trần Mộc Phong dạo vòng quanh mấy quán nhỏ ven đường, há cảo hấp, miến tiết vịt, cơm gạo đen bánh bột lọc, tiểu hươu đậu, đầu vịt chiên giòn, măng khô nước dùng gà, chè khoai môn hoa quế (3), đương nhiên với sức ăn của Bảo Nhi là không có khả năng trong phút chốc ăn nhiều đồ như vậy, cho nên trọn một buổi chiều Trần Mộc Phong chỉ có thể theo Bảo Nhi chạy tới chạy lui qua các quán.

Tới lúc hoàng hôn chuẩn bị đi thuyền ngắm sông, Bảo Nhi còn không quên mua hươu đậu, bánh trôi nước nhân quế hoa, bánh ngọt ngũ sắc, tôm nõn trắng măng khô vân vân (4), Trần Mộc Phong hai tay bận cầm đồng đồ linh tinh Bảo Nhi buổi sáng mua, cũng không thừa ra được tay cầm, Bảo Nhi liền vui tươi hơn hớn tự mình xách theo mấy bọc thức ăn.

Trước khi trời kịp tối hẳn, Trần Mộc Phong thuê một chiếc thuyền, Bảo Nhi ngồi ở trong khoang thuyền hiếu kỳ nhìn chăm chú hai bên bờ sông Tần Hoài, thanh lâu sở quán cũng dần dà náo nhiệt hẳn lên, màn sa màu phấn, màu đỏ nhẹ nhàng ngăn cách bên trong phòng cùng thế giới bên ngoài, thoạt nhìn càng khiến người suy nghĩ xa xôi, y hươu tấn ảnh (*) phía sau rèm càng làm cho người ta cảm giác được cảnh xuân kiều diễm, phong tình vô hạn. Thật xa tựa hồ đều có thể ngửi thấy được hương son phấn.

(*Nguyên văn “ ”: y=y phục, hươu=hươu thơm, tấn=tóc, tóc mai, ảnh=bóng dáng, hình ảnh => ý chỉ sự quyến rũ, lộng lẫy khi trang điểm lên; cũng ám chỉ người phụ nữ.)

Trên sông Tần Hoài thuyền hoa lui tới cũng rất nhiều, bên ngoài treo đèn sừng dê, rèm che màn trúc cũng vén lên, bên trong truyền đến tiếng đàn tranh, tiếng nữ tử cười duyên dịu dàng thánh thót, Bảo Nhi lúc bắt đầu là ngoan ngoãn ngồi, nhưng Trần Mộc Phong lại không nói gì, chỉ lẳng lặng uống trà, Bảo Nhi không muốn cùng hắn mất to trống mắt nhỏ, liền len lén vén một góc rèm lên xem phong cảnh hai bên bờ, thỉnh thoảng miệng há tròn vo.

“Đại ca, huynh đã từng đi chưa?” Bảo Nhi nhẹ giọng hỏi.

Trần Mộc Phong liếc xéo nàng một cái, không nói không rằng.

Bảo Nhi bĩu môi.

“Dong chi tục phấn.” (*) Bảo Nhi nhẹ giọng phán, vốn đang tràn ngập chờ mong, thế nhưng ngoại trừ mấy cô thấy không rõ lắm hoặc cố tình giấu diếm diện mạo, còn lại thực sự là quá bình thường.

(*Nguyên văn “ ”:dong, tục: bình thường, xoàng xĩnh; chi: son, phấn => chỉ hạng phấn son tầm thường)

“Xem đủ chưa?” Trần Mộc Phong rốt cục hỏi.

“Mấy cô này thì xem đủ rồi, muốn nhìn

” Bảo Nhi nhìn sắc mặt Trần Mộc Phong, quyết định lược bớt không nói tiếp nữa.

“Đi về.” Trần Mộc Phong kêu người chèo thuyền cập bờ.

Bảo Nhi mặc dù không tình nguyện, thế nhưngغمغم lại Trần Mộc Phong đã theo nàng cả một ngày, phỏng chừng cũng không còn bao nhiêu kiên nhẫn, cho nên không dám nói lời nào.

Chú thích

(1) “Ô y hạng – ” (ngô ô y): nghĩa là ngô áo đen, ở huyện Giang Ninh (Nam Kinh ngày nay). Thời nhà Tấn trung hưng, họ Vương (Vương Đạo), họ Tạ (Tạ An) là hai nhà quý hiển ở đây, con em họ đều mặc áo đen nên người ta gọi con đường có nhà hai họ ấy ở là “Ô y hạng” (chữ “Ô” ở đây chỉ có nghĩa là màu đen).

“Trường Can Lý – ”: là địa danh nổi tiếng thời cổ đại ở Nam Kinh, di chỉ này ngày nay nằm trong vùng sông Tần Hoài. Từ thời Xuân thu chiến quốc, nơi đây đã là khu vực đông dân cư nhất của Nam Kinh. cũng là vùng kinh tế huyết mạch tại bản địa, địa thế cao vút, có vị trí chiến lược cực kì quan trọng. Tại triều đại Tần, Hán, lục triều (Ngô, Đông Tấn, Tống, Tề, Lương, Trần), Trường Can Lý là địa phương phồn hoa nhất ở Nam Kinh, cũng là khu vực buôn bán sầm uất nhất.

“Đào Diệp độ – ” (bến đò Đào Diệp): nằm trên sông Tần Hoài , trước là nơi Vương Hiến Chi () tiễn người thiếp yêu tên Đào Diệp đi xa. Vì vậy bến đò được đặt tên là Đào Diệp độ.

“Hồ Mạc Sầu – ”: nằm phía Tây sông Tần Hoài, công viên hồ Mạc Sầu là một toà danh viện cổ điển có lịch sử 1500 năm, gồm rất nhiều công trình kiến trúc trong đó, được mệnh danh là “Kim Lăng đệ nhất danh thắng”, “Kim Lăng tứ thập bát cảnh chi thủ”. Tên hồ được đặt để tưởng nhớ một cô gái tên là Mạc Sầu. (không phải Lý Mạc Sầu đâu nha:D)

Đại khái là có một cô gái chất phác mỹ lệ, thông minh hiếu học lại đa tài đa nghệ, gia cảnh túng bần nên phải bán mình chuộc cha, vừa lúc gặp Lư viên ngoại đang bàn chuyện buôn bán nên được gả vào Lư gia, cùng chồng sống hạnh phúc. Nàng dù sống trong nhung lụa nhưng luôn nhớ cố hương, cha mẹ, chỉ có giúp người nghèo chữa bệnh mới khuây khoả. Những người đó đều nói: có bệnh đau đớn, thấy Mạc Sầu liền ưu sầu gì cũng không còn (: mạc sầu nghĩa là không có lo sầu, buồn bã); từ đó nàng trở nên nổi danh gần xa. Sau nàng lại lọt vào mắt xanh của Lương Võ Đế, bị hoàng thượng ngầm độc chết phu quân bất tiến cung làm phi, vì uất ức bị phẫn nên đập đầu vào thành hồ tự vẫn. Nơi ở cũ của nàng xây một hồ sen, ở giữa là một bức tượng cẩm thạch tạc hình nàng, trở thành một trong những thắng cảnh tiêu điểm ở Nam Kinh

(2) “Miếu Phu Tử – ” (Khổng miếu):

Văn miếu là đền thờ Khổng Tử – nhà tư tưởng và nhà giáo dục vĩ đại thời cổ Trung Quốc đã có ngót nghìn năm lịch sử – tại các nước Á Đông như Việt Nam, Trung Quốc, Nhật Bản, Triều Tiên,... Ở Trung Quốc được gọi là miếu Phu Tử hoặc Khổng miếu.

Miếu Phu Tử Nam Kinh được xây dựng vào năm 1034, đến nay đã có gần nghìn năm lịch sử. Hiện nay, Miếu Phu Tử được trùng tu lại đã trở thành thắng cảnh du lịch nổi tiếng trong và ngoài nước. Mà Lễ hội hoa đăng Phu Tử Nam Kinh mỗi năm tổ chức một lần là một trong những nội dung quan trọng của cư dân thành phố và du khách khi ăn tết tại Nam Kinh.

“Trường thi Giang Nam – ”: nằm tiếp giáp với miếu Phu Tử, được mệnh danh là trường thi lớn nhất đế quốc Trung Hoa cổ đại.

(3) Mình chỉ đảm bảo được tính chính xác của những món này: há cảo hấp, miến tiết vịt, cơm gạo đen bánh bột lọc, đầu vịt chiên giòn; còn măng khô nước dùng gà, chè khoai môn hoa quế thì nhìn hình mình đoán; tiểu hương đậu thì bó tay lun:(

(4) Cũng như trên, chỉ biết món tôm nộm với bánh trôi nước:((((

14. Chương 14

Chương 14: Ba tên quỷ phá phách

Trở lại Nhạc phủ, bọn hạ nhân thấy trên tay bọn họ xách một đồng túi lớn túi nhỏ đều khẽ cười, Bảo Nhi cũng cười đáp lại.

“Cô cô, con đã về.” Bảo Nhi mang theo đồ nhảy chân sáo về phòng, gặp Nhạc Kiến Thần đang ở đấy, liền cười vắn an, “Chào Nhạc ca ca.”

“Bảo Nhi, sao muộn như thế mới về? Đi chỗ nào chơi?” Trần phu nhân kéo Bảo Nhi ngồi xuống.

“Ngắm sông Tần Hoài ạ, tiện đường đi dạo chợ ở khu Phu Tử miếu, cô cô, người xem, bọn con mua thật nhiều đồ đẹp lắm, à, đúng rồi, cái này, còn có thức ăn

” Bảo Nhi vừa nói vừa mở mấy gói giấy dầu ra.

“Bảo Nhi à, có phải con khuôn cả cái chợ về không đấy?” Trần phu nhân nhìn đồ đặc linh kinh trong tay Trần Mục Phong đang bước vào cửa, nhíu mày hỏi.

“Rất đẹp ạ, cô cô.” Bảo Nhi cười tủm tỉm khoe, “Cô cô, người xem, bọn con nặn tượng đất đó nha!” Bảo Nhi cao hứng bưng bưng mở cái hộp lớn kia ra, lấy ra mấy pho tượng đất nho nhỏ đủ mọi màu sắc.

“Giống con lắm đó, cô cô, có phải rất dễ thương không ạ?” Bảo Nhi giơ tượng đất lên hỏi.

“Dễ thương thì cũng dễ thương, nhưng sao lại nặn nhiều như vậy chứ?” Trần phu nhân nhìn một chút, tổng cộng mười mấy bức lận.

“Nhà chúng ta có bảy người mà, mỗi người một pho ă!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, “Cô cô, người chọn con đẹp nhất trước đi.”

“Là Bảo Nhi thì đều đẹp.” Trần phu nhân cầm lấy một bức xem “Của Mục Phong sao tất cả lại chỉ có một vẻ mặt vậy?”

“Ha ha

” Bảo Nhi nở nụ cười không nói lời nào, Trần Mục Phong ở bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện với Nhạc Kiến Thần.

“Bảo Nhi, Nhạc ca ca là tới xin lỗi muội, muội sẽ không trách Nhạc ca ca chứ?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi.

“Không đâu, dù sao ta cũng được đi rồi.” Bảo Nhi rộng rãi tha thứ, hoàn toàn đã quên chuyện sáng sớm vẫn còn oán giận người ta.

“Vây là tốt rồi, sau này có thời gian Nhạc ca ca nhất định bồi thường uội.” Nhạc Kiến Thần hứa hẹn.

“Nhạc ca ca, huynh có vẻ bận rộn nhiều việc, hơn nữa huynh thành thân xong chúng ta cũng phải về nhà rồi, hình như không có thời gian đâu, có điều, cảm ơn thành ý của Nhạc ca ca.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Tượng đất này có thể tặng Nhạc ca ca một bức được không?” Nhạc Kiến Thần cũng cầm lấy tượng đất xem.

Bảo Nhi lắc đầu.

“Bảo Nhi bắt công quá đi, ai cũng tặng, lại không tặng Nhạc ca ca?” Nhạc Kiến Thần giả bộ thương tâm.

“Nhạc ca ca, ta cũng không muốn tượng đất của ta bị đập bể tan tành nha!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Hả? Ha ha, muội, tiểu nha đầu này

~” Nhạc Kiến Thần cũng cười.

“Nhạc ca ca nếu như huynh thích, thành thân xong mang theo Nhạc tẩu tẩu đi đi, nặn một đám trưng ở trên bàn.” Bảo Nhi kiến nghị.

“Được! Nghe lời Bảo Nhi vậy!” Nhạc Kiến Thần đáp lời.

Nhạc Kiến Thần ngồi một hồi lại đi, Bảo Nhi liền thuật lại tường tận chuyện đi cho Trần phu nhân, hai người vừa nói vừa ăn hương đậu, bánh ngũ sắc, nước trà cũng uống hết một ấm. Trần Mục Phong ở bên cạnh chỉ lắng lắng nghe, cũng không chen vào.

“Ôi, bây giờ là giờ nào rồi? Bảo Nhi à, mau tắm rửa ngủ đi! Lăn lộn cả một ngày trời!” Trần phu nhân thúc giục, Bảo Nhi gạt đầu, thuận tiện gấp một cái. Trần Mục Phong liền đi ra ngoài trở về phòng.

Đám nha hoàn hầu hạ Bảo Nhi rửa mặt chải đầu xong, Trần phu nhân dẫn dò thu xếp đóng đồ Bảo Nhi mang về, thấy một cái hộp nhỏ, liền mở ra nhìn thử, sau khi xem xong bỗng nở nụ cười. Đợi Bảo Nhi rửa mặt chải đầu xong, thay đổi trung y nhẹ nhàng khoan khoái, nhảy lon ton lại, Trần phu nhân liền hỏi: “Bảo Nhi à, đây là cái gì?”

Bảo Nhi nhìn vào hộp, le lưỡi, “Cái này nha, là đại thúc nặn tượng bảo bọn con giúp thúc ấy kiếm được nhiều bạc, miễn phí tặng cho con đó. Đúng rồi, Hồng nhi, mang con dao lại đây cho ta.”

“Lấy dao làm gì chứ?” Trần phu nhân hỏi, trong tay vẫn cầm đôi tân lang tân nương.

“Tách ra, đem bức kia trả lại cho đại ca.” (*) Bảo Nhi giải thích.

(*Chương trước mắt nhắm mắt mở sao đó lại edit thành đập bể, chính xác phải là tách đôi nó ra mới đúng. Chân thành cáo lỗi cả nhà!)

“Tách ra nhìn không đẹp, như vậy được rồi. Vả lại sẽ bị hỏng mất.” Trần phu nhân ngăn cản.

“Nhưng mà cô cô, đại ca sẽ mất hứng.” Bảo Nhi đan tay chống cằm.

“Không có việc gì không có việc gì, cô cô cất kỹ cho con, không để cho người khác thấy là được rồi, ha?” Trần phu nhân cười nói.

“Vậy được rồi! Cô cô, ngàn vạn lần không được để gây trúc thảy, bằng không nàng rất có thể sẽ cãi nhau với đại ca.” Bảo Nhi nói.

“Gây trúc? Gây trúc gì?” Trần phu nhân buồn bực hỏi.

“À, là cái gì trúc đó cô cô! Cái người đại ca muốn kết hôn đó ạ.” Bảo Nhi nói.

“Nàng ta hả!” Trần phu nhân suy nghĩ một chút: “Bảo Nhi à, nàng ta chỉ là một người thiếp thất vào cửa không cần cưới hỏi thôi.”

“Vậy rất tủi thân!” Bảo Nhi nói, thực sự có chút cầu tình.

“Chuyện này cũng không có cách nào! Dù gì đi nữa cô cô cũng sẽ không đồng ý nàng ta làm chính thất.” Trần phu nhân khẳng định vạn phần.

“Cô cô à, con nghĩ, người kỳ thực cũng không cần phải kiên trì như vậy. Khó có được người mà đại ca thương yêu, người thành toàn cho bọn họ là được rồi, nếu không sau này để đại ca cưới một người nữa mà huynh ấy không thích, vậy không phải cũng hại người sao?” Bảo Nhi phân tích.

“Con đó, còn bé nên không hiểu chuyện. Con dâu trưởng không thể qua loa đại khái, bằng không sẽ bị người ta chê cười.” Trần phu nhân nói, khẩu khí có chút phiền muộn.

“Nhưng mà con nghĩ đại ca sẽ không đồng ý.” Bảo Nhi suy nghĩ.

“Không đồng ý? Chuyện gì cũng để mặc nó, riêng chuyện này còn có thể theo nó sao?”

“Ha ha, con thấy để sau nói nữa đi, cô cô, ngủ thôi, buồn ngủ quá ạ!” Bảo Nhi lười kéo cánh tay Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Ừ, ngủ đi! Cái này nha, cô cô giúp con cất đi.” Trần phu nhân đem hộp giao cho tiểu nha hoàn bảo nàng cất kỹ, sau đó đưa Bảo Nhi đi ngủ.

Ngày hôm sau, Bảo Nhi ngủ quên, Trần phu nhân cũng không gọi nàng, mặc nàng ngủ. Thẳng đến lúc hai vị tiểu thư Nhạc gia tới Bảo Nhi mới mơ mơ màng màng thức dậy, vẫn mặc trung y màu trắng, tóc tai bù xù dụi mắt đi ra.

“Bảo Nhi, sao giờ này muội mới dậy hả?” Nhạc Kiến Đường cười hỏi.

“Ngày hôm qua ra ngoài chơi, mệt chết đi được!” Bảo Nhi ngáp một cái, Trần phu nhân sai người mang y phục phủ thêm cho nàng.

“Đi ra ngoài chơi? Đi đâu vậy? Sao không gọi bọn ta với?” Nhạc Kiến Nhu vội hỏi.

“Tối sông Tần Hoài, các tỷ hân là đều đi rồi chứ?”

“Đi thì cũng có đi rồi, nhưng mà thêm một lần cũng đâu chết ai! Đây, Bảo Nhi, muội tham quan được những gì rồi?” Nhạc kiến đường hỏi.

“Đi chợ ở Phu tử miếu, mua một ít đồ chơi, còn ăn thật nhiều món nha, à, còn mua mang về nữa. Chờ một chút.” Bảo Nhi gọi nha hoàn mang thức ăn ra.

“Bảo Nhi à, mấy thứ này phải ăn lúc nóng hổi mới ngon chứ.” Hai người mặc dù nói như vậy, tay vẫn không ngừng tấn công.

Có người tới mời Trần phu nhân, nói là Cố phu nhân ở Dương Châu đã tới. Trần phu nhân vừa nghe liền kích động đi ngay lập tức, trước khi đi còn không quên dặn dò Bảo Nhi ăn cho nhiều vào.

“Trần bá mẫu đối với muội thật tốt! Cũng không la hét với muội!” Nhạc Kiến Đường nhường mảy nói.

“Đúng vậy, nãi nãi, cô cô, cô trượng, các ca ca chưa từng mắng ta bao giờ.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Sướng ghê! Đâu giống bọn ta, chỉ cùng lắm là đi ra ngoài chơi vài lần, thiếu chút nữa bị cha ta đánh, còn bị mẹ ta mắng vài ngày lận!” Nhạc Kiến Nhu nói. “Muội thì tốt rồi, Trần bá mẫu còn bảo Trần đại ca mang muội ra ngoài chơi nữa.”

“Còn nói nữa, cái muốn xem đều không thấy được! Nếu như là nhị ca với tiểu ca thì tốt rồi.” Bảo Nhi tiếc nuối than thở.

“Nghĩa là sao? Muội muốn xem cái gì?” Nhạc Kiến Đường nghiêng đầu nhìn nàng.

Bảo Nhi cười cười, đảo mắt, “Khán Thanh Lâu đó! Nhưng mà đại ca làm mặt nghiêm, ta cũng không dám đi.”

~

“Chúng ta cũng rất muốn đi! Chỉ là sợ bị cha ta đánh!” Giọng nói Nhạc Kiến Nhu mang theo tiếc nuối.

Yên lặng một hồi, Nhạc Kiến Đường bỗng nhiên nhìn về phía hai người ngoắc ngoắc ngón tay, ba cô chụm đầu lại cùng một chỗ.

“Bây giờ tất cả mọi người bận rộn hôn sự của nhị ca, nếu như cả ba chúng ta cùng đi, hẳn là

” Nhạc Kiến Đường trong khẩu khí rõ ràng có ý đồ xấu.

“Luật không trừng phạt được số đông nha.” Nhạc Kiến Nhu bổ sung, không hổ là chị em ruột thịt bình thường cùng nhau gây rối.

“Được! Chờng nào chúng ta đi?” Bảo Nhi hỏi.

“Chần chờ không bằng hành động liền!” Nhạc gia tỷ muội cùng kêu lên.

“Tốt! Tất cả tự chuẩn bị, tập hợp ở chỗ nào?” Bảo Nhi cười hỏi.

“Ở phòng muội! Chúng ta lập tức quay lại!” Hai tỷ muội nói xong liền chạy mất. Bảo Nhi cũng giục nha hoàn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, xong lại thay nam trang chờ Nhạc gia tỷ muội, quả nhiên chỉ chốc lát sau, hai người cũng đều thay đổi nam trang tới, kết quả Bảo Nhi rất phiền muộn phát hiện, cùng so sánh với vóc người cao gầy của Nhạc gia tỷ muội, mình quả thực là một cây củ cải đỏ.

Bảo Nhi theo hai nàng lén la lén lút, trốn trốn núp núp đến chỗ một cánh cửa hông hẻo lánh.

“Ê, Bảo Nhi, muội nhảy qua tường được không?” Nhạc kiến đường hỏi.

“Không chắc, thử một lần biết liền. Cây cũng trèo được, tường này chắc là cũng không thành vấn đề.” Bảo Nhi nhìn cao độ của bức tường nhận xét một chút.

“Được!” Nói xong, Nhạc Kiến Đường đầu tiên phi qua, Nhạc Kiến Nhu nhìn nàng, Bảo Nhi lui về phía sau hai bước, sau đó chạy tới phía trước ——

May mắn, nhảy qua!

15. Chương 15

Chương 15: Dụ dỗ mỹ nhân

Đi trên đường, ba người rất tự giác ra dáng là tiểu công tử thực sự.

“Từ giờ tới lúc thanh lâu nhậm nhíp còn lâu lắm, chúng ta đi ăn một chút cái đã nhỉ?” Nhạc Kiến Đường hỏi.

“Được!” Nhạc Kiến Nhu cùng Bảo Nhi đều tỏ vẻ đồng ý.

“Đi đâu ăn bây giờ?” Nhạc Kiến Nhu hỏi.

“Đương nhiên là chỗ phong cảnh đẹp mà đồ ăn ngon rồi!” Nhạc Kiến Đường cười nói, “Bảo Nhi à, muội chưa đi hồ Mạc Sầu đúng không? Hôm nay chúng ta tới ăn thử vài món xem sao?”

“Tốt! Có vịt không? Ta muốn ăn món vịt.” Bảo Nhi không khách khí trả lời.

“Dĩ nhiên là có! Cái khác có thể không, vịt Kim Lăng nhất định sẽ có.” Hai tỷ muội cùng đồng thanh.

Chờ các nàng đi tới hồ Mạc Sầu cũng đã gần trưa, tỷ muội Nhạc gia dẫn nàng đến “Mạc Sầu Cư” bên cạnh hồ, Mạc Sầu Cư mô phỏng theo kiến trúc lục triều, phong cách cổ kính mà trang nghiêm, nội thất bên trong toàn bộ đều là gia cụ kiểu dáng thời lục triều. Trực tiếp lên tầng lầu ba, đi vào “Hoành Đường Tiểu Trúc”, Bảo Nhi không vội ngồi xuống mà chạy đến bên cửa sổ ngắm mỹ cảnh hồ Mạc Sầu. Phóng tầm mắt nhìn xuống, liền thấy xa xa lác đác vài chiếc lá phong đỏ cũng hoa hải đường, màu sắc hoà quyện đẹp mắt, mặt hồ bởi vì khí trời lạnh mà được bao phủ bởi một tầng hơi nước mỏng manh, “Thật xinh đẹp! Tiên cảnh!” Bảo Nhi tán thưởng.

“Bên kia có một toà Bão Nguyệt Lâu, buổi tối ngắm trăng còn đẹp hơn cơ —— chỉ là nghe nói, chứ bọn ta cũng chưa thấy qua.” Nhạc Kiến Nhu vừa cười vừa nói, Nhạc Kiến Đường thì đương gọi món.

“Món vịt ở đây là đệ nhất, chế biến đa dạng, khẩu vị vừa miệng.” Nhạc Kiến Đường nói, “Còn có thể ngắm mỹ cảnh hồ Mạc Sầu.”

Chờ tới lúc từng món được mang lên, Bảo Nhi cùng Nhạc Kiến Nhu quay trở lại chỗ ngồi. Tiểu nhị mỗi lần bưng lên một món đều giới thiệu tên gọi của nó, bao tử vịt muối, hạt tía tô chưng cách thủy, cá trắm đen hoa cúc, cúc điệp ngọc bản, vịt Kim Lăng muối, thịt cua môi cá nhám, lại thêm một vò rượu sake (*).

(* , , , , , : ai biết thì chỉ điểm giùm mình, mấy món này khó tìm quá:()

“Có vẻ nhiều dầu mỡ quá đó?” Bảo Nhi đảo qua từng món xong lại hỏi.

“Không đâu! Vả lại chỉ là nếm thử thôi mà!” Nhạc Kiến Đường cười đáp.

“Cũng đúng.” Bảo Nhi cười, “Ta đây sẽ không khách khí nha!” Gắp một miếng bao tử vịt tinh tế nhắm nuốt, “Ừm... quả nhiên không phải nói quá.”

“Đương nhiên rồi, vịt với gấm Kim Lăng là nổi tiếng nhất mà!” Nhạc Kiến Nhu cũng cười.

Vừa ăn vừa tán dóc lại uống rượu, một bữa cơm mất cả canh giờ. Có điều nhìn lại mấy đĩa thức ăn, cũng chỉ động sơ qua vài đĩa.

“Tiếp theo làm gì đây? Du hồ uống trà nghe kể chuyện?” Nhạc Kiến Đường đảo mắt vòng vòng hết từ Bảo Nhi lại sang muội muội mình.

“Uống trà nghe kể chuyện!” Hai người trái lại rất ăn ý trả lời.

“Để ta nghĩ xem, được rồi, chúng ta đi Lục Liễu Trà Cư, vừa vặn nó nằm bên bờ sông Tần Hoài, buổi tối cũng tiện đường.” Nhạc Kiến Đường suy nghĩ.

Ba người liền tính tiền xong xuôi, lưng thừng đi tới bờ sông Tần Hoài.

Liễu Lục Trà Cư tuy rằng không tính là người người chen chúc, thế nhưng cũng không còn chỗ trống, may là bên cửa sổ còn có một bàn không, trà quan (*) dẫn các nàng đến ngồi, ân cần hỏi thăm: “Thỉnh các vị hôm nay muốn dùng trà gì?”

(*trà quan: người phục vụ ở quán trà, giống như phục vụ ở quán ăn là tiểu nhị)

“Giống hôm qua!” Bảo Nhi cười nói. Thấy trà quan sững sốt một chút, mới bảo: “Hỏi hai vị kia đi, cho ta một chén nước sôi là được rồi.”

“Trần thiếu gia, đệ không uống trà sao?” Nhạc Kiến Đường có ý trầm giọng xuống.

“Không thích uống trà xanh.”

“Vị khách quan này, tiểu điểm chỉ có trà xanh, thực sự là có lỗi với ngài.” Trà quan xấu hổ cười làm lành.

“Cho nên ta mới nói cho ta một chén nước sôi là đủ rồi. Ủ, được rồi, ta muốn nước sôi trong, không cần nóng, nếu có hoa quế thì cho thêm một chút.” Bảo Nhi dặn dò.

“Được ạ! Nhị vị muốn dùng trà gì?” Trà quan hỏi tỷ muội Nhạc gia.

“Vân Vụ. Chúng ta không cần ấm lớn, cho ta hai tách trà là đủ.” Nhạc Kiến Nhu gọi xong, trà quan liền rời đi.

Chỉ chốc lát sau trà quan bưng khay trà tới, đưa tới từng người xong cung kính lui ra.

Vừa uống một ngụm, chợt nghe khách nhân bàn gần đó đang gọi trà.

“Trà búp An Hóa.” Một giọng thanh niên dễ nghe.

“Này

khách quan thật xin lỗi, tiểu điểm không có trà An Hóa. Ngài xem ở đây chúng ta có trà Long Tĩnh, Đại Hồng Bào, Quân sơn Ngân trà

~” trà quan cung kính đáp.

“Quên đi, nước sôi thêm hoa quế.” Một thanh âm khác vang lên.

Nhạc gia tỷ muội nhìn thoáng qua bên kia, nhỏ giọng nói với Bảo Nhi: “Chọn y như muội nha!”

“Bối mới nói ta có phẩm vị mà!” Bảo Nhi cười uống trà, quay đầu nghe kể chuyện.

“Thời gian trôi qua, Hoa Luyến Diệp cô nương nảy sinh cảm tình với Lý công tử, người nói vì sao? Chỉ vì Lý công tử này phong độ nhã nhặn, đối với Hoa cô nương cũng không trêu đùa như những người khác, ngược lại rất có lễ độ. Từ khi Hoa cô nương biết được tâm tình của mình bèn bắt chước kỳ nữ Đỗ Thập Nương (1), nghĩ ra các loại khảo nghiệm, qua một đoạn thời gian thấy Lý công tử vì mình không tiếc tiền của, càng thêm kiên định tâm tư. Mất thấy kì khoa cử sắp đến, Hoa cô nương liền không gặp Lý công tử, chỉ khuyên hấn cố gắng đỗ đạt công danh

” người kể chuyện dừng lại nhấp một ngụm trà.

“Thì ra là chuyện này, qua hai năm rồi còn lấy ra kể.” Nhạc Kiến Đường thưởng thức chén trà vừa nói.

“Hả? Chuyện lạ có thực sao? Kết cục thế nào?” Bảo Nhi hỏi.

“Kết cục? Thành Đỗ Thập Nương đương đại chứ sao.” Nhạc Kiến Đường trả lời.

Bảo Nhi gật đầu, khẽ nhếch khóe miệng.

“Hoa Luyến Diệp thực đáng tiếc, một đoá phương hoa chính trực!” Nhạc Kiến Nhu có chút cảm khái.

“Đáng tiếc? Là tự tìm. Giống hệt Đỗ Thập Nương kia.” Bảo Nhi khẽ nhận xét.

“Vì sao?” Nhạc gia tỷ muội hỏi.

“Ta hỏi hai vị, Hoa Luyến Diệp là dạng người gì?” Bảo Nhi chậm rãi uống nước.

“Giai nhân thanh lâu, đáng tiếc có mắt không trông nhìn lắm người.” Nhạc Kiến Đường nói, có chút tiếc hận: “Đáng tiếc một giai nhân thanh tú.”

“Không sai, nếu thực sự muốn nói đáng tiếc, chính là đáng tiếc cái bộ túi da của cô ta. Một người thân ở thanh lâu hơn chục năm, lại có mắt mà không trông, còn trách được ai?” Bảo Nhi nhìn Nhạc gia tỷ muội. “Bản thân có vô số tiền tài cũng không sớm tự chuộc thân, còn dây dưa chốn phấn hoa, chẳng qua chỉ là nàng ta lưu luyến cuộc sống được ‘sao vậy trắng sáng’ mà thôi. Có điều, cô ta biết thanh xuân của mình rồi cũng sẽ trôi qua, cho nên mới muốn hoàn lương, coi trọng tên nam nhân họ Lý, ta thấy hơn phân nửa là dòm ngó vị trí phu nhân quan lại, ai ngờ lại thua. Có thể mặt mũi không còn, cũng có thể là muốn cho nam nhân nợ hối hận, cho nên mới ôm vàng bạc nhảy xuống lầu! Người như thế có cái gì đáng để thương cảm?”

“Lỡ như, đó là người đàn ông trong số tất cả những người nàng ta gặp qua đối xử với mình tốt nhất thì sao?” Nhạc Kiến Nhu hỏi.

“Kiến thức cơ bản —— nam nhân vào thanh lâu sẽ có người tốt sao?” Bảo Nhi cười khê hỏi ngược lại.

“Cũng đúng, truy hương trục phần (*), toàn là bọn tâm địa gian xảo, có thể là thứ tốt gì chứ!” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói.

(*ngồi tìm câu để thay thế, tự nhiên nghĩ tới “bắt bướm hái hoa” => hết nghĩ được gì nữa luôn:))))))))))

“Cho nên, chúng ta cũng không phải thứ tốt.” Bảo Nhi cười theo, Nhạc gia tỷ muội sưng sốt một chút, lập tức nở nụ cười, gật đầu.

Lại nghe kể chuyện một hồi, nhìn mặt trời chậm rãi xuống núi, bọn họ liền thanh toán tiền trà đến cạnh sông Tần Hoài thong dong đi dạo.

Thương lượng tới bàn bạc lui, Nhạc Kiến Đường nói hiện nay thanh lâu nổi danh nhất bờ sông Tần Hoài là “Kim Lăng Phong Nguyệt”, đi vào trong đó mới có thể thấy chân chính thấy giai nhân phần hồng tài mạo vẹn toàn, ba người về mặt hưng phấn mà đi.

Kim Lăng Phong Nguyệt quả thực có phong độ đại gia, ở cửa tuyệt đối không có hàng thứ phẩm son phấn loè loẹt mời chào, cũng không treo thứ đèn lồng mập mờ, từ cửa nhìn vào còn tưởng là một nhà đại tửu lâu gì đó. So thẳng vai, ba người ngẩng đầu ưỡn ngực vào cửa, thì ra bên trong khắp nơi đều là một mảnh hồng nhật ái muội, bốn cầu thang thông lên trên lầu, cái ở hướng nam thì liền kề với một sân khấu, lúc này đang có ca vũ biểu diễn.

Tú bà cười hì hì đón tiếp, “Ta nói ba vị thiếu gia, gần đây ít tới nha, mời vào!”

“Dạo này hơi bận, không phải có thời gian liền tới ủng hộ quán của bà sao!” Nhạc Kiến Đường pha trò, nàng vóc dáng cao gầy, tướng mạo anh khí, lại tận lực đè thấp tiếng nói, đúng là diễn y như thật. “Bà xem thử, cho chúng ta một nhả gian?”

“Ôi chao, vị công tử này, nhả gian đã sớm kín chỗ rồi, ba vị nếu không ngại thì chịu ủy khuất một chút ở trong đại sảnh, mụ mụ ta chọn cho các ngài vị trí tốt nhất.” Tú bà gương mặt cười thành cây hoa cúc.

“Haiz, thôi vậy, ngày khác bọn ta đặt phòng trước sẽ trở lại!” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói, xoay người muốn rời khỏi.

“Lời này nói thế nào đây, ngài chờ một chút, ta đi xem lại cho ngài.” Tú bà kéo Nhạc Kiến Đường.

“Làm phiền.” Nhạc Kiến Đường vẫn cười như cũ, tú bà xoay người đi.

“Ai, phong nguyệt vô biên tiền tài là nhất nha!” Bảo Nhi cười, đôi mắt đảo vòng xem xét chung quanh.

Đám nam nhân dù trẻ tuổi hay già cả đều trái ôm phải ấp, vẻ mặt chảy nước miếng, làm cho người ta nhìn thấy không khỏi buồn nôn.

Đang nhìn, một nữ tử ngực sữa lõa lồ đang đưa thắt lưng đi tới, con mắt đảo từ trên xuống dưới các nàng một lượt, sau đó cười quyến rũ, đập tay lên người Bảo Nhi, “Vị tiểu ca này bao nhiêu tuổi rồi? Nơi này đã tìm được tri kỉ hay chưa?”

“Không có, đang muốn tìm một người!” Bảo Nhi trầm giọng trả lời.

“Ôi cha, ta xem vị tiểu ca này còn chưa vỡ giọng nữa, cậu thấy tỷ tỷ thế nào?” Nữ tử kẻ sát lại Bảo Nhi.

Bảo Nhi vươn tay nâng cằm nàng ta lên, cười nói: “Nào, cười cho ta xem một cái.”

Nhạc Kiến Đường, Nhạc Kiến Nhu mở to hai mắt nhìn Bảo Nhi. Nàng kia cũng hơi chút sưng sốt, sau đó rất chuyên nghiệp mỉm cười.

Bảo Nhi lắc đầu, buông tay ra.

“Thế nào, tiểu ca thấy ta cười không đẹp sao?” Nàng kia có chút mất hứng.

“Không phải không đẹp, là không có gì đặc sắc.” Bảo Nhi nói.

Vừa lúc tú bà đang lúc lắc vòng eo thô trở về, mời các nàng lên trên lầu, nói vị đại gia nào đó đã đặt phòng bỗng nhiên có việc tới không được. “Vị tiểu thiếu gia này, Oánh Oánh của chúng ta ngài thấy thế nào?” Tú bà nhìn Bảo Nhi hỏi.

“Không được tốt lắm!” Bảo Nhi không dừng chân, trực tiếp đi lên cầu thang.

Kết quả cầu thang còn chưa đi hết, trước mặt xuống tới một vị mỹ nhân, trên người khoác áo tỳ bà xanh ngọc, mặc một chiếc váy màu hồng đào, tóc vấn thành búi sau đầu, lại cố tình để rơi một lọn trước ngực, vàng trán trơn bóng dán một lọn tóc uốn hình con rắn nhỏ, trên mặt không hề bôi son trát phấn, thoát nhìn vẫn rất phong lưu quyền rũ.

“Trần thiếu gia!” Nàng kia hơi thi lễ.

“Xin hỏi cô nương là?” Bảo Nhi hỏi, xác định nữ tử này mình thật sự không nhận ra.

“Ôi, Quỳnh Thai, sao cô lại xuống đây?” Tú bà nhiệt tình hỏi thăm.

“Không có gì, nghe nói Trần thiếu gia tới, cố ý đến gặp.” Quỳnh Thai nhàn nhạt trả lời.

“Quỳnh Thai tiểu thư, chúng ta chưa gặp qua nhỉ?” Bảo Nhi cảm thấy hứng thú hỏi.

“Là chưa thấy qua, chỉ là, hôm nay nghe xong Trần thiếu gia nói chuyện, được lợi không ít, đặc biệt tới cảm tạ.” Quỳnh thai giải thích.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút, “Quỳnh Thai tiểu thư không cần khách khí, là vinh hạnh của tại hạ.” Sau đó nhìn tú bà, “Dẫn đường.”

Chờ mấy người ngồi xuống, tú bà liền bắt đầu nhiệt tình giới thiệu các cô nương, bọn họ nghe xong chỉ cười.

“Chúng ta trước ngồi xem sao đã, nhìn trúng cô nương nào tự nhiên sẽ gọi bà.” Nhạc Kiến Nhu cười nói, cầm bạc đặt ở trên bàn: “Mang rượu và thức ăn tới!”

Tú bà thấy bạc, lập tức vui vẻ nở hoa, tươi cười hơn hở đi.

Trong phòng còn lại ba người, Nhạc gia tỷ muội lập tức cười hì hì nhìn về phía Bảo Nhi. Bảo Nhi hỏi: “Nhìn ta sùng bái như vậy làm gì chứ?”

“Bảo Nhi, trước đây muội thực sự chưa đi thanh lâu sao? Động tác kia của muội hết sức thành thực nha.” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói.

Bảo Nhi nhún nhún vai, “Không biết, chắc là đã từng.”

“Cái cô Quỳnh Thai kia, nghe nói là hoa khôi đứng đầu bảng nổi tiếng nhất trong thành Kim Lăng hiện nay, không ngờ lại quen biết muội.” Nhạc Kiến Nhu bổ sung.

“Cái này ta cũng thực khó hiểu, mà đương nhiên, bản công tử phong lưu tiêu sái, đây cũng là chuyện khó tránh khỏi!” Bảo Nhi đùa giỡn.

“Tự kỷ.” Nhạc gia tỷ muội cùng nhau phản bác.

Bỗng nghe bên ngoài truyền đến một trận âm thanh trầm trồ khen ngợi cực lớn, hô “Quỳnh Thai Quỳnh Thai!”

Ba người nhìn nhau một chút, đi tới cạnh cửa, thoáng vén màn lên. Chỉ thấy Quỳnh Thai ôm tỳ bà ngồi trên ghế, trong ánh mắt mang theo vẻ nghệ, khẽ mở môi thắm, “Lục ti đề phát uyên ương phổ, tướng đào diệp đương thì hoán độ. Hựu tương sâu nhân dữ xuân phong, đãi khứ, ỷ lan nạo canh thiếu trú. Kim lăng lộ, oanh ngâm yển vũ, toán triều thủy tri nhân tối khổ. Mãn đình phương thảo bất thành quy, nhật mộ, canh di chu hướng thậm xứ?” (2)

Dư âm vừa dứt liền nghe được rất nhiều nam nhân hô: “Dong thuyền đến khuê phòng cô nương!” (3)

Quỳnh Thai đứng lên, nụ cười cũng lược bớt, ôm tỳ bà trực tiếp đi lên thang lầu. Không để ý các nam nhân theo đuổi.

“Còn thực sự có cá tính nhỉ!” Nhạc Kiến Nhu vừa cười vừa nói.

“Đứng đầu bảng đó, không làm giá chút sao được!” Nhạc Kiến Đường bổ sung. “Bảo Nhi, muội thấy thế nào?”

“Tối thiểu cũng xứng với mấy chữ ‘phong nguyệt giai nhân’!” Bảo Nhi cười trả lời.

“Tạ ơn Trần thiếu gia khách lệ.” Nương theo thanh âm, Quỳnh Thai chậm rãi đi vào, trên tay bưng một cái khay, trên đó là một bộ trà cụ. Ánh mắt quét một vòng hỏi: “Chẳng hay Quỳnh Thai có vinh hạnh cùng mấy vị công tử cộng ẩm?”

“Vô cùng vinh hạnh, Quỳnh Thai tiểu thư, mời ngồi.” Nhạc Kiến Đường lễ độ đáp.

Quỳnh Thai buông khay xuống, tự mình rót hai chung trà, đưa cho Nhạc gia tử muối, lại lấy cái chén thứ ba trên khay rót cho Bảo Nhi, sau đó nói: “Trần tiểu thư nước suối hoa quế, hai vị là Văn Vụ, nữ hài tử ở nơi này vẫn không nên uống rượu thì hơn.”

“Cảm tạ, đã làm phiền.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Quỳnh Thai tiểu thư làm thế nào mà nhận ra chúng ta không phải là nam nhân?” Nhạc Kiến Nhu nghi hoặc hỏi.

Quỳnh Thai nhẹ nhàng nở nụ cười, “Từ lúc các người vừa vào cửa liền biết, mũi mũi cùng Doanh Doanh cũng biết.”

“A? Đều biết hết ư?” Nhạc Kiến Nhu có chút giật mình.

“Đương nhiên, có ai so với chúng ta hiểu rõ nam nhân đây?” Quỳnh Thai tự giễu, “Chỉ có điều, các vị tự động đưa bạc, là nam hay nữ cũng không quan trọng nữa.”

“Nói có lý.” Nhạc Kiến Đường gật đầu.

“Quỳnh Thai tiểu thư buổi chiều đi qua trà cụ, chỉ là không biết tiếng cảm ơn này từ đâu mà nói?” Bảo Nhi cười hỏi.

“Nghe câu ‘quân tử nhất ngôn, lâm đường biết quay đầu lại, Quỳnh Thai là muốn thỉnh giáo thêm tiểu thư, chiều tà nên dong thuyền nơi nào cho phải?’ Quỳnh thai hỏi.

“Chuyện này sao, hôm nay xuôi dòng thắt dây neo, tiểu thư cô muốn dong thuyền đến nơi nào đều có thể mà! Thuận tiện còn được dịp nhìn xem phong thổ các nơi, cô thấy sao?” Bảo Nhi cười đáp.

“Chính là suy nghĩ trong lòng Quỳnh Thai, cảm tạ tiểu thư một lời. Chén nước này coi như tạ ơn tiểu thư, nếu ngày khác hữu duyên có thể cùng tiểu thư gặp lại, nhất định chuẩn bị rượu nhạt cảm tạ.” Quỳnh thai vừa cười vừa nói.

“Chúc Quỳnh Thai tiểu thư thuận buồm xuôi gió.” Bảo Nhi cười uống cạn chén nước.

“Sau này không có Quỳnh Thai, chỉ có Dư Quy Hân.” Quỳnh Thai tuy là cười nhạt, cũng không lạnh lẽo.

“Được, vậy

~” Bảo Nhi nói còn chưa xong, tấm rèm bị đẩy ra, một gã thanh niên dáng dấp công tử nhà giàu loạng choạng bước vào, phía sau đi theo vài tên gia đinh.

“Ai cho phép các người vào?” Nhạc Kiến Đường nhíu đầu mày hỏi.

“Hừ, chính là các người, hử? Các người ba tên tiểu bạch kiểm còn muốn cùng lão tử tranh nữ nhân? Cũng không về nhà soi gương xem, ha ha, các người

cai sữa chưa hả?” Nam nhân say rượu nói càn.

Chú thích

(1) Đỗ Thập Nương: là một kỳ nữ thời Minh, Vạn Lịch, tên là Đỗ Ty, đứng hàng thứ mười trong kỹ viện nên gọi là Đỗ Thập Nương. Nàng cũng Lý Giám – một học trò trên đường vào học Quốc Tử Giám phải lòng nhau. Ban đầu chàng thư sinh còn dư dả thì được tiếp đón, về sau trắng tay bị tú bà khó xử, Đỗ Thập Nương liền cầu được chuộc thân với giá 300 lượng trong 10 ngày. Lý Giáp vay mượn khắp nơi nhưng không

được, sau nhờ 150 lượng của Đỗ Thập Nương và 150 lượng của Liễu Ngộ Xuân là bạn thân của Lý Giáp vay giúp nên nàng được tự do. Cha Lý Giáp vốn nổi giận vì hắn không lo học hành lại trầm luân tử sắc suốt một năm trời, tiền bạc tiêu hết, Lý Giáp sợ tay trắng về nhà lại dặt thêm ca kỹ nên hai người lên đường về Hàn Châu tạm lánh nạn. Trên thuyền gặp phải một thanh niên tên Tôn Phúc, vì mê đắm tiếng hát và mỹ mạo của Đỗ Thập Nương mà mưu kế chia rẽ hai người, bảo Lý Giáp cầm 100 lượng về cho cha già không xem thường hắn, để nàng lại chỗ Tôn Phúc, khi nào cha hắn nguôi giận thì đón nàng về. Đỗ Thập Nương bị phần vì bị phản bội, lấy ra một rương châu báu của cải vô giá mà nàng dự định cùng Lý Giáp hưởng dùng vứt xuống sông, sau nhảy xuống tự vẫn. Lý Giáp hối hận phát điên, Tôn Phúc khủng hoảng bệnh chết. Aiz!

(2) Đây là bài từ của Khương Quỳnh () [1155-1235], một danh nhân thời Nam Tống, được phổ thành khúc cũng khá nổi tiếng, nhưng không hiểu sau bạn tìm hoài không được bản dịch:(

， ， ， ， ， ， ，
 ， ， ， ， ； ， ，
 ， ， ， ， ， ； ， ？

Hạnh hoa thiên ảnh

Bính ngọc chi đông, phát miện khẩu. Đinh vị chính nguyệt nhị nhật, đạo kim lăng. Bắc vọng duy sở, phong nhật thanh thực, tiểu chu quả tịch, dung dữ ba thượng.

Lục ti đề phát uyên ương phổ. Tướng đào diệp, đương thì hoán độ. Hựu tương sầu nhân dữ xuân phong, đãi khứ; ỷ lan nạo, canh thiếu trú.

Kim lăng lộ, oanh ngâm yển vũ. Toán triều thủy, tri nhân tối khổ. Mãn đình phương thảo bất thành quy, nhật mộ; canh di chu, hướng thậm xử?

(3) Trong khúc Quỳnh Thai xướng có khúc cuối: “...nhật mộ, canh di chu, hướng hà xử...?” Đại ý là sự phân vân, băn khoăn không biết dong thuyền về nơi nào... thì cái bọn dâm tặc đó lại đòi về phòng của cô í (muốn đắm thật >”<”

16. Chương 16

Chương 16: Bắt cóc hoa khôi đầu bảng

“Tào thiếu gia, thỉnh tự trọng.” Quỳnh thai vẻ mặt lạnh lùng.

“Tự trọng? Quỳnh Thai, người mà cũng nói lời tự trọng với bản thiếu gia ư? Người cho là người là ai? Người nghĩ là đây là chỗ nào? Khuê phòng của thiên kim tiểu thư chắc? Ha ha ha ha, Quỳnh Thai, thiếu gia ta cất nhắc người, người đừng nên trở mặt không biết xấu hổ

” nam nhân nọ nắm tay trái Quỳnh Thai, tay phải nàng lập tức không chút chần chừ giơ lên

“Quỳnh Thai, cùng hạng người như thế động thủ không sợ bản tay sao? Bản tay thiếu gia ta sẽ đau lòng đó.” Bảo Nhi bỗng nhiên cất tiếng, nhàn nhả uống một ngụm nước.

Bản tay Quỳnh Thai chậm rãi buông xuống, quay đầu lại nhìn Bảo Nhi, thản nhiên cười: “Thiếu gia nói chí phải, Quỳnh Thai biết sai rồi.”

“Người cái tên thú

” nam nhân kia lời thô tục còn chưa phun hết, một miếng bánh ngọt bay vào trong miệng hắn.

“Đừng làm ô uế gian phòng, ảnh hưởng tới hứng thú đại gia bọn ta.” Người nói chính là Nhạc Kiến Đường, lúc này trong mắt nàng lóe ra tia sáng hiếu chiến, Bảo Nhi chung quy vẫn nghĩ cái loại ánh mắt này sao mà quen thuộc.

“Đúng đó! Đại gia đã thưởng người bánh ngọt, còn chưa cút đi ra ngoài?” Nhạc Kiến Nhu chen vào, e sợ chuyện còn chưa đủ loạn.

Vừa lúc nói chuyện, Nhạc Kiến Đường đã đến bên cạnh nam nhân nọ, nhẹ nhàng trở tay một cái khiến cho hắn phải thu tay về, trừng mắt nhìn Nhạc Kiến Đường, mà Nhạc Kiến Đường lại kéo Quỳnh Thai đến cạnh bàn ngồi xuống.

“Để gia nhìn xem có bị thương không?” Bảo Nhi kéo tay Quỳnh Thai xem xét kĩ càng, thốt lên: “Ai nha, đều đỏ ửng lên rồi, có đau không?”

“Ngài đau lòng Quỳnh Thai, Quỳnh Thai không đau.” Quỳnh Thai rất biết phối hợp, quỵn rũ nói.

“Còn đứng đó làm gì? Lên cho ta, hung hăng giáo huấn ba tên tiểu tử thú vị chưa dứt sữa này

” tên nam nhân họ Tào gào thét âm ỉ. Mấy tên gia đình sừng sốt ban nãy cũng lấy lại tinh thần vọt lên, rất tự động, Nhạc gia tỷ muội một trái một phải tránh đi ra ngoài, Bảo Nhi nắm tay Quỳnh Thai xem náo nhiệt.

Không nghĩ tới, mấy tên gia đình kia cư nhiên thật sự có tài, mà Nhạc gia tỷ muội mặc dù có chút công phu, thế nhưng cũng chỉ so với gia đình mạnh hơn một chút thôi, mạnh hơn bao nhiêu cái một chút nhỉ? Chắc cũng giống như “Thái” so với “Đại” (*) nhiều hơn một chút thôi. Cho nên, vốn Bảo Nhi rất nhàn nhã xem náo nhiệt, giờ lại từ từ nhíu đôi lông mày

(* “thái - ” so với “đại - ” chỉ hơn một nét chấm nhỏ, ý so sánh hai chị em võ công chỉ cao hơn bọn gia đình một tẹo thôi:D)

Tên họ Tào phỏng chừng cũng nhìn ra bản thân sắp chiếm thế thượng phong, vẻ mặt trưng ra nụ cười âm thầm tới gần chiếc bàn, nhìn Quỳnh Thai lại nhìn Bảo Nhi, nói: “Không nhìn ra người da thịt cũng nõn nà, thế nào, chỉ cần người bồi Tào gì ta uống rượu, Tào gia ta sẽ không tính toán với người, sao?” Bàn tay mê đắm vươn về phía khuôn mặt Bảo Nhi mà sờ

soạt

Bảo Nhi mặt nhăn mày nhíu, “Lãng phí trà hoa quế của thiếu gia ta.” Sau đó kéo Quỳnh Thai, lách qua đoàn người đang đánh nhau chạy ra cửa, vừa hô: “Đường huynh, Nhạc huynh, đánh không lại bỏ chạy nha!”

“Được rồi, người chạy trước đi!” Hai người đồng thanh.

Bảo Nhi lôi kéo Quỳnh Thai vừa chạy đến chỗ rẽ góc xuống tới sân khấu kia, chỉ thấy lầu một đang đứng mấy đám gia đình chắn kín lối xuống, “Trời ạ! Đạo thanh lâu thôi mà mang cả nhà tới à!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Trần tiểu thư, xin lỗi, liên lụy các người.” Quỳnh Thai áy náy.

“Liên lụy thì cũng liên lụy rồi, tiết kiệm chút nước bọt đi, mã hậu pháo (*) cũng vô ích.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

(* : một nước cờ trong cờ tướng, nghĩa bóng chỉ hành động không kịp thời, không giúp ích gì được)

“Còn lại giao cho ta đi!” Quỳnh Thai kiên quyết.

“Giao cho cô hẳn cũng sẽ không từ bỏ ý đồ, chúng ta hẳn là tìm một biện pháp chạy cho lẹ.” Bảo Nhi phản đối.

“Ừm

có rồi!” Quỳnh Thai buông tay nàng, sau đó chỉnh lại y phục cười với đám nam nhân dưới lầu: “Hôm nay nếu ai có thể cứu ta thoát khỏi hỗn loạn, Quỳnh Thai ta sẽ bồi người đó một buổi tối.”

Bảo Nhi nhìn Quỳnh Thai, “Cô điên rồi! Nếu phải để tiện nghi bọn người này, chẳng bằng tiện nghi đó cho ta chiếm.” Sau đó lòi Quỳnh Thai xoay người bỏ chạy, quay ngược lại lên lầu, đám gia đình đuổi theo ra từ nhà gian hướng tới cầu thang bên này đã chạy tới, Bảo Nhi liền kéo Quỳnh Thai chạy sang bên kia, mỗi gian phòng chạy qua hoặc là cửa phòng đóng chặt, hoặc là chặt ních người ra xem náo nhiệt.

“Bên kia là đường cái sao?” Bảo Nhi vừa chạy vừa hỏi.

“Ồ bên này.” Quỳnh Thai đáp.

“May mắn may mắn

~” Bảo Nhi cười, mắt thấy phía trước một gian cửa phòng không có muỗi ruồi các kiểu bu vào, liền kéo Quỳnh Thai chạy vô, “Xin lỗi, mượn cửa sổ dùng một chút.” Ngay cả người bên trong mặt mũi thế nào còn chưa nhìn rõ, nàng liền chạy thẳng đến cửa sổ, vươn tay đẩy ra cửa sổ nhìn xuống phía dưới một chút, sau lại nhìn Quỳnh Thai: “Cô dám nhảy không?”

“Không dám cũng phải nhảy thôi!” Quỳnh Thai thấp giọng nói.

“Ôi, ta nói Quỳnh Thai, sao hoa khôi đầu bảng lại không làm? Cùng một tên tiểu tử như thế bỏ trốn?” Bên cạnh bàn truyền đến giọng nữ đầy yêu mị.

“Quỳnh Thai, cái vị trí đầu bảng này cô đoạt được như thế nào vậy? Một kẻ hàng loại ba cũng dám nói chuyện với cô như thế ư?” Bảo Nhi nhìn về phía “Mặt hàng loại ba” kia.

“Cái tên yêu quái bắt nam bắt nữ, đến phiên người nói chuyện sao?” Nữ nhân nọ trợn mắt lên.

“Ta bắt nam bắt nữ cũng chẳng thèm coi trọng người!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, chuẩn bị nhảy xuống, đã thấy phía dưới đứng đầy bọn thủ hạ ở thanh lâu. “Coi bộ chơi không được

~~ trừ phi ta biết bay

~” Bảo Nhi vẫn cười như cũ.

“Trần thiếu gia, người chạy trước đi! Ta không có việc gì.” Quỳnh Thai nói.

“Làm người phải có nghĩa khí. Không thì chúng ta nhảy xuống đập chết bọn họ là được rồi.” Bảo Nhi hai mắt liếc nhìn bên trong, bỗng nhiên con người đảo vòng quanh, bước nhanh đến bên cạnh “Hàng loại ba”, nhanh như chớp từ trên đầu nàng ta nhổ xuống một cây trâm, sau đó lại gần bên người Quỳnh Thai, “Nếu không thể bảo toàn hai người, Quỳnh Thai, cô chịu ủy khuất một chút thành toàn ta đi!” Sau đó lấy đầu nhọn của cây trâm dí vào cổ Quỳnh Thai, vừa cười vừa nói.

“Trần thiếu gia, người

~” trong giọng nói Quỳnh Thai mang theo lo sợ cùng ý cười.

“Cô là hoa khôi đầu bảng mà, tú bà không dám để cô bị thương đâu, yên tâm.” Bảo Nhi cười, sau đó quay ra ngoài cửa sổ hét lên: “Các người dám động, ta liền đâm nàng, đến lúc đó người đã chết các người biết sẽ xảy ra chuyện gì không?”

Nhạc gia tỷ muội vội vã vọt vào phòng, lập tức bọn gia đình cũng chạy tới, nhìn thấy tư thế Bảo Nhi cũng không dám nhúc nhích.

Họ Tào chạy tới, “Khá lắm tên tiểu tử kia, mau thả Quỳnh Thai.”

“Mang theo đám chó của người cút ngay!” Bảo Nhi quát lên, nhìn Nhạc gia tỷ muội, đôi mắt lại liếc sang mấy người phụ nữ, hai người hiểu ý, chạy tới kèm hai bên ba nữ nhân, trong chớp lát một trận gào khóc thảm thiết chói tai vang lên liên tục.

“Câm miệng.Ồn ào quá. Không muốn chết biết làm như thế nào chứ?” Nhạc Kiến Đường lớn tiếng.

“Đường huynh, huynh thật thông minh.” Bảo Nhi khích lệ.

“Quá khen.” Nhạc Kiến Đường trả lời.

Đám kỹ nữ bắt đầu kêu rên.

“Lên cho ta, người chết Tào gia ta chịu trách nhiệm.” Họ Tào kia bỗng nhiên phát lệnh.

“Ha ha, Đường huynh, thực sự là chơi không vui mà

Quỳnh Thai, nếu như cô nhảy xuống bị tàn phế, ta nuôi cô nửa đời sau, cô không sợ chứ?” Bảo Nhi hỏi.

“Không sợ!” Quỳnh thai vừa cười vừa nói.

“Chúng ta đây cùng nhau nhảy lầu! Còn có các huynh

” Bảo Nhi nhìn về phía Nhạc gia tử muội đang tới gần. Giờ mới phát hiện trung gian ba nữ nhân nọ có một người nam tử tuổi còn trẻ đang ngồi, nhàn nhã tự đắc uống rượu, trong tay cầm lấy một hộp đậu phộng. Phía sau hắn cách đó không xa là một tên tùy tùng.

“Nhảy đi! Nhảy đi! Tào gia ta nhất xác cho các người

” Tiếng gào thét của họ Tào kia bỗng nhiên im bặt, động tác cũng ngừng lại.

“Ồn muốn chết!” Nam tử trẻ tuổi đang uống rượu rót cuộc cũng lên tiếng.

Bọn gia đình lập tức dời đi mục tiêu, vây quanh bàn nam tử, nhìn chằm chằm. Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Đường nháy mắt một cái, Nhạc Kiến Đường rất nhanh chen đến bên cạnh nam tử họ Tào lấy cây trâm dí lên cổ hắn.

“Ê! Các người chậm rãi đánh nhau nha! Bọn ta đi trước.” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói, kéo tên họ Tào đi tới cửa.

Đám gia đình bấy giờ mới kịp phản ứng, nhưng thực sự không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Quỳnh Thai, đi thôi! Xem ra tên ngu ngốc này còn có chút giá trị đây!” Bảo Nhi tiện tay quăng cây trâm xuống đất kéo Quỳnh Thai đi ra ngoài. Nhạc Kiến Nhu cũng thả mấy cô kia ra, che chở Bảo Nhi.

Xem ra nam nhân họ Tào cũng có chút địa vị, bởi đám lâu la thanh lâu đều tự động lui về phía sau. Chỉ có tú bà giang chân đứng ở đằng xa, “Vị thiếu gia này, người thả Quỳnh Thai, nàng không thể đi theo người được.”

“Ta không được dắt nàng đi?” Bảo Nhi hỏi.

“Đem hai vạn lượng bạc ra đây, mẹ mẹ ta dưỡng nàng nhiều năm như vậy tốn bao nhiêu là bạc

” tú bà chuẩn bị thao thao bất tuyệt.

“Hai vạn lượng ta không có rồi! Các huynh có không?” Bảo Nhi hỏi Nhạc gia tử muội. Hai người cũng lắc đầu.

“Ta có!” Quỳnh thai nhẹ giọng nói, “Ta đi lấy.” Xoay người đi lên lầu.

Bảo Nhi kéo nàng lại. “Nha hoàn của cô gọi là gì?”

“Minh Nhi.” Quỳnh thai đáp.

“Lão thái bà, để Minh Nhi đi lấy, bà đi lấy giấy bán mình lại đây. Tôi nói cho bà, nếu như tiền của Quỳnh Thai thiếu nửa đồng tôi sẽ giết cái tên ngu ngốc kia, tự bà suy nghĩ đi.” Bảo Nhi ra lệnh. Minh Nhi nơm nớp lo sợ đi tới, Quỳnh Thai khẽ nói cho nàng chỗ giấu tiền, tiểu nha đầu liền đi.

Chỉ chốc lát sau, đồ đạc đã đem tới, Quỳnh Thai kiểm tra một chút thấy cái gì cũng không thiếu, từ trong hộp lấy ra ngân phiếu hai vạn lượng, một tay trao tiền một tay lấy giấy bán mình, cẩn thận cất đi, đám người chậm rãi thối lui ra ngoài.

Đi rất xa, đến một cái hẻm nhỏ tối thui, Nhạc Kiến Đường đem tên họ Tào dựng sát sau cửa một nhà nào đó, bọn người đang định đi, Bảo Nhi bỗng nhiên nói: “Như vậy quá tiện nghi hử! Không bằng

~ lột sạch hử!”

“Tuyệt!” Nhạc Kiến Đường cùng Nhạc Kiến Nhu không ngờ lại rất hưng phấn, cơ mà lúc tiến hành công việc cụ thể, ba cô tiểu khuê nữ lại không có can đảm, cuối cùng đành nhờ tới Quỳnh Thai ra tay.

17. Chương 17

Chương 17: Cầm túc

Mấy cô nương ôm y phục ôm chạy thực mạng, được một đoạn thật xa, chắc hẳn rằng không có ai đuổi theo mới dám dừng lại thở dốc.

“Liên lụy mọi người.” Quỳnh Thai cảm thấy áy náy.

“Quỳnh Thai, đã nói mã hậu pháo là vô ích mà! Co điều cũng chẳng thể nói là liên lụy được, ta thật sự muốn nhìn xem bộ dạng khốn quẫn của cái tên súc sinh kia lúc bị người ta nhìn thấy hấn trần truồng nhà, ta thấy sau này chắc hẳn không dám ra khỏi cửa đâu.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Trần tiểu thư, gia đình tên họ Tào này rất có địa vị, ta xem mọi người vẫn nên trốn đi đi!” Quỳnh Thai lo lắng.

“Địa vị? Sợ quá à, chúng ta về nhà trốn thôi!” Bảo Nhi nói, cả đám quăng bộ y phục xuống vũng nước bẩn ở góc đường, xong xuôi liền bỏ chạy. Kết quả từ đâu hai bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện trước mặt họ.

Mấy cô gái đồng loạt vỗ ngực, không đợi bọn họ hỏi, đối phương đã lên tiếng trước.

“Bảo Nhi, không nói tiếng cảm ơn sao?” Đêm nay trời không trăng, nên chẳng thấy được khuôn mặt kẻ vừa cất tiếng.

“Cảm ơn.” Bảo Nhi nói xong, đang định rời đi, đã thấy người nọ tiến đến trước mặt, so với mình có vẻ cao hơn rất nhiều, ắt phải ngang cỡ Trần đại thiếu.

“Ta nói xong rồi, làm phiền nhường đường.” Bảo Nhi chẳng buồn ngẩng đầu.

“Bảo Nhi không biết câu ‘tích thủy chi ân đừng tuyên tương báo’ (*) sao?” Thanh âm nọ mang theo ý cười.

(*Đại khái là: nhận một giọt ân tình, đáp lại bằng cả con suối.)

“Xin lỗi, ta chỉ biết ‘đại ân không lời nào cảm tạ hết được’ mà thôi.” Bảo Nhi nhìn vào khuôn ngực hấn ngang với tầm nhìn của mình.

“Thú vị lắm. Có điều em định mang nàng ta về nhà sao?”

“Không cần ngươi quản.” Bảo Nhi trả lời.

“Nhưng mà, ta nghe rõ ràng Quỳnh Thai tiểu thư nói nếu có người cứu nàng thì

” giọng nói nọ cố ý không nói hết câu.

“Sắc lang!” Bảo Nhi phỉ nhổ hấn.

“Quỳnh Thai tiểu thư muốn nuốt lời sao?” Thanh âm lại chuyển hướng sang Quỳnh Thai.

“Nè! N đây là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn hay sao, sẽ bị thiên lôi đánh đó.” Bảo Nhi rút cuộc tức giận ngẩng đầu lên trừng mắt tên nam nhân kia.

“Tiểu nha đầu ác độc!” Người nọ mỉm cười, “Yên tâm, ta sẽ không làm gì Quỳnh Thai tiểu thư cả, chỉ là muốn giúp em thu xếp ổn thoả cho nàng ta mà thôi.”

“Đại thúc, chúng ta không quen không biết, ta dựa vào cái gì phải tin tưởng ngươi chứ? Ai biết ngươi có thể giết tiền cướp sắc hay không?!” Bảo Nhi tiếp tục trừng mắt.

“Ta không phải loại người như vậy.” Người nọ quả quyết.

“Hừ hừ, đúng là nực cười, cũng chẳng gặp kẻ xấu nào tự cảm cờ lên đầu mình!” Bảo Nhi chớp mắt.

Người nọ lắc đầu, “Thực sự là một nha đầu nhanh mồm nhanh miệng! Tin hay không tin, em còn có biện pháp khác sao? Chống lưng cho tên họ Tào kia là cả một Tào gia chuyên hàng dệt ở Giang Ninh, em có thể giấu nàng ta ở đâu?”

“Đó là chuyện của ta, không nhọc đại thúc qua đường người bạn tâm. Phiền người nhường đường đi.” Bảo Nhi kiên quyết từ chối.

“Sau này chuyện của Bảo Nhi cũng là chuyện của ta.” Người nọ hùng hồn lên tiếng, còn ra bộ hết sức rõ ràng hợp lý.

Bảo Nhi kiễng chân trợn to hai mắt nhìn mặt người nọ, sau đó nhướng nhướng lông mày lắc đầu, nói: “Đại thúc, có bệnh thì mau đi khám đi, giấu bệnh sợ thuốc coi chừng bệnh càng thêm nguy kịch đó, nhất là bệnh về não í.”

“Ừm, biết rồi.” Người nọ gật đầu, cười nhìn Bảo Nhi. Bảo Nhi liếc xéo hắn, kéo Quỳnh Thai đi vòng qua hắn, lại thấy Nhạc gia tử muội chẳng buồn nhúc nhích, “Đi thôi, Đường huynh.” Bọn họ vẫn bất động, Bảo Nhi suy nghĩ một chút, chạy tới trước mặt người nọ: “Ê tiện! Thả bọn họ ra.”

“Được! Chỉ cần Quỳnh Thai tiểu thư đi với ta.” Người nọ trả lời.

“Người nằm mơ đi nha!” Bảo Nhi lấy bàn chân mèo giẫm lên chân hắn, không nghĩ tới người nọ lông mày cũng chẳng thềm chau lại một chút, chỉ nói một câu: “Thực sự là con mèo hoang.”

“Trần tiểu thư, ta không có việc gì, người không cần lo lắng, vị công tử này sẽ không hại ta, người yên tâm trở về đi, chờ tai tiếng qua, ta sẽ nghĩ biện pháp báo cho người biết.” Quỳnh Thai nãy giờ một mực chưa lên tiếng bỗng nói, sau đó thì lễ với người nọ: “Đa tạ ngài ra tay cứu giúp, Quỳnh Thai đa tạ.”

“Quỳnh Thai! Cô sợ quá nên ngớ ngẩn luôn rồi sao? Hắn với tên kia

tên kia

là giống nhau.”

Quỳnh Thai lắc đầu, “Trần tiểu thư, tin tưởng mắt nhìn người của ta.”

Bảo Nhi nhìn nàng, lại liếc sang hắn, “Có đao không?”

Người nọ vươn tay ra, tên hầu phía sau hai tay dâng lên một thanh đao ngắn tinh xảo.

Bảo Nhi không chút khách khí cầm lấy, nhét vào tay Quỳnh Thai, “Nếu như ai có ý đồ quấy rối cô, lập tức thiến hắn cho hắn đoạn tử tuyệt tôn luôn, biết không?”

Quỳnh Thai sửng sốt, tùy tùng đứng đằng sau cũng sửng sốt, chỉ có người nọ khề cười ra tiếng.

“Biết rồi.” Thanh âm của Quỳnh Thai có chút ghen ngào.

“Tuy là nhìn người xem ra chẳng dính dáng tới một góc hai chữ quân tử, thế nhưng ta thừa nhận ta không có cách nào, cho nên không thể làm gì khác hơn là tin tưởng người một lần, ta cảnh cáo người, nếu như Quỳnh Thai có chuyện gì, thì dù là chân trời góc biển ta cũng sẽ không bỏ qua người.” Bảo Nhi rất nghiêm chỉnh cảnh cáo hắn.

Người nọ gật đầu, khoé miệng vẫn như cũ mang theo ý cười. Bàn tay nhẹ vung lên, tùy tùng liền tiến tới giải huyết cho Nhạc gia tử muội, vừa được tự do, hai người liền vọt tới bên cạnh Bảo Nhi, “Bảo Nhi, không có việc gì chứ?”

“Không có việc gì. Về nhà thôi!” Bảo Nhi nói.

“Nàng ta thì sao?” Hai người chỉ chỉ Quỳnh Thai.

“Vị đại thúc này ái mộ Quỳnh Thai, cho nên muốn đón nàng về cúng bái vài ngày.” Bảo Nhi đẩy họ, “Đi thôi đi thôi, muộn nữa là về bị ăn mắng đấy.” Phất phất tay với Quỳnh Thai, tự động phớt lờ chủ tớ hai người nọ.

Nhìn bóng dáng nhỏ xinh của ba người càng chạy càng xa, Tề Mặc Trì Đa Nhĩ Tề nở nụ cười, “A Đồ, quay về thôi!”

“Vị công tử này, đao trả lại cho ngài.” Quỳnh Thai hai tay dâng đao cho người nọ.

Tùy tùng nhận lấy gài lại bên mép giày.

“Cám ơn ngài.”

“Ta là vì nha đầu kia, không liên quan tới cô.” Tề Mặc Trì vừa cười vừa đáp.

Mấy cô tiểu nha đầu chạy về tới nhà thì đã mệt đến mức thở không ra hơi, nhìn bức tường viện, Bảo Nhi thở phì phò: “Trời ạ, nhà các tỷ không có sự gì lại xây tường cao như thế làm chi vậy?”

“Buổi sáng không phải muối đã nhảy qua rồi sao?” Nhạc Kiến Nhu cười nói, hô hấp còn chưa đều đặn kịp.

“Ta mà là thần lằn thì hay quá, trèo qua luôn là ngon rồi.” Bảo Nhi nói rằng.

“Ha ha ha, Bảo Nhi, muối thật khô hài.” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói, “Kêu tỷ tỷ một tiếng, ta mang muối qua.”

“Tỷ tỷ!” Bảo Nhi lập tức gọi.

“Ai cha, muối muối ngoan!” Nhạc Kiến Đường túm lấy tay nàng, vận sức nhảy lên trên tường, có điều lại không dám nhảy xuống dưới, Nhạc Kiến Nhu vừa nhảy theo sau cũng sưng sốt, sau đó ba người cứ sưng sờ như thế ở trên tường.

“Tam đường hội thẩm kìa (1)!” Bảo Nhi nhỏ giọng.

Nhìn dưới sân hiện tại thực đang hết sức thu hút: đèn đuốc sáng trưng không nói, đám người tai to mặt lớn Nhạc gia, Trần gia đều tới đông đủ, đang ngồi ra vẻ nhàn nhã thong dong nói chuyện phiếm, còn thêm hai vị không quen biết.

“Giờ thì tiêu đời.” Nhạc Kiến Đường nhỏ giọng trả lời lại.

“Sớm biết vậy thà rằng không quay về

” Nhạc Kiến Nhu bổ sung.

“Các người ba tên nha đầu chết tiệt kia còn không xuống tới?” Nhạc lão gia trung khí mười phần rống lên một tiếng.

Nhạc gia tỷ muội vừa định nhảy, bị Bảo Nhi kéo lại, sau đó ngồi phịch xuống, “Nhạc bá bá, con nói trước, quân tử động khẩu bất động thủ đó nha!” Hai chân còn không ngừng đung đưa qua lại.

“Còn dám bàn điều kiện à? Lôi bọn nó xuống cho ta.” Nhạc lão gia ra lệnh. Kết quả ba cô nha đầu vừa chớp mắt đã phát hiện mình bị xách lên, bay lên không, sau đó rơi xuống đất.

“Woa ~~ Nhạc ca ca, huynh lợi hại như vậy ư? Động tác mau đến nỗi quả thực là tư thế “sét đánh không kịp bưng tai trộm chuông”

” Bảo Nhi khoa trương khen ngợi, đầu bị gõ nhẹ một cái.

“Cái gì mà trộm chuông? Nha đầu không học vấn (*).” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa mắng.

(*câu của người ta chỉ tới “không kịp bưng tai” thôi, BN phang thêm “trộm chuông” vào:D)

“Ngay cả nói như vậy cũng chỉ càng tỏ vẻ Nhạc ca ca lợi hại thôi, người ta đều không kịp bưng tai, huynh cả chuông cũng đã trộm mất rồi.” Bảo Nhi giải thích. Nghe được trong đám người có tiếng cười trộm.

“Có ai khen người như thế hử, nha đầu?” Nhạc Kiến Thần cười.

“Nha đầu, đừng cố nói hươu nói vượn.” Nhạc lão gia rất uy nghiêm lên tiếng, thế nhưng giọng nói rõ ràng đã không còn mùi thuốc súng mười phần như vừa nãy.

“A, Nhạc bá bá, người ăn tối chưa ạ?” Bảo Nhi hỏi, “Bọn con còn chưa được ăn, đói bụng lắm! Không thì, Nhạc bá bá, chúng ta ăn cơm trước, sau đó muốn đánh muốn chửi gì cũng được ạ

“

“Ngày hôm nay không cho phép ba nha đầu các người ăn cơm.” Nhạc lão gia ra lệnh. Bảo Nhi nhìn về phía cô cô mình, bà cũng chẳng có biểu tình gì.

“Không được ăn? Húp cháo được chứ?” Bảo Nhi hỏi.

“Người đầu, đem ba tên hỗn đản nha đầu này nhốt lại cho ta, trước ngày đại hôn của Nhị thiếu gia không được phép thả các nàng ra ngoài.” Nhạc lão gia phán.

Ba người nhìn nhau, mếu máo.

Thấy ba nha hoàn đi tới bên cạnh các nàng, Nhạc Kiến Đường cùng Nhạc Kiến Nhu mở to hai mắt nhìn. Sau đó ba người bị mang đi.

Các nàng bị nhốt tại Lan viện của chị em nhà Nhạc gia, tuy rằng ba nha hoàn không cản các nàng ra khỏi phòng, thế nhưng cửa viện lại không được phép bước ra.

Đây đã là ngày thứ hai các nàng bị nhốt.

“Bảo Nhi, muội có thấy chán không?” Nhạc Kiến Đường hỏi cái tên này giờ vẫn nằm dài trên bàn lấy nước trà vẽ tranh.

“Bình thường.” Bảo Nhi đáp, vẽ sang bức khác.

“Ta buồn muốn chết đây! Lần này cha thực sự tức giận rồi, ngay cả muội cũng nhốt luôn.” Nhạc Kiến Nhu chống cằm nói.

“Nhốt thì nhốt, không ra ngoài chúng ta ở nhà chơi!” Bảo Nhi trả lời.

“Có cái gì mà chơi?” Nhạc Kiến Đường đảo mắt, “Chơi cờ? Thêu hoa? Vẽ tranh? Đánh đàn?”

Kết quả hai người kia rất ăn ý xoay người đi không thèm nhìn nàng.

“Bảo Nhi, muội đang vẽ gì vậy?” Nhạc Kiến Nhu hỏi.

“Không biết, tùy tiện thôi.” Bảo Nhi trả lời.

“Nước trà ngon đều bị muội lãng phí

” Nhạc Kiến Nhu cười cười.

“A

được rồi, Bảo Nhi, muội không uống trà xanh, vậy muội hay uống trà gì?” Nhạc Kiến Đường hỏi.

“Trà sữa, trà lài, trà hoa quả.” Bảo Nhi đáp, “Ta dạy cho hai tỷ làm trà nha, uống ngon lắm.”

“Rất phức tạp phải không?” Hai người hỏi.

“Không khó lắm.” Bảo Nhi châm chọc một chút đáp lại.

“Được! Cần nguyên liệu gì đây?” Hai người lại hỏi.

Bảo Nhi suy nghĩ một chút, “Trà lài và trà hoa quả rất đơn giản, chỉ có trà sữa thì không dễ cho lắm, nhưng lại uống ngon nhất. Ta nghĩ, ta sẽ làm trà sữa quả hạch, trà sữa hoa quế, trà sữa gừng nóng, trà sữa hoa hồng, trà sữa bạc hà. Nguyên liệu hử, sữa bò là đương nhiên không thể thiếu, còn có gừng tươi, quả hoa hồng (*), quả hạch, hoa quế khô, đường phèn, mật ong, đại khái nhiều đó thứ.”

(*quả của cây hoa hồng, màu đỏ, hình bầu dục, có thể sử dụng như một vị thuốc.)

Nhạc gia tỷ muội nghe xong gật đầu, mang theo nha hoàn đi huấn bị đồ cần thiết.

Tuy rằng lúc mới bắt đầu cũng thất bại vài lần, trà làm ra có vị là lạ, thế nhưng đến lúc thất bại lần thứ N thì, Bảo Nhi đã thành công làm ra trà sữa hoa quế khá ngon. Mà nghe nói uống trà sữa ngon nhất là phải ăn kèm một ít điểm tâm, thế nên chị em Nhạc gia vì để uống trà sữa mà hai ngày chỉ toàn ăn điểm tâm, cơm nước đưa tới đều không động lấy một miếng.

Cho nên hôm nay, Nhạc phu nhân, Trần phu nhân, Cố phu nhân liền tới thăm, xem mấy cô nha đầu có phải bị bệnh rồi hay không. Vào phòng, đã thấy ba người vây quanh bàn nhìn chăm chăm vào một lò than nhỏ, trong phòng phiêu đẳng mùi gừng tươi cùng sữa bò.

“Các con đang làm gì vậy?” Ba người ngay cả các phu nhân bước vào cũng không hay biết.

Ba người quay đầu lại, sau đó nở nụ cười, “Nương, Bảo Nhi đang làm trà sữa.”

“Trà sữa?” Nhạc phu nhân nghi ngờ.

“Vâng, uống ngon lắm ạ. Nương, mẹ với Trần bá mẫu, Cố bá mẫu ngồi một lúc là có thể ném thử rồi.” Nhạc Kiến Nhu đi tới kéo tay mẹ già làm nũng.

Bảo Nhi đã sớm đến ôm lấy cánh tay Trần phu nhân.

“Bảo Nhi à, chỉ ăn chút điểm tâm làm sao được, ăn uống đàng hoàng mới tốt chứ.” Trần phu nhân càng xem càng thấy Bảo Nhi gầy.

“Vâng! Con biết rồi cô cô.” Bảo Nhi đáp, sau đó chạy về bàn tiếp tục nhìn chăm chú. Bận rộn một hồi, rốt cuộc trà sữa nọ cũng làm xong, Nhạc Kiến Đường ra lệnh cho nha hoàn lấy thêm ba bộ chén trà bằng ngọc lưu ly, cung kính dâng ổi người một chén như tiến cống.

Ba vị phu nhân nhìn màu sắc của trà, hơi phớt hồng, lại thơm nồng mùi sữa; hình thức đẹp, mùi cũng rất thơm, đang chờ đợi ba người thưởng thức.

“Không cần nói, trà này uống rất ngon.” Người khen tặng chính là Cố phu nhân.

“Bảo Nhi còn có tài này nữa sao! Hai đứa bọn con phải lo học hỏi đi.” Nhạc phu nhân nhìn hai cô con gái của mình.

Trần phu nhân ngược lại không bất ngờ, Bảo Nhi làm ra mấy loại trà cổ quái này lúc ở Hàng Châu bà đã ném qua, cái gì mà trà lái với trà hoa quả gì đó.

Chú thích

(1) Tam Đường hội thẩm:

Đây là phiên tòa thời Trung Quốc cổ đại, nói về các chế độ giám sát. Trong hệ thống chính trị thời phong kiến Trung Quốc, có một hệ thống quy chế rất quan trọng, đối với giám sát cơ cấu quan lại và quan chức. Năm 221 trước công nguyên nước Tần sau khi tiêu diệt sáu nước, dưới hoàng đế thiết lập ba cấp bậc quan lại quan trọng nhất, đó là Thừa Tướng, Thái Úy, Ngự Sử Đại Phu, hợp lại gọi là Tam công, Thừa Tướng nắm giữ việc triều chính, Thái Úy nắm giữ việc quân sự, Ngự Sử Đại Phu nắm giữ việc giám sát. Hệ thống này đặt nền tảng cơ bản của chính trị quan liêu Trung Quốc suốt hai ngàn năm tuổi. Nhà Hán kế thừa nước Tần, cơ cấu giám sát gọi là Ngự Sử Đài, quan trên là Ngự Sử Đại Phu. Đời Đường cơ cấu bên trong giám sát hình thành chế độ tam viện chặt chẽ, chế độ giám sát còn có một đặc điểm là Ngự Sử tham gia xét xử tư pháp, những vụ án quan trọng hoàng đế theo quy tắc chiếu xuống Hình Bộ, Ngự Sử Đài, Đại Lý Tự đồng xử, hệ thống này tiếp tục đến đời nhà Minh – Thanh, được gọi là “Tam đường hội thẩm”. Nhà Minh đổi Ngự Sử Đài thành Đô Sát Viện, cùng với Hình Bộ, Đại Lý Tự hợp thành “Tam Pháp Ti”, là cơ quan xét xử tối cao, thường là “Tam Pháp Ti” tham gia xét xử. Tam ti hội thẩm, thường gọi là “Tam đường hội thẩm”.

(Trích chú thích số 3 – “Công chúa cầu thân”, chương 21, Yuuri dịch)

18. Chương 18

Chương 18: Tiểu hồng nương (*)

(*hồng nương: người mai mối)

Cơm tối xong xuôi, chị em Nhạc gia cùng Bảo Nhi cảm thấy nóng nực trong người, liền chạy ra sân viện nhảy lên trên cây ngồi hóng mát, mấy cặp chân đung đưa qua lại giữa không trung.

Lúc Nhạc Kiến Thần, Trần Mục Phong, Cố Lương Chu vào đến cửa chỉ thấy ba bóng người trắng trắng cùng ba đôi chân vất vèo trên không, không khỏi nhúm mày.

“Mấy cô bé, bọn em đang làm gì vậy?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi, hẳn thực ra có thể chấp nhận được những hành động kỳ quái của ba cô nha đầu này.

“Nói chuyện phiếm thôi!” Nhạc Kiến Đường cũng không quay đầu lại đáp, “Nhị ca, huynh tới đây làm gì?”

“Uống trà đó! Cố bá mẫu khen trà Bảo Nhi uống rất ngon! Thế nên ta mới túm lấy Mục Phong và Lương Chu tới xin chén trà để uống đây.” Nhạc Kiến Thần trả lời.

Trên cây ba cô quay đầu lại, sau đó đồng loạt nhảy xuống.

“Chào Trần đại ca, chào Cố tam ca.” Nhạc gia tỷ muội cất tiếng. Bảo Nhi chạy đến bên cạnh Trần Mục Phong, “Đại ca, vị này chính là Cố tam ca ư?”

“Ừ.” Trần Mục Phong gật đầu. Bảo Nhi vô cùng cao hứng bám lấy Cố Lương Chu chào hỏi, Cố Lương Chu cũng “Ừ” — cùng một bộ dạng y hệt Trần Mục Phong.

Vào phòng, ba cô gái bưng đồ nghề ra, bận rộn nửa ngày rốt cuộc pha xong ba chén trà, Bảo Nhi bưng cho Trần Mục Phong, Nhạc Kiến Nhu bưng cho nhị ca nhà mình.

“Đường Đường, trà nguội uống không ngon nha!” Bảo Nhi cười tủm tỉm chòng ghẹo, Nhạc Kiến Nhu cũng cười. Nhạc Kiến Đường lúc này mới chậm rì rì bưng trà tới cho Cố Lương Chu.

“Nha đầu, đây là trà gì vậy?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Trà sữa gừng.” Bảo Nhi vừa cười vừa đáp, tiện tay cầm một miếng bánh điểm tâm đưa cho Trần Mục Phong, “Đại ca, ăn cái này đi.”

Trần Mục Phong nhận lấy, ăn. Nhạc Kiến Thần cùng Cố Lương Chu hơi chớp chớp mi.

“Nhạc ca ca, chừng nào thì huynh thành thân vậy?” Bảo Nhi hỏi.

“Còn bấy ngày nữa, sao thế?”

“Nhị ca, bọn muội buồn sắp chết rồi nè, sao huynh không lẹ lẹ chút đi?” Nhạc Kiến Đường oán giận.

“Nha đầu chết tiệt nhà muội, còn trách ca ca nữa hả? Là bọn em tự động trốn đi chơi đó chứ.” Nhạc Kiến Thần cười mắng, “Có điều, hôm đó bọn em đi đâu vậy?”

Ba người đồng loạt đáp: “Bí mật.” Sau đó nhìn nhau nở nụ cười tinh quái như kẻ trộm.

Một lát sau, Nhạc Kiến Nhu trừng mắt nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi liền ôm lấy cánh tay Trần Mục Phong: “Đại ca, ta có chuyện muốn nói với huynh.” Trần Mục Phong nhìn nàng một cái liền bị kéo ra ngoài, Nhạc Kiến Thần cũng bị Nhạc Kiến Nhu dùng một chiêu y chóc túm đi ra. Nhạc Kiến Nhu còn mau lẹ khoá cửa ngoài lại.

“Được rồi, chúng ta ở đây tán dóc đi!” Nhạc Kiến Nhu vừa cười vừa nói.

“Hai người bọn em không sợ chốc nữa bị Đường Đường đánh sao?” Nhạc Kiến Thần cười hỏi.

“Không có gì, Đường Đường là cộc giấy, chỉ biết gầm lên hai tiếng mà thôi.” Bảo Nhi cười đáp.

“Bảo Nhi, Nhu Nhu, rốt cuộc hôm đó bọn em đi nơi nào?” Nhạc Kiến Thần lại hỏi.

“Đến Bão Nguyệt Lâu ngắm trăng!” Nhạc Kiến Nhu đáp vu vơ.

“Ngắm trăng? Ngày đó hình như không có trăng nha.” Nhạc Kiến Thần lập tức vạch trần.

“Bọn ta nghĩ rằng đợi đến tối muộn nhất định sẽ có thể ‘thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh’ (1), ai mà biết lại không đợi được, thế nên mới về trễ.” Bảo Nhi bổ sung thêm.

“Nha đầu, nói xạo cũng không tìm lý do hay ho một chút được sao, ta nhắc uội nhớ, ngày đó là mừng một.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói.

“À, cái này hả

Nhạc ca ca, huynh có tin vào kỳ tích không? Huynh nhất định không tin, bởi vì huynh già rồi, nhưng mà bọn ta tuổi còn trẻ nha, cho nên bọn ta tin tưởng, tuy rằng không đợi được, nhưng bọn ta vẫn kiên định vào niềm tin của mình.” Bảo Nhi đáp lại.

“Nguy biện. Chờ ta điều tra ra thì bọn em đẹp mặt.” Nhạc Kiến Thần cười cười.

“Tốt, cứ việc tra cho kĩ, Nhạc ca ca. Vào một đêm ‘nguyệt hắc phong cao’ (*), vươn tay không nhìn rõ năm ngón như thế, xảy ra rất nhiều chuyện hay nha

ha ha

” Bảo Nhi vừa nói xong, liền hắt xì một cái hết sức vang dội.

(*Nguyệt hắc phong cao []: Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hỏa.” [,]. Chỉ hoàn cảnh hiểm ác (thường là buổi tối). (Theo Tra tuân công cụ đại toàn) [Trích chú thích 39, nhà Phong Nhã Lâu])

“Đi vào!” Người lên tiếng chính là Trần Mục Phong.

Bảo Nhi lắc đầu, “Không được, chờ thêm một lát đi. Cơ hội như vậy rất khó có được.” Lại hắt xì thêm một cái nho nhỏ.

“Nghe lời! Nhu Nhu, mở cửa.” Trần Mục Phong ra lệnh, Nhạc Kiến Nhu gật đầu, chạy tới mở cửa, kết quả là cửa còn chưa kịp mở, chỉ nghe “bang” một tiếng, một bóng người từ cửa sổ phi thân xuống, bay tới chỗ Nhạc Kiến Nhu cùng Bảo Nhi, “Hai tên nha đầu chết tiệt kia, dám gài bẫy ta!”

Nhạc Kiến Nhu xoay người một cái trốn sau lưng Nhạc Kiến Thần, Bảo Nhi thì không thể núp sau Trần Mục Phong được, vì đằng lưng Trần Mục Phong là hướng Nhạc Kiến ường đang đuổi tới, cho nên Bảo Nhi dứt khoát nhào vào lòng Trần Mục Phong, “Đại ca cứu mạng a, bà cô đánh đá la lối om sòm

“

“Nhan Bảo Nhi, muội đi ra cho ta!” Nhạc Kiến Đường dừng lại ngay khoảng cách Trần Mục Phong hai mét (*), không tiện trực tiếp chạy tới túm lấy người trong lòng Trần Mục Phong.

(*mét ở đây dùng theo đơn vị đo lường quốc tế SI, tức là 2m bình thường)

“Không ra, tỷ bảo ta đi ra, ta liền đi ra thì thực quá mất mặt rồi.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Khá lắm, Nhan Bảo Nhi, ta xem muội trốn tới khi nào?” Nhạc Kiến Đường cười híp mắt, sau đó xoay người đuổi theo Nhạc Kiến Nhu.

Bảo Nhi lại hắt xì, Trần Mục Phong liền kéo nàng vào phòng, phân phó nha hoàn lập tức trải giường chiếu, “Đi ngủ đi!” Trần Mục Phong nói. Bảo Nhi gật đầu, “Đại ca ngủ ngon.” Vừa hắt xì vừa chui vào giường.

Xoay người đi ra, thấy Nhạc Kiến Thần cùng Cố Lương Chu đều đứng ở đó vẻ mặt tìm tòi nghiên cứu nhìn mình, Trần Mục Phong giương giương lông mi, đi thẳng một mạch.

Kết quả từ tối hôm đó Nhan Bảo Nhi hắt xì tận bốn năm ngày sau, mũi với mắt đỏ bừng cả lên, Nhạc Kiến Đường nói nàng trông hết như con thỏ. Bởi vì phải uống thuốc, Bảo Nhi cái gì cũng không muốn ăn, ngay cả Nhạc Kiến Thần cố ý sai người đi mua sầu riêng và đậu hũ thối nàng cũng chỉ ăn một chút. May mắn là tới gần sát ngày đại hôn của Nhạc Kiến Thần, Bảo Nhi cuối cùng cũng không hắt xì nữa, tuy có gây đi, lại tái nhợt một chút.

Đến buổi tối trước ngày Nhạc Kiến Thần đại hôn, Nhan Bảo Nhi cùng Nhạc gia tỷ muội mới được bãi bỏ lệnh cấm. Trần phu nhân chuẩn bị cho Bảo Nhi áo choàng vật tỷ bà màu thiên thanh ‘vũ quá thiên tình’ (*) viền đen, thêu hoa diên vĩ màu vàng mật, bên trong là quần dài màu đình hương (**) viền đen thêu hoa văn bách điệp, sáng sớm hôm sau đã đánh thức Bảo Nhi dậy mặc trang phục.

(* Là màu trong xanh như tiết trời sau cơn mưa.

** Màu hoa đình hương là màu đỏ thắm.)

“Cô cô, vì sao phải ăn bận đẹp cho con vậy? Cũng đâu phải là con thành thân.” Bảo Nhi còn chưa ngủ tỉnh lèm bèm.

“Không thể thất lễ chứ!” Trần phu nhân trả lời, vừa chỉ huy nha hoàn búi cho nàng kiểu tóc gì, đeo trang sức nào.

Cuối cùng lần qua lần lại một hồi cũng xong, Bảo Nhi ngồi thẳng lưng. Nhìn vào gương, hình như là so với ngày thường đẹp hơn một chút. Bình thường nàng đều búi đại tóc lên cho xong việc, hôm nay tiểu nha hoàn kia lại thả rơi rất nhiều tóc ở sau lưng nàng, thoát nhìn có vẻ thực nữ hơn khá nhiều, Bảo Nhi đứng lên dạo một vòng trước mặt Trần phu nhân.

“Cô cô, đẹp chứ ạ?” Bảo Nhi cười hỏi.

“Đương nhiên là đẹp, Bảo Nhi của chúng ta vốn đẹp rồi, trang điểm lên lại càng xinh xắn.” Trần phu nhân cười.

Đang nói, nha hoàn cầm vài cặp lồng thức ăn đi vào, dọn lên bàn, Trần Mục Phong cũng tới, hần mặc trường bào màu xanh ngọc, đội nón mùa đông cũng màu xanh ngọc.

“Cô cô à, chốc nữa con có thể đi xem được không?” Bảo Nhi vừa ăn vừa hỏi.

“Đương nhiên, con đi theo cô cô là được.” Trần phu nhân đáp, Bảo Nhi hài lòng gật đầu. Bởi vì quá phấn khích, Bảo Nhi chỉ ăn một chút liền buông đũa ngồi chờ.

Vốn Trần phu nhân không muốn ra ngoài sớm như vậy, thế nhưng trông Bảo Nhi bộ dạng chờ mong nhấp nhồm, liền vội vàng ăn xong điểm tâm mang theo Bảo Nhi đi ra.

Nhạc gia tử muối cũng mới đến, đang phụ giúp tiếp đãi các tiểu thư của mấy nhà đến dự lễ. Gặp người có quan hệ đặc biệt tốt còn kéo Bảo Nhi tới giới thiệu một chút, sau lại Trần phu nhân phải giúp Nhạc phu nhân lo liệu, cho nên cũng không trông chừng được Bảo Nhi, Bảo Nhi liền đi theo Nhạc Kiến Đường cùng Nhạc Kiến Nhu, cảm giác cực kì mới lạ.

Có điều, nàng vốn rất muốn nhìn một chút xem tân nương tử vào cửa rồi báỉ thiên địa như thế nào, liền lôi kéo Nhạc Kiến Đường năn nỉ ỉ ôi, rốt cuộc Nhạc Kiến Đường đồng ý, sau giờ Ngọ, lúc đội ngũ rước dâu sắp đến cổng lớn Nhạc phủ liền tìm một lý do túm lấy Bảo Nhi trèo tường ra ngoài nhìn, bỏ mặc Nhạc Kiến Nhu một người trong nhà tiếp khách. Bởi vì chuyện này mà đến đêm hai người bị Nhạc Kiến Nhu mắng một trận, không thể làm gì khác hơn là bưng trà rót nước nhận lỗi, chuyện này thì nói sau.

Hai người nhảy tường chạy đến trước cửa chính, ở bên cạnh len lén núp vào, nhìn đội đón dâu càng ngày càng gần tới cửa, phía trước là kèn trống diễn tấu náo nhiệt, theo sau là tân lang Nhạc Kiến Thần cưỡi một con ngựa cao to, phía sau nữa là phó phụ, tiếp đến là kiệu hoa đỏ rực tám người khiêng, cuối cùng là một đội khiêng mười rương đồ cưới.

Tới cửa, đội ngũ ngừng lại, Nhạc Kiến Thần nhảy xuống ngựa, một người bạn lang (*) kéo hắn đi tới trước đá vào màn kiệu, sau đó một nữ nhân thân thể khoẻ mạnh công tân nương xuống kiệu vào cửa, trước khi bước vào Nhạc Kiến Thần cầm quạt giấy gõ lên đầu tân nương một cái.

(* : bạn lang, là phù rể)

“Sao lại phải đánh tân nương thế?” Bảo Nhi nhỏ giọng hỏi.

“Gia giáo khi nhập môn.” Nhạc Kiến Đường cũng nhỏ giọng trả lời.

“Gia giáo là bị đánh à? Thật quá đáng.” Bảo Nhi lầm bầm.

“Đi mau đi mau, theo vào xem náo nhiệt.” Nhạc Kiến Đường lôi kéo Bảo Nhi len lén đi theo sau đội ngũ.

Chỉ thấy nữ nhân đó công tân nương nhảy qua một cái chầu.

“Oa, thật là lợi hại nha, vậy mà cũng nhảy qua được.” Bảo Nhi kinh ngạc. “Lúc nào báỉ thiên địa?”

“Bây giờ luôn nè!” Nhạc Kiến Đường thì thầm trả lời, kéo Bảo Nhi trà trộn vào trong đám người.

Quả nhiên, nữ nhân nọ buông tân nương ra, hai nha hoàn đứng bên cạnh lập tức bưng khay tới, đem dải khăn lụa đỏ thắm một đầu đặt vào trong tay tân nương, đầu kia vào tay tân lang. Tân lang nắm tân nương dẫn vào đại sảnh.

Chú thích

(1) Tiên tung nan mịch tình như mộng

Bồng đoàn tùy phong diệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh

< =“”>

>

Trích từ tuyển tập của Mộng Tịch Dao

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cỏ đoàn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vầng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

[Trích chú thích số 1 trong “Phượng Vu Cửu Thiên”, Quyển 3, chương 11 (Thượng) nhà Đài Lạc]

19. Chương 19

Chương 19: Từ trên trời giáng xuống

Nhạc lão gia cùng Nhạc phu nhân an vị trên ghế chính chủ, nét mặt vui mừng hân hoan, đám đông xung quanh ai cũng đều cảm thấy vui sướng.

Một người trung niên đứng ở một bên la lớn: “Giờ lành đã đến, bá thiên địa. Tân lang tân nương, nhất bá thiên địa.”

Hai người quay ra ngoài cửa, khom người xuống một cái.

“Nhị bá cao đường.”

~~

“Phu thê giao bá!”

Đôi mắt Bảo Nhi trừng to hết cỡ, bởi đôi vợ chồng son nọ cùng phải đầu nhau.

“Đường Đường, tỷ nói xem ai đau hơn?” Bảo Nhi hỏi.

“Ngày mai hỏi một chút là được.” Nhạc Kiến Đường lúi nhủi trốn đi chỗ khác, “Đi thôi, tiếp theo là đưa vào động phòng, chúng ta đi xem nào nhiệt.”

“Nhanh như vậy à?” Bảo Nhi thắc mắc.

Chờ tới lúc các nàng đến nơi thì đôi tân nhân vẫn chưa tới, ấy thế mà bên ngoài tân phòng đã bị bao vây bởi một cơ sở người khá đông đảo. Nam thanh nữ tú đều có, hai người cũng không cần phải lén la lút lút nữa. Đợi tới khi tân nhân vào động phòng, tân nương được dìu đến ngồi xuống giường cưới, một tiểu nha hoàn dâng ngọc như ý cho Nhạc Kiến Thần, mở hỉ khăn trùm đầu ra.

“Tẩu tử của tỷ đẹp quá nha!” Bảo Nhi hơi kinh ngạc.

“Chứ còn, nếu không thì sao mà nhị ca có thể đồng ý chứ?” Nhạc Kiến Đường hừ mũi.

Kế tiếp là ăn táo, đậu phộng, long nhãn, tử tôn bột bột (1) các loại, Bảo Nhi xem tới mức vui vẻ nở hoa. Chỉ là lúc ăn bánh chẻo sống, Bảo Nhi rất không hài lòng hỏi một câu: “Sao lại không luộc lên mà cho chị ấy ăn vậy? Thật quá đáng.” Bị Nhạc Kiến Đường trừng mắt.

Người tham gia nháo động phòng cũng không phải điên cuồng lắm, chỉ quây một hồi là giải tán, Nhạc Kiến Thần bị kéo ra ngoài uống rượu, chỉ còn đám nữ quyến ở lại cùng tân nương, thế nhưng không mấy chốc cũng chạy ra ngoài uống rượu mừng.

Trần phu nhân ngồi bên bàn chính chủ, Bảo Nhi cùng Nhạc Kiến Đường, Nhạc Kiến Nhu cùng các vị tiểu thư ngồi một bàn, Nhạc phu nhân cùng con dâu trưởng đang chiêu đãi khách nhân, Bảo Nhi chỉ cảm thấy mới mẻ vô cùng, cũng chẳng thiết ăn uống.

Tuy rằng nữ nhân ngồi trong nội viện, thế nhưng bên ngoài tiếng huyên náo của đám nam nhân đang liêu mạng uống rượu vẫn truyền đến, các tiểu thư đang ngồi cũng lắng nghe, có đôi khi lại lộ ra nụ cười ngầm hiểu ý. Bảo Nhi cũng bắt chước lưu tâm nghe, kết quả lại không nghe thấy có cái gì buồn cười.

Tiệc tàn, đa số quý tiểu thư đều cáo từ hồi phủ, tiệc rượu ngoài đại sảnh vẫn còn đang tiếp tục, Bảo Nhi với Nhạc gia tỷ muội bị Nhạc phu nhân sai người đuổi về phòng. Thế nhưng Bảo Nhi vẫn đang rất hứng thú với kiểu tiệc rượu vô cùng náo nhiệt này, liền quần quít lấy Nhạc gia tỷ muội cùng nhau len lén nhìn.

“Bảo Nhi, tên gia hỏa nhà muội, nếu mà để cha ta túm thêm lần nữa, chúng ta nhất định phải chết.” Nhạc Kiến Nhu tuy ngoài miệng nói như vậy nhưng chân vẫn theo tới, “Chúng ta chỉ có thể xem một chút thôi đấy.”

“Biết rồi, xem xem bọn họ đang la hét cái gì là được rồi, có gì mà mấy cô kia lại cười suốt.” Bảo Nhi hưng phấn.

Lén lút trà trộn đến bức tường ngăn giữa nội viện và ngoại viện, ba người vốn chỉ định ló đầu lên tường nhìn, cơ mà lại phát hiện quá nhiều người chen chúc với nhau, căn bản là không nhìn thấy được gì, cuối cùng ba người cùng chung chí hướng liếc mắt cái cây ngô đồng đại thụ mọc trong nội viện một phát, từng tên mò tới, động tác nhẹ nhàng trèo lên trên cây, cảnh tượng trong viện liền thu hết vào tầm mắt.

“Đường như rất nhiều người!” Bảo Nhi nghi hoặc hỏi.

“Ừ, các trưởng bối đều nghỉ ngơi rồi, còn lại những người này đều là bằng hữu và thân thích cùng lứa.” Nhạc Kiến Nhu giải thích.

“Chà, bằng hữu của Nhạc ca ca nhiều như vậy ư?” Bảo Nhi có chút kinh ngạc.

“Còn có bạn bè của đại ca nữa.” Nhạc Kiến Đường đáp, “Được rồi, xem đã rồi chứ! Thực sự là —— sao ta lại cùng muội làm cái chuyện nhàm chán như thế

“

Ánh mắt Bảo Nhi truy tìm bóng dáng Trần Mộc Phong giữa đám người, hần cảm chén rượu tựa hồ đang suy nghĩ gì đó, người ngồi cùng bàn hần thì đang kính rượu Nhạc Kiến Thần, “Nhạc huynh thực có phúc khí, phu nhân thực sự là như hoa như ngọc

nào, tiểu đệ kính huynh.” Sau đó hai người cạn ly. Người bên cạnh cũng ồn ào hòa theo, Nhạc Kiến Thần đã có chút lung lay không vững, nhưng vẫn cười uống. Lại có người từ bàn khác bưng rượu vô giúp vui

“Uống như thế

thực sự là khổ sai mà.” Bảo Nhi lắc đầu.

“Có biện pháp gì chứ? Hồi đại ca thành thân còn bị chuốc lợi hại hơn kìa, ít nhiều gì nhị ca tửu lượng cũng tốt, bằng không sớm bị chuốc cho hôn mê.” Nhạc Kiến Nhu nhìn Nhạc Kiến Thần đáng thương kia mà nói.

“Ê, Đường Đường, đừng túm chân ta.” Bảo Nhi bỗng nhiên nói.

“Không có, ta không có túm chân của muội!” Giọng nói của Nhạc Kiến Đường từ bên trái Bảo Nhi truyền đến, “Xa như vậy ta muốn túm cũng túm không được!”

“Vậy là cái gì?” Bảo Nhi quay đầu lại nhìn, thấy không rõ lắm, cúi người xuống xem, lấy tay bốc lên —— lạnh lạnh, mềm mềm

bỗng nhiên trong đầu nhớ tới chuyện hồi tháng bảy —— nhẹ buông tay

~

AAAAAAAAAAAAAAAAA

~ thanh âm cao vút xé toạc bầu trời đêm.

Đám người trong bữa tiệc trong nháy mắt hóa đá, ngơ ngác hướng về phía đang phát ra thanh âm, nhìn tiên nữ đang từ trên trời giáng xuống

hoặc là yêu nữ

Một thân ảnh nhanh như sấm sét lướt qua đỉnh đầu mọi người vọt về phía vật thể lạ nọ, trước lúc vật thể kịp hôn môi đất mẹ đã tiếp được nàng, sau đó an toàn rơi xuống đất.

“Bảo Nhi?” Trần Mục Phong nhìn người đang liều mạng ôm chặt lấy cổ, mặt vui thật sâu vào trước ngực mình.

“Rắn

có rắn

đại ca ~” giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở.

“Được rồi, không có việc gì.” Trần Mục Phong an ủi Bảo Nhi.

“Thực sự? Không gạt ta?” Bảo Nhi vẫn không chịu ngẩng đầu.

“Ừ, Bảo Nhi đừng sợ.” Trần Mục Phong bắt giác mềm giọng đi nhiều.

Khuôn mặt còn vương nét kinh hoàng của Bảo Nhi mới từ trong lòng Trần Mục Phong ngẩng lên, chớp chớp mắt, mấp máy môi, nói: “Để ta bắt được nó là tru di cửu tộc.”

“Được!” Trần Mục Phong nói.

Bảo Nhi lúc này mới cảm thấy xung quanh cực kì an tĩnh, quay đầu nhìn đám người vẫn bị vây trong trạng thái hoá đá, mỉm cười: “Xin lỗi đã quấy rối, cứ coi như ta chưa tới, các vị thỉnh tiếp tục đi.” Sau đó động tác cực nhanh từ trong lòng Trần Mục Phong nhảy ra —— phi qua tường —— biến mất ——

Hơn nửa ngày trôi qua, mọi người mới hồi phục tinh thần lại, đều nhìn về phía Trần Mục Phong với những biểu tình khác nhau. Trần Mục Phong thần sắc vẫn bình tĩnh như thường trở về chỗ ngồi.

“Mục Phong, muội muội nhà huynh đã hứa hôn cho ai chưa?” Tào Tự tiến đến bên cạnh Trần Mục Phong cười hỏi.

“Không có.” Trần Mục Phong đáp.

“Ta đây tới cửa cầu hôn, bá phụ bá mẫu hẳn là sẽ không phản đối chứ?” Gương mặt tuần tú của Tào Tự khó có được lúc nghiêm túc mà hỏi thăm.

Trần Mục Phong nhìn: “Sẽ.”

“Vì sao? Ta không tốt chỗ nào?” Tào Tự vẻ mặt như bị đá kích.

“Lão Tào, Trần bá mẫu muốn tìm chồng đến ở rể cho Bảo Nhi.” Người nói chính là tân lang, vẻ mặt đồng tình vỗ vỗ vai Tào Tự.

“Ồ rể?” Tào Tự kinh ngạc lặp lại.

“Không sai, ở rể. Bảo Nhi sẽ không rời khỏi Hàng Châu.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói, tuy rằng bước đi có chút lảo đảo, thế nhưng suy nghĩ vẫn rất tỉnh táo.

“Trời ơi!” Tào Tự nhìn Trần Mục Phong, “Thực sự?”

Trần Mục Phong gật đầu.

Lại náo loạn mất nửa ngày, một đám người mới giải tán. Nhạc Kiến Thần bị diu về tân phòng.

Sáng sớm hôm sau Bảo Nhi còn mơ mơ màng màng liền bị nha hoàn gọi dậy, mơ mơ màng màng bị tròng quần áo vào người, sau đó mơ mơ màng màng bị Nhạc gia tử muội lôi kéo tới phòng khách.

“Làm gì vậy?” Bảo Nhi hỏi.

“Kính trà, đi xem đi. Chốc nữa nhị tẩu sẽ đưa chúng ta lễ vật đó.” Nhạc Kiến Nhu vừa cười vừa nói, Bảo Nhi lúc này mới có chút tỉnh thần.

Tới phòng khách, đã thấy đôi tân nhân đều đến rồi. Nhạc lão gia cùng Nhạc phu nhân còn chưa tới. Đợi một hồi, hai vị mới thông thả đến, cười ha hả ngồi vào ghế chủ vị. Nhạc Kiến Thần và tân nương cùng nhau đi tới trước mặt cha mẹ, Nhạc Kiến Thần hành lễ, tân nương quỳ trên mặt đất, dâu trưởng Nhạc gia bưng trà cho nàng, nàng dâng cho Nhạc lão gia cùng Nhạc phu nhân mỗi người một tách, cung kính kêu “cha, nương” khiến Nhạc gia phu phụ cười không khép miệng.

“Được rồi được rồi, trà cũng kính xong rồi, nhị tẩu, lễ vật của bọn em đâu?” Nhạc Kiến Nhu kéo Nhạc Kiến Đường cùng Bảo Nhi chạy đến trước mặt tân nương, một tiếng “nhị tẩu” khiến tân nương đỏ mặt thẹn thùng. Nha hoàn tùy thân của nàng lập tức bưng khay tới, trên khay đặt ba túi gấm, ba chiếc khăn thêu, tặng đều cho các nàng.

“Cảm ơn nhị tẩu.” Ba người cảm lễ vật ngọt ngào cảm ơn. Gương mặt vốn đã đỏ của tân nương càng thêm ửng hồng.

“Các con đó, gây sự có đúng hay không?” Nhạc phu nhân yêu thương nhìn ba cô cười mắng.

Một tiểu nha hoàn tiến đến nói: “Hồi bẩm lão gia phu nhân, Trương đại nhân đến rồi.”

Nhạc lão gia cùng phu nhân lập tức bước nhanh ra nghênh đón. Nhạc gia huynh đệ cùng hai cô con dâu cũng nhanh chóng đi ra.

“Trương đại nhân là ai ạ?” Bảo Nhi hỏi.

“Chính là Giang Tô tuần phủ đương nhiệm Trương đại nhân, Trương Thanh Thiên, có điều hiện giờ ông được điều ra kinh, đến phía nam thị sát dân tình. Là cữu gia gia (*) của đại tẩu.” Nhạc Kiến Đường đáp.

(*cữu gia gia: ông trẻ, anh hoặc em của bà ngoại)

Bảo Nhi cau lại mi tâm, có cảm giác cái tên này rất quen thuộc, sau lại cũng theo ra cửa nghênh tiếp.

Tại cửa đợi một hồi mới thấy một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới, bên cạnh có hai gã thị vệ tháp tùng. Chờ chiếc xe ngựa vững vàng dừng lại, Trương đại nhân thông dong xuống xe, mọi người bước lên phía trước hàn huyên.

Theo đoàn người một lần nữa trở về phòng khách, mời Trương đại nhân lên ghế trên, Bảo Nhi lúc này mới có cơ hội tỉ mỉ quan sát vị đại nhân này. Ông áng chừng sáu mươi tuổi, vậy mà trông đáng vẻ vẫn quắc thước dồi dào sinh lực.

Tân nhân tiến lên hành lễ, Trương đại nhân tự mình đỡ bọn họ đứng dậy, mọi người cùng nhau hàn huyên một hồi, Trương đại nhân cười hỏi: “Kiến Thần cũng thành hôn, kế tiếp có phải là Đường nha đầu hay không? Tiểu tử Cố gia không tới à?”

“Trương gia gia, người nói cái gì vậy?” Nhạc Kiến Đường bĩu môi phủ nhận. Trương đại nhân nhìn về phía các nàng, neho mắt lại, “Lão Lâu, mắt ta tèm nhèm rồi, sao mà nhà các ngươi lại có ba cô con gái thế?”

“Bá phụ, đó là cô bé nhà Trần gia ở Hàng Châu.” Nhạc lão gia vừa cười vừa đáp.

“Người tưởng ta già lú lẫn hay sao? Trần gia Hàng Châu trước giờ chỉ có ba thằng con trai, làm gì có bé gái?” Trương đại nhân phản bác.

“Bá phụ, là cháu gái Bảo Nhi của Nhan Hoà muội muội.” Nhạc phu nhân cười giải thích.

“À, thì ra là thế. Nếu như vậy cũng phải gọi một tiếng gia gia chứ, nha đầu, lại đây.” Trương đại nhân gọi, Bảo Nhi liền thông thả đi tới trước mặt ông, cúi đầu lễ thật sâu: “Chào Trương gia gia.”

Trương đại nhân cười hỏi: “Cháu gọi là Bảo Nhi?”

“Đúng vậy, Trương gia gia.” Bảo Nhi cười trả lời.

Trương đại nhân gật đầu, “Khá lắm, nha đầu thông minh.” Tiếp tục ngồi, lại nói sang chuyện khác.

Nghe nói Trương đại nhân tới, Trần phu nhân cũng mang cho ông nhiều lễ vật. Trần Mục Phong bởi vì bận việc Trần gia mới mở hiệu buôn mới nên ra ngoài chưa về, cho nên tới hành lễ sau.

Giữa lúc mọi người náo nhiệt nói chuyện phiếm, quản gia thần sắc vội vàng vàng chạy vào.

“Quản gia, có chuyện gì vậy?” Nhạc lão gia hỏi, mấy chuyện thừa bầm kiếu này quản gia rất ít khi tự mình tới, trừ phi là có đại nhân vật tới chơi.

“Hồi bẩm lão gia, bên ngoài có một vị Tề công tử tới đưa hạ lễ.” Quản gia nói.

Chú thích

(1) “Tứ tôn bột bột” []: là một loại bánh chẻo (sủi cảo) đặc chế ăn trong ngày cưới theo tập tục của người Hán. Bánh lấy hạt dẻ, đậu phộng, táo đỏ... làm nhân, nấu đến nửa sống nửa chín. Lúc tân nương ăn sẽ có người hỏi: “Sinh bất sinh?” [Sống hay không sống?], tân nương trả lời: “Sinh, sinh!” [Sống, sống!], đáp lại là “Tảo sinh tử” [Sớm sinh quý tử]. Tập tục này đã dần dần mai một.

20. Chương 20

Chương 20: Quả hồng gây rối

“Tề công tử?” Nhạc lão gia nhíu mày, nhìn về phía Nhạc Kiến Thần, Nhạc Kiến Thần cũng nghi hoặc bối rối không kém, ông nhìn về phía quản gia: “Ông đã hỏi tục danh của vị Tề công tử này chưa?”

“Bẩm lão gia, là Tề Mặc Trì công tử.” Quản gia trả lời.

Nhạc gia phụ tử nhìn nhau một chút, sau đó Nhạc lão gia lên tiếng: “Mời vào.” Quản gia liền cung kính lui ra.

Nhạc phu nhân mang theo nữ quyến lui vào nhà trong.

Chỉ chốc lát sau, một vị công tử trẻ tuổi đi theo quản gia vào, trong tay tùy tùng theo sau lưng hắn cầm một chiếc hộp sơn son. Vị công tử nọ cười cười, nói: “Tề Mặc Trì tới đây dâng hạ lễ muộn.”

“Lão hủ tạ ơn, có điều Tề công tử, lão hủ dường như không nhận ra các hạ.” Nhạc lão gia đứng dậy đáp lời.

“Không sai, ta cùng với quý phủ quả thực không quen biết.” Tề Mặc Trì vừa cười vừa nói.

“Đã như vậy, vì sao Tề công tử lại tổng hạ lễ?” Nhạc lão gia hỏi. Nhạc gia huynh đệ vẻ mặt càng thêm nghi hoặc.

“Tại hạ có ý đồ khác.” Tề Mặc Trì rất hào phóng trả lời.

Mọi người đều cau mày, người có can đảm thừa nhận bản thân có ý đồ khác như thế quả thực là hiếm thấy.

“Chẳng hay công tử có ý gì?” Giọng nói của Nhạc lão gia nghiêm túc lạnh liệt lên rất nhiều.

“Tại hạ tới là để cầu hôn.” Tề Mặc Trì trả lời.

“Cầu hôn?” Đôi mày Nhạc lão gia nhăn lại rồi rậm, đây là nhân vật nào? Xem ra cũng là một thanh niên khí thế cao quý, bỗng nhiên chạy đến nhà mình cầu thân?

“Đúng vậy.” Tề Mặc Trì gật đầu. “Tuy có mạo muội, nhưng tại hạ là thực tâm thực lòng.”

“Chẳng hay công tử nhìn trúng vị nữ tử nào trong phủ nhà ta?” Nhạc lão gia hỏi, trong lòng lại ngờ vực không biết hai cô con gái nhà mình có phải lại chạy ra ngoài gây sự hay không.

“Bảo Nhi.” Tề Mặc Trì đáp.

“Tề công tử cho rằng Nhạc gia là chỗ nào? Công tử cho rằng khách nhân của Nhạc gia có thể trêu đùa sao?” Giọng nói Nhạc lão gia nhuốm đầy tức giận.

Trương Bá Hành ngồi trên ghế chính chủ vẫn trầm tĩnh quan sát chưa hề lên tiếng. Nhạc gia huynh đệ, Cố Lương Chu vẻ mặt đều nghiêm túc.

“Nhạc lão gia sợ là có điều hiểu lầm. Nhạc gia tại Giang Ninh mấy đời thương nhân dựng nghiệp lớn, là vọng tộc tại Kim Lăng, tại hạ đương nhiên biết tiếng. Chỉ có điều, tại hạ đã nói qua, ta cũng không có ý trêu đùa chi cả, ta muốn cưới Bảo Nhi là thực tâm.” Tề Mặc Trì dừng một chút, “Tuy rằng không thể cho nàng thân phận đích phúc tấn, nhưng Bảo Nhi sẽ là đệ nhất phúc tấn của Tề Mặc Trì Đa Nhĩ Tế ta.”

bang

~

Cửa phòng trong bị đá văng, một tiểu nha đầu vẻ mặt lửa giận bừng bừng xuất hiện tại cửa, bước nhanh tới phía trước mặt Tề Mặc Trì, “Đại thúc, không phải đã nói cho người biết đầu có bệnh phải tìm đại phu xem bệnh sao? Xem ra bệnh của người nguy kịch lắm rồi.”

Tề Mặc Trì mỉm cười nhìn khuôn mặt tức giận của Bảo Nhi, “Bảo Nhi ăn mặc như vậy cũng không được đẹp lắm đâu.”

“Liên quan người cái rắm, ta cũng không phải mặc cho người xem.” Bảo Nhi lập tức phản pháo.

“Sau này đương nhiên là cho ta xem.” Tề Mặc Trì tiếp lời.

“Đại thúc, cho dù khắp thiên hạ chỉ sót lại một tên nam nhân là người ta cũng không gả, nghe rõ rồi chứ?” Bảo Nhi thở phì phì hét lên.

Mấy người nữ nhân cũng từ nhà trong đi ra, Trần phu nhân bước nhanh đi tới bên cạnh Bảo Nhi, nhìn Tề Mặc Trì nói: “Tề công tử, ta là cô của Bảo Nhi, ta không đồng ý chuyện cầu thân của người.” Cự tuyệt rất trực tiếp.

“Vì sao? Trần phu nhân cho rằng dòng dõi Khoa Nhĩ Tẩm quận vương là trèo cao, không xứng với Trần gia Hàng Châu sao?” Tề Mặc Trì hỏi, mắt lại liếc nhìn Bảo Nhi.

“Quả hồng (*)? Ha ha

” Bảo Nhi cười gượng hai tiếng: “Quả hồng thì hay lắm à? Cho dù người có là dưa leo cũng vô dụng.”

(*Trưởng tử của quận vương chứ hầu là “thế tử” [], đồng âm với “thị tử” [] tức là quả hồng:))))), đều đọc là “shì • zi”)

“Bảo Nhi nói chuyện luôn thú vị như thế.” Giọng nói Tề Mặc Trì mang theo sự ái yêu chiều.

“Cho dù ngài là thế tử, nhưng mà Bảo Nhi đã hứa gả cho người khác, ngài cũng không thể

~” Trần phu nhân cũng không nói gì thêm nữa.

“Hứa gả cho người khác? Trần phu nhân đây là nói qua loa cho có lệ ư?” Ánh mắt Tề Mặc Trì nheo lại.

“Đương nhiên là không phải!” Trần phu nhân nói, “Trần gia chúng ta trên dưới từ lâu đã coi Bảo Nhi như con dâu, chỉ là Bảo Nhi tuổi còn nhỏ, chờ Bảo Nhi lớn lên một chút tự nhiên sẽ gả vào Trần gia.”

“Trần phu nhân đang dụ trẻ con đó sao?” Giọng nói Tề Mặc Trì trở nên lạnh lùng.

“Thế tử, lão phu nói ngài có thể tin hay không?” Trương Bá Hành vẫn chưa lên tiếng đã đi tới, “Lão phu Trương Bá Hành tham kiến thế tử.”

“Trương Bá Hành?” Tề Mặc Trì nhìn lão: “Nam Thư Phòng Hành Tẩu (1) – Trương nhân? Vì sao ngài lại ở đây?”

“Lão phu cùng Nhạc lão gia là quan hệ thông gia, cũng là bạn vong niên, nhân dịp đại hôn Kiến Thần, Hoàng thượng đặc biệt ân chuẩn lão phu đến dự lễ.” Trương Bá Hành không nhanh không chậm đáp lời.

“Vậy sao? Trương đại nhân vừa muốn nói gì?” Tề Mặc Trì hỏi.

“Thế tử, Bảo Nhi xác thực là đã hứa gả cho trưởng tử Trần gia, chính lão phu làm mai mối, lần này lão phu đến đây cũng là để thu thiệp mời của Trần gia tới uống rượu mừng.” Trương Bá Hành vừa cười vừa nói.

“Thì ra là thế. Có điều, Trương đại nhân, ta làm sao tin tưởng lời ngài nói đây?” Tề Mặc Trì không nhanh không chậm mà hỏi.

“Thế tử nếu có thời gian bằng lòng đại giá quang lâm, ta nghĩ Trần gia nhất định sẽ hoan nghênh ngài tới Hàng Châu uống rượu mừng.” Trương Bá Hành đáp.

“Được!” Tề Mặc Trì nhận lời, sau đó nhìn về phía Bảo Nhi: “Bảo Nhi, người em phải gả đích thực là trưởng tử Trần gia sao?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Bảo Nhi, chỉ thấy Bảo Nhi cười cười, nói: “Đại thúc, đây là chuyện của ta, có liên quan gì tới ngài chứ?”

“Đương nhiên là có. Nếu đây chỉ là mượn cớ, ta sẽ thỉnh hoàng thượng hạ chỉ đem Bảo Nhi gả cho ta.” Tề Mặc Trì nghiêm túc trả lời.

“Người chờ đó.” Bảo Nhi đảo mắt một vòng, sau đó xoay người chạy nhanh vào nhà trong.

Mọi người đều ngơ ngẩn cả người.

Chỉ chốc lát sau, Bảo Nhi thở hồng hộc trở về, cầm trong tay một chiếc hộp nhỏ màu đỏ. Cẩn thận mở ra, chìa tới trước mặt Tề Mặc Trì, “Biết cái này hông? Cái này là tượng đất Huệ Sơn, mấy bữa trước ta với đại ca đi dạo ở miếu Phu Tử đã mời người ta nặn đó. Thấy rõ chưa, đây là tân lang và tân nương!” Bảo Nhi đắc ý giải thích.

Tề Mặc Trì cầm lấy chiếc hộp, tỉ mỉ quan sát nửa ngày, sau đó lại nhìn Bảo Nhi.

“Xem ra là thật nhỉ?” Tề Mặc Trì nhìn Bảo Nhi nói, cũng không buông chiếc hộp ra.

Bảo Nhi gật đầu, “Đương nhiên là thật, người cho là người nào cũng rảnh rỗi mà đi nặn mấy thứ này sao? Đại thúc, ta nói cho người biết, ta sợ dĩ tới Giang Ninh cũng không phải để ngắm phong cảnh cho vui thôi đâu, là ta sợ đại ca trêu hoa ghẹo nguyệt cho nên mới theo tới. Người cũng thấy đấy, hai vị tiểu thư nhà Nhạc bá bá như hoa như ngọc, lại quen biết đại ca của ta từ nhỏ đến giờ, ta đương nhiên phải đề phòng.”

“Ngay cả như vậy, nếu không tận mắt nhìn thấy Bảo Nhi xuất giá, ta sẽ không hết hy vọng.” Tề Mặc Trì buông hộp đứng dậy, “Như vậy đi, lúc nào thì ta có thể nhận được thiệp mời của Trần gia?”

“Đại thúc, ta với người không quen không biết, đương nhiên sẽ không phát thiệp mời cho người rồi, không bằng đến lúc đó người ở ngoài cửa nhìn vào cũng được.” Bảo Nhi giả lả cười nói, một bên cẩn thận đóng hộp lại ôm vào trong ngực.

“Được! Bảo Nhi thành thân, ta nhất định sẽ tổng một phần đại lễ.” Tề Mặc Trì sắc mặt rất ư là âm trầm.

“Không cần tốn kém, nhà chúng ta cho dù nghèo mạt đến mức chỉ còn có mỗi tiền cũng sẽ không nhận đại lễ của ngài.” Bảo Nhi đáp.

Tề Mặc Trì nhìn chằm chằm Bảo Nhi nửa ngày, Bảo Nhi tỏ ra không chút yếu kém trừng mắt trở lại, hơi nhếch khóe miệng.

“Có khi ta đổi ý cũng không chừng.” Tề Mặc Trì nói, sau đó bước nhanh ra ngoài sảnh.

Chờ đến lúc bóng dáng hắn đã khuất, Bảo Nhi vẫn còn hung hăng trừng mắt hướng cửa vào.

“Hỗn đản, thế tử thì ngon lắm à!” Bảo Nhi hừ giọng. Sau đó nhìn mọi người trong phòng khách đang trưng ra những khuôn mặt với đầy đủ sắc thái, tự mình cảm thấy có chút xấu hổ. “Cái kia

” gãi gãi đầu, “Cám ơn Trương gia gia.”

Trương Bá Hành hơi gật đầu.

Sắc mặt mọi người đều không tốt, Nhạc phu nhân, Cố phu nhân càng thêm ưu sầu.

“Trương gia gia, Nhạc bá bá, sao sắc mặt mọi người lại kém thế ạ? Hắn đã đi rồi mà?” Bảo Nhi nhỏ giọng hỏi, cầm lấy tay Trần phu nhân.

“Bảo Nhi à, con với Đường tỷ tỷ, Nhu tỷ tỷ trở về phòng đi.” Trần phu nhân bảo.

“Vì sao ạ?” Bảo Nhi hỏi, đôi mắt quét một vòng trên mặt cả nhà.

“Bởi vì trưởng bối có việc phải thương lượng, ngoan, Bảo Nhi.” Trần phu nhân đáp, thần sắc tràn đầy lo lắng.

“Cô cô, có liên quan tới con phải không?” Bảo Nhi hỏi. “Nếu có liên quan tới con, con muốn nghe.”

Trương Bá Hành gật đầu, “VẬY cháu ngồi xuống đi, Bảo Nhi.”

“Bảo Nhi à, Trương gia gia nói với cháu, tên Tề Mặc Trì Đa Nhĩ Tế là trưởng tử của Khoa Nhĩ Tầm quận vương La Bặc Tàng Lạt Thập, tương lai là người tập phong tước vị quận vương. Chúng vương gia bối lạc người Mông Cổ luôn luôn nằm trong tầm ngắm chỉ hôn cho công chúa hoàng gia, dòng dõi Khoa Nhĩ Tầm bởi vì có vị trí địa lý và quân sự trọng yếu nên bọn quý tộc này thường có lực ảnh hưởng rất lớn, cũng rất có thể lực, cho nên, thế tử Tề Mặc Trì hôm nay đã nói như vậy, chuyện này không thể chỉ nói chơi mà thôi, cháu hiểu chưa?”

Bảo Nhi gật đầu, “Trương gia gia, ý của người là nếu như cháu không gả cho đại ca sẽ phải làm tiểu lão bà của hắn sao?”

“Là trắc phúc tấn, trắc phúc tấn của quận vương là có phẩm cấp đằng hoàng.” Trương Bá Hành giải thích.

“Trắc phúc tấn cũng là tiểu lão bà cơ mà!” Bảo Nhi nói, “Cháu mới không cần làm tiểu lão bà.”

“Như vậy, Bảo Nhi cũng chỉ có thể gả cho Mục Phong.” Trương Bá Hành ra quyết định.

Bảo Nhi vẫn lắc đầu.

“Bảo Nhi à, sao vậy?” Người hỏi chính là Trần phu nhân.

“Cô cô, người đại ca thích chính là gậy trúc, người đã quên rồi sao? Hơn nữa gậy trúc sẽ sớm gả cho đại ca mà!” Bảo Nhi trả lời.

“Bảo Nhi, cô cô không phải đã nói với con rồi sao, nàng ta vào cửa chỉ có thể làm thiếp, không thể cản trở con gả cho Mục Phong.” Trần phu nhân vội vàng dỗ dành.

“Không cần, cô cô, con không cần.” Bảo Nhi phản đối, khẩu khí rất kiên định.

“Bảo Nhi

~” Ngữ điệu của Trần phu nhân có chút gấp gáp.

“Bảo Nhi, cháu không muốn làm chính thất của Mục Phong ư?” Trương Bá Hành hỏi.

“Cháu không muốn.” Bảo Nhi đáp, cúi đầu nhìn chiếc hộp trong tay.

“Bảo Nhi, không phải con đã nói phải gả cho người giống như Mục Phong hay sao? Con cũng không ghét Mục Phong mà, có đúng hay không?” Trần phu nhân hỏi.

“Con nhớ, cô cô, con cũng không ghét đại ca, nhưng mà

~ cô cô, người con gả cho tuyệt đối không thể cưới tiểu lão bà.” Bảo Nhi giải thích.

“Vậy cô cô không cho Trúc Uẩn vào cửa.”

Bảo Nhi nở nụ cười, Trần phu nhân vừa muốn yên tâm, lại nghe Bảo Nhi nói: “Cô cô, chia rẽ uyên ương là sai lầm. Con không cần vì thế mà đại ca hận con.”

Thở dài, Bảo Nhi nhìn mọi người, “Dù sao cũng chỉ cần khiến quả hồng tin tưởng con lập gia đình là được có đúng hay không?”

Mọi người gật đầu.

“Vậy là tốt rồi!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo Nhi, ý của cháu là gì?” Trương Bá Hành hỏi.

“Thay mặt đổi đào à! Chúng ta sẽ diễn hí kịch cho hân xem đã mắt!” Bảo Nhi cười nhìn mọi người.

Mọi người cúi đầu, cân nhắc cẩn thận.

“Nhưng mà Bảo Nhi à, nếu để Tề Mặc Trì phát hiện thì sẽ không hay ho đâu.” Trương Bá Hành băn khoăn.

“Trương gia gia, chung quy là hân cũng sẽ không rảnh tới mức thường trú ở Hàng Châu đó chứ? Hân thấy cháu lập gia đình thì tự nhiên sẽ không còn chuyện gì nữa.” Bảo Nhi phân tích.

“Bá phụ, ta thấy Bảo Nhi nói cũng có đạo lý. Thế tử quận vương tới Giang Nam cùng lắm là đi chơi một chuyến, xem xong sẽ trở về. Hơn nữa, thế tử quận vương tam thê tứ thiếp, đối với Bảo Nhi chính là hứng thú nhất thời mà thôi, thấy Bảo Nhi lập gia đình, hân tự nhiên sẽ chết tâm.” Nhạc lão gia cũng đồng tình.

“Tạm thời cứ như thế trước đi!” Trương Bá Hành đáp, ánh mắt phức tạp nhìn Bảo Nhi một chút, “Ta sẽ tận lực tìm người cản trở khiến thế tử Tề Mặc Trì không có cơ hội trở lại Giang Nam.”

“Ai! Đang yên đang lành sao lại nhảy ra một tên như thế đây?” Nhạc phu nhân thở dài một hơi.

“Ba nha đầu kia, thành thật khai báo cho ta, ngày đó bọn con đi đâu? Sao lại trêu chọc đến thế tử quận vương hử?” Nhạc lão gia ánh mắt sắc bén đảo qua gương mặt ba cô gái.

“Vâng, Nhạc bá bá, tụi con chỉ đến hồ Mạc Sầu ăn bữa cơm, ngắm cảnh một chút thôi. Ai mà ngờ lại xui xẻo như vậy đụng tới hân

sớm biết thế, tụi con coi lịch trước, không xuất môn

” Bảo Nhi vội vàng phân trần.

“Nhan nha đầu, con nghĩ Nhạc bá bá có thể tin hay không?” Nhạc lão gia hỏi.

Bảo Nhi gật đầu, “Vì sao không tin ạ? Nhạc bá bá, con đã lừa gạt người bao giờ sao?”

“Bảo Nhi, bọn con ngắm cảnh gì?” Nhạc lão gia hỏi.

“Vâng, ngắm trời, ngắm đất, ngắm nước, ngắm cây, ngắm người

~” Bảo Nhi trả lời bằng quơ.

“Vậy mà hai ngày trước Nhạc bá bá lại nghe được một chuyện rất lạ kỳ, nha đầu con có muốn nghe một chút không?” Nhạc lão gia hỏi.

“Nhạc bá bá, nếu như người thực sự muốn nói, bọn con sẵn sàng ạ.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Hừ! Bảy ngày trước, có ba tên tiểu tử thú vị chưa dứt sữa đại náo thanh lâu, lại còn bắt cóc hoa khôi đầu bảng Quỳnh Thai.” Nhạc lão gia nhìn Bảo Nhi, lại nhìn hai đứa con gái mình đang cúi thấp đầu.

“Woa! Hành hiệp trượng nghĩa ư? Vậy là quá mới mẻ rồi.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Ba tên tiểu tử đó nghe đâu là Đường thiếu gia, Nhu thiếu gia, Trần thiếu gia, bọn con đã nghe qua chưa?” Nhạc lão gia hỏi.

“Chưa ạ! Có điều nếu có cơ hội tụi con rất muốn kết bạn một chút xem sao...” Bảo Nhi nhỏ giọng nói, đầu cũng hơi thấp.

“Ba nha đầu chết tiệt các ngươi, lá gan không nhỏ, còn dám đi dạo thanh lâu?” Nhạc lão gia bốc hỏa.

“Cha, bọn con biết sai rồi.” Nhạc Kiến Đường cùng Nhạc Kiến Nhu không đánh đã khai, cũng không có biện pháp, lão cha các nàng tra ra tới chuyện này nghĩa là ông đã biết hết trơn rồi.

“Nhan nha đầu?” Nhạc lão gia nhìn Bảo Nhi, lúc này Bảo Nhi chỉ dám đem cái ót của mình giơ ra ọi người xem.

“Nhạc bá bá, dù sao đi thì bọn con cũng đi rồi, rắc rối cũng đã gây xong rồi, người phạt cũng phạt qua rồi

” Bảo Nhi còn chưa nói xong, Trần phu nhân thở dài: “Bảo Nhi à, sao mà con

sao lại đi đến cái chỗ như thế chứ, con lại là tiểu thư khuê các, chuyện này mà truyền ra thì biết làm sao bây giờ?”

“Ai bảo đại ca không dắt con đi, người ta hiểu kỳ, cho nên

~ ôi, cô cô, người đừng lo lắng, bọn con mặc nam trang đi, không ai nhận ra đâu!” Bảo Nhi an ủi Trần phu nhân.

“Không ai nhận ra, vậy thế tử quận vương là chuyện gì xảy ra?” Nhạc lão gia trừng mắt ba nha đầu.

Ba người cùng nhau cúi đầu.

“Nhạc Kiến Đường!” Nhạc lão gia nhìn về phía trưởng nữ.

Nhạc Kiến Đường len lén nhìn Nhạc Kiến Nhu với Bảo Nhi, cuối cùng kiên trì nói: “Vốn là bọn con rất ngoan ngoãn ngồi xem ca vũ biểu diễn, sau đó Quỳnh Thai kia vào nói lời cảm ơn với Bảo Nhi, sau lại có một tên họ Tào chạy tới nói

nói

“

“Nói cái gì?” Nhạc lão gia lạnh lùng chất vấn.

“Nói ~ nói bọn con tranh giành nữ nhân với y! Lại còn bảo gia đình giáo huấn bọn con, bọn con nhất thời tức giận, nên ~ có động tay động chân một chút, mà bọn y nhiều người, còn có đám tay chân ở thanh lâu nữa, nên tên thế tử kia giúp bọn con một chút xiu xiu mà thôi, ai ngờ

” Giọng nói của Nhạc Kiến Đường đã thấp đến mức không thể nghe thấy.

“Giúp đỡ một chút? Giúp cái gì?” Nhạc lão gia hỏi.

“Hắn điểm huyết tên họ Tào kia, bọn con liền bắt y làm lá chắn

” Nhạc Kiến Đường nhỏ giọng nói.

“Sau đó thì sao?” Nhạc lão gia có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sau đó bọn con bỏ chạy! Tên thế tử kia giống như quỷ đột nhiên xuất hiện, tùy tùng của hắn điểm huyết con với Nhu Nhu, không biết hắn nói gì đó

” Nhạc Kiến Đường nói tiếp.

Ánh mắt Nhạc lão gia bắn về phía Bảo Nhi, “Nhan nha đầu, con kể tiếp đi.”

“Vâng, cái này ~ nói ngắn gọn, đơn giản chính là ~ quả hồng da mặt dày lại vô sỉ kia mang Quỳnh Thai đi.” Bảo Nhi trả lời.

“Vậy vì sao hắn lại chạy tới cầu hôn?” Nhạc lão gia hỏi.

“Nào bị hồng đẩy ạ

” Bảo Nhi thấp giọng nói.

“Nhan Bảo Nhi

” Khẩu khí của Nhạc lão gia chứa đựng đầy uy hiếp.

“Nhạc bá bá, cái này con thực sự không biết! Ai biết hắn có phải bị đánh cho hư não hay không con không quen biết hắn, làm sao lại biết hắn nghĩ như thế nào

” Bảo Nhi biện giải.

“Không quen hắn? Vậy hắn thế nào lại biết con?” Nhạc lão gia hỏi.

“Không biết.” Bảo Nhi vừa nói vừa lắc đầu. Bản thân cũng cảm thấy rất mù mịt. “Con cũng thấy rất kỳ lạ ạ, cho tới bây giờ con chưa gặp hắn lần nào, làm sao hắn lại biết con đây?”

“Quên đi, bây giờ cũng không phải lúc truy cứu chuyện này.” Trương Bá Hành nói, “Chỉ có thể chờ tiểu tử Mục Phong trở về thương lượng kĩ càng lại một chút thôi.”

“Bá phụ nói không sai, hôm nay thực sự là cảm ơn người, bằng không thật đúng là phiền phức.” Trần phu nhân thành khẩn cảm tạ.

“Nhan Hoà à, vừa rồi con nói thị thiếp mà Mục Phong muốn kết hôn, là con gái nhà ai?” Trương Bá Hành hỏi.

“Bá phụ, là tiểu thư Cung gia ở Tế Nam.” Trần phu nhân đáp.

“Cung gia? À, thì ra là nữ nhi của Cung Thành.” Giọng điệu Trương Bá Hành có một chút khinh thường.

“Hài tử Mục Phong này không biết bị cái gì đầu độc, ai.” Trần phu nhân thở dài, không biết vì sao lại liếc nhìn Bảo Nhi.

Trong chốc lát bữa trưa đã chuẩn bị xong, mọi người ngồi ăn cơm, gương mặt vẫn còn vương nét ưu sầu.

Ăn cơm xong, Trần phu nhân mang theo Bảo Nhi trở về phòng, lại dặn nha hoàn thu dọn hành lý chuẩn bị quay về Hàng Châu.

Chú thích

(1) Nam Thư Phòng Hành Tẩu []:

“Nam thư phòng” thiết lập thời Khang Hi, là thư phòng ở phía Tây Nam Càn Thanh Cung, vừa là nơi để hoàng đế đọc sách phê tấu chương, cũng dùng để ám chỉ bộ máy “thư kí riêng” – tay sai trong cung đình củng cố thế lực thống trị của hoàng đế.

“Nam Thư Phòng Hành Tẩu” không hẳn là một chức quan, mà là chỉ những người giống thư kí riêng của hoàng đế, có lực ảnh hưởng nhất định đến quyết sách của hoàng đế, được lựa chọn kĩ càng từ quan viên hàn lâm, đa tài đa nghệ, nổi trội bậc nhất, tuy vậy không tham gia chính sự, những người tham gia chủ yếu là vì quang vinh. Thời Thanh sơ có không ít văn nhân học sĩ trứ danh tham gia “Nam thư phòng”.

21. Chương 21

Chương 21: Vụ làm ăn lỗ lã của Nhan Bảo Nhi

Tối tận lúc hoàng hôn Trần Mục Phong mới trở về, nghe nói Trương đại nhân tới, liền vội vàng đến thỉnh an Trương Bá Hành. Vào cửa đã thấy Nhạc lão gia, Nhạc gia huynh đệ, Cố Lương Chu đều ở đó, thoáng chốc cảm thấy có chút buồn bực. Nhạc Kiến Cảo đã sớm thuật lại cho hắn chuyện đã xảy ra, nhưng lại lược bớt chuyện Trần phu nhân làm chủ đem Bảo Nhi hứa gả cho hắn.

“Rốt cuộc tên thế tử Mông Cổ này làm sao lại quen biết Bảo Nhi?” Nhạc Kiến Cảo cất tiếng, nói ra nghi vấn của hết thảy mọi người.

Trần Mục Phong suy nghĩ một chút bèn đáp: “Nếu đoán không sai, Tề Mặc Trì lần đầu tiên gặp Bảo Nhi là ở Tây hồ.”

“Tây hồ? Mục Phong, Bảo Nhi đến Tây hồ, ta cùng Mục Vân, Mục Vũ đều ở đó, làm sao có khả năng ~” Nhạc Kiến Thần ngờ vực.

“Không, là buổi du hồ đêm Trung thu kia.” Trần Mục Phong kể vắn tắt chuyện tối hôm đó.

Nghe xong, Nhạc Kiến Thần lắc đầu: “Xem ra, tên thế tử này cũng không phải nhất thời hứng thú với muội ấy. Ta thấy, sự tình có vẻ khó khăn.”

“Bảo Nhi sẽ không muốn gả cho y.” Trần Mục Phong lạnh giọng phản đối, trong lòng nổi gợn lên một tia tức giận.

“Tiểu Bảo Nhi nói, cho dù khắp thiên hạ chỉ còn lại một người nam nhân là y cũng sẽ không gả. Nhưng Mục Phong à, thế tử Mông Cổ có quyền thế, y nói sẽ thỉnh hoàng thượng hạ chỉ ban hôn, Bảo Nhi có không đồng ý đi chẳng nữa cũng đâu thể kháng chỉ?” Nhạc Kiến Thần phân tích.

“Ban hôn?” Trần Mục Phong nhìn Trương Bá Hành.

“Ừ, y nói sẽ thỉnh hoàng thượng hạ chỉ đem Bảo Nhi gả cho y, tuy không thể làm đích phúc tấn, nhưng y sẽ để Bảo Nhi làm đệ nhất trắc phúc tấn.” Nhạc Kiến Thần đáp.

“Không được.” Trần Mục Phong lập tức phủ quyết.

“Đương nhiên không được, cho nên, Mục Phong, tiếp theo có lẽ sẽ phiền phúc người.” Nhạc Kiến Thần tiếp tục, “Chuyện này

Trần bá mẫu vì tình thế cấp bách nên nói Bảo Nhi đã hứa gả cho người. Thế tử không tin, chính Trương gia phải đứng ra nhận rằng lão nhân gia đã làm mai mối khiến thế tử tin được một nửa.”

Ánh mắt Trần Mục Phong quét một vòng trên gương mặt của mọi người, “Một nửa?”

“Không sai, y nói nếu không tận mắt nhìn thấy Bảo Nhi xuất giá, y sẽ không bỏ cuộc.” Nhạc Kiến Thần tiếp, “Bởi vậy, nếu người không chịu cưới Bảo Nhi, em ấy cũng chỉ có thể tới Mông Cổ làm trắc phúc tấn mà thôi.”

“Mục Phong, bây giờ đều tùy thuộc vào quyết định của đệ.” Nhạc Kiến Cảo lên tiếng.

“Ta không thể cưới Bảo Nhi.” Trần Mục Phong thẳng thắn.

“Mục Phong à, con có thể trở mặt nhìn Bảo Nhi gả cho người ta làm thiếp, để cho cha mẹ con thương tâm sao?” Nhạc lão gia thuyết phục.

“Mục Vân cùng Mục Vũ cũng có thể cưới Bảo Nhi.” Trần Mục Phong phản đối.

“Mục Phong ơi, trên thực tế là, để khiến cái tên thế tử kia tin tưởng, Bảo Nhi cầm đôi tượng đất kia ra, thế tử mới có thể tin, cho nên, nếu như người Bảo Nhi gả không phải là người, thế tử hẳn là sẽ không từ bỏ ý đồ.” Nhạc Kiến Thần cũng góp lời.

“Hồ đồ.” Chân mày Trần Mục Phong cau lại.

“Mục Phong, cháu không thích Bảo Nhi sao?” Trương Bá Hành hỏi.

Trần Mục Phong không lên tiếng.

“Xem ra, cũng chỉ có thể dùng kế hoạch của Bảo Nhi.” Nhạc lão gia thở dài.

“Kế hoạch gì của Bảo Nhi?” Trần Mục Phong hỏi lại.

“Thay mặt đổi đào.” Nhạc lão gia trả lời.

“Bảo Nhi nói không thể chia rẽ người và Trúc Uẩn, cho nên dùng kế thay mặt đổi đào, chỉ cần để thế tử thấy Bảo Nhi xuất giá liền thành công, về phần ai là người nhập động phòng

~” Nhạc Kiến Thần nhìn Trần Mục Phong lên tiếng.

“Không được.” Trần Mục Phong phản đối.

“Vì sao không được?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

“Sau này Bảo Nhi phải làm sao chứ?” Trần Mục Phong lườm Nhạc Kiến Thần.

“Sau này tính sau, phải vượt qua cửa ải trước mắt đã.” Nhạc Kiến Thần quả quyết.

“Danh tiết của một cô gái sao có thể như thế

” Gương mặt Trần Mục Phong bình tĩnh lại.

“Bảo Nhi còn không thèm để ý, người hà tất phải suy nghĩ nhiều như vậy? Có điều, cũng không phải không có biện pháp khác.” Nhạc Kiến Thần chần chừ, mọi người liền tập trung nhìn hắn.

“Đại ca, Lương Chu, hai người có nhớ tối hôm qua lão Tào nói gì không?” Nhạc Kiến Thần hỏi, hai người gật đầu.

“Nếu muốn bảo toàn danh tiết của Bảo Nhi, có thể để cho lão Tào cưới Bảo Nhi, dù sao hắn cũng đang nuôi mộng đó. Tào gia Giang Ninh cùng đương kim hoàng thượng có quan hệ mật thiết, thế tử hẳn là không dám động tới Tào gia. Chuyện sau đó liền không có vấn đề. Chỉ là không biết Bảo Nhi có nguyện ý hay không.” Nhạc Kiến Thần đưa ra chủ ý.

Những người khác cũng khẽ gật đầu.

“Tuy nói cũng là một biện pháp, thế nhưng — Kiến Thần, Bảo Nhi ngay cả thế tử cũng không chịu gả, lẽ nào lại chịu gả cho tiểu tử Tào gia không quen không biết?” Nhạc lão gia đắn đo.

“Chuyện này

hỏi Bảo Nhi sẽ biết.” Nhạc Kiến Cảo đề nghị.

“Không được.” Trần Mục Phong lại một lần nữa phản đối.

“Trần Mục Phong, lẽ nào người có biện pháp tốt hơn, vừa có thể bảo toàn danh tiết của Bảo Nhi, vừa có thể lừa gạt thế tử sao?” Nhạc Kiến Thần khẩu khí có phần nặng nề.

“Không có.” Trần Mục Phong đáp.

“Vậy không phải rồi rắc quá sao, người không chịu cưới Bảo Nhi, cũng không cho phép người khác cưới, người quyết tâm muốn cho Bảo Nhi gả tới Mông Cổ phải không?” Nhạc Kiến Thần nghiêm mặt, “Có điều, đây cũng không phải chuyện xấu, thế tử này coi bộ cực kì thích Bảo Nhi, tương lai lúc được tập phong, làm trắc phúc tấn của quận vương coi như cũng không tệ.”

Thoáng chốc mọi người lâm vào trầm mặc.

Chỉ nghe thấy một giọng nói nhỏ nhỏ: “Chuyện kia

xin lỗi, con phát biểu hai câu được chứ?”

Nhìn về phía cửa, Bảo Nhi tươi cười đứng ở đằng kia.

“Bảo Nhi, muội nghe thấy rồi? Nếu như gả vào Tào gia muội nguyện ý chứ?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

Bảo Nhi lắc đầu, “Không, ta không muốn. Nói vậy thì so với chuyện gả cho quả hồng kia có gì khác biệt đâu, Nhạc ca ca?”

“Vậy Bảo Nhi muội muốn nói gì?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

Bảo Nhi không nhúc nhích, nhìn về phía Trần Mục Phong: “Đại ca, ta biết huynh sợ tương lai ta không gả đi được là vì tốt cho ta. Nhưng mà đại ca, ta là đứa bé nhà huynh nhặt được, ta họ gì mọi người cũng không biết. Cho nên, tương lai sẽ có ngày người tên Nhan Bảo Nhi này biến mất, đến lúc đó ta là Trần Bảo Nhi, hay có lẽ tùy tiện là một tên gì đó Bảo Nhi cũng không chừng! Mọi người lại nhặt ta về một lần nữa là được rồi. Đại ca, huynh yên tâm, ta sẽ không chia rẽ huynh cùng gậy trúc, ta chỉ là không muốn rời khỏi Trần gia, không muốn rời khỏi nãi nãi, cô trượng, cô cô và các ca ca, cho nên, đại ca huynh giúp ta có được hay không? Ta van huynh đấy, có được hay không?”

Trần Mục Phong cũng nhìn nàng, nửa ngày không lên tiếng.

Bảo Nhi miệng méu máo, đi tới bên cạnh Trần Mục Phong, ngẩng đầu lên, nói: “Trần đại thiếu, ta nói cho huynh biết, nếu như huynh không giúp ta, ta sẽ khiến huynh không cưới được cây gậy trúc xinh đẹp kia. Trái lại, nếu như huynh giúp ta lần này, ta sẽ giúp huynh khiến cô cô cùng cô trượng đồng ý để gậy trúc làm chính thất, thế nào? Không lỗ vốn chứ?” Sau đó cúi người đối diện với Trần Mục Phong: “Trần đại thiếu, suy nghĩ kĩ càng lại đi, Nhan Bảo Nhi ta rất hiếm khi làm chuyện buôn bán lỗ vốn như vậy đó.”

Sau đó nàng đứng dậy cười tủm tỉm đi ra ngoài, ra đến cửa lại xoay người trở về, đi tới trước mặt Nhạc lão gia, xin lỗi ông: “Thiếu chút nữa đã quên chính sự. Nhạc bá bá, cô trượng của con gửi thư cho người, cô cô bảo con chuyển cho người.” Sau đó từ trong tay áo lấy thư ra giao cho Nhạc lão gia.

“Được!” Nhạc lão gia nhận lấy bức thư.

“Con đi đây, Nhạc bá bá.” Mới vừa đi hai bước, nhìn Nhạc Kiến Thần, nhú mày, đi tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng bỏ lại một câu. Kết quả bị Nhạc Kiến Thần vỗ đầu, “Tiểu nha đầu nhà muội, lúc này là lúc nào, còn hỏi những chuyện vô ích này.”

“Keo kiệt, không nói cho ta biết, ta đi hỏi tẩu tử.” Bảo Nhi trừng mắt Nhạc Kiến Thần rồi mới đi.

“Nha đầu kia thật đúng là thông minh.” Trương Bá Hành vuốt râu mép nói “Lão phu nếu như có một thằng cháu cỡ tuổi này thì tốt rồi.”

“Trương gia gia, người đừng khen em ấy, để nha đầu đó nghe được lại đắc ý tận trời.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói.

“Kiến Thần, vừa rồi Bảo Nhi hỏi đệ cái gì?” Nhạc Kiến Cảo cười hỏi.

Về mặt mọi người rõ ràng thả lỏng rất nhiều, bởi vì bọn họ biết, Trần Mục Phong không là vấn đề — bị Bảo Nhi giải quyết ráo trọi rồi còn đâu.

“Nha đầu chết tiệt kia, em ấy hỏi ngày hôm qua ai bị đụng đầu đau hơn.” Nhạc Kiến Thần bất đắc dĩ trả lời.

~~

Ngày cả Cố Lương Chu cũng nở nụ cười.

“Nha đầu kia, thật thú vị.” Trương Bá Hành vừa cười vừa nói.

Ăn xong cơm tối, Bảo Nhi ngồi ở mép bàn chống cằm nhìn Trần phu nhân chỉ huy nha hoàn thu dọn hành lý, đang dọn, Nhạc phu nhân cùng Cố phu nhân tới, Trần phu nhân cười mời hai bà ngồi xuống.

“Hoà muội muội, muội phải về thật sao? Ở chơi thêm mấy ngày đi? Ba chúng ta lâu lắm rồi mới được gặp mặt.” Nhạc phu nhân nói, trong giọng nói nồng đậm quyến luyến.

“Mục tỷ tỷ, lần này tỷ cũng không thể lưu muội ấy lại.” Cố phu nhân cười nói: “Hoà tỷ tỷ phải về cưới con dâu, lòng nhớ nhà như tên bắn nha! Đến lúc đó chúng ta tới Hàng Châu ở chơi thêm mấy ngày không phải càng tốt sao.”

“Ai chà, sao mà ta lại quên mất chuyện này nhỉ.” Nhạc phu nhân cũng cười, sau đó nhìn Bảo Nhi đang ôm cánh tay Trần phu nhân, cười với Cổ phu nhân: “Vài ngày trước lúc muội chưa tới, Hoà muội muội nói muốn đem Bảo Nhi ở cạnh mình thêm hai năm, bây giờ thì tốt rồi, vĩnh viễn bên người, thoả lòng mong ước.”

Trần phu nhân sủng ái nhìn Bảo Nhi, cũng cười: “Đến lúc đó hai người nhất định phải tới uống rượu mừng. Đợi thêm một năm rưỡi nữa, sau đó nha, chuyện của Đường nha đầu với Lương Chu cũng có thể bàn tới rồi.”

“Phải nói ngược lại đây, mấy năm nay Mục tỷ tỷ không hề hé răng, muội cũng không dám đề cập đến.” Cổ phu nhân cười trừ.

“Ta không nói lời nào? Ta là sợ tiểu tử Lương Chu kia không chịu cưới Đường nhi, aiz, hai cô nha đầu nhà ta

” Nhạc phu nhân lắc đầu.

“Nương, người đang nói gì bọn con thế?” Ngoài cửa truyền đến tiếng chất vấn đầy bất mãn.

“Xem đi, cái dạng này còn không cho người ta nói nữa kìa.” Nhạc phu nhân cười nói với Trần phu nhân và Cổ phu nhân.

“Nương, người xem Trần bá mẫu cho tới bây giờ cũng không chê Bảo Nhi tiếng nào! Người là mẹ ruột bọn con mà suốt ngày nói xấu chúng con thôi.” Nhạc Kiến Đường giận dỗi, vừa nói vừa đi đến thỉnh an ba vị trưởng bối, sau đó lần lượt tới chỗ Bảo Nhi ngồi.

“Đường Đường, đó là bởi vì ta quá đáng yêu, cho nên cô cô mới không chê trách ta được.” Bảo Nhi rất kiêu ngạo mà đáp lại.

“Quên đi, tưởng bọn ta không biết sao, muội chỉ biết nói ngọt cộng thêm giả bộ đáng thương mà thôi.” Nhạc Kiến Nhu cười vạch trần nàng.

“Cô cô, Bảo Nhi là như vậy sao?” Bảo Nhi chớp chớp mắt nhìn Trần phu nhân.

“Đương nhiên rồi!” Trần phu nhân cười.

“Cô cô không thương Bảo Nhi. Đau lòng quá đi” Bảo Nhi nói, sau đó lôi kéo Nhạc gia tỷ muội đứng lên, “Chúng ta đây rồi nhà trốn đi chơi một lần nữa mới được.”

“Bảo Nhi, không được càn quấy.” Trần phu nhân cười mắng.

“Con biết rồi, cô cô, bọn con đi tìm tẩu tử mới tâm sự đây, Nhạc ca ca bọn họ lại uống rượu, tẩu tử nhất định rất buồn chán.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, kéo hai cô nàng kia đi.

22. Chương 22

Chương 22: Anh hùng cứu mỹ nhân

Kết quả là tân nương tử lại chạy đi tìm chị dâu cả nói chuyện phiếm, ba cô nha đầu bèn chạy tới Lan viện.

“Nè, Bảo Nhi, muội mới có mười mấy tuổi đầu mà sắp thành thân rồi sao?” Nhạc Kiến Đường hỏi.

“Cũng không phải làm thiệt, tỷ kích động cái gì chứ?” Bảo Nhi nhàn nhã đáp lại.

“Nhưng ta thấy Trần bá mẫu coi bộ rất muốn đem chuyện này biến thành sự thực í.” Nhạc Kiến Nhu chen vào.

“Nói bậy.” Bảo Nhi lườm nàng một phát.

“Được rồi, Bảo Nhi, đem đôi tượng đất kia ra cho bọn ta xem với, ha ha, hôm bữa nhìn không rõ lắm.” Nhạc Kiến Đường cười thúc Bảo Nhi một cú.

“Nằm mơ, không cho xem đâu.” Bảo Nhi không thèm nhúc nhích.

“Không cho xem? Sao chứ? Có phải tiểu nha đầu nhà ngươi thực sự thích Trần đại ca không? Mặc gì mà nâng niu tượng đất dữ vậy.” Nhạc Kiến Đường nhìn thẳng Bảo Nhi.

Bảo Nhi cũng nhìn nàng, sau đó nở nụ cười: “Đường Đường, ta thấy tỷ nên tự lo thân mình thì tốt hơn đó, vừa rồi Nhạc bá mẫu và Cố bá mẫu có nói tính cho ‘bọn nhỏ’ thành thân đó nghe.”

Gò má Nhạc Kiến Đường thoát cái đỏ ửng, cúi đầu không biết làm bằm câu gì.

“Sao mặt đỏ vậy ta?” Bảo Nhi ngạc nhiên kề sát mặt Nhạc Kiến Đường, cười hì hì hỏi.

“Tránh ra, hai đứa bay.” Nhạc Kiến Đường không ngẩng đầu, thề sống thề chết không ngẩng đầu.

Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Đường, “Ta biết rồi, Đường Đường là do tinh thần phấn chấn, cho nên mới đỏ mặt.”

Nhạc Kiến Đường rất phối hợp gật đầu, “Không sai không sai, tỷ tỷ hễ cứ kích động là dễ đỏ mặt lắm.”

“Nói vậy, ai đỏ mặt?” Nhạc Kiến Đường ngẩng đầu trừng các nàng.

“Ai cha, sao lại thất bại rồi?” Bảo Nhi cười cợt nâng cằm Nhạc Kiến Đường lên.

“Sao ta?” Nhạc Kiến Đường cũng tỉ mỉ xem xét.

“Chẳng lẽ là trời lạnh nên thoa sáp?” Bảo Nhi cố ý nói với vẻ buồn bực.

chất

Nhạc Kiến Đường đập tay Bảo Nhi, “Nhan Bảo Nhi, muội muốn sao đây?” Chậm rãi đứng lên.

“Chẳng sao cả

” Bảo Nhi vừa nói vừa thụt lùi lại, kéo Nhạc Kiến Đường chạy.

Đám người truy đuổi náo nhiệt, từ trong phòng đuổi tới trong viện, từ trong viện đuổi ra ngoài sân, một đường cười đùa âm ỉ thẳng tới sân nơi Trần phu nhân ở.

Mới vừa vào sân, Nhạc Kiến Đường bắt được Bảo Nhi, vươn tay thọc lét nàng.

“Xem muội còn dám nói vậy.” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói.

“Ôi, Đường Đường, ta không nói vậy không nói vậy nữa, đừng thọc lét ta mà.” Bảo Nhi cầu xin tha thứ.

“Nói câu nào nghe lọt tai cái coi.” Nhạc Kiến Đường uy hiếp.

“Đường Đường đại nhân đại lượng, quốc sắc thiên hương, hoạt bát khả ái, thông minh lanh lợi, tú ngoại tuệ trung, kim ngọc kỳ ngoại (*)

” Bảo Nhi nói liền một hơi.

(*tú ngoại tuệ trung []: bên ngoài thanh tú, bên trong thông minh trí tuệ.

Kim ngọc kỳ ngoại []: bên ngoài tô vàng nạm ngọc. Câu thành ngữ đầy đủ là “kim ngọc kỳ ngoại, bài như kỳ trung”: bên ngoài tốt đẹp hào nhoáng nhưng bên trong mục ruỗng thối nát cả rồi.)

“Hừ hừ, tiểu nha đầu, lần này buông tha muội.” Nhạc Kiến Đường buông tay ra.

“Cảm tạ Cố tam tẩu thủ hạ lưu tình.” Bảo Nhi cười to, nói xong liền vọt vào trong phòng.

“Nhan Bảo Nhi, muội đứng lại đó cho ta.” Nhạc Kiến Đường lại hô to đuổi theo.

“Có bản lĩnh tới bắt ta đi!” Bảo Nhi quay đầu lại nhẵn mặt, “Cố bá mẫu người cứu mạng với, con dâu của người la lối om sòm đây này.” Vừa chạy vào cửa, thoáng chốc gây ngăn cả người. Nhạc gia tỷ muội chạy đằng sau liền đụng ầm vào người nàng.

“Sao tự nhiên dừng lại? Nhan Bảo Nhi, lần này sẽ không dễ dàng buông tha muội đâu

” Nhạc Kiến Đường chỉ lo uy hiếp Bảo Nhi.

“Cổ tam ca, bà vợ chua ngoa nhà huynh lại phát bệnh rồi.” Bảo Nhi vừa khê khàng, vừa tiếc hận mà lên tiếng, sau đó thừa dịp Nhạc Kiến Đường chưa kịp phản ứng đã chạy vèo tới cạnh Trần phu nhân, gắt gao ôm lấy cánh tay bà.

“Lại quây phá nữa hả, Bảo Nhi?” Trần phu nhân cười quở trách.

“Tỷ ấy nói con trước, có qua thì phải có lại, lẽ nào để tỷ ấy khi dễ sao cô cô.” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Tỷ tỷ, tỷ lại phần chần tinh thần nữa à?” Giọng nói rất nghiêm trang của Nhạc Kiến Nhu vang lên.

“Nhạc Kiến Nhu!” Nhạc Kiến Đường giẫm chân hét lên xông tới.

“Ha ha ha ha a

” Bảo Nhi khoái trá nở nụ cười.

“Nhu Nhu, cái gì mà tinh thần phần chần?” Cổ phu nhân có chút buồn bực hỏi.

“Cổ bá mẫu, Đường Đường nghe nói sắp thành thân với Cổ tam ca nên vui vẻ tới mức tinh thần phần chần.” Bảo Nhi cười giải thích. Cổ phu nhân nghe xong khê cười ra tiếng. Sắc mặt Cổ Lương Chu lập tức trở nên không được tự nhiên.

Nhạc Kiến Nhu chạy đến bên cạnh Nhạc phu nhân ngồi xuống, “Nương, nhà Trần bá mẫu sắp phải về sao?”

“Ừ, đúng vậy, Trần đại ca sắp thành thân rồi!” Nhạc phu nhân cười.

“A! Vậy sau này con phải gọi Bảo Nhi là đại tẩu ư?” Nhạc Kiến Nhu cười hỏi, lại nhìn Bảo Nhi: “Nhưng mà Bảo Nhi nhỏ như vậy, con gọi muội ấy là đại tẩu hình như hơi bị thiệt thòi.”

Bảo Nhi tròn mắt, “Bị người già như tỷ gọi đại tẩu, là ta mới lỗ ấy chứ? Có điều vấn đề này sẽ không xảy ra đâu, Trần đại thiếu muốn cưới cây gậy trúc già kia kia, tỷ sẽ không phải chịu thiệt đâu.”

Có tiếng cười khê. Nhạc Kiến Thần.

“Tỷ thì không thiệt nhưng cây trúc lại lỗ nặng nha.” Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Thần nói tiếp.

“Sao vậy?” Nhạc Kiến Nhu hỏi.

“Bởi vì bị một nam nhân già khằng gọi mình là tẩu tử, đương nhiên quá lỗ rồi.” Bảo Nhi nhìn Nhạc Kiến Thần.

Nhạc Kiến Thần cười nhìn Bảo Nhi, lại nhìn Trần Mục Phong, nói: “Mục Phong, mồm miệng tiểu tẩu tử lanh lợi như vậy, ngày sau của huynh cũng không khá giả đâu!”

“Nhạc ca ca, cả huynh còn tự thừa nhận mình già, ta cũng không thể nói gì hơn.” Bảo Nhi chép miệng.

“Để gọi Bảo Nhi một tiếng tiểu tẩu tử, Nhạc ca ca ta chấp nhận.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói.

“Nhạc ca ca thật đúng là nhàm chán!” Bảo Nhi bĩu môi.

“Bảo Nhi, sao muội không đỏ mặt?” Nhạc Kiến Nhu nhìn chằm chằm vào gương mặt Bảo Nhi, mọi người liền nhìn theo, sau rồi mới phản ứng lại.

Ánh mắt Bảo Nhi quét một vòng, chậm rãi đáp: “Cũng không phải là sự thực, có cái gì phải đỏ mặt?”

“Bảo Nhi, vậy tượng đất Huệ Sơn cũng không phải là thật ư?” Nhạc Kiến Nhu hỏi về gian xảo.

“Đương nhiên là thật, để cho tỷ hết hy vọng với Trần đại thiếu mà!” Bảo Nhi cười tủm tỉm nói. Mặt Nhạc Kiến Nhu đỏ lên, “Nhan Bảo Nhi, không thêm nghe muội nói nữa.” Xoay người chạy.

“Lại một người tinh thần phần chần nữa rồi. Ha ha

” Bảo Nhi ôm cánh tay Trần phu nhân cười khê, thấy mọi người nhìn chằm chằm vào mình, liền nói: “Mọi người đừng nhìn nữa, nhìn đến sáng sớm mai con cũng sẽ không đỏ mặt đâu.”

Duyên dáng ngáp một cái, Bảo Nhi thì thào: “Nhạc bá mầu, Cố bá mầu, các ca ca, con muốn đi ngủ một giấc, mọi người tiếp tục trò chuyện nhé!”

Trần phu nhân kêu nha hoàn hầu hạ Bảo Nhi rửa mặt chải đầu, bởi thời gian còn sớm, mọi người tiếp tục nói chuyện phiếm.

Qua được chừng một chung trà nhỏ, trong phòng bỗng nhiên truyền đến hai tiếng thét chói tai một trước một sau.

Trần phu nhân vừa kêu một tiếng “Bảo Nhi

” đã thấy một cái bóng lướt qua phi vào phía trong phòng, Nhạc Kiến Thần cùng Cố Lương Chu cũng theo sát sau đó, mấy phu nhân cũng chạy nhanh vào.

Trong phòng ngủ, chỉ thấy Bảo Nhi đang đu trên cây cột giường, lớp áo trong trắng trắng bay bay... lại thêm mái tóc dài xõa tung, thoát nhìn chẳng khác nào nữ quý. Trên ghế là một nha hoàn đang đứng run rẩy, chậu nước ném xuống đất, nước văng đầy sàn. Tay nàng chỉ vào một bên chân giường, há miệng nhưng không nói nên lời.

Mấy phu nhân chỉ cảm thấy một luồng gió lướt qua, chạy tới chân giường nhìn lại đã thấy cái con gì đó đứt lìa thành nhiều đoạn

“Bảo Nhi!” Trần Mục Phong nhẹ giọng kêu.

“Rắn

rắn

ở đó

~” Bảo Nhi không dám hé mắt.

“Rắn chết rồi.” Trần Mục Phong dỗ.

Bảo Nhi lúc này mới bay xuống đất, chân trần phóng trên sàn nhà chạy ào vào trong lòng Trần Mục Phong, “Đại ca, chúng ta về nhà đi, rắn nhiều quá!”

“Không có việc gì.” Trần Mục Phong vỗ vỗ lưng nàng, “Đi ngủ đi.”

“Không dám ngủ đâu! Cô cô, cô cô, con muốn ngủ với cô cô.” Bảo Nhi từ trong lòng Trần Mục Phong ngẩng đầu tìm kiếm Trần phu nhân, thấy Trần phu nhân liền tiến lên, nước mắt giống như chuỗi châu đứt đoạn thi nhau chảy xuống, khiến Trần phu nhân đau lòng hết sức.

“Bảo Nhi ngoan, không có việc gì, quay về giường đi, lạnh chân đó.” Trần phu nhân vừa lau nước mắt cho nàng vừa dỗ dành.

“Không cần, con không muốn ngủ trên đó đâu! Cô cô, rắn khi dễ con.” Bảo Nhi lên án.

“Bởi vậy đại ca mới báo thù cho con, không sợ nào, không có việc gì, cô cô ở với con.” Trần phu nhân khuyên can mãi mới dụ được Bảo Nhi leo lên giường. Bảo Nhi không chịu nằm, Trần phu nhân không thể làm gì khác hơn là ôm nàng vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ về. Bảo Nhi nhắm mắt lại, tay nắm chặt lấy quần áo Trần phu nhân.

“Mau dọn sạch đi, Bảo Nhi thấy sẽ sợ.” Trần phu nhân nhỏ giọng nói với nha hoàn, nha hoàn nơm nớp lo sợ, luống cuống mãi cũng không dám tới gần mấy đoạn xác rắn đó. Đích thân Nhạc Kiến Thần phải tới giúp mang đi chôn trong viện.

Sau đó mọi người yên lặng rời khỏi phòng ngủ.

“Chuyện này đã là lần thứ hai rồi, cũng sắp sửa tới tháng mười một, sao lại có nhiều rắn như vậy?” Nhạc Kiến Thần buồn bực.

“Phải nghĩ cách gì đó thôi, cứ như thế cũng không được! À, đúng rồi, Vọng Giang Nam (1), cái lothảo được đó có không nhỉ? Làm túi hương cho Bảo Nhi mang bên người.” Nhạc phu nhân nói xong liền bảo nha hoàn tới dẫn đồ nàng ta chuẩn bị, sau đó cùng Cố phu nhân vào phòng nhìn Bảo Nhi, chỉ chốc lát sau đi ra.

“Ta còn tưởng rằng tiểu nha đầu cái gì cũng không sợ chứ!” Nhạc phu nhân cảm thán.

“Con thấy muội ấy chỉ sợ xà thôi, sâu còn dám bốc lên chơi nữa mà.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói.

“Cũng không còn sớm, chúng ta về thôi!” Nhạc phu nhân lên tiếng.

Nhạc Kiến Thần cùng Cố Lương Chu đi theo sau bà.

“Đáng thương cho con rắn lục bé nhỏ, nháy mắt đã bị chém thành đồng thịt vụn.” Nhạc Kiến Thần nhỏ giọng nói với Cố Lương Chu.

“Võ công tiến bộ rõ rệt.” Cố Lương Chu nhận xét.

“Ừ, thực đúng là lãng phí.” Nhạc Kiến Thần cười cười.

Tiến Nhạc phu nhân ra ngoài viện, Trần Mục Phong xoay người trở về, ngồi trong sảnh chính, nhìn bàn tay phải của mình.

“Đi cả rồi ư?” Gần tới nửa đêm, Trần phu nhân mới từ phòng ngủ đi ra.

“Vâng.” Trần Mục Phong đáp.

“Bữa nào đi miếu thắp một nén nhang, vái Phật, Bảo Nhi kì này sợ quá rồi.” Trần phu nhân cau mày.

“Vâng.” Trần Mục Phong đứng dậy: “Nương, người cũng nghỉ sớm đi. Khuya rồi.”

“Làm sao mà ngủ được, nha đầu này ngủ cứ giật mình mãi, nước mắt cũng rơi không ngừng.” Trần phu nhân phát tay: “Con đi nghỉ ngơi trước đi, đã muộn thế này.”

Trần Mục Phong gật đầu quay về phòng mình.

Chú thích

(1) Vọng Giang Nam: Còn gọi là cốt khí muông, dương giác đậu, giang nam đầu, thảo quyết minh, sơn lục đậu, dã biến đậu, muông hộc, muông lá khế. Tên khoa học *Cassia occidentalis* L. Thuộc họ vang *Caesalpniaceae*.

Có nhiều tác dụng: thanh can, ích thận, khử phong, sáng mắt, nhuận tràng, thông tiện.

(theo yduoctinhhoa.com/kien-thuc-y-hoc/chi-tiet/3472-da-bien-dau.htm)

Bên baike baidu thì cho biết thêm nó có tác dụng chữa trị những vết thương do rắn cắn, ngoài ra trồng ở trước nhà, phòng ốc, đình viện thì xua được rắn rết côn trùng.

23. Chương 23

Chương 23: Đường về

Sáng sớm ngày hôm sau, chị em Nhạc gia đến gặp Bảo Nhi, nhìn thấy đôi mắt nàng hồng hồng, cộng thêm khuôn mặt trắng nõn nom y hệt con thỏ. Ăn xong điểm tâm, cô vợ mới của Nhạc Kiến Thần mang tới ít túi hương tự tay làm. Bảo Nhi thực sự không khách khí, đeo hết lên trên người.

Sau đó theo Trần phu nhân tới chỗ Trương Bá Hành, Nhạc lão gia, Nhạc phu nhân, Cố phu nhân chào từ biệt.

Nhạc gia tử muội luyện tiếu Bảo Nhi, cả bọn mất nước mắt lưng tròng.

“Ôi, hai tỷ đừng như vậy mà!” Sau đó len lén nói thầm vào tai Nhạc Kiến Đường: “Đường Đường, tỷ đang giả bộ ‘lê hoa đái vũ’ (*) đấy à? Quá muộn, Cố tam thiếu đã thấy bộ mặt thật của tỷ rồi.”

(*Lê hoa đái vũ: miêu tả vẻ đẹp khi khóc của Dương quý phi trong “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị: “Lê hoa nhất chi xuân đái vũ” [Cành hoa lê lấm tấm hạt mưa xuân])

Nhạc Kiến Đường nhắc tay nện nạng một phát, “Nói bậy bạ gì đó, lãng phí nước mắt của ta.”

“Ha ha, tỷ xem đi, ta đã nói mà, hình tượng bà cô đánh đá này coi bộ phù hợp với tỷ hơn.” Bảo Nhi vừa cười vừa chọc.

“Nhan Bảo Nhi, nha đầu chết tiệt kia!” Nhạc Kiến Đường trừng nạng, bĩu môi: “Yên tâm đi, ngày muộn thành thân ta nhất định sẽ tới dự.”

“Được thôi, nhớ phải mang lễ vật đó nha!” Bảo Nhi gật đầu, nghiêm trang căn dặn.

“Ta không quen biết muội.” Nhạc Kiến Đường cũng cười.

“Không quen biết cũng chả sao, có lễ vật là được.”

Trần phu nhân đứng mé bên gọi nạng, nạng liền đi qua.

“Nha đầu, muốn hạ lễ gì đây?” Trương Bá Hành vuốt râu mép hỏi.

“Trương gia gia, người như vậy thực là không có thành ý nha. Người muốn tiết kiệm tiền cứ nói thẳng được rồi, bọn cháu luôn luôn tôn trọng người già, sẽ không để ý đâu ạ.” Bảo Nhi lập tức đáp.

“Ha ha ha ha

nha đầu này, ngay cả gia gia cháu cũng dám trêu ư?” Trương Bá Hành vừa cười vừa mắng.

“Cháu nào dám ạ! Trương gia gia, người là thanh quan, mà quan viên liêm khiết thì làm gì có nhiều tiền ạ, có điều, Trương Thanh Thiên đại nhân nếu quang lâm, nhà cháu cũng xem như đã được ‘về vang cho kẻ hèn này’, thể diện cũng có thể thơm lây, đây không phải là đại lễ tốt nhất rồi sao? Như thế tính ra, là người lỗ đấy ạ.”

“Nha đầu này, đúng là khéo ăn nói.” Trương Bá Hành khen ngợi.

“Vâng, một tuổi cháu đã biết nói, hai tuổi biết đọc thuộc lòng thơ từ rồi ạ.” Bảo Nhi bắt đầu nói nhăng nói cuội.

Kết quả là ngay cả lão nhân như Trương Bá Hành cũng không nhận được thôi thúc muốn gõ đầu Bảo Nhi. Bảo Nhi liền om sòm mà rằng Trương Thanh Thiên khi dễ dân chúng.

Hành trình trở về được định bằng tuyến đường đi Lật Thủy, Nghi Hưng, Hồ Châu để mau chóng quay về Hàng Châu.

Bảo Nhi bởi cả đêm không ngủ ngon nên vừa lên xe ngựa đã ngủ gà ngủ gật, thêm bởi trời lạnh, không khí buốt giá, Bảo Nhi ngay cả hứng thú lộ đầu ra nhìn ngắm chung quanh cũng không có. Tỉnh ngủ thì trò chuyện với Trần phu nhân, hoặc không thì lôi mấy món đồ chơi nho nhỏ mua trên đường ra chơi. Trần phu nhân nhìn nạng cười, thỉnh thoảng cũng bình luận một chút mấy món đồ đó.

Trên cơ bản, Trần Mục Phong đã tính toán trước khi trời tối sẽ vào thành tìm khách sạn nghỉ qua đêm, thế nhưng không lường trước được khoảng cách giữa hai thành trấn quá xa, không còn biện pháp nào đành phải ở trạm dịch. Bất tiện là trạm dịch không được tốt lắm, cả đêm không được một phút an tĩnh cho nổi, Bảo Nhi ngủ không yên giấc được. Tuy nạng ngủ rất sâu nhưng lại khó đi vào giấc ngủ, mỗi lần đến lúc nạng mơ màng sắp chìm vào giấc mộng lại bị tiếng huyền não đánh thức, ước mơ được ngủ ngon đành lấy thất bại làm kết cuộc.

Hôm nay đã sắp đến Nghi Hưng, nhìn sắc trời, phỏng chừng chạy tới Nghi Hưng thì cửa thành cũng đóng mất. Trần phu nhân liền bảo ở tạm trạm dịch được rồi, cứ gắng chạy gấp rút thế này xe ngựa xóc nảy cũng mệt mỏi.

Ngày đó nhiệt độ không khí không biết vì sao lại tăng lên khá nhiều, trời rất ẩm áp, Bảo Nhi lại không muốn ở trạm dịch, cho nên liền đề nghị hay là đến thôn nhỏ ở tạm, không thì cứ dứt khoát ngủ dọc đường cũng xong.

Trần phu nhân tuy rằng không muốn, thế nhưng bà luôn luôn không đành lòng khiến Bảo Nhi thất vọng, bởi vậy liền gật đầu. Trần Mục Phong so sánh hai tình huống một chút, cũng đồng ý. Kết quả, rất ngạc nhiên là, trước khi trời tối hoàn toàn không tìm được một ngôi làng nào cả. Không thể làm gì khác hơn là

chọn cách dựng trại ngủ ven đường, người cao hứng nhất chính là Bảo Nhi, bọn gia đình đi theo Trần gia huynh đệ ra ngoài buôn bán đều đã từng trải qua việc ăn ngủ dọc đường, bởi thế cũng chẳng lấy gì làm mới mẻ. Đám nha hoàn lại không giống vậy, rất nhiều cô đều là lần đầu xa nhà đến thế, căn bản là không cô nào có kinh nghiệm ngủ bụi, cho nên mức độ hưng phấn của bọn họ so với Bảo Nhi còn cao hơn một bậc.

Đến bên bờ một cái hồ vô danh dựng tạm lều trại, bọn gia đình phụ trách nhóm lửa, nha hoàn phụ trách chuẩn bị thức ăn, Bảo Nhi bởi sợ rắn cho nên không dám đi dạo quanh hồ, liền đi theo mấy cô nha hoàn giúp vui. May thay trên xe đều có chuẩn bị thức ăn, thế là cơm tối tuy không ngon lành cảnh đào, nhưng ăn vào cũng khá là đặc sắc.

Dùng bữa xong, bọn gia đình để lại hai nhóm lửa, đem ngựa buộc vào gốc cây, để mấy cô nha hoàn vào trong xe đi ngủ, bọn họ thay phiên gác đêm. Bảo Nhi ngủ không được, lôi kéo Trần phu nhân đến cạnh đồng lửa sưởi ấm.

Bỗng nhiên Bảo Nhi hai tay chấp lại, trong miệng lầm bầm khe khẽ.

“Bảo Nhi, con làm gì vậy?” Trần phu nhân hỏi thăm.

“Cầu nguyện ạ! Vừa rồi có Lưu Tinh (*) bay qua.” Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn bầu trời, ngóng chờ ngôi Lưu Tinh tiếp theo.

(*Sao băng)

“Lưu Tinh? Con nói là Tặc tinh ư (1)?” Trần phu nhân hỏi. Từ Lưu Tinh này lần đầu bà mới nghe qua.

“Vâng, đúng vậy. Trước khi Lưu Tinh biến mất mà kịp hứa nguyện thì sẽ thành hiện thực, cô cô, người nhìn kĩ nha, chốc nữa có Lưu Tinh người nhớ cầu nguyện.” Bảo Nhi dặn dò, Trần phu nhân gật đầu đồng ý.

Kết quả hơn nửa ngày cũng không thấy Lưu Tinh, Bảo Nhi ngẩng đầu tới lúc mỗi nhử cổ, mới cúi đầu ngắm đồng lửa.

“Cô cô, hỏi người một vấn đề, cái gì buổi tối mới mọc đuôi?” Bảo Nhi hỏi.

“Buổi tối lại mọc đuôi? Không biết.” Trần phu nhân trả lời.

“Lưu Tinh đó! Cái đuôi kéo xẹt qua!” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Cô cô, con vật nào ngày ngày đều thức khuya.” Bảo Nhi hỏi tiếp.

“Con cú mèo.” Trần phu nhân suy nghĩ một chút liền đáp. Bảo Nhi lắc đầu.

“Con chuột.” Trần phu nhân lại đoán.

Bảo Nhi vẫn lắc đầu.

“Vậy là con gì đây?” Trần phu nhân hỏi.

“Gấu mèo.”

“Vì sao vậy, Bảo Nhi tiểu thư?” Nha hoàn Hồng Nhi hỏi. Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn lên, đã thấy mấy cô nha hoàn đều từ trong xe xuống sưởi ấm.

“Chị không thấy nó thức đêm tới mức vành mắt đen thui hay sao?” Bảo Nhi vừa cười vừa nói, len lén nhìn một đôi mắt khác thấp thoáng bên ánh lửa của Trần Mục Phong. Trần phu nhân nở nụ cười, vỗ Bảo Nhi một cái: “Chỉ có con là giỏi mưu ma chước quỷ thôi.”

“Bảo Nhi tiểu thư, còn câu nào nữa?” Đám nha hoàn bắt đầu thích thú.

“Mọi người muốn đoán ư?” Bảo Nhi hỏi, đám nha hoàn đồng loạt gật đầu, trên mặt mang theo hưng phấn bùng bùng.

“Được! Câu kế tiếp, vì sao hai con cọp đánh nhau nếu không đấu một trận người chết ta sống quyết không bỏ qua?”

“Một núi khó chứa hai hổ nha!” Một cô nha hoàn lạnh lùng lạnh miệng đáp.

“Không phải vì ngọn núi đâu.” Bảo Nhi cười.

“Đó là vì sao?” Có người hỏi.

“Bởi vì không ai dám đi khuyên can á!” Bảo Nhi cười giòn. Đám nha hoàn cũng sốt một chút, sau đó khẽ cười ra tiếng.

“Tại sao chim nhạn mùa đông phải bay đến phía nam?” Bảo Nhi nhớ tới chuyện ban ngày trông thấy đàn nhạn liệng qua.

“Qua mùa đông, phương bắc trở lạnh.” Một cô nha hoàn đáp.

Bảo Nhi lắc đầu: “Bởi vì nếu đi bộ thì quá chậm.”

“Bảo Nhi tiểu thư, đáp án của người đầu kì quá hết sức nha!” Rốt cuộc có nha hoàn vạch ra điểm đáng ngờ này.

“Ha ha

cho nên, tôi hỏi lần nữa, các chị chỉ cần nghĩ khác đi một chút là được rồi. Kế tiếp nha, thủy xà, mãng xà, thanh trúc xà (*)con nào dài nhất?”

(*theo thứ tự là rắn nước, con trăn, và rắn lục; vì Bảo Nhi đang đổ mọ nên mình để nguyên tên Hán Việt)

“Mãng xà.” Lại một cô nhanh mồm trả lời.

“Là thanh trúc xà, chị xem xem, thanh, trúc, xà, có ba chữ lận nha!” Bảo Nhi đếm trên đầu ngón tay, mấy cô nha hoàn về mặt phiền muộn.

Bảo Nhi lại hỏi rất nhiều câu, mà câu trả lời của đám nha hoàn càng ngày càng ít, Bảo Nhi liền cười: “Đáp không được sẽ bị phạt, ngoại trừ Hồng nhi, Lam nhi, Tiểu Đào, các chị đều phải bị phạt.”

“Bảo Nhi tiểu thư, người muốn phạt cái gì?” Tiểu Dung có chút sợ sệt hỏi thử, chỉ sợ Bảo Nhi sai cô đi bắt sâu về chơi.

“Bảo Nhi tiểu thư, phạt Tiểu Dung xướng một tiểu khúc đi, cô ấy biết hát đấy.” Hồng nhi vừa cười vừa nói, Tiểu Dung lập tức phản bác: “Không được, nhiều người như vậy, tôi không hát đâu.”

“Vậy các chị cùng nhau khiêu vũ cho tôi xem đi!” Bảo Nhi cười cười.

“Bảo Nhi tiểu thư

~ bọn tôi không biết khiêu vũ.” Đám nha hoàn bộ dạng rất bối rối

“Ai chà, cứ thoải mái vây quanh đồng lửa nhảy nhót là được.” Bảo Nhi nhìn mọi người, sau đó đứng lên lôi kéo Tiểu Dung, bảo các cô nắm tay nhau, vừa nhảy vừa chạy quanh đồng lửa, còn kêu gọi bọn Hồng Nhi cùng chơi: “Lại đây đi, ngồi một hồi sẽ lạnh đấy.” Ba người thấy các cô chơi vui vẻ cũng liền gia nhập.

“Các cô có muốn nghe Bảo Nhi tiểu thư hát không? Bảo Nhi tiểu thư hát đặc biệt êm tai đó nha.” Hồng Nhi đầu tiên lên tiếng, bữa rằm tháng tám chính cô được theo đi Tây hồ đó mà.

“Muốn!” Cả bọn nha hoàn đều nhìn Bảo Nhi.

“Được rồi! Mọi người đã trông mong mỗi mòn như thế, tôi cũng không muốn các chị thất vọng.” Bảo Nhi vừa cười vừa đáp. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói: “Các chị phải múa với tôi đấy.”

“Là ai đã mang chàng đến bên em, là vầng trăng sáng, vầng trăng sáng tròn vành vạnh, là dòng suối chảy róc rách, là dòng suối chảy róc rách, là dòng suối dòng suối chảy róc rách từ đỉnh núi xuân, em tựa như cánh hoa cánh hoa còn vương giọt sương, ngọt ngào mà không muốn không muốn xa rời xa rời chàng, . . . Oh oh sallywa sallywa

~~ là ai đưa chàng đến bên em, là ngôi sao ngôi sao long lanh rực rỡ, là bầu trời trong xanh tươi đẹp, là bầu trời trong xanh tươi đẹp, là bầu trời bầu trời trong xanh tươi đẹp, em nguyện dùng ước nguyện tràn đầy tinh khiết, yêu chàng yêu chàng đậm sâu

~ ” (2)

Vừa hát vừa nhảy điệu vũ mà đám nha hoàn chưa bao giờ thấy qua, các cô từ từ ngừng lại, chuyên tâm nhìn Bảo Nhi vừa nhảy vừa hát bên cạnh đồng lửa, trông mắt tròn to như trứng gà, bọn gia đình cách đó không xa cũng đều nhìn qua. Bảo Nhi đang hát thấy mọi người đều dừng lại, liền lôi kéo cả bọn cùng nhau nhảy, trong chốn lát đã náo nhiệt hẳn lên.

Mãi đến lúc ca hát, nhảy nhót mệt mỏi Bảo Nhi mới chạy về ngồi cạnh Trần phu nhân.

“Bảo Nhi hát bài gì thế?” Trần phu nhân lau mồ hôi cho nàng.

“Con không biết nữa, nhìn lửa bồng dưng nhớ tới.” Bảo Nhi đáp, “Vừa rồi hình như con nhớ có rất nhiều người đang khiêu vũ, còn có chiêng trống, giống như là

ngày hội Na-ta-mu vậy, rất náo nhiệt.”

“Còn nhớ được gì nữa không?” Trần phu nhân cười hỏi.

Bảo Nhi lắc đầu, “Hết rồi ạ. A! Lưu Tinh

~” cúi thấp đầu hứa nguyện.

Lại ngồi một hồi, Trần phu nhân sợ Bảo Nhi cảm lạnh, liền kéo Bảo Nhi quay về trên xe nghỉ ngơi.

Chú thích

(1) Đạo giáo lấy 72 địa sát tinh trong Bắc Đẩu từng tinh để gán cho 72 vị thủ lĩnh trong 108 anh hùng Lương Sơn.

Trong 108 vị đó có 36 vị sao Thiên Cương và 72 vị sao Địa Sát. Ngôi sao băng của chúng ta được gán cho vị thứ 107 là Địa Tặc Tinh, hiệu là Cổ Thượng Tảo, tên Thì Thiên, có tài nhanh trí và di chuyển rất nhanh, lấy nghề ăn trộm để mưu sinh.

(2) Ngồi mà mò dịch một hồi thì mới biết đây là bài “Thiếu nữ Thiên Trúc” trong phim Tây Du Ký, đoạn có cô công chúa Ấn Độ hát đó mọi người ^^! Cái câu “oh sallywa...” QT dịch thành “sa ngoã sa lý ngoã...”, tra muốn khùng! ==’

24. Chương 24

Chương 24: Trước khi màn kịch hay khai diễn

Hơn mười ngày sau, cuối cùng vào buổi chiều đầu tháng mười một đoàn người cũng chạy về tới Hàng Châu, trở lại Trần phủ.

Trần lão gia, Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ vẫn chưa hồi phủ. Bảo Nhi còn chưa kịp thu xếp hành lý đã vui tươi hớn hở chạy tới khoe khoang với Trần lão phu nhân, đem tượng lão thọ tinh khắc trên ống trúc tặng cho Trần lão phu nhân, còn lấy tượng đất của mình và Trần Mục Phong vừa tặng vừa ngàn cân vạn dặm phải đem cất cho kĩ, Trần phu nhân đứng một bên cười khê.

Đến lúc tối muộn khi cha con Trần gia vừa mới trở về, Bảo Nhi không chút keo kiệt tặng mỗi người một cái ôm thật chặt, cộng thêm đồ ngon đồ ngọt dầm câu, sau đó tiếp tục phân phát lễ vật. Trần gia huynh đệ xem nàng mua một đồng đồ chơi, liền ghẹo nàng là người bán hàng rong.

“Mặc kệ, bức tượng này nặn hình ‘Ta’ các huynh nhất định phải giữ gìn cẩn thận nha, hỏng một cái là ta lập tức tuyệt giao với mấy huynh đó.” Bảo Nhi cười tủm tỉm uy hiếp Trần Mục Vân và Trần Mục Vũ.

“Tuân mệnh, Bảo Nhi tiểu thư.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Bảo Nhi, muội đeo chuông ở trên người làm gì vậy?” Trần Mục Vân hỏi.

“Đây không phải là chuông, là túi hương.” Bảo Nhi rút ra bảy tám cái túi thơm, mỗi cái đều buộc một cái chuông nhỏ nhỏ tinh xảo, “Là Nhạc tẩu tẩu tặng đó, tỷ ấy nói rấn nghe được âm thanh sẽ trốn mất biệt, ta sẽ không cần phải sợ hãi nữa.”

“Rấn?” Trần Mục Vân cầm lấy một cái ngửi thử: “Vọng Giang Nam?”

“Đúng vậy, để phòng rấn. Nhị ca, nhà Nhạc ca ca nhiều rấn lắm cơ, ta đựng nó tới hai lần, mém bị hù chết.” Bảo Nhi giải thích, sau đó lấy đồng túi thơm nọ đeo lại lên người.

“Bảo Nhi à, túi hương này đeo một cái là được.” Trần Mục Vũ cười nhắc nhở nàng, chưa thấy qua cái kiểu đeo túi thơm như vậy, đã nói nhóc con này là người bán hàng rong quả không sai mà.

“Càng nhiều càng tốt chứ sao! Hơn nữa để như vậy đi đường nghe cũng rất êm tai! Các huynh chỉ cần ở xa xa đã biết là ta tới rồi.” Bảo Nhi vừa nói vừa đi hai bước, quả nhiên rất êm tai.

“Ha ha

Bảo Nhi à, muội có biết trong lịch sử có người cũng thích đeo chuông như vậy không?” Trần Mục Vân cười hì hì hỏi.

Bảo Nhi liếc hẩn một cái, nói: “Biết, là Dương quý phi chứ ai! Ý huynh là sao đây, nhị ca?”

“Vậy muội biết tại sao nàng ta lại đeo chuông không?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo Nhi lúc này híp mắt nhìn Trần Mục Vân, nửa ngày sau mới đáp: “Nhị ca, ý của huynh là ta rất béo sao? Hừ hừ, nàng ta là mỹ nhân lên ngựa ngựa xụi lơ, mệt tới hộc máu. Ta không giống như vậy, thân nhẹ như yến, Bảo Nhi lên ngựa ngựa còn không biết nữa là.”

“Nhan Bảo Nhi, muội thực sự là siêu tự kỉ.” Trần Mục Vân nửa ngày sau mới phun ra một câu.

“Cám ơn!” Bảo Nhi cười trả lời.

“Có thể coi mấy câu đó như lời khen ngoài Bảo Nhi ra còn ai đây?” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Có huynh trưởng khen muội muội của mình như vậy cũng không nhiều nha! Tám lạng nửa cân mà thôi!”

“Được rồi, các con đó, gặp mặt một cái là như vậy! Hai thằng anh trai như bọn con phải nhường nhịn muội muội đi chứ.” Trần phu nhân can ngăn.

“Nương, lời này người phải nói với Bảo Nhi mới đúng.” Trần Mục Vân không đồng tình.

“Nói bậy bạ!” Trần phu nhân trừng mắt con trai mình.

“Chuyện nhà Nhạc gia đã ổn thỏa hết rồi chứ? Giờ chỉ còn lại hai cô con gái thôi nhĩ.” Trần lão phu nhân lên tiếng.

“Nương, nhà chúng ta cũng sắp có chuyện vui.” Trần phu nhân thở dài.

“Nhà chúng ta có chuyện vui gì chứ? Thế nào, con theo chân bọn họ định việc hôn nhân với nhà ai rồi sao?” Trần lão phu nhân ngờ vực bXTrần lão gia cùng Trần gia huynh đệ cũng buồn bực.

“Nãi nãi à, xin lỗi, là cháu.” Bảo Nhi cúi đầu nhỏ giọng đáp.

“Bảo Nhi? Tiểu Hoà, con đem Bảo Nhi gả cho người ta? Nhạc gia hay là Cố gia?” Trần lão phu nhân hỏi.

“Nương, không phải Nhạc gia cũng không phải Cố gia. Người nghe con nói từ đầu đi, chuyện này dài dòng lắm.” Trần phu nhân nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi vẫn kiên quyết chỉ để mọi người nhìn thấy đỉnh đầu của mình.

Trần phu nhân liền tỉ mỉ kể lại một lượt, ngoại trừ Trần Mục Phong cùng Bảo Nhi, những người còn lại về mặt đều biến hoá muôn màu muôn vẻ.

Nói xong, Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ đều trừng Bảo Nhi, mỗi người một bên gõ đầu nàng.

“Nha đầu chết tiệt kia, còn dám đi dạo thanh lâu?” Trần Mục Vân lên án.

“Dạo cũng dạo đi, muội còn bắt cóc hoa khôi đầu bảng của người ta?” Trần Mục Vũ chêm vào.

“Bắt cóc thì bắt cóc đi, muội còn dám đánh nhau với người khác?” Trần Mục Vân tiếp lời.

“Đánh cũng đánh rồi đi, muội còn chọc tới tên thế tử kia?” Trần Mục Vũ bắt đầu tức giận.

“Đừng đánh nữa mà, đánh cái nữa là bị ngu luôn đó.” Bảo Nhi ngồi bên cạnh Trần phu nhân: “Ta nào biết ông chú kia là quả hồng đâu

sớm biết thế ta đã không chọc vào hấn. Vả lại, ta cũng không trêu chọc hấn nha, chính hấn không biết từ đâu rớt xuống đến phá rồi, ta còn chưa gặp hấn bao giờ. Nhị ca tiểu ca các huynh thật quá đáng, oan uổng ta. Mặc kệ, ta muốn đánh lại.”

“Lặp lại lần nữa, muội thật sự không biết hấn?” Trần Mục Vân hỏi.

“Không nhận ra, thực sự không nhận ra, ta xin thề trước ngọn nến.” Bảo Nhi giơ lên một tay, chống cằm mà thề.

“Mười lăm tháng tám.” Trần Mục Phong kiếm chữ như vàng phun ra bốn chữ.

“Mười lăm tháng tám? Tây hồ

đại ca, huynh nói là cái

~ thuyền hoa kia?” Trần Mục Vân hỏi.

Trần Mục Phong gật đầu.

“Muội là đồ nha đầu chết tiệt, mắc gì phải hát, để dẫn sói tới cửa thế này?” Trần Mục Vũ lại vỗ đầu Bảo Nhi một cái.

“Đáng ghét, tiểu ca đáng ghét, nhị ca cũng đáng ghét! Cô cô, nhị ca với tiểu ca ghét bỏ Bảo Nhi, vậy Bảo Nhi gả đến Mông Cổ làm tiểu lão bà cho quả hồng là được rồi, có như vậy nhị ca với tiểu ca mới vừa lòng, ô ô ô

” Bảo Nhi gục mặt lên bàn trà, vai rung rung từng trận.

“Hai tên tiểu tử thú vị các con nói thêm câu nữa xem? Bảo Nhi cũng đã khổ sở lắm rồi, hai đứa bọn con còn thêm phiền.” Trần phu nhân mắng, sau đó khuyên Bảo Nhi: “Bảo Nhi à, nhị ca cùng tiểu ca là sốt ruột, lo lắng cho con, đừng khóc, Bảo Nhi ngoan, cô cô mắng bọn nó rồi.”

“Bọn họ còn đánh con

~” lên án.

“Nha đầu, vậy muội đánh lại đi!” Trần Mục Vũ bắt đầu dỗi.

Bảo Nhi lắc đầu. “Tiểu nhân mới thêm động tay động chân.”

“Vậy muội nói phải làm sao bây giờ đây, nha đầu? Nhị ca và tiểu ca sai rồi có được không?” Trần Mục Vân cầu xin tha thứ.

“Vậy hai huynh mỗi người niệm mười lần ‘Ta là đồ ngu ngốc.’” Bảo Nhi ra giá.

~~

Không một động tĩnh.

“55555555

~” vai lại tiếp tục run rẩy.

(*5555555555 là huhuhuhu đó ^^)

“Ta là đồ ngu ngốc, ta là đồ ngu ngốc

” hai thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi kiểu ‘bắt đầu dĩ muốn chết’ thì ào ào phát ra.

Mười lần đã xong.

“Nhị ca, tiểu ca, có ngu ngốc cũng chẳng phải chuyện gì quang vinh cho lắm, hai huynh còn tuyên dương làm chi?” Bảo Nhi ngẩng đầu, cười tủm tỉm, nào có chuyện khóc nháo gì đâu chứ.

~~

“Nhan Bảo Nhi

” hai tiếng đồng thanh uy hiếp.

“Lại đánh ta nữa đi, ta sẽ để bọn huynh ra bên ngoài la to lên đó, ha ha

” Bảo Nhi vừa cười vừa trả lời.

“Nhan Bảo Nhi, muội là đồ tiểu ác ma.” Trần Mục Vũ rất thành khẩn oán hận.

“Nhan Bảo Nhi, đồ lừa đảo hàng thật giá thật.” Trần Mục Vân cũng chân thành không kém.

“VẬY CŨNG MAY RỒI, CHỈ CẦN KHÔNG PHẢI ĐỒ NGU NGỐC LÀ ĐƯỢC.”

“Bọn con đó, đừng hoảng chút đi.” Trần lão gia cuối cùng cũng lên tiếng, “Việc này còn chưa giải quyết xong.”

“Giải quyết rồi, cô trượng. Có điều, phải để đại ca chịu ủy khuất một chút.” Bảo Nhi có vẻ xấu hổ.

“Sao?” Trần lão gia nhìn về phía Trần Mục Phong.

Trần phu nhân liền thuật nốt chuyện tình đằng sau.

“Lúc đó ít nhiều còn có Trương đại nhân, nếu không đã chẳng dễ qua cửa như vậy.” Trần phu nhân kể xong, trong lòng còn sợ hãi.

“Nưng, con thấy chuyện này càng nhanh càng tốt. Bằng không, đêm dài lắm mộng nữa!” Trần Mục Vân cảm thán.

“Ừ, ta cũng sợ điểm này, cái tên thế tử kia nói biết đâu hắn sẽ đổi ý, đến lúc đó vạn nhất hắn thực sự giở chứng thỉnh thánh chỉ của Hoàng thượng, mà chúng ta lại không kịp chuẩn bị, việc này rất có thể sẽ không giải quyết nổi.” Trần phu nhân cũng đồng tình.

“Cô cô, hắn thỉnh chỉ thì sao chứ? Với lại Hoàng thượng cũng chẳng phải bậc hôn quân, làm sao có thể đáp ứng chuyện hắn cưỡng ép dân nữ ạ?” Bảo Nhi mếu máo.

“Ai ya, Bảo Nhi à, những kẻ con dòng cháu giống này không biết nói đạo lý đâu.” Trần Mục Vũ lắc đầu, “Ta thấy vẫn nên xử lý mau mau đi!”

“Không được!” Bảo Nhi phản đối, nhìn một lượt tất cả mọi người: “Gậy trúc còn chưa tới, diễn kịch mà, cũng phải chờ người đến đông đủ mới được chứ!”

“Nàng ta phải cận năm mới mới đến được.” Trần lão gia đáp lời.

“Còn kịp ạ!” Bảo Nhi nhìn vào mắt Trần Mục Phong: “Đại ca, huynh không cần lo lắng, ta nói chuyện giữ lời.”

Mọi người liền nhìn Trần Mục Phong, Trần Mục Phong ngay cả liếc bọn họ một cái cũng chẳng buồn.

“Được rồi, ăn cơm trước đi!” Trần lão gia bỗng ra lệnh.

Ăn cơm xong, Trần lão gia để Trần phu nhân mang Bảo Nhi đi nghỉ ngơi, còn lại cha con bọn họ tới phòng khách thương nghị.

25. Chương 25

Chương 25: Gậy trúc xuất hiện

Kết quả là ngày hôm sau, Trần phủ từ trên xuống dưới bỗng nhiên bắt đầu bận rộn hẳn. Bảo Nhi ngủ thẳng một mạch đến giữa trưa mới tỉnh dậy, dọc đường đi thỉnh an Trần lão phu nhân, bọn nha hoàn đều nhìn nàng cười ngọt ngào, cười đến mức trong bụng Bảo Nhi cảm thấy bất ổn hết sức, tưởng chừng như bộ lông đang treo lủng lẳng mười lăm cái gàu nước vậy.

Chạy vào Tùng Duyên Viện cũng không thấy Trần phu nhân đâu, Trần lão phu nhân thì đang nghỉ ngơi. Đợi cô đại nha hoàn Giang Xuân Nhi của Trần lão phu nhân cười bưng trà lại tới cho nàng xong, Bảo Nhi liền hỏi: “Giang Xuân Nhi, chị cười cái gì vậy? Sao tôi có cảm giác chị đang cười trêu tôi đó nha?”

“Bảo Nhi tiểu thư, nô tỳ không dám.” Giang Xuân Nhi vừa cười vừa nói: “Gọi vậy rồi, qua mấy ngày nữa bọn tôi phải gọi người là đại thiếu nữ nữa.”

“Chị vừa nói cái gì? Lời này là ai bảo?” Bảo Nhi tròn to mắt hỏi.

“Là lão gia nói, hiện tại trong phủ từ trên xuống dưới đều đang bận chuẩn bị đám cưới, người không thấy sao?” Giang Xuân Nhi cười.

“Chuẩn bị? Bây giờ ư?” Bảo Nhi hỏi, thấy Giang Xuân Nhi gật đầu, liền nói: “Cô cô đâu?”

“Ổ Trúc Khê Viện! Phu nhân nói muốn đích thân chuẩn bị tân phòng.” Giang Xuân Nhi đáp.

Bảo Nhi nghe xong, nhanh như chớp chạy đến Trúc Khê Viện. Tới cửa Trúc Khê Viện, rất nhiều hạ nhân bưng bê đồ đạc ra ra vào vào, nhìn thấy nàng thì đều bắn ra nụ cười rõ ràng theo cái kiểu “đợi hồng nỏ...” gì gì đó. Bảo Nhi chớp chớp mắt, hỏi rõ Trần phu nhân ở đâu xong, liền theo hướng đó chạy tới.

“Cô cô!” Bảo Nhi vịn khung cửa, Trần phu nhân đang chỉ huy bọn hạ nhân liền xoay người nhìn nàng: “Bảo Nhi dậy rồi, có đói bụng không?”

Bảo Nhi lắc đầu. “Cô cô, bọn họ nói nói qua mấy ngày nữa sẽ tổ chức hôn lễ, chuyện này là thật sao ạ?”

Trần phu nhân gật đầu.

“Tại sao không có ai nói cho con biết hết vậy? Với lại

” Bảo Nhi còn chưa nói hết, đã bị Trần phu nhân bịt ngay cái miệng nhỏ nhắn của nàng lại, “Đến đây, cô cô nói con nghe.”

Đưa nàng tới một chỗ yên lặng, Trần phu nhân nói: “Bảo Nhi à, hôm qua cô trượng cùng ca ca đã bàn bạc rồi, vẫn cảm thấy rằng phải mau chóng thành hôn mới tốt.”

“Nhưng gậy trúc còn chưa tới cơ mà? Nàng ta không đến thì làm sao mà diễn ạ?” Bảo Nhi hỏi.

“Nàng ta tới thì cũng vậy thôi, nghe cô cô nói, Bảo Nhi nè, cho dù nàng ta tới, các con vào cửa cùng một ngày, vào động phòng chính là nàng ta, nhưng người ở bên ngoài nhìn vào cũng chỉ thấy vợ cả mà Mục Phong cưới là con thôi. Kết quả cũng đều như nhau, chẳng bằng con cứ gả vào trước, miễn cho sau này người ngoài xem nhẹ chính thất như con. Hơn nữa, tên thế tử kia chắc hẳn cũng chẳng phải hạng ngu dốt gì, chúng ta dùng chiêu này ắt là hắn ta cũng đoán được, nếu các con cùng một ngày vào cửa phỏng chừng hắn sẽ biết tổng, đến lúc đó kể ‘thay mặt đổi đào’ thành ra hồngбет.” Trần phu nhân giải thích.

“Cô cô, con đã đáp ứng với đại ca xin mọi người cho gậy trúc làm chính thất, huynh ấy mới bằng lòng giúp con, nếu không phải như thế, Trần đại thiếu gia sẽ hận con chết mất.” Bảo Nhi vẫn không cam.

“Bảo Nhi à, đợi gậy trúc đến tên thế tử hãy tính tiếp chuyện này.” Trần phu nhân khuyên nàng.

“Không được, cô cô phải hứa với con, nếu không con sẽ không để cho đại ca giúp con chuyện này.” Bảo Nhi cương quyết.

“Được rồi được rồi, cô cô hứa với con. Vậy bây giờ không còn khúc mắc gì nữa ha? Nào, qua hai ngày nữa cô cô sẽ tìm người đến may giá y cho con, mua trang sức, trong hai ngày tới con phải ngoan ngoãn nghiêm chỉnh đó nha.” Trần phu nhân kéo tay nàng vừa cười vừa nói.

“Cô cô, cũng không phải làm thiệt, có cần phiền phức như vậy không ạ?” Bảo Nhi hỏi.

“Đương nhiên, nếu không thể tử sẽ nhìn ra sơ hở cho xem.” Trần phu nhân nghiêm túc căn dặn.

“Được rồi, dùng xong thì giữ lại, chờ sau này con xuất giá còn có cơ đem ra xài lại.” Bảo Nhi cười cười.

Trần phu nhân không đáp lời.

Buổi tối hôm đó, Bảo Nhi len lén chạy đến thư phòng ở Trúc Khê Viện tìm Trần Mục Phong.

Tối tối lui lui trước cửa vài bận, Bảo Nhi mới lấy hết dũng khí gõ cửa, nghe bên trong vắng ra hai tiếng “Đi vào” bèn nhẹ nhàng đẩy cửa.

Người đương đứng sau án thư thấy nàng, khuôn mặt không chút thay đổi hỏi: “Có việc?”

Bảo Nhi lắc đầu, sau đó lại gật đầu, “Ta đến để xin lỗi.”

“Tại sao?” Trần Mục Phong hỏi.

“Ta không nghĩ tới cô cô bọn họ lại nóng lòng như vậy. Có điều, ta cam đoan với huynh, sẽ không có chuyện gì xảy ra, ta nhất định sẽ làm cho cô cô bọn họ đồng ý để gây trúc làm chính thất, cho nên, huynh đừng tức giận, mặc dù có khả năng sẽ phải thư thư một chút, nhưng là

cũng sẽ không quá chậm đâu, ta rất nhanh sẽ ~ ừm, biến mất.” Bảo Nhi nói xong, cảm giác thực có lỗi với Trần Mục Phong, ngang nhiên đem người ta ra làm tấm khiên không nói, lại còn chen vào chia uyên rẽ thúy.

“Ừ.” Trần Mục Phong nói, “Còn có việc?”

“Huynh không tức giận chứ?” Bảo Nhi hỏi, nhìn Trần Mục Phong nhẹ nhàng gật đầu, Bảo Nhi mới nở nụ cười: “Vậy là tốt rồi, ta còn sợ huynh đối ý không chịu giúp ta nữa, ha ha, huynh đã không phạt ý thì ta an tâm. Ta đi trước, đại ca.” Sau đó bước chân khoan khoái đẩy cửa mà đi ra.

Quả nhiên không đến hai ngày, đã có hiệu may nổi tiếng nhất Hàng Châu tới lấy số đo để cắt áo cho Bảo Nhi, giày vò khổ sở cả ngày trời, Bảo Nhi mệt mỏi đến mức chả còn hơi sức mà ăn cơm chiều. Lại qua hai ngày Trần phu nhân mang tới một đồng lớn tranh họa hình các kiểu trang sức cho Bảo Nhi chọn, Bảo Nhi liền nhắm mắt chỉ bậy bạ một loạt, Trần phu nhân thấy bộ dạng uể oải này của nàng, dứt khoát không thêm hỏi nữa, tự bản thân tỉ mỉ chăm chú nghiên cứu, chọn ra một đồng, lại bảo người ta chỉnh sửa mấy chỗ không vừa lòng cho lắm.

Ngày thành thân là mừng mười tháng mười hai âm lịch, mới đến mừng năm, phần đông bằng hữu của Trần gia vốn tại Giang Ninh đã tổ chức thành đoàn đi tới Hàng Châu. Nhất thời trên dưới Trần phủ cực kỳ náo nhiệt.

Mà tân nương chính hiệu Bảo Nhi tiểu thư mới cuối tháng mười một đã bị tổng đến Tây Khê biệt viện của Trần gia. Ngày hôm sau Nhạc gia tỷ muội cũng đến làm bạn với Bảo Nhi. Nhạc phu nhân cùng Cố phu nhân cũng đến, nói là làm đại diện cho nhà mẹ đẻ của Bảo Nhi. Thế là, Nhạc gia cùng Cố gia chẳng hiểu đầu cua tai nheo sao mà biến thành người bên họ nhà gái.

Buổi chiều mừng sáu, giá y đã được sửa lại một lần nữa được đưa đến Trần gia. Nhạc phu nhân cùng Cố phu nhân giục Bảo Nhi mặc vào, Bảo Nhi không thể làm gì khác hơn là trốn mắt nhìn trời trừng trừng theo vô số kiểu, mặc cho nha hoàn hý hoáy bận áo.

“Còn chưa xong nữa sao? Phiền quá đi à!” Bảo Nhi kháng nghị.

“Một chút kiên nhẫn cũng không có, muội là tân nương tử đó nha.” Nhạc Kiến Đường khinh bỉ nàng.

“Cũng không phải làm thiệt, một chết đi được. Ta thấy sau này ta tìm người tự định việc chung thân cho rảnh.” Bảo Nhi lầu bầu.

“Định cái đầu muội. Ngoan ngoãn gả cho xong lần này đi rồi nói sau.” Nhạc Kiến Nhu lên tiếng.

Bọn nha hoàn bên cạnh nghe được lại chẳng hiểu ra làm sao.

Đợi đến lúc Bảo Nhi đẩy cửa ra cho hai vị phu nhân ngắm xem, hai người đều khen không tẻ, chỉ là gương mặt Bảo Nhi phải cười tươi lên một chút mới được. Bảo Nhi liền giả lả nặn ra nụ cười ọ ọ người xem.

Tối hôm mừng chín, các bà các cô tiếp tục dần vật đến quá nửa đêm cũng không cho Bảo Nhi ngủ, vất vả mãi mới được ngã lưng, vừa mới nằm xuống, trời còn tối om đã túm nàng dậy rửa mặt thay trang phục, làm hại Bảo Nhi hoàn toàn bị vây trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh. Chuyện khiến Bảo Nhi bất mãn nhất chính là mọi người không để cho nàng ăn thứ gì cả, chẳng biết là quên bưng đi hay là cố ý đây.

Sau đó lại để Bảo Nhi ngồi ở trên giường, Bảo Nhi thuận tiện vừa ngồi vừa ngủ gà ngủ gật.

Mãi đến lúc giữa trưa, bên ngoài truyền đến tiếng khu chiêng gõ trống vang trời, Bảo Nhi mới bị lay tỉnh. Nhạc Kiến Đường thừa dịp hỗn loạn nhét cho nàng mấy khối bánh ngọt. Một đoàn người xúm xít lại, người dìu nàng, người đội khăn voan cho nàng, người cầm đồ nói nói cười cười phía sau nàng. Trước mắt một màu đỏ rực, Bảo Nhi chẳng nhìn thấy được tí gì, chẳng dặng dưng phải mặc cho người ta an bài định đoạt.

Mãi đến khi ngồi vào bên trong kiệu, Bảo Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, giở ra mấy miếng bánh Nhạc Kiến Đường đưa cho nàng, lập tức ăn bất chấp hình tượng. Mặc dù chung quanh chiêng trống huyên náo là thế, nhưng vì bất đắc dĩ, Bảo Nhi đã quá mệt nhọc, cho nên ngồi bên trong kiệu một mực ngủ gà ngủ gật, cổ kiệu dừng lại được đặt xuống đất cũng không biết.

Một bà thím được xưng là “đại cấm” (*) định tới công nàng, vừa xốc màn kiệu lên thấy vậy cũng sững sốt một chút, may mà bà ta cũng đã kinh qua khá khá tình huống lớn nhỏ, liền nhanh chân lẹ tay chỉnh trang lại khăn voan của Bảo Nhi cho ngay ngắn, sau đó mới lay tỉnh nàng.

(*đại cấm []: người chuyên phụ trách lo liệu mọi việc trong ngày cưới cho tân nương, là một tập tục của người Quảng Đông.)

“Tối rồi sao?” Bảo Nhi hỏi.

“Vâng, bây giờ tôi phải công người xuống kiệu.” Đại cấm nhỏ giọng nói: “Người cũng nên tỉnh táo một chút nào!”

“À, được rồi.” Bảo Nhi đáp, sau đó ngoan ngoãn để bà thím công xuống kiệu.

Tối màn thu tiền xâu, nhảy qua chầu than, Bảo Nhi cuối cùng cũng “làm ăn đến nơi đến chốn”, đại cấm ở bên cạnh đỡ nàng, Bảo Nhi cúi thấp đầu, liếc thấy một đôi ủng bên cạnh mình, hẳn là của Trần Mục Phong.

Bái thiên địa, cao đường xong, lúc vừa xướng đến “phu thê giao bái” thì Bảo Nhi len lén cười, bởi vì nhớ ra Nhạc Kiến Thần hôm nọ cùng tân nương tử đựng đầu một phát.

“Lẽ

” chữ “thành” còn chưa kịp hô lên, chợt nghe ngoài cửa có tiếng náo loạn.

“Đợi đã!” Là giọng của một vị đại thúc trung niên. Bảo Nhi theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong lòng từ từ bùng lên cơn giận, khá lắm, dám tới phá rối, có điều giọng nói này không phải là quả hồng, vậy là ai?

Bảo Nhi lại nghe thấy giọng của Trần lão gia: “Cung giai đại nhân đến thăm, không kịp từ xa tiếp đón.” Giọng nói lạnh như băng, một chút vui mừng cũng không có.

Không khí xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh đến mức kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

“Hừ! Trần lão gia đây là có chuyện gì?” Lão gia họ Cung lên tiếng, Bảo Nhi còn nhớ ông ta tên là Cung Thành, xem ra là cha của cây gậy trúc nọ, nói như vậy tức là cây gậy trúc cũng tới rồi.

“Cung giai đại nhân, có việc hôm khác hãy nói sau, hôm nay là ngày khuyến tử thành thân.” Trần lão gia lạnh giọng đáp.

“Cung bá phụ, việc này xin để tiểu chất giải thích.” Bên cạnh Trần Mục Phong lên tiếng

“Giải thích? Giải thích thế nào? Không phải người nói muốn kết hôn với Uẩn nhi sao? Ta thân già không quản xa xôi tự mình đưa nó đến, không nghĩ tới a không nghĩ tới

” Giọng Cung Thành cũng hầm hừ tức tối.

Bảo Nhi bĩu môi.

“Bá phụ ~~” Trần Mục Phong vừa mới nói hai chữ, Bảo Nhi liền kéo tay hắn, chính mình lột khăn voan xuống, mỉm cười nhìn Trần Mục Phong nói: “Tướng công, để cho ta giải thích đi!”

Bảo Nhi nhìn về phía cửa thấy đang đứng hai già một trẻ, một lão phụ khác đang dịu dàng an ủi một thiếu nữ vẻ mặt lã chã chực khóc.

“Xin hỏi ngài là?” Bảo Nhi cười hỏi.

“Hừ! Ta là ai? Người không biết ta là ai sao?” Cung Thành cười lạnh nói.

“Vâng, ban đầu vốn là không biết, nhưng nghe khẩu khí này của ngài thì đã nhận ra. Hoá ra là Phan Long lão gia, Phó Phụng phu nhân.” (*) Bảo Nhi nhàn nhạt đáp lời.

(*Phó Phụng Phan Long [- fù fèng pān lóng]: dựa vào quyền thế; phụ thuộc quyền quý)

Ps: Bắt đầu từ chương này mình sẽ chỉnh dịch lại theo bản edit của một bạn rất ư là dễ thương mà ai-cũng-biết-là-ai-đấy! ^^ Hi vọng tốc độ sẽ được đẩy nhanh hơn, không dám hứa chắc nhưng sẽ cố gắng mỗi tuần từ 1-3 chương tùy thời điểm, chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ! Love you guys!:x:x

26. Chương 26

Chương 26: Lại thêm người tới phá rối

“Con nha đầu lỗ mãng kia, người vừa nói cái gì?” Trên trán Cung Thành nổi gân xanh.

“Người già rồi, lỗ tai cũng bắt đầu vô dụng nhỉ, ta nói Phan Long lão gia, có phải là ngài đi đường mệt mỏi quá không?” Bảo nhi tiếp lời: “Người đâu, thu xếp chỗ nghỉ cho Phan Long lão gia, Phó Phụng phu nhân và Cung giai Trúc Uẩn tiểu thư.”

“Bảo nhi!” Trần Mục Phong gọi nàng, giọng điệu có phần không vui.

“Tướng công, chẳng lẽ người dễ dàng tha thứ chuyện ông ta gọi ta là nha đầu lỗ mãng sao?” Bảo nhi nhìn Trần Mục Phong, sau đó liếc sang phía cả nhà Cung Thành, ánh mắt lóe lên tia nhìn sắc bén: “Cung giai lão gia, tướng công ta quả là có đề cập tới muốn lấy lệnh thiên kim, ta biết, và đó là do ta đồng ý. Chỉ có điều, ta khuyên ông, muốn cho con gái của ông vào cửa làm thiếp cũng đừng khiến ta mất hứng, không tin ông cứ việc thử đi, xem cô ta có thể vào cửa nổi hay không, mà cho dù có thể vào, thì chừng nào mới được ta cho phép.”

Lại cười mà tiếp lời, “Ta nhớ không lầm, ta lớn đến từng này còn chưa thấy ai dám chửi thẳng vào mặt ta, khuyên ông cũng đừng nên thử, bằng không, đừng trách ta không kính trọng người cao tuổi. Các vị khách quý, thực sự xin lỗi, có vài khách nhân hơi thất lễ một chút, mọi người đừng chê cười.” Nàng tự mình trùm lại khăn voan, quay người nói với vị chủ trì: “Tiếp tục đi!”

Người chủ trì đương ngăn người nhanh chóng phục hồi tinh thần, thanh âm cũng không cao bằng mới rồi, ừ ừ xì xì “Kết thúc buổi lễ. Đưa vào động phòng.”

“Bảo nhi!” Lại có người cất tiếng. Con giận dữ trong lòng Bảo nhi bốc lên tới đỉnh đầu. Vừa muốn lột khăn voan lần nữa thì tay đã bị nắm chặt.

“Đoan rằng vị này đây chính là thế tử?” Giọng nói của Trần Mục Phong lạnh lẽo hết mức có thể.

“Đúng! Chúc mừng người, Trần Mục Phong.” Tề Mặc Trì đáp lời.

“Cám ơn thế tử đại giá quang lâm, tại hạ cùng nội tử vô cùng vinh hạnh.” Bàn tay Trần Mục Phong đang nắm Bảo nhi bất giác siết chặt lại, Bảo nhi đau đến mức nhe răng trợn mắt, vinh hạnh? Vinh hạnh cái rắm, vinh hạnh thì mắc mớ gì anh phải bóp tui?

(Hơ hơ, vì tưởng tượng đến cái emoticon của BN lúc này là >"< nên="> thiệt="> lòng="> k="> muốn="> để="> huynh="> –="> ta="> chút="> nào,="> hehe)=">

“Không cần khách khí. Hạ lễ là do ta cất công chuẩn bị nên muốn tự mình giao cho Bảo nhi.”

“Ta nghĩ nội tử cũng không muốn gặp thế tử người đâu.” Trần Mục Phong lạnh lùng từ chối, Bảo nhi ở bên cạnh hết sức phối hợp gật đầu, trong lòng thầm nhủ tên Tề Mặc Trì này mà dám phun ra một câu nhằm nhí nào nữa, năng lập tức xông lên cắn chết hắn liền.

“Nếu Bảo nhi không muốn thấy ta cũng thôi, ta sẽ không miễn cưỡng Bảo nhi. Trần Mục Phong, đừng làm Bảo nhi khóc, nếu không ta sẽ cưỡng nàng đi, cho dù phải sử dụng đến quyền lực ta cũng không màng.” Tề Mặc Trì nhìn Bảo nhi, sau đó từ trong tay tên hầu cầm lấy cái hộp nhỏ chạm ngọc màu xanh, trên mặt cẩn hoa văn tơ vàng đặt lên bàn, yên lặng xoay người đi.

Tất cả mọi người đưa mắt nhìn theo hắn, sau đó đồng loạt nhìn cái hộp kia.

“Tân nhân vào động phòng.” Ngay tại thời khắc mấu chốt, người chủ trì mới phát huy tác dụng, đương nhiên, có lẽ là bởi vì mệnh lệnh của ông ta lúc mới đầu không được chấp hành ngay lập tức, ấy nên có chút tức giận.

Lần này không cần người dìu, Trần Mục Phong tự mình kéo Bảo nhi vào tân phòng, bỏ luôn cả một phòng đầy người đương ngạc nhiên tới mức rớt con mắt ra ngoài.

“Đi nào đi nào, đi nháo động phòng.” Một vị bằng hữu nào đó của Trần Mục Phong đột nhiên la lên, lúc này đám người mới hồi thần lại đi theo vào tân phòng.

Trên đường đến tân phòng..

“Đại ca, quả hồng kia tặng quà gì vậy?” Bảo nhi nhỏ giọng hỏi, tò mò quá đi à!

“Muội muốn xem?” Giọng điệu Trần Mục Phong có vẻ không được tốt lắm.

“Muốn xem.” Bảo nhi thành thật đáp, bàn tay liền bị nắm thật chặt.

“Đại ca, có chuyện mới rồi ta muốn nói với huynh, bây giờ nói có được không?” Bảo nhi hỏi.

“Nói.”

“Nếu huynh không muốn bóp nát bàn tay ta, có thể đừng ra sức như vậy được không, chốc nữa huynh nhìn thử xem, bảo đảm là bầm tím cho coi.” Bảo nhi ai oán kháng nghị.

“Ngậm miệng.” Trần Mục Phong rất đơn giản ra lệnh. Mà tay lại buông lỏng đi nhiều.

“Cám ơn.” Bảo nhi đáp.

Đám người phía sau thấy tình hình như vậy không khỏi thất kinh, đừng trách bọn họ, lớn từng đó rồi, phá đám bao nhiêu cái vụ động phòng rồi, ấy mà lần đầu thấy tân nhân vừa đi vừa tán dóc đó nha. Tất nhiên, cũng là lần đầu thấy một hôn lễ bị phá rối đến hai lần, khó trách khẩu khí tân lang không được vui vẻ cho lắm, tân nương tử thì lại tức giận ngập trời.

Vào tới Trúc Khê Viện, bọn hạ nhân vốn chờ sẵn cũng ngại ngần cả người, may mà nha hoàn trông cửa tức thời phản ứng mau lẹ, nhanh chóng đẩy cửa ra cho hai người đi vào.

Bảo nhi được dẫn tới cạnh giường, Trần Mục Phong bấy giờ mới buông tay ra, đến ngồi vào bàn. Bọn nha hoàn lúc này mới đi tới, bưng ngọc như ý dâng lên, “Mời tân lang mở khăn trùm, vừa lòng đẹp ý.”

Trần Mục Phong cầm lấy gậy như ý, đi tới bên giường, nhẹ nhàng xốc khăn voan xuống, mọi người nhìn thấy tân nương tử không những không phải đương xấu hổ cúi đầu, trái lại nàng còn ngẩng đầu hỏi tân lang: “Đại ca, gỡ luôn cái đồng này xuống được không? Nặng quá đi mất, cổ sắp bị nó đè gãy luôn rồi.” Giọng điệu đầy thương cảm.

Tân lang mặt không chút biểu cảm, cũng chẳng thèm nói một lời, chỉ khẽ khoát tay, cái mũ phượng bằng vàng tinh xảo liền bị ném xuống giường.

Đám phụ nhân bên cạnh mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng chốc lát đã mở lời: “Mời tân nhân uống chén rượu giao bôi.” Sau đó đỡ lấy Bảo nhi – thực ra trong đó phân nửa là cưỡng chế, bởi tân nương tử thoát nhìn có vẻ rất muốn kháng cự.

“Nhiều quá vậy

~” Bảo nhi có chút bối rối nhìn chén rượu, chung quy lại vẫn cảm thấy so với hôm Nhạc Kiến Thần thành thân còn nhiều hơn.

Bởi Bảo nhi tương đối thấp, cho nên Trần Mộc Phong không thể không khom lưng xuống, mà vừa cúi người liền nhìn thấy khoe miệng cô nhóc này còn dính tí vụn bánh ngọt, khẽ mỉm cười, giơ tay lau mảnh vụn đó đi. Tân nương tử cùng đám người nhàm chán đi nháo động phòng kia bỗng chốc bị đơ não tập thể, mà tân nương tử thì ngơ ngơ ngác ngác bị ép uống rượu, sắc mặt phát đỏ bừng hết cả mặt.

Uống xong chén rượu giao bôi, lại có một phụ nhân rắc cái gì đó lên trên giường, miệng lẩm bà lẩm bẩm, Bảo nhi nhìn thấy, chỉ nghĩ đến một vấn đề: chốc nữa phải ngủ thế nào đây ta?

Cũng có kha khá người tới tân phòng góp vui, nhưng bởi Trần Mộc Phong sắc mặt không được đẹp lắm, tân nương tử lại thực sự hoàn toàn ngơ ngác, thế nên mọi người đùa giỡn dăm ba câu liền chạy ra bên ngoài uống rượu, thuận tiện túm luôn Trần Mộc Phong đi. Trong tân phòng, Nhạc gia tử muội ở lại cùng Bảo nhi nói chuyện.

“Sao lại không có thức ăn?” Bảo nhi nhìn trên bàn, chỉ có một bầu rượu cùng với hai cái chén không. “Ta vẫn còn đói mà!”

“Chờ chút nữa sẽ có người mang tới uội, muội ngoan ngoãn đợi đi!” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói: “Trước khi xuất môn không phải đã uội ít bánh rồi sao?”

“Mãi từ lúc nào rồi chứ! Hơn nữa, chuyện này hao hơi tổn sức muốn chết! Cổ ta cũng mỏi lắm, Nhu Nhu, tỷ xoa bóp cho ta đi.” Bảo nhi làm nũng.

“Thật sự là kiếp trước mắc nợ muội.” Nhạc Kiến Nhu vừa nói, vừa nhẹ nhàng nắn vai cho nàng.

“Hi hi, chờ lúc tỷ thành thân ta cũng đấm bóp cho tỷ là được chứ gì? Keo kiệt!” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Hừ hừ, muội nhớ cho kỹ đó, đừng có nói mà không giữ lời.” Nhạc Kiến Nhu cười đáp.

“Biết rồi mà! Đường Đường, tỷ tỷ yêu dấu, ta đói!” Bảo nhi lại nhìn Nhạc Kiến Đường. Nhạc Kiến Đường trợn mắt lườm nàng một phát rồi mới mở cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau đã quay về bụng theo một khay bự, bên trên có vài đĩa thức ăn. Đôi mắt Bảo nhi sáng rực lên, vọt tới cạnh bàn, bày ra bộ dạng như con cún xù ngược nhìn Nhạc Kiến Đường.

“Ăn đi ăn đi! Bọn ta phải đi ra ngoài.” Nhạc Kiến Đường vừa cười vừa nói.

“Nhiều như vậy ta đâu có ăn hết được, cùng nhau ăn đi! Với lại, các tỷ nhỡ tâm vứt bỏ một cô bé khả ái như ta ở một mình trong căn phòng lạnh lẽo này sao?” Bảo nhi biểu đạt tình cảm dạt dào.

“Nhìn muội thực sự đáng thương, mà chúng ta lại nhân hậu như vậy, thôi, ở lại với muội đó!” Nhạc Kiến Nhu đáp.

“Cám ơn, Nhu Nhu.”

Ba người liền cùng nhau ăn, bởi vì quên mất lấy chén đũa nên chỉ có thể dùng cách ăn cơm nguyên thủy nhất, bốc hốt một lúc mấy bàn tay giống như đã xối tung cả nồi cơm lên vậy. Nhạc Kiến Đường lắc lắc bầu rượu, vẫn còn thừa lại không ít, bèn cầm hai cái chén giao bôi rót đầy vào.

“Chúc mừng Bảo nhi rồi cuộc cũng được gả đi.” Nhạc Kiến Đường cười nâng chén.

“Nghe không tốt tẹo nào!” Bảo nhi cười, nhưng cũng uống một ngụm rượu, “Ta không thể uống nhiều, hai tỷ uống đi!”

“Sao vậy?” Nhạc Kiến Đường hỏi.

“Ha ha ha

sợ ‘tửu hậu thất đức’ chứ gì?” Nhạc Kiến Nhu cười chọc.

Bảo Nhi gạt đầu, “Ta mà uống rượu vào là bắt đầu nói hươu nói vượn, với cả hồi này đã uống một chén lớn rồi, ta không uống nữa đâu.”

“Ai ya, có gì đâu, uống rượu cũng không sao, tí nữa Trần đại ca cũng sẽ say bét nhè, chẳng phải là huynh ấy cũng không biết muội nói bậy bạ gì sao?” Nhạc Kiến Đường phân tích.

“Đúng rồi đúng rồi, vất vả lắm mới thành thân xong được, muội cứ uống đi! Phải không? Đến đây, uống!” Nhạc Kiến Nhu hào sảng uống ực một chén.

“Đây không phải là bực ta sao?” Bảo Nhi kháng nghị, sau đó nhìn chén rượu đầy ứ của mình, lại nhìn sang chén rượu cạn sạch của chị em Nhạc gia, “Thôi, liều mình bồi quân tử vậy!” Uống liền một hơi.

Lại rót thêm một chén, bầu rượu nọ liền cạn tới đáy.

27. Chương 27

Chương 27: Động phòng

Nhạc Kiến Đường còn chưa được tán chuyện cho đã miệng, bèn lộn ra ngoài lần nữa, mang một vò rượu trở về. Tửu lượng Bảo Nhi còn kém nên đã ngà ngà say, Nhạc gia tỷ muội nhìn qua liếc lại một lát, lại ra sức khuyên Bảo Nhi nốc thêm. Cũng không có biện pháp, bởi Trần bá mẫu đã dặn dò nhất định phải chuốc cho Bảo Nhi say khướt mới thôi.

Một chén một chén lại một chén

~

Qua hồi lâu, bọn Nhạc Kiến Thần mới đỡ Trần Mục Phong đã say tuý lúy vào Trúc Khê Viện, vừa dợm bước tới cửa viện chợt nghe thấy trong sân phông văng vẳng tiếng ca múa tưng bừng, trên khung cửa sổ in ba cái bóng loạng choạng lơ đãng, gạt gù ra chiều đắc ý.

“Hoa đẹp không thường nở, cảnh đẹp hiếm khi còn, buồn lấp đầy khoé mắt. Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ chàng trở lại? Xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm. Đời người say được mấy lần. Không vui chờ đến bao giờ mới vui? Lại đây! Lại đây! Hãy lại đây! Cạn hết chén này rồi nói tiếp!” Là giọng của Bảo Nhi, nàng đang cầm chén rượu ép Nhạc Kiến Đường, “Tiểu Nhu Nhu, nào nào, uống cạn chén này đi? Ha ha

xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm

~ “ (1)

Cửa sổ ánh lên dáng ai đó trong tư thế ‘ăn bốc’.

“Bảo Nhi, muội say rồi

ha ha

” giọng của Nhạc Kiến Nhu.

“Không say, ta nào có say, ha ha

uống, không say không về!” Bảo Nhi loạng chà loạng chạng ngồi xuống, được một chốc lại đứng lên đi tới bên cạnh người nào đó, nắm mái tóc nàng, vừa cười vừa cất tiếng: “Đường Đường Đường Đường biện tử trường a, thập thất bát tuế tiểu cô nương, xuân phong xuy tại đầu phát thượng a, tân thượng sung mãn hoa nhị hương, xuyên nhất kiện hoa y thường tượng, nhất cá thu hải đường cô nương a, cô nương hà thì tổ tân

nương? Đường Đường Đường Đường tình ý trường a, mỗi thiên yếu đảo na cao cương thượng, hồi vị đồng niên hảo thì quang a, trúc mã thanh mai nhất song song, xuyên trứ nhất kiện hoa y thường, tượng nhất cá thu hải đường cô nương a, cô nương thù thị nhĩ tân lang?” (2)

Tay bị vỗ một phát, “Đáng ghét, nha đầu chết tiệt nhà muội, lại dám chòng ghẹo ta, xem ta có xé rách cái miệng của muội không

” là giọng của Nhạc Kiến Đường.

“Tiểu cô nương nóng tính quá, ha ha

~ ai là... tân lang của cô?” Bảo Nhi hỏi tiếp.

“Cố Lương Châu.” Giọng của Nhạc Kiến Nhu

“Có phần thưởng có phần thưởng! Ban một chàng ngạch phụ cho cô! Ha ha.” (*) Bảo Nhi vừa cười vừa nói, lại chạy đến bên cạnh Nhạc Kiến Nhu, “Tiểu cô nương, cô nhìn trúng thiếu gia nhà ai? Nói cho ta nghe chút đi

~ “

(*Ngạch phụ []: phong hào cho chàng rể hoàng thất quý tộc thời nhà Thanh, tương đương với ‘Phò mã’ của thời đại trước đó.)

“Cút ngay! Nha đầu chết tiệt kia! Cẩn thận ta đập muội đó.” Nhạc Kiến Nhu còn quơ quơ nắm tay, kết quả bị Bảo Nhi nắm lấy, nàng cười ha ha bắt đầu hát: “Người cô nương này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, khuyên người trái lại phải học nữ tắc, không được giống như con mèo hoang, cẩn thận cẩn thận đừng hấp tấp

~~” vừa hát vừa cười.

Tốp người bên ngoài thật sự nhịn không được, phụt cười ra tiếng.

“Quả là tội nghiệp cho Mục Phong, tiểu nương tử này

~ ha ha.” Tào Tự vừa cười vừa nói.

Cửa mở toang, ba nha đầuay tới mức mù mù mờ mờ xiển xiển vẹo vẹo dồn cục lại một chỗ, “Huynh tìm ai vậy?” Chính là tân nương tử hỏi.

“Tìm Trần Mục Phong.” Tào Tự lập tức đáp.

“Trần Mục Phong?” Bảo Nhi đảo mắt, sau đó quay đầu lại hô: “Đại ca, có người tìm huynh.”

Tào Tự cười rất ư sảng khoái, Nhạc Kiến Thần, Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ cả bọn cũng cười đến méo miệng.

“Cười cái gì mà cười? Khoe răng trắng à? Bộ không sợ cười sái quai hàm xấu cả mặt ra à

~” Bảo Nhi trợn mắt lườm bọn họ, sau đó nghiêng ngả đi vào, hô: “Đại ca? Trần đại thiếu gia? Trần Mục Phong? Có người tìm huynh.”

Một hồi sau lại loạng quạng trở ra, đáp: “Trần Mục Phong không có ở đây, huynh tìm lộn chỗ rồi.”

“Sao lại nhầm được? Bọn họ bảo rõ ràng hấn ở đây cơ mà?” Nhạc Kiến Thần lên tiếng khẳng định.

“Hả?” Bảo Nhi nghi hoặc cúi đầu suy nghĩ một chút, “Đây là đâu vậy?”

“Trúc Khê Viện, Mục Phong không phải ở đây sao?” Nhạc Kiến Thần hỏi.

Bảo Nhi gãi gãi đầu, sau đó gật gù: “Là ta đi nhầm chỗ, xin lỗi!” Sau đó lôi kéo Nhạc gia tỷ muội, “Đi thôi, đổi chỗ đi, bọn mình lộn chỗ rồi.” Vừa lăm bắm vừa lảo đảo đi ra cửa viện.

“Hê

~ Bảo Nhi à, chờ một chút!” Trần Mục Vũ kéo Bảo Nhi lại.

“Tiểu ca?” Bảo Nhi chớp chớp đôi mắt đang díp lại với nhau.

“Bảo Nhi à, muội có nhớ hôm nay là ngày đại ca thành thân hay không?” Trần Mục Vũ rất nghiêm trang chất vấn.

Bảo Nhi gật đầu, bỗng như tỉnh ngộ la lên: “A, nhớ ra rồi, huynh ấy thành thân, ha ha, Tiểu ca, huynh ấy chắc mậ đi gặm gậy trúc rồi, bọn huynh đi rừng trúc mà tìm đi!” Sau đó lại lôi kéo Nhạc gia tử muội lộn lại.

“Bảo Nhi à, vậy muội có nhớ hôm nay muội cũng thành thân không đó?” Trần Mục Vũ hỏi tiếp.

Bảo Nhi đứng lại, nhìn Nhạc gia tử muội: “Hôm nay ta thành thân ư?”

Hai người gật đầu, sau đó vẻ mặt tươi cười chìn chăm chú Bảo Nhi, nói: “Ha ha, biết gì không, Trần bá mẫu bảo bọn ta chúc rượu muội đó!”

“Ha ha, tỷ cũng say bét nhè, còn đòi chúc ta say? Ha ha

” Bảo Nhi vừa cười vừa nói.

“Không thèm nghe muội nói nữa, trở về ngủ thôi!” Nhạc Kiến Đường lên tiếng.

“Không được! Còn chưa phân thắng bại mà!” Bảo Nhi túm nàng lại.

“Được thôi! Cho muội thua tâm phục khẩu phục!” Nhạc Kiến Đường cười đáp.

“Đường Đường, Bảo Nhi uống nhiều quá rồi, để em ấy vào ngủ đi!” Người vừa nói chuyện là Cố Lương Châu.

“Đã nói con bé ấy uống không lại ta mà, nha đầu chết tiệt kia còn cãi bướng, ha ha, về phòng ngủ thôi!” Nhạc Kiến Đường cười bước ra ngoài cửa.

“Bảo Nhi ơi, đại ca còn chưa say đâu, muội độ sức với đại ca có được hay không?” Trần Mục Vân đỡ Bảo Nhi hỏi.

“Tốt!” Bảo Nhi hào khí ngút trời đồng ý lập tức, sau lại hỏi: “Nhưng mà huynh ấy phải ở với tân nương tử chứ!”

“Bảo Nhi nhớ lầm rồi, ngày mai đại ca mới thành thân.” Trần Mục Vân dụ nàng.

Bảo Nhi gật đầu, tỏ ý đã hiểu, sau đó vịn khung cửa đi vào nhà, kết quả bị vấp chân ngay cửa, lần này không phải vì chân ngắn, mà là bởi chân chẳng còn chút sức lực mà nhấc cho cao. Nhìn tân nương tử nằm bẹp trên mặt đất bất động, cả đám nam nhân đều lắc đầu.

“Đi, dìu thiếu nữ vào nghỉ ngơi đi.” Trần Mục Vân ra lệnh. Phía sau mấy nha hoàn lập tức tiến vào đỡ Bảo Nhi lên giường, tiện tay cởi bỏ giá y để nàng ngủ được thoải mái một chút, lại kéo tấm chăn uyên ương đỏ thắm đắp cho nàng.

“Mục Phong, để ta giúp ngươi một chút vậy.” Nhạc Kiến Thần vừa cười vừa nói, cũng phụ một tay lôi Trần Mục Phong vào, vút lên trên giường. Nha hoàn tự động chạy tới cởi giày thay y phục, đắp chăn cho tân lang.

Ra khỏi Trúc Khê Viện, Trần Mục Vũ nhỏ giọng: “Không biết ngày mai đại ca có giết chúng ta hay không?”

“Ha ha, ta không biết hần có giết chúng ta hay không, nhưng ta biết hần nhất định sẽ muốn tự diệt bản thân, ha ha.” Nhạc Kiến Thần cười lớn, “Có điều sau này hần nhất định sẽ cảm tạ chúng ta.”

“Huynh khẳng định chứ? Còn có chút chuyện, nha đầu Bảo Nhi kia

~” Trần Mục Vũ nhắc nhở.

Mấy tên đại nam nhân thoáng chốc run rẩy, nha đầu Bảo Nhi kia

rất đáng sợ, tính tình có điểm gọi là hơi bị tà ác.

Chờ bọn họ đi xa, một bóng đen vội chuồn vào sân trong, nhẹ gõ cửa, cửa mở, nha hoàn cung kính mời người nọ vào

~

Trần Mục Phong cảm thấy đầu đau nứt ra, miệng khô khốc, theo thói quen muốn nhấc tay trái lên day trán, chợt phát hiện cánh tay trái tựa hồ đã tê rần, quay đầu nhìn lại, liền ngậy người như bị sét đánh

Bảo Nhi đưa lưng về phía hắn, đầu gác trên cánh tay hắn, bờ vai nhỏ nhún lợ ra ngoài chăn bông, trên cổ còn thắt dây đai yếm màu đỏ, còn bản thân hắn thì —trống trơn!

Nhẹ nhàng rút cánh tay về, Trần Mục Phong nhấc chân ngồi dậy, kéo chăn lên cao che bả vai Bảo Nhi lại. Trong tân phòng một nha hoàn cũng không có, nên hỉ đã sớm tàn, nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài vẫn còn bị bao phủ bởi một màn đen nhánh.

Trần Mục Phong đi đến bên bàn rồi ngồi xuống, nhìn đồng hồ phục đồ thẫm tán loạn trên mặt đất, quả thực là — thấy mà giật mình, lại nhìn Bảo Nhi còn đang ngủ say, Trần Mục Phong ảo não dấm vào đầu, ngồi cả nửa ngày, mới mặc y phục đi đến thư phòng. Đứng trước án thư, Trần Mục Phong một phen gạt phăng toàn bộ đồ vật trên bàn xuống đất, phát ra một trận ‘loảng xoảng lách cách’. Lại chán nản dựa vào lưng ghế, trong đầu càng không ngừng luẩn quẩn thanh âm: “Ta hại Bảo Nhi rồi.”

Sau đó cứ một mực ngồi lặng đến lúc rạng đông, tư thế vẫn không một lần thay đổi.

Lúc Bảo Nhi bị đánh thức, nàng vẫn còn nằm mơ thấy đang uống rượu. Thành linh một sắc đỏ thẫm đập vào mắt khiến nàng phải nheo mắt lại, quay đầu nhìn, Tiểu Dung đang đứng đối diện cười với nàng.

“Đây là chỗ vậy? Là lúc nào rồi?” Bảo Nhi dụi mắt hỏi.

“Đại thiếu nữ này người dậy đi, chốc nữa phải đi dâng trà cho lão phu nhân, lão gia và phu nhân nữa ạ.” Tiểu Dung vừa cười vừa khuyên.

“Tiểu Dung, chị điên rồi à? Cái gì mà đại thiếu nữ này?” Bảo Nhi mơ mơ màng màng hỏi lại.

“Người đó, hôm qua thành thân với đại thiếu gia, hôm nay đương nhiên phải gọi người là đại thiếu nữ này rồi.” Tiểu Dung giải thích, “Đại thiếu nữ này, người mau dậy đi, tắm nước nóng trước đã, sau đó đi gặp lão gia cùng phu nhân.”

“Ừ ừ! Biết rồi, biết rồi, mới buổi sáng tắm cái gì mà tắm chứ, lạnh thế này! Không tắm đâu.” Bảo Nhi rúc vào trong chăn, rốt cuộc cũng ý thức được một vấn đề, phen này đã tỉnh táo hẳn: “Tiểu Dung, làm sao mà tôi lại ngủ trần vậy?”

“Đại thiếu nữ này, hôm qua người uống nhiều quá, cứ một mực than nóng nực, sau đó mới cởi bớt y phục.” Tiểu Dung giải thích, cầm áo ngoài khoác thêm cho nàng.

“Thì ra là thế, làm tôi sợ muốn chết!” Bảo Nhi thở phào nhẹ nhõm.

Đợi Bảo Nhi mang giày xong, Tiểu Dung đưa nàng đến bồn tắm bên cạnh, bên trong hơi nước lượn lờ bay lên như dụ dỗ, nhưng Bảo Nhi cũng sợ lạnh mà chẳng buồn tắm.

“Bắt buộc phải tắm sao?” Bảo Nhi hỏi.

“Đúng vậy, đại thiếu nữ này, đây là phong tục ở Hàng Châu, hơn nửa ngày hôm qua nóng nực mình mẩy ra đầy mồ hôi, tắm rửa một chút cho nhẹ nhàng khoan khoái.” Tiểu Dung nói, đỡ Bảo Nhi vào bồn tắm lớn. Nước rất ấm, Bảo Nhi ngụp đầu xuống nước, hít thật sâu mùi hương, là hương thơm của hoa hồng.

Sau đó vừa tắm vừa xướng bài ca tắm rửa mà Tiểu Dung đã sớm thuộc lòng, “Em thích tắm rửa, rửa con trượt té, bọ chết cần thận, bong bóng thật nhiều, la la la la, tàu ngầm kiện cáo, em yêu tắm rửa, da dẻ hồng hào... La la la la, đầu đội mũ tắm, nhảy nhót từng bùng, la la la la. Mỹ nhân ngư trốn, xối nước kì cọ, trái xoa phải chà, nắm nắm bàn tay, la la la la, bồn tắm nhà ta, tắm tấp tập thật đã, la la la la.” (3)

Tắm tấp xong xuôi, Bảo Nhi từ bồn tắm bước ra, toàn thân nổi da gà, ngay lập tức gọi Tiểu Dung tới mặc y phục ỳnh. Thấy tóc nàng vẫn còn ướt sũng, Tiểu Dung bèn lau tóc cho nàng.

Bảo Nhi sờ sờ cổ theo thói quen, phát hiện vòng ngọc đầu mất tiêu rồi.

Chú thích

(1) Là lời bài hát “Hà nhật quân tái lai” do Đặng Lệ Quân trình bày. (Cái nguồn tìm được cách đây khá lâu nên quên mất, huhu, khi nào tìm thấy mình sẽ bổ sung!)

Hà Nhật Quân Tái Lai ()

Tác khúc: Lưu Tuyết Am

Tác từ: Bối Lâm

， ， ，
Hảo hoa bất thường khai, hảo cảnh bất thường tại, sầu đôi giải tiểu my, lệ sái tương tư ái

， ， ，
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái

，
Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, bất hoan cánh hà đãi?

() !
(Nam bạch) Lai lai lai, hát hoàn liễu giá bôi tái thuyết ba!

， ?
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai?

，
Hiếu lộ thấp trung đình, trầm hương phiêu hộ ngoại, hàn nha y thụ thê, minh nguyệt chiếu cao đài.

， ， ， .
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái.

， ?
Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, bất hoan cánh hà đãi?

() ,
(Nam bạch) Lai lai lai, tái kính nễ nhất bôi.

， ?
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai?

，
Ngọc lậu tần tương thôi, lương thần khứ bất hồi, nhất khắc thiên kim giá, thống ẩm mặc bồi hồi.

， ， ， .
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái.

， ?
Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, bất hoan cánh hà đãi?

() , .
(Nam bạch)Lai lai lai, tái kính nễ nhật bôi.

， ?
Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai?

Đình xướng Dương Quan Điệp, trùng kích bạch ngọc bôi, ân cần tần chí ngữ, lao lao phủ quân hòai.

， ， ， 。

Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai, hát hoàn liễu giá bôi, thỉnh tiến điểm tiểu thái.

， ？

Nhân sinh nan đắc kỷ hồi túy, bất hoan cánh hà đãi?

() ， ！

(Nam bạch) Ai, tái hát nhất bôi cần liễu ba!

， ？

Kim tiêu ly biệt hậu, hà nhật quân tái lai?

Bản dịch nghĩa ca khúc:

Hà Nhật Quân Tái Lai (Bao giờ anh trở lại?)

Nhạc: Lưu Tuyết Am

Lời: Bối Lâm

Hoa đẹp không thường nở, cảnh đẹp hiếm khi còn, buồn lấp đầy khóe mắt.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại? Xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm.

Đời người say được mấy lần. Không vui chờ đến bao giờ mới vui?

Giọng Nam: Lại đây! Lại đây! Hãy lại đây! Cạn hết chén này rồi nói tiếp!

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại?

Sương sớm ướt mái đình, trầm hương bay ngoài ngõ, quạ buồn kêu ngọn cây, lầu cao trăng sáng tỏ.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại? Xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm.

Đời người say được mấy lần. Không vui chờ đến bao giờ mới vui?

Giọng Nam: Lại đây! Lại đây! Hãy lại đây! Mời anh thêm chén nữa.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại?

Trống canh thôi thúc điểm, ngày vui không trở lại, một phút giá ngàn vàng, say đi đừng hờ hững.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại? Xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm.

Đời người say được mấy lần. Không vui chờ đến bao giờ mới vui?

Giọng Nam: Lại đây! Lại đây! Hãy lại đây! Mời anh thêm chén nữa.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại?

Thôi đừng hát khúc Dương Quan, cùng nâng chén bạch ngọc vài lời ân cần gửi gắm, xin anh giữ kỹ trong lòng.

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại? Xin cạn chén này đi, gấp thêm vài miếng nhắm.

Đời người say được mấy lần. Không vui chờ đến bao giờ mới vui?

Giọng Nam: Nào! Cạn thêm chén nữa nhé?

Đêm nay xa nhau rồi, bao giờ anh trở lại?

(2) Là bài hát “Hải Đường Cô Nương” cũng của Đặng Lệ Quân, được Bảo Nhi xướng trại thành Đường Đường cô nương!:) Do là bài xướng có vần điệu nên mình mạn phép để nguyên Hán Việt, còn phần dịch do không tìm thấy nên sẽ bổ sung vào ebook sau.

Hải Đường Cô Nương ()

Tác khúc: Cổ Nguyệt ()

Tác từ: Trang Nô ()

(3): Là lời bài hát “I love taking a bath” do Phạm Hiểu Huyền trình bày. Bài này do Matsuoka sáng tác, được dịch sang tiếng Trung nên mình cũng bó tay không tìm ra bản gốc, đành phải chém bừa.

28. Chương 28

Chương 28.1: Tiểu tức phụ (*)

(*Con dâu, cháu dâu)

“Tiểu Dung, chị mang vòng ngọc của tôi lại đây.” Bảo Nhi tưởng Tiểu Dung lại cất vòng ngọc của nàng dưới gối đầu.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, hôm qua nô tỳ không tháo vòng ngọc của người, người không thấy nó sao?” Tiểu Dung hỏi.

“Dâu mất tiêu rồi?” Bảo Nhi đứng lên chạy lại giường, tung chăn ra tìm.

“Thì ra là quần trong chần.” Bảo Nhi cười đeo lại vòng ngọc, lúc định nhảy xuống giường, đột nhiên phát hiện trên tấm trải giường trắng tinh có vết máu, liền kêu Tiểu Dung lại: “Tiểu Dung, sao giường ngủ bản thể này còn chưa thay? Đây là vết gì vậy?”

“Ôi?” Tiểu Dung về mặt kính ngạc đi tới, cầm lên xem xét: “Nô tỳ đi thay liền.”

“Nhanh lên một chút! Bản như vậy thật là khó coi, thôi, thay hết cả đi!”

Tiểu Dung gạt đầu, gọi một nha hoàn khác vào thì thầm gì đó, sau lại trở về chải đầu cho Bảo Nhi.

“Sao lại bới ra kiểu này?” Bảo Nhi buồn bực hỏi.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, thành thân rồi phải bới tóc cao lên như vậy.” Bàn tay Tiểu Dung không ngừng chải chuốt, xong lại cầm mấy cây trâm xinh xắn cài lên.

“Có phải làm thiệt dâu chứ!” Bảo Nhi nhỏ giọng than thở.

“Xong rồi, đại thiếu nữ nãi nãi, đẹp lắm! Cũng không còn sớm nữa, phải đi dâng trà cho Lão phu nhân thôi.” Tiểu Dung nói.

“Được, tối qua đại ca của tôi ngủ ở đâu?” Bảo Nhi lúc này mới nhớ ra ‘tân lang’.

“Đại thiếu gia hôm qua uống nhiều quá, không trở về, ắt là ngại làm người tỉnh giấc.” Tiểu Dung cười híp mắt trả lời.

“Ra thế!” Bảo Nhi gạt đầu, đứng lên: “Đi thôi, đi gặp nãi nãi và cô cô.” Lại sôi nổi như cũ đi ra cửa.

Vừa tới cửa đụng phải bọn người hầu cung kính hành lễ với nàng, gọi ‘đại thiếu nữ nãi nãi’, Bảo Nhi nghe có chút không quen, liền miễn cưỡng nở cụp cười.

Tới Tùng Duyên Viện, phát hiện bên trong náo nhiệt phi thường, nào Trương Bá Hành, Nhạc lão gia, Nhạc phu nhân, Cổ phu nhân, Nhạc Kiến Thần, tất cả đều ở đó. Trần Mục Phong cũng có mặt, thần sắc có vẻ không được tự nhiên.

“Chào Trương gia gia, chào nãi nãi, chào Nhạc bá bá, chào Nhạc bá mẫu, chào Cố bá mẫu, chào cô trượng, chào cô cô, chào Nhạc ca ca, chào Cố ca ca, chào đại ca, chào Nhị ca, chào Tiểu ca.” Bảo Nhi cười chào hỏi cả nhà, xong xuôi rồi lại theo thói thường chạy đến bên cạnh Trần phu nhân.

“Còn gọi cô cô sao? Phải gọi là nương.” Nhạc phu nhân cười nói.

“Cô cô

~” Bảo Nhi kéo dài giọng, rõ ràng là diễn trò, sao tất cả mọi người đều coi như thật ấy nhỉ.

“Bảo Nhi, thế tử còn chưa đi đâu.” Trần phu nhân nhỏ giọng khuyên, Bảo Nhi bĩu môi, gật đầu. Bọn nha hoàn bưng trà tới, Bảo Nhi nhớ lại lúc ở Nhạc gia thấy tân nương tử dâng trà liền trông bầu vế gáo (*), quỳ trên mặt đất, nâng chén trà lên cao nói: “Nãi nãi, mời người uống trà.” Trần lão phu nhân cười nhấp một ngụm.

(* – chiếu hồ lô hoạ biểu: mô phỏng lại hình dáng bên ngoài)

Đến lúc quỳ trước mặt Trần lão gia, Bảo Nhi nhìn Trần lão gia hồi lâu, thật sự không nhịn cười nổi, mắt thấy tất cả mọi người đều nhìn nàng mới nói: “Cha, mời người uống trà.” Trần lão gia ngày thường mặt mày nghiêm túc bây giờ cũng cười tươi như hoa, lại còn một hơi uống hết chén trà. Bảo Nhi ngây ngẩn cả người.

“Cô trượng, người không cảm thấy nóng sao?” Bảo Nhi hỏi.

“Cái gì mà cô trượng, phải gọi là cha.” Trần lão gia vừa cười vừa nhắc nhở, Bảo Nhi lè lưỡi.

Quỳ trước mặt Trần phu nhân, Bảo Nhi liền dùng hết sức chớp mắt, vẫn không thoát ra nổi chữ ‘nương’.

“Bảo Nhi, còn chờ gì nữa, gọi đi!” Cố phu nhân cười, giục nàng.

“Người ta thích gọi cô cô mà.” Bảo Nhi nhỏ giọng phản kháng.

“Bảo Nhi, ngoan!” Ánh mắt Trần phu nhân chờ đợi thấy rõ.

“Nương!” Bảo Nhi thấp giọng kêu lên. Trần phu nhân vô cùng cao hứng đáp lại một tiếng, đoạn cầm chung trà uống.

Mãi tới lúc nàng tưởng rằng cuối cùng cũng diễn xong, nha hoàn liền bưng khay tiến vào, Trần lão phu nhân nhắc lên nhìn, vừa lòng gật đầu cười, Trần phu nhân cũng cười, sau đó nha hoàn nọ đi ra ngoài.

“Cô cô người cười gì thế ạ?” Bảo Nhi hỏi.

Lời vừa nói ra, mới phát hiện tất cả mọi người đều có vẻ mắt tự nhiên – cái kiểu mắt tự nhiên như cố nén cười ấy.

“Không có gì không có gì.” Trần phu nhân vừa cười vừa đáp, “Sau này không được gọi cô cô, phải gọi là nương, biết không?”

“Cô cô, diễn cũng diễn xong rồi mà

” Bảo Nhi nói. Có phải cả nhà đang nhập vai quá mức không vậy ta.

“Bảo Nhi!” Trần lão gia nhíu mày.

“Con biết rồi ạ, diễn thêm mấy ngày là được chứ gì.” Bảo Nhi miễn cưỡng đồng ý.

Lát sau Nhạc gia tử muội chạy vào, gọi liền ‘tẩu tẩu’, sau đó xoè tay đòi lễ vật khiến cho Bảo Nhi trợn mắt há mồm, chỉ biết chớp mắt.

“Đại thiếu nãi nãi, lễ đã chuẩn bị rồi.” Tiểu Dung cười bưng khay tới, bên trên bày túi hương cùng chuỗi ngọc các loại. Bảo Nhi nhìn cái khay, lại nhìn hai người, lúc cầm đồ nhét vào tay các nàng xong vẫn có chút ngây ngốc.

“Cám ơn tẩu tẩu.” Hai người bọn họ cười khúc khích.

“Diễn rồi.” Bảo Nhi lườm các nàng, thì thào.

Ăn cơm xong, bọn người hầu từng nhóm đi vào hành lễ thỉnh an đại thiếu nữ nãi nãi, Trần phu nhân cười sai người ban phần thưởng. Bảo Nhi ngồi một bên chỉ cảm thấy nhàm chán.

Thật vất vả mới ban phát xong, nha hoàn đi vào hồi báo Cung lão gia cùng phu nhân đã tới. Bảo Nhi cũng không biết tại sao bản thân lại căng thẳng, toàn thân đều ở trạng thái phòng bị.

“Mời vào đây đi!” Trần phu nhân hơi nở nụ cười nhạt, sau đó nhìn Bảo Nhi một chút, Bảo Nhi nhìn bà cười ngọt ngào, sau đó đứng dậy sửa sang lại y phục, đoan đoan chánh chánh mà ngồi.

Đợi Cung lão gia, Cung phu nhân, Cung Trúc Uẩn rảo bước tiến vào cửa, Bảo Nhi cùng với Trần phu nhân đứng lên ra tiếp.

“Cung giai đại nhân sao lại tới đây?” Trần phu nhân vừa cười vừa nói, sau đó quay qua Bảo Nhi nói: “Bảo Nhi, còn không hành lễ với Cung giai đại nhân cùng phu nhân?”

“Dạ, nương.” Bảo Nhi đoan trang nói, sau đó quay qua Cung Thành và Cung phu nhân nhẹ nhàng gật đầu: “Bảo Nhi xin chào Cung giai đại nhân, phu nhân.”

“Hừ!” Cung Thành rõ ràng biểu đạt sự bất mãn của mình. “Trần phu nhân, việc đã đến nước này, ngài cho tôi lời giải thích đi chứ?”

“Cung giai đại nhân có ý gì?” Trần phu nhân nửa cười nửa không.

“Có ý gì? Trần phu nhân, ngài còn không rõ sao?” Cung Thành ngồi xuống, Cung phu nhân cũng có vẻ tức giận.

“Ngài không nói rõ ràng, ta làm sao hiểu được.” Trần phu nhân nói, đến ghế chủ vị ngồi xuống, Bảo Nhi đứng bên cạnh bà.

“Mục Phong đâu, hẳn không phải đã nói sẽ cho ta lời giải thích sao? Người đâu?” Cung Thành trợn mắt liếc nhìn Bảo Nhi, lông mày Bảo Nhi liền nhíu lại, đến phá hôn lễ nàng còn chưa từng lão cơ mà – lão già thú vị.

“Giải thích? Ngài nói phải giải thích như thế nào? Hôn nhân đại sự là cha mẹ quyết định, mai mối mà thành, ngài muốn nghe giải thích thế nào, cứ tìm vợ chồng chúng ta là được.” Trần phu nhân khẩu khí cứng rắn.

“Tốt! Vậy thì ngài giải thích cho ta, vì sao vào cửa chính là nha đầu này?” Cung Thành cũng trừng mắt với Bảo Nhi.

“Ô hay, nhà của chúng ta muốn cưới con dâu còn phải hỏi ngài ư? Bảo Nhi của chúng ta mọi thứ đều tốt, trời sanh chắc chắn là mệnh làm con dâu nhà chúng ta, tại sao không thể cưới chứ?” Trần phu nhân cười hỏi.

“Trần Mục Phong nói muốn kết hôn với Trúc Uẩn.” Cung Thành sáng giọng.

“Nó nói ư? Nữ nãi, cha mẹ nó khỏe mạnh, hôn nhân đại sự lại tùy vào nó làm chủ sao? Chờ chúng ta chết hết thì nó định đoạt cũng không muộn.” Trần phu nhân không nhẹ không nặng nói, ngữ điệu mang theo trào phúng.

Bảo Nhi nhẹ nhàng cười, không nghĩ ra cô cô khi đã gay gắt lên lời lẽ lại sắc sảo như vậy.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng khóc thút thít, nhìn qua mới thấy gậy trúc đang dùng khăn tay lau nước mắt, Bảo Nhi bĩu môi, phiền phức nhất là kiểu người làm bộ nhu nhược như thế, vốn tưởng cây gậy trúc làm cho Trần Mục Phong nhớ thương ắt không giống người thường chứ, bây giờ mới thấy thất vọng.

“A mã, ngài đừng nói nữa, chúng ta trở về đi thôi, con không muốn làm khó Mục Phong.” Cung Trúc Uẩn lên tiếng.

Bảo Nhi cười lạnh trong lòng, đảo mắt một vòng, rút ra chiếc khăn tay trong tay áo, thuận tiện hung hăng lau mặt, nhả ra hai giọt nước mắt, nghẹn ngào nói: “Nương, người đừng vì con dâu mà khiến ấu tử bất hòa, con dâu biết người thực lòng yêu thương con, con dâu cũng biết Cung giai tiểu thư và đại ca là thanh mai trúc mã, người mà ngăn cản, đại ca sẽ oán hận cả người lẫn con dâu, con dâu không muốn bị

đại ca oán hận, cho nên, nương, con dâu cầu người đáp ứng cho Cung giai tiểu thư vào cửa đi!” Nàng cũng không sợ cắn trúng lưỡi, một điều con dâu hai điều con dâu.

Đóng vai tiểu tức phụ ai mà không biết, xí

~ Bảo Nhi vừa đóng kịch vừa nghĩ.

“Con bé này nhất định là lại mềm lòng rồi. Việc này để sau hãy nói, con vừa mới vào cửa Mục Phong liền nạp thiếp thì còn ra thể thống gì, dù thế nào cũng phải đợi con có hỉ, sinh hạ trưởng tôn cho Trần gia rồi tính tiếp.” Trần phu nhân kéo tay Bảo Nhi nói, nhẹ nhàng bấm vào mu bàn tay Bảo Nhi một cái, trong lòng cười thầm không thôi, “Yên tâm, có nãi nãi, cha nương ở đây, ai dám khi dễ con? Đừng khóc, con dâu ngoan.”

“Cám ơn nương.” Bảo Nhi quay lại nhìn Trần phu nhân chớp chớp mắt, “Nương, con dâu thất lễ, con dâu đi rửa mặt trước.”

“Đi thôi! Trở về nghỉ ngơi một chút, hôm qua chắc mệt lắm rồi.” Trần phu nhân vỗ vỗ nàng, lệnh cho nha hoàn hầu hạ đưa nàng đi.

“Cung giai đại nhân, phu nhân, Bảo Nhi có chút không khỏe, cáo lui trước.” Sau đó che mặt đi ra ngoài.

Đi không bao xa thì thấy Trần Mục Phong đang bước nhanh về hướng bên này, Bảo Nhi suy nghĩ một chút, lập tức đổi thành vẻ mặt bi thương, sau đó cố ý cúi đầu làm bộ như không nhìn thấy Trần Mục Phong, ủ rũ đi tới.

“Bảo Nhi!” Trần Mục Phong gọi nàng.

“Vâng?” Bảo Nhi ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong: “Đại ca, có chuyện gì sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn ngẩn lệ, là nhờ mới rồi chưa kịp lau khô hết.

“Làm sao vậy?” Trần Mục Phong cau mày, trừ hai lần gặp rắn ra thì chưa bao giờ hắn nhìn thấy Bảo Nhi khóc, bước đi ỉu xiu như vừa rồi.

Bảo Nhi lập tức cúi đầu, lắc lắc: “Không có gì, không có gì, cát bay vào mắt. Đại ca, nếu không có chi thì ta đi về trước.” Sau đó bước nhanh, vừa đi vừa cười, cười đến mức bả vai run run giật giật.

Trần Mục Phong nhìn theo bóng lưng nàng, đầu mày càng nhăn như bị. Hắn vừa mới nghe nói Cung bá phụ đi gặp mẫu thân, bản thân vội vã chạy tới, không nghĩ tới lại thấy Bảo Nhi bộ dạng như vậy từ đại sảnh đi ra.

Chương 28.2: Bảo Nhi ghen

Trần Mục Phong vào đại sảnh, hành lễ với Cung Thành, sau đó hành lễ với Trần phu nhân, liếc mắt nhìn qua thấy Cung Trúc Uẩn mặt mày ngẩn lệ.

“Mục Phong, người tới vừa đúng lúc. Ta nghĩ người phải cho Trúc Uẩn một lời giải thích hợp lý.” Cung Thành nói.

“Mục Phong, Bảo nhi đồng ý cho Cung giai tiểu thư vào cửa, nếu Bảo nhi đã đồng ý, ta đây làm mẹ tự nhiên cũng không còn gì để nói, có con dâu hiểu chuyện như vậy, ta thật tình rất vui, có điều, Mục Phong, Bảo nhi vừa mới vào cửa mà con nạp thiếp ngay dường như cũng không đúng, chỉ sợ Trương gia gia con cũng không vui đâu.” Trần phu nhân bình tĩnh nói, sau đó suy nghĩ một chút mới nói thêm: “Mới vừa rồi quần gia còn nói, thế tử Tề Mặc Trì hai hôm nay muốn tới thăm.”

Trần Mục Phong nghe đến câu nói sau cùng, ánh mắt hơi trợn lên.

“Xin lỗi Cung bá phụ, ta không thể cưới Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nói.

~ Bốp

~

“Trần Mục Phong, người vừa nói cái gì? Không cưới? Người dám đùa với lão phu sao? Người cùng đã nha đầu lai lịch không rõ kia mới quen biết mấy ngày thì quên ngay Trúc Uẩn? Người không làm ... Trúc Uẩn

thất vọng sao?” Trần Cung Thành nổi gân xanh, tiếng khóc Cung giai Trúc Uẩn từ du dương, uyển chuyển khuếch tán thành cực đại.

“Xin Cung bá phụ đừng trách Bảo nhi, tất cả đều tại Mục Phong, không liên quan đến Bảo nhi. Không cười Trúc Uẩn là chủ ý của bản thân ta. Bá phụ muốn trách, Mục Phong một mình gánh chịu.” Giọng Trần Mục Phong hơi lạnh lùng.

“Một mình gánh chịu? Người gánh chịu như thế nào?” Cung Thành hỏi dồn.

“Đúng vậy, con gánh chịu như thế nào? Con có biện pháp có thể đưa Cung giai tiểu thư vào Ung Vương phủ sao?” Trần phu nhân lạnh lùng hỏi.

“Trần phu nhân nói chuyện xin đừng quá đáng!” Cung phu nhân lên tiếng

“Thật là, ngài xem xem, ta mở miệng luôn luôn là nghĩ gì nói đó, thật sự là xin lỗi a.” Trần phu nhân giả lả cười nói, sau đó đứng dậy: “Mục Phong, chuyện của mình thì bản thân con tự giải quyết đi! Ta đi tìm Bảo nhi.” Sau đó cười lạnh đi ra ngoài.

“Mục Phong, huynh thật sự đối với ta như vậy sao?” Cung Trúc Uẩn nước mắt lưng tròng nhìn Trần Mục Phong.

Trần Mục Phong nhìn chăm chú Cung Trúc Uẩn, rất kỳ lạ là trong lòng hiển nhiên không hề có cảm giác đau lòng.

“Xin lỗi Trúc Uẩn. Ta sẽ có trách nhiệm với Bảo nhi.” Trần Mục Phong nói, hắn vẫn đang nghĩ tới tại sao Bảo nhi khóc?

“Ta đây thì sao? Mục Phong, ta phải làm sao bây giờ?” Cung Trúc Uẩn hỏi.

“Ta sẽ giúp muội tìm một hôn sự thật tốt.” Trần Mục Phong nói.

“Huynh muốn tặng ta cho người khác sao? Tại sao không mang nàng ta tặng cho người khác?” Cung Trúc Uẩn không phục hỏi, tại hôn lễ ngày hôm qua, nhìn thấy biểu hiện của Trần Mục Phong, nàng liền mơ hồ thấy bất an, Trần Mục Phong đã thay đổi, hắn quan tâm đến cô Bảo nhi kia.

Sắc mặt Trần Mục Phong xám lại, ánh mắt âm trầm.

“Bởi vì Bảo nhi tuyệt không phản quyền phụ thế.” Trần Mục Phong nói từng chữ từng chữ một, khẩu khí lạnh tựa băng.

“Mục Phong, chuyện qua nhiều năm như vậy trong lòng ngươi vẫn không thoải mái sao? Đúng, là ta sai lầm rồi, nhưng mà nhiều năm như vậy trong lòng Trúc Uẩn chỉ có một mình ngươi, ngươi đối với nó như vậy, sau này nó phải làm sao bây giờ?” Cung Thành thay đổi sách lược, chuyển sang chiến thuật mềm mỏng.

“Cung bá phụ, xin lỗi.” Trần Mục Phong nói.

“A mã, ngài không cần nói, ta không lấy chồng, chúng ta về Tế Nam đi!” Cung Trúc Uẩn vừa nói vừa khóc chạy ra ngoài, Cung phu nhân lập tức đuổi theo. Cung lão gia phát tay áo thở hổn hển bỏ đi.

Trần phu nhân vào Trúc Khê Viện, không tìm thấy Bảo nhi, người hầu nói Đại thiếu nữ nãi nãi vốn chưa trở về. Trần phu nhân liền trở về sân viện của mình, vừa vào phòng đã thấy Bảo nhi cười gục ở trên bàn.

“Cô cô, ngài đã về rồi?” Bảo nhi cười chào hỏi.

“Đúng, trở về thăm con dâu bảo bối của ta. Rửa mặt chưa?” Trần phu nhân hỏi.

Bảo nhi gạt đầu.” Cô cô sao ngài trở lại nhanh như vậy?”

“Nói xong thì trở về thôi, với người như bọn họ cũng không còn cái gì để nói.” Trần phu nhân ngồi xuống rót trà, vừa uống vừa nhìn Bảo nhi: “Bảo nhi, mới vừa rồi sao con khóc vậy?”

Bảo nhi miệng meo máo, kéo tay áo, “Ngài xem xem, bầm tím luôn.”

“Bảo nhi? Đây là

~” Trần phu nhân nhẹ nhàng xoa xoa tay cho nàng, một vết xanh tím nổi bật trên cánh tay trắng trẻo.

“Ha ha, gậy trúc kia khóc, con cũng không thể thua nàng ta, nhưng mà người ta mỗi ngày đều hài lòng đẹp ý như vậy không có chuyện gì để khóc, cho nên, không thể làm gì khác hơn là tự mình đi đường tắt!” Bảo nhi để tay áo xuống nói.

“Cũng đừng néo mạnh như vậy chứ, bầm tím luôn, nung đau lòng hết sức.” Trần phu nhân nói.

“Cô cô, ngài nói cái gì vậy? Diễn cũng diễn xong rồi.” Bảo nhi bất mãn nói.

“Chưa diễn xong chưa diễn xong, Bảo nhi à, con nói xem thế tử đó thông minh như vậy, hần sao lại dễ dàng tin tưởng như vậy, cho nên nha

~” Trần phu nhân bắt đầu thuyết phục Bảo nhi.

“Nhưng mà cô cô, hần khó có thể cường thường dân phụ mà? Hơn nữa, gậy trúc cũng tới, đại ca cũng đã chiếu cố cho con

không bằng

” Bảo nhi nói, mặc dù trong lòng có chút chán ghét cây gậy trúc kia, nhưng mà làm người phải nói chữ tín.

“Rồi, nói sau đi! Bảo nhi à, con cũng thấy đấy, Cung lão gia kia rất đáng ghét, nếu Mục Phong cưới nữ nhi của hần không chừng phải chịu khổ nữa, Bảo nhi, con hãy giúp cô cô, ừm, coi như cho Trúc Uẩn vào cửa đi, dù sao cũng phải diệt ngạo khí của bọn họ.” Trần phu nhân nói.

Bảo nhi cười, vùi vào người Trần phu nhân: “Cô cô, dù bọn họ ngạo khí cao tới đâu đi nữa, nhưng mà đại ca chính là khối băng siêu cấp, không sợ, ha ha

“

Đang nói chuyện, người hầu đi vào nói lão thái thái mời phu nhân và Thiếu phu nhân qua đó. Trần phu nhân liền kéo Bảo nhi đi một mạch.

Thấy Bảo nhi vẫn đang ôm cánh tay Trần phu nhân đi vào cửa, Trần lão phu nhân, Nhạc phu nhân, Cố phu nhân và tỷ muội Nhạc gia cùng cười.

“Mẹ chồng và nàng dâu còn thân hơn mẹ con ruột, đúng là hiếm thấy.” Nhạc phu nhân cười nói, Cố phu nhân cũng che miệng cười khẽ.

“Nhạc bá mẫu! Con và cô cô luôn luôn như vậy mà.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, sau đó chạy đến ngồi cạnh tỷ muội Nhạc gia.

Một đám nữ nhân nói giỡn cười đùa mãi đến cơm trưa.

Buổi tối, Trần lão phu nhân cố ý thiết yến đáp tạ Trương Bá Hành, cho nên khi khách tới, đương nhiên tân nhân không thể vắng mặt. Trần phu nhân còn bảo Trần Mục Phong và Bảo nhi mời rượu Trương Bá Hành. Ăn cơm xong, cả nhà còn chơi cờ đánh đàn đùa giỡn hoà thuận vui vẻ.

Bởi vì hai hôm nay Bảo nhi ngủ không ngon, vừa mới rồi lại uống một ít rượu, cho nên có chút mơ mơ màng màng.

“Bảo nhi muốn đi ngủ à?” Trần phu nhân cười hỏi.

“Dạ.” Bảo nhi gật đầu, “Cô cô, con đi ngủ có được hay không?”

“Đi thôi! Tiểu Dung, hầu hạ Đại thiếu nữ về Trúc Khê Viện nghỉ ngơi.” Trần phu nhân nói.

“Con muốn ngủ với cô cô.” Bảo nhi nói rất tự nhiên.

Cố phu nhân nhẹ giọng cười, “Bảo nhi a, con thành thân rồi không thể cùng ngủ với cô cô nữa.”

“Thành thân cũng không phải thật sự mà!” Bảo nhi nhìn một vòng: “Con không thể ngang nhiên chiếm giường, đại ca sẽ không có chỗ ngủ.”

Mấy nam nhân cười khụ khụ không được tự nhiên.

“Làm sao vậy? Con nói sai rồi sao?” Bảo nhi nghi hoặc hỏi.

“Bảo nhi à, không phải cô cô nói với con rồi sao? Đúng không?” Trần phu nhân nhìn nàng chớp chớp mắt, Bảo nhi khẽ nhíu mày, “Cô cô, nhất định phải như vậy ư?”

Trần phu nhân gật đầu, sau đó thúc giục Tiểu Dung đưa Bảo nhi trở về, kéo Bảo nhi đổi ý, còn chưa ra khỏi cửa, Trần phu nhân nói thêm: “Tiểu Dung, một hồi đừng quên chườm nóng cho Thiếu nữ một lát, rồi bôi một ít thuốc mỡ tan máu bầm.”

“Vâng, phu nhân.” Tiểu Dung cười đáp.

“Không cần đâu, cô cô, cũng không đau

” Bảo nhi nói, còn chưa nói hết đã bị Tiểu Dung kéo đi. Mọi người còn lại trong phòng đều nhìn Trần Mục Phong.

Trở lại Trúc Khê Viện, Bảo nhi lập tức nhào tới trên giường, ngọt ngào ôm lấy chăn bông không chịu buông tay, Tiểu Dung ở bên cạnh lắc đầu.

“Đại thiếu nữ này, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt rồi ngủ tiếp có được hay không? Hơn nữa, phu nhân còn dặn dò bôi thuốc cho ngài nữa.” Tiểu Dung nói.

“Ta ngủ một chút, lập tức dậy liền.” Bảo nhi than thở.

“Đại thiếu nữ này, nô tỳ xin ngài, có được hay không?” Tiểu Dung nói.

Bảo nhi ngồi dậy, “Tiểu Dung, người đừng gọi Đại thiếu nữ này, nghe là lạ.” Sau đó để cho Tiểu Dung hầu hạ nàng rửa mặt. Lúc Tiểu Dung thấy vết bầm xanh tím thì cười cười, Bảo nhi vốn đang mơ hồ cho nên không phát hiện, Tiểu Dung hầu hạ nàng bôi thuốc rồi nằm xuống, Bảo nhi trở mắt nhìn đỉnh giường thấy một màu đỏ chói, nhìn xuống chăn bông, cũng là một mảng màu đỏ, quay đầu nhìn khắp trong phòng, có rất nhiều sắc đỏ thắm, cả đồ đạc trên bàn cũng đều đỏ thắm.

“Tiểu Dung, một hồi đại ca của ta ngủ nơi nào?” Bảo nhi trở mình nhìn về phía Tiểu Dung.

“Đương nhiên là ngủ nơi này rồi, Đại thiếu nữ này.” Tiểu Dung nói rất đương nhiên.

“Ngủ nơi này? Muốn ngủ chỗ đó à?” Bảo nhi chỉ chỉ cái giường nhỏ.

“Không phải, Đại thiếu nữ này, Đại thiếu gia đương nhiên

đương nhiên là cùng ngài

cùng nhau

” Tiểu Dung có chút khó xử.

“Ta? Cùng ta ngủ?” Bảo nhi ngồi dậy kinh ngạc hỏi. Tiểu Dung gật đầu.

“Vui đùa quá trớn rồi nha

” Bảo nhi nhỏ giọng nói thầm, sau đó suy nghĩ một chút, nhanh chóng nhảy xuống giường lê đôi hài đi ra ngoài, cả áo ngoài cũng không kịp khoác, định ra ngoài rồi lại chạy vào đến bên giường cầm lấy gối đầu của mình.

“Đại thiếu nữ này, ngài đi đâu vậy? Ngài mau trở lại, cảm lạnh thì làm sao bây giờ?” Tiểu Dung sốt ruột cầm y phục đi theo ra ngoài.

Bảo nhi chạy đến cửa viện, thấy ngoài cửa có hai người đang đứng, trong đó một người là Trần Mục Phong, người đưa lưng về phía nàng chính là một nữ nhân, không biết là ai, theo bản năng, Bảo nhi thả chậm cước bộ nép vào cạnh cửa.

“Trúc Uẩn, sao muội lại ở chỗ này?” là giọng Trần Mục Phong.

“Ta chỉ là muốn đến xem, Mục Phong, ta chỉ là muốn đến xem, huynh yên tâm, ta sẽ không quấy rầy nàng

” Cung Trúc Uẩn thong thả nói.

Xem? Có cái gì đẹp mắt? Bầu trời thì màu xanh, mặt đất thì màu đen

Bảo nhi đảo mắt, miệng mếu máo, trong lòng không thoải mái.

“Đại ca, huynh đã trở về à?” Bảo nhi từ cửa đi tới, ngọt ngào cười nói.

“Bảo nhi?” ánh mắt Trần Mục Phong bỏ qua Cung Trúc Uẩn, nhìn thấy y phục Bảo nhi mặc, chân mày lập tức liền nhíu lại, “Sao lại mặc ít áo như vậy mà đi ra ngoài?”

“À, bôi thuốc xong ngủ không được, nghe thấy tiếng đại ca nên ta ra xem.” Bảo nhi ôm gối đầu của mình nói hừ nói vượn thật lưu loát, sau đó đi tới bên người Trần Mục Phong, kéo một cánh tay Trần Mục Phong ra ôm lấy, vừa cười vừa nói: “Cung giai tiểu thư tới sao không đi vào ngồi một chút? Các người còn đứng ở bên ngoài nói chuyện lạnh lắm đi vào uống chén trà, từ từ nói chuyện đi!”

“Muộn như vậy rồi, ta không quấy rầy.” Cung Trúc Uẩn nói, chậm rãi rời đi, ai oán như là Tần Hương Liên lúc bị vứt bỏ.

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn bóng lưng nàng ta, cũng cảm thấy chán ghét

~~

“Đi vào.” Trần Mục Phong nói.

“A? Ôi! Được!” Bảo nhi theo bản năng gật đầu, trong lòng còn muốn nhìn cây gậy trúc.

Vào đến trong phòng, Bảo nhi mới phục hồi tinh thần, nhìn Trần Mục Phong, lại nhìn giường, nói câu: “Đại ca ngủ ngon.” Rồi xoay người chạy.

“Muộn như vậy còn đi đâu?” Trần Mục Phong hỏi.

“Trở về ngủ mà!” Bảo nhi nói.

“Trở về?” Trần Mục Phong nhẹ nhàng cau mày.

“Đúng vậy, trở về ngủ với cô cô. Ta ngủ nơi này huynh không có chỗ ngủ, chúng ta cũng không thể ở chung một chỗ? Như vậy người khác sẽ nói

” Bảo nhi nói. Nàng còn tưởng rằng hán cũng không cần trở về ngủ, ai biết

~ người ta đã giúp đỡ nàng việc lớn như vậy, đã không biết xấu hổ còn chiếm địa bàn của người ta.

Nói rồi còn chưa đi, là bởi vì Trần Mục Phong đang nhìn nàng.

“Không có việc gì, đại ca huynh đi ngủ sớm một chút đi, ta không quấy rầy.” Bảo nhi nói, tay vừa đụng tới cửa, chỉ nghe Trần Mục Phong nói: “Ta ngủ thư phòng.”

Bảo nhi ôm gối đầu xoay người: “Như vậy không tốt. Như vậy đi, đại ca, ta ngủ chỗ này, huynh ngủ trên giường cũng được.” Bảo nhi kêu Tiểu Dung lại, kêu nàng trải chăn thật dày, thật mềm lên giường nhỏ.

Nàng chui vào ổ chăn, đắp chăn vào, sau đó cảm khái cho vóc người của mình, cái giường nhỏ này so với vóc người của mình, thật đúng là người thấp bé

~ trở thân mình, kéo chăn đắp, “Đại ca, ngủ ngon!” Sau đó từ từ đi vào giấc ngủ.

Trần Mục Phong nhìn sau gáy Bảo nhi, sững sốt hồi lâu. Bảo nhi chẳng lẽ cái gì cũng không biết sao? Qua tối hôm qua nàng vẫn cho rằng là diễn trò sao? Nàng không hiểu hay là không cần?

29. Chương 29

Chương 29: Thông minh sắc xảo

Sáng hôm sau, Bảo nhi lại bị Tiểu Dung lay tỉnh, “Đại thiếu nữ nãi, dậy đi.”

“Không dậy.” Bảo nhi lại vùi mặt vào trong chăn.

“Đại thiếu nãi nãi, hôm nay Trương đại nhân bọn họ phải ra về, cho nên Đại thiếu nãi nãi, ngài cũng mau dậy đi” Tiểu Dung vừa nói xong, Bảo nhi ngồi dậy: “Về? Bây giờ về rồi? Nhanh như vậy sao?” Sau đó nhanh chóng rửa mặt, tóc tùy tiện buộc ở sau ót rồi chạy tới Tùng Duyên Viện. Tất cả mọi người đều ở đó, đang lưu luyến chia tay.

“Trương gia gia, các vị phải đi sao?” Bảo nhi thật vất vả mới có hơi nói.

“Đúng vậy, nha đầu, không nữa xa Trương gia gia sao?” Trương Bá Hành cười hỏi.

“Đương nhiên rồi! Trương gia gia đi, nhà của chúng ta cũng không còn sáng.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Đúng là nói ngọt. Nha đầu, sau này đến kinh thành nhất định phải tới thăm Trương gia gia nha.” Trương Bá Hành nói.

“Ha ha, Trương gia gia ngài yên tâm, ngài không nói con cũng sẽ đi, Bắc Kinh thật đắt đỏ, ở nhà Trương gia gia có thể tiết kiệm bao nhiêu tiền nha.” Bảo nhi gật đầu nói.

“Chưa gì đã biết tính toán, Bảo nhi, chỉ mới lập gia đình có hai ngày thôi.” Nhạc Kiến Thần cười nằng.

“Ta hôm nay mới biết được, tại sao nói là ‘bại gia tử’ mà không phải ‘phá sản nữ’” Bảo nhi ra vẻ hiểu biết nói.

“Nhanh mồm nhanh miệng.” Nhạc Kiến Thần vỗ vỗ đầu của nàng, sau đó mới nhớ ra: “Ai nha, quên mất Bảo nhi đã lập gia đình.”

“Không quan hệ, Nhạc ca ca, ta luôn luôn xem ngài là trưởng bối mà.” Bảo nhi khẳng định nói.

“Muội, nha đầu này

” Nhạc Kiến Thần dở khóc dở cười, nha đầu kia luôn nhắc nhở hắn, trong lòng nàng hắn là lão đầu tử.

Bảo nhi chạy đến bên cạnh tỷ muội Nhạc gia, “Đường Đường, Nhu Nhu, các tỷ ở lại Hàng Châu chơi mấy ngày đi? Chúng ta đi Tây hồ chơi nha!”

“Đi chơi hồ? Coi như xong!” Nhạc Kiến Đường sờ sờ cái mũi, “Đi cũng không uội đi cùng, muội toàn gây vạ.”

“Thôi, không đi theo cũng được, bắt quá, lúc tỷ và Cố ca ca đi có thể dẫn ta đi cùng hay không?” Bảo nhi làm bộ rất nghiêm túc hỏi.

“Nhan Bảo nhi! Muội cho ta

” Nhạc Kiến Đường kịp thời phanh lại.

“Cho tỷ cái gì? Tỷ phải như thế nào?” Bảo nhi giả vờ không biết.

“Đi ra ngoài.” Nhạc Kiến Đường nghiêng răng nghiêng lợi nhỏ giọng nói.

“Đi ra ngoài? Đi đâu a? Tây hồ a?” Bảo nhi hỏi. Nhạc Kiến Đường nhanh chóng nhéo nàng một cái, “Cút đi, nha đầu chết tiệt.”

“Kiêu ngạo, tại địa bàn của ta còn khóc lóc om sòm, Đường Đường, tỷ không đi làm thổ phỉ thật lãng phí nhân tài.” Bảo nhi cũng nhỏ giọng nói.

“Muội làm thổ phỉ cũng không kém nhiều lắm.” Nhạc Kiến Đường nói.

“Ai nha, mặc kệ ai làm, phải nhớ hỗ trợ nhau nha.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, sau đó chuyển hướng Nhạc Kiến Nhu: “Nhu Nhu, trở về nhớ kỹ phải thường cho Đường Đường uống trà Kim Ngân nha.”

“Tại sao?” Nhạc Kiến Nhu cố ý hỏi.

“Trừ hỏa.” Bảo nhi nói. Nhạc Kiến Nhu gật đầu phối hợp.

“Ba người các con đang to nhỏ cái gì vậy?” Trần phu nhân bước qua cười hỏi.

“À, Đường Đường nói nàng thích uống trà Kim Ngân nhất, con nói mua cho nàng luôn một xe đi.” Bảo nhi vừa cười vừa nói,

“Trà Kim Ngân? Rất tốt, để trừ hoả.” Trần phu nhân nói.

Nhạc Kiến Đường hơi xấu hổ gật đầu, len lén trốn mắt liếc nhìn Bảo nhi. Vừa nói cả đám người vừa đi ra ngoài, xe ngựa đã sớm chuẩn bị tốt, mọi người hoặc lên xe hoặc lên ngựa, sau đó chậm rãi lên đường, Bảo nhi cùng với người Trần gia đợi đến lúc không nhìn thấy bóng dáng xe ngựa nữa mới trở về, Bảo nhi cùng Trần phu nhân đi sau cùng.

“Bảo nhi, không cao hứng sao?” Trần phu nhân thấy Bảo nhi cúi đầu liền hỏi.

“Vâng.” Bảo nhi gật đầu.

“Không nỡ xa Đường Đường cùng Nhu Nhu?” Trần phu nhân nắm tay nàng hỏi.

“Vâng, không nỡ. Nếu mọi người không cần tách nhau ra thì tốt, cô cô, nếu như ngày nào đó con đi, người nhớ con hay không?” Bảo nhi hỏi.

“Nhớ, đương nhiên nhớ. Bất quá, Bảo nhi sẽ không rời xa cô cô, yên tâm.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Chờ cha mẹ con tìm được con, con và cô cô sẽ xa nhau!” Bảo nhi nhỏ giọng nói.

“Sẽ không đâu, Bảo nhi à, con quên rồi, con và Mục Phong đã thành thân, con là con dâu của cô cô.” Trần phu nhân nói.

“Ha ha, cô cô, qua mấy ngày thì không phải nữa!” Bảo nhi vừa cười vừa nói, “Chờ con giúp ngài, gậy trúc nhất định là con dâu ngài!”

“Cô cô không thích nàng.” Trần phu nhân nói.

“Con cũng không thích, nhưng mà đại ca thích!” Bảo nhi nói, “Cho nên, cô cô, người đại ca thích ngài cũng thử thích đi!”

“Không có khả năng, được rồi Bảo nhi, ta đừng nói tới nàng ta nữa, chỗ bầm còn đau hay không?” Trần phu nhân hỏi.

“Không sao, cô cô, rất nhanh sẽ hết.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo nhi, Mục Phong ngày hôm qua có trở về không?” Trần phu nhân hỏi.

Bảo nhi gật đầu, “Dạ, có trở về.” Trần phu nhân liền len lén cười.

Bởi vì sắp đến lễ mừng năm mới, hiệu buôn cuối năm tính toán sổ sách, cha con Trần gia thật sự bận rộn, Trần phu nhân cũng bận việc, Bảo nhi mới đầu còn có thể theo bà chạy tới chạy lui, nhưng qua hai ngày thì hết hứng thú. Trần phu nhân sợ nàng mệt cũng không cho nàng theo. Bảo nhi thường ở tại Tùng Duyên Viện bởi Trần lão phu nhân, hoặc là đợi ở Trúc Khê Viện.

Ngày nọ ăn xong cơm trưa, Bảo nhi ngủ quá giờ Ngọ mới dậy, cảm thấy nhàm chán, liền dự định đi theo Trần phu nhân, ra khỏi phòng, liếc mắt ngắm thư phòng của Trần Mục Phong, đảo mắt rồi hướng tới thư phòng. Thư phòng này nàng chỉ ghé qua một lần, vì đến nói xin lỗi, cho nên cũng không có quan sát kỹ, vừa lúc thừa dịp Trần Mục Phong không có ở đây vào xem cho biết.

Len lén đẩy cửa đi vào rồi cẩn thận đóng cửa lại, Bảo nhi xoay người nhìn phòng đọc sách, thư phòng không lớn lắm, thoạt nhìn sáng sủa thanh tịnh, bên cạnh song cửa sổ đặt một cái bàn dài, trên bàn có nghiền mực, dụng cụ mài mực, một vài cây bút cùng ống đựng bút, đồ rbút, chặn giấy linh tinh..., không khác gì những thư phòng bình thường, phía sau bàn là kệ sách ngăn thư phòng thành hai khu vực trong ngoài, phía trên kệ sách đặt mấy bình hoa bằng sứ màu xanh, còn lại những chỗ khác đều là sách. Trên tường bên kia treo bức tranh thủy mặc mai lan cúc trúc, Bảo nhi xem thoáng qua, dường như có chút suy tư. Phía trước bức tranh đặt hai cái ghế một cái bàn nhỏ, trên bàn có bình hoa nhưng không có hoa, thoạt nhìn rất thê lương. Phía bên trong sau kệ sách có một cái giường nhỏ, dưới giường có một cái ghế nhỏ, đầu giường cũng có một cái bàn nhỏ, trên đó đặt một cái bình hoa cũng trống rỗng.

Bất quá giá sách dựa vào tường cách đó không xa bày toàn là sách, thoạt nhìn rất dày đặc, Bảo nhi liền đi qua nhìn một chút, sau đó bĩu môi, Trần đại thiếu gia thích toàn là sách chính thống, lại kéo ghế lại đứng lên trên xem một chút, hy vọng là có thể phát hiện sách truyện, tiểu thuyết linh tinh gì gì, kết quả cũng gặp

đồng nhất một loại sách như trước. Thật vất vả mới tìm được một cuốn đường thi Tổng từ nguyên khúc, Bảo nhi rút ra nhìn, thấy trang giấy còn rất mới, vừa nhìn cũng biết chủ nhân mua cái này chủ yếu là để trang trí.

Mang sách trả lại chỗ cũ, Bảo nhi lại chạy đến cạnh bàn học, nhìn tới nhìn lui cũng không phát hiện được cái gì để chơi. Trong lòng liền nhớ ra, không biết Trần Mục Phong mang tượng đất nhỏ để ở chỗ nào rồi, trong thư phòng hình như không có, không phải đã ném rồi chứ? Bĩu môi, rất có khả năng, tính Trần Mục Phong như vậy nếu thực sự giữ lại vật kia thì đúng là thật kỳ quái.

Trên bàn đang bày một tờ giấy Tuyên Thành trắng bóc, Bảo nhi nhìn một chút, hốt nhiên hăng hái, liền chọn ra một cây bút lông trong ống, chấm mực nước chuẩn bị viết chữ, nhưng mà viết cái gì đây?

“Vạn lý thiên xanh tịnh, tiên kiều thước giá thành. Thiên tôn còn ước hẹn, nhân thế lại vô tình? Huyền nguyệt xâu kim tiết, hoa âm đồng hồ nước thanh. Dạ lạnh bán khoả chỗ, sông ngân chính trong suốt.” (mình để nguyên văn convert vì kg hiểu thơ TQ)

Viết xong nghĩ mãi cũng không ra là tả cái gì, nhìn nhìn lại, cũng không biết, bèn để bút lông xuống chạy đến kệ sách phía trước, nhảy đến trên ghế lấy toàn sách đường thi xuống, dự định tra xem, nhìn có vẻ như là bài thơ tình, bởi vậy Bảo nhi liền tìm kiếm trong thư của mấy người như Lý Thương Ẩn, Ôn Đình Quân, Nguyên Chấn, tìm một lượt cũng không tìm được.

Ngồi cạnh bàn một hồi thấy choáng váng, Bảo nhi liền ôm sách leo lên giường nhỏ, còn kéo cái lông ấp trên bàn tới gần một chút, sau đó thì gật gật gù gù nằm xem sách. Xem một hồi, cơn buồn ngủ kéo tới

Trần phu nhân thật vất vả mới xong việc, liền đến Trúc Khê Viện thăm Bảo nhi, sợ nàng một mình không biết làm gì. Vào sân cảm thấy không gian im ắng, cho là Bảo nhi vẫn còn ngủ, liền nhẹ nhàng đẩy cửa, trong phòng một người cũng không thấy, Trần phu nhân suy nghĩ một chút lại đi đến Tùng Duyên Viện, Bảo nhi không có ở trong phòng của mình nhất định là ở chỗ lão thái thái. Tới Tùng Duyên Viện vẫn không gặp, mọi người nói là đã một ngày không thấy bóng dáng Bảo nhi. Trần phu nhân hơi cuống, vội vàng sai người về chỗ của bà tìm, nha hoàn trở lại cũng nói không có.

Vừa nghe đã thấy sốt ruột, bởi vì trời đã tối, Bảo nhi có ra ngoài cũng phải trở về rồi. Hơn nữa nha hoàn Trúc Khê Viện nói Đại thiếu nữ nãi nãi có vào ngủ trưa, nhất định là thấy nàng ngủ thiếp đi, bọn nha hoàn mới đi ra ngoài làm việc.

Trần phu nhân lập tức kêu gia đình, nha hoàn đi mọi nơi tìm kiếm, mặt khác lại phái người đến các hiệu buôn của Trần gia xem Bảo nhi có đi qua đó hay không.

Lúc đang lo lắng chờ đợi thì Trần lão gia, Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ lục tục trở về, vừa nghe nói tất cả cũng cau mày, sau đó thương lượng xem Bảo nhi có thể đi nơi nào. Trong phủ từ trên xuống dưới tìm mấy lần cũng không thấy Bảo nhi, Trần phu nhân đi qua đi lại. Sau nữa Trần Mục Phong cũng trở về, nhìn thấy trong phủ từ trên xuống dưới nhộn nhạo tìm kiếm, trong lòng nghi hoặc, túm một người lại hỏi, nghe nói là không thấy Bảo nhi, Trần Mục Phong do dự chốc lát đi hướng về rừng cây, đó là chỗ Bảo nhi thường đi, nhưng mà tỉ mỉ tìm một vòng cũng không thấy bóng người, vừa giận vừa bước nhanh về tới trước viện.

“Bảo nhi a, Bảo nhi của ta, có thể đi đâu được? Nhìn cái gì vậy, nhanh đi tìm đi!” Trần phu nhân ở trong phòng cứ đi vòng vòng.

Bọn người hầu càng không ngừng tới báo nói nơi này không có nơi kia không có, Trần lão gia cũng biến sắc.

“Lão gia, Bảo nhi sẽ không xảy ra chuyện gì phải không?” Trần phu nhân nhìn về phía tướng công của mình.

“Đừng nói vậy, Bảo nhi lanh lợi như vậy có thể xảy ra chuyện gì? Ta xem Bảo nhi có thể là chơi rất cao hứng quên mất thời gian.” Trần lão gia nói, nói xong bản thân cũng không thấy có chút thuyết phục.

Trần Mục Phong bước nhanh hướng tới Trúc Khê Viện, đẩy cửa phòng ra, thấy tất cả đều ngay ngắn, chăn giường được nha hoàn sắp xếp ngăn nắp, lại hỏi nha hoàn đồ Bảo nhi thường dùng có thiếu cái gì không, Tiểu Dung nói tất cả đều còn nguyên, cả quần áo ngày thường thường mặc ra ngoài chơi cũng còn, bảo bối gối đầu của Bảo nhi cũng còn.

Trần Mục Phong suy nghĩ một chút đẩy cửa đi ra ngoài, nhìn thư phòng một màn đen nhánh, đột nhiên chuyển hướng đi qua. Ngay trước cửa phòng nghe tiếng thở thật sâu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ngừng thần nín thở lắng nghe, có tiếng hít thở rất nhỏ, Trần Mục Phong thở phào nhẹ nhõm, cũng quên mất thấp nền đã trực tiếp hướng tới gian trong.

Nhờ chút ánh sáng phát ra từ lồng ấp, Trần Mục Phong khẽ nhếch miệng cười, nhìn Bảo nhi gục đầu lên tay trái ngủ, tay phải đặt ở trên trang sách. Bên ngoài mọi người đổ xô đi tìm nàng, trái lại nàng ở chỗ này yên ổn nằm ngủ.

“Bảo nhi, dậy đi.” Trần Mục Phong đi tới bên giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ Bảo nhi.

“Ôi

chán ghét ~~ người ta chưa tỉnh ngủ mà

” tay phải quơ quơ giống như đang đuổi con ruồi.

“Bảo nhi, ăn cơm .” Trần Mục Phong nói.

“Không ăn

” Bảo nhi cũng than thở, nhất định không chịu dậy, cả hai mắt cũng không mở ra.

Trần Mục Phong lắc đầu, ngồi xuống bên giường, hai tay đỡ Bảo nhi lên, Bảo nhi hơi hơi mở mắt, thấy là hắc, ha ha cười: “Đại ca, huynh đã về rồi? Ngủ ngon!” Vừa nói xong tự động dựa vào lòng Trần Mục Phong ngủ tiếp, Trần Mục Phong nhìn không được cười, vỗ vỗ lưng nàng: “Nếu không dậy, cô cô sẽ khóc đó.”

“Ồ!” Bảo nhi dùng cái mũi phát âm, sau một lúc lâu mới từ trong lòng hắc ngẩng đầu, “Tại sao?”

“Cô cô nghĩ lạc mất muối rồi.” Trần Mục Phong nói.

“Hả? Tại sao có thể như vậy a?” Bảo nhi vừa nói vừa nhanh chóng nhảy dựng lên đi ra ngoài. Trần Mục Phong lắc đầu đi theo phía sau, không nghĩ tới, tiểu nha đầu này bật dậy cũng rất nhanh.

Lúc Bảo nhi thở hồng hộc chạy tới cửa phòng khách Tùng Duyên Viện, Trần phu nhân nước mắt tích tụ từ lâu lập tức liền chạy ra, đứng ở giữa phòng khách nước mắt lưng tròng nhìn Bảo nhi.

“Cô cô! Con không biến mất mà.” Bảo nhi đi tới bên người Trần phu nhân, giật nhẹ tay áo bà, ôm lấy cánh tay, “Cô cô đừng khóc, người ta không cần thận ngủ thiếp đi

người khóc người ta cũng khóc

” mắt to chớp chớp vài cái nước mắt liền chảy ra .

“Bảo nhi ngoan, không khóc không khóc, không phải cô cô trách con, cô cô chỉ là sợ con gặp chuyện không may, không biến mất là tốt rồi không biến mất là tốt rồi.” Trái lại Trần phu nhân còn an ủi Bảo nhi.

“Cô cô, coi như đã lạc mất con, ngài cũng không cần thay người khác lo lắng, sao phải lo con gặp chuyện không may được.” Bảo nhi lập tức thu nước mắt, sắc mặt biến đổi với tốc độ cực nhanh.

“Còn nói bậy? Nếu là đã lạc mất con, cô cô coi như phải lật tung thành Hàng Châu này lên cũng phải đem con trở về.” Trần phu nhân nói.

“Cô cô, Hàng Châu cũng không phải tầm thẳm nói lật là lật, ha ha

~” Bảo nhi vừa cười vừa nói, “Cô cô, cười một cái đi, nếu không người ta sẽ nói con dẫu con đây bất hiếu đó.”

Trần phu nhân lúc này mới cười: “Bảo nhi à, sau này đi đâu phải nhớ nói cho cô cô, dẫn theo người đi cùng, biết không?”

“Biết rồi, cô cô.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, lại chạy đến bên người Trần lão phu nhân, Trần lão gia làm nũng chuộc tội.

“Bảo nhi à, con ngủ ở đâu vậy?” Trần phu nhân lúc này mới nhớ ra hỏi.

“Trong thư phòng của đại ca! Người ta muốn tra sách ..., nhìn nhìn liền ngủ thiếp đi ~” Bảo nhi nói không chút ý tứ.

“Con, nha đầu này

~~” chính là Trần lão gia nói chuyện.

“Vậy con làm sao mà tỉnh dậy?” Trần phu nhân hỏi nàng.

“Đại ca gọi.” Bảo nhi nhìn về phía Trần Mục Phong, le lưỡi.

Trần lão gia, Trần phu nhân cũng nhìn Trần Mục Phong, khóe mắt mang theo vui vẻ.

30. Chương 30

Chương 30: Thiên nhai nơi nào vô phương thảo

Bên này còn chưa cười xong, Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ bay vào, híp mắt nhìn Bảo nhi, khóe miệng nửa cười nửa không.

“Nhị ca, Tiểu ca, về mặt các huynh

~ ha hã, thật kỳ quái nha!” Bảo nhi giả vờ cười vừa nói.

“Chỗ nào kỳ quái nha?” Trần Mục Vân cũng giả cười hỏi.

“Các huynh là cười hay là khóc vậy?” Bảo nhi hỏi.

“Muội nói xem?” Trần Mục Vân nghi hoặc cười.

Bảo nhi lắc đầu, “Nhị ca tự mình huynh cũng không biết, ta làm sao biết được?”

Trần Mục Vân cả cười, cười đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhị ca, lần này ta biết rồi, là huynh cười nhưng mà tiếng giống như là khóc vậy.” Bảo nhi không sợ chết nói.

Trần Mục Vân hung hăng đánh vào đầu Bảo nhi một cái phát ra tiếng thật sự vang dội, Trần phu nhân nhú nhú lông mày, Trần lão gia nhú nhú lông mày, Trần Mục Phong cũng nhú nhú lông mày.

Bản thân Bảo nhi cũng nhú lông mày, ngẩng đầu trừng Trần Mục Vân, vừa trừng vừa nháy mắt, sau đó nước mắt lại chảy xuống: “Bản thân Nhị ca cười khó coi có quan hệ gì với người ta, rõ ràng là dung mạo huynh cũng không đẹp mà! Huynh nhìn nhìn xem, người ta khóc so với nụ cười của Nhị ca còn đẹp mắt hơn, ta biết huynh ghen ghét, nhưng mà huynh sao có thể đánh ta chứ, Nhị ca huynh không phải quân tử

~ “

“Còn nói thừa cái gì nữa!” Trần Mục Vân dở khóc dở cười, “Nha đầu, muội chạy đi đâu vậy?”

“Huynh đoán đi, đoán đúng có thưởng.” Bảo nhi lại ngừng nước mắt, vừa cười vừa nói.

“Thưởng con khỉ.” Trần Mục Vân vỗ vỗ đầu nàng, lần này nhẹ tay hơn nhiều.

“Quá khó khăn rồi! Hay là huynh đổi mỹ nữ hay châu báu đi?” Bảo nhi hỏi.

“Nhan Bảo nhi, muội muốn bị đánh có phải hay không?” Trần Mục Vân nghiêng đầu suy nghĩ hỏi.

“Trần Mục Vân, người không biết đạo trưởng tẩu như mẹ sao? Muốn bị đánh có phải hay không?” Bảo nhi đột nhiên nghiêm trang hỏi.

Trần Mục Vân sững sốt, Trần Mục Vũ sững sốt một lúc rồi cười.

“Nhị ca, huynh lại bị đại tẩu trêu.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói, cố ý nhấn mạnh hai chữ “Đại tẩu”.

“Trần Mục Vũ, huynh cũng đừng nói người khác, huynh cũng không có tốt hơn đâu.” Bảo nhi cười híp mắt nhìn Trần Mục Vũ nói.

“Cô cô a, cho Nhị ca cùng Tiểu ca cưới vợ đi!” Bảo nhi chuyển hướng Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Tại sao?” Trần phu nhân cũng cười.

“Cô cô, người xem xem hai người bọn họ đã một đồng tuổi rồi mà cũng không có bộ dạng chững chạc, cứ như vậy thì ở Hàng Châu khuê nữ nhà nào dám gả cho bọn họ a? Tuy nói thiên nhai nơi nào vô phương thảo, không cần tìm ở Hàng Châu, nhưng mà cô nương chưa lập gia đình ngày càng ít, bỏ qua sau này càng khó tìm.” Bảo nhi rất nghiêm trang nói.

“Nhan Bảo nhi, câu thiên nhai nơi nào vô phương thảo dùng vào chỗ này sao?” Trần Mục Vũ cười hỏi, nhìn nha đầu kia đọc thơ làm như oai lắm.

“Đừng nói sang chuyện khác Tiểu ca.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, lại hỏi Trần phu nhân: “Cô cô, Nhị ca cùng Tiểu ca có ... chỉ phúc vi hôn, hoặc là thanh mai trúc mã hay không?”

Trần phu nhân lắc đầu. Ánh mắt Bảo nhi lập tức sáng lên: “Cô cô, vậy có phải ý là —— chúng ta có thể giúp bọn hắn chọn thê tử hay không?”

“Nương, van cầu ngài, ngàn vạn lần đừng làm nha đầu Bảo nhi kia nhầm lẫn.” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Trần Mục Vân

~” Bảo nhi lại khôi phục bộ dáng nghiêm trang.”Nhị ca, nào nào nào, nói cho ta biết, huynh muốn tìm dạng người nào? Tốt nhất nói chính xác đến trên mặt mỹ nhân cần tiêu chí gì, kéo chúng ta chọn không hợp lòng huynh-.”

“Nhan Bảo nhi, muội cảm thấy ta muốn tìm dạng gì?” Trần Mục Vân híp mắt hỏi.

“Có thể nói lời nói thật không, Nhị ca?” Bảo nhi hỏi.

Trần Mục Vân gật đầu, hí mắt.

“Nói thật có thể không bị đánh sao?” Bảo nhi lại hỏi.

Trần Mục Vân lại gật đầu, ánh mắt càng híp lại.

“Ta nói nha? Nói thực nha?” Bảo nhi hỏi, suy nghĩ một chút lắc đầu, “Ta không nói tốt hơn.”

“Nói.” Trần Mục Vân phun ra kẻ răng một chữ.

“Kỳ thật ta cảm thấy, Nhị ca, ai

” Bảo nhi thở dài: “Có người chịu lấy huynh huynh nên cười trộm rồi.”

“Vậy muội còn nhiệt tình làm cái gì?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Ai nha, cái...này, có trọng thưởng tất có dũng phu.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.”Nhị ca, huynh cũng đừng quá bi quan, chúng ta nhất định sẽ tìm cho huynh một nương tử, coi như nữ tử thành Hàng Châu không ai nguyện ý gả cho huynh, cùng lắm thì chúng ta khổ cực một chút, đi đến khe suối tìm mua cho huynh một nương tử a!”

“Khổ cực cho đại tẩu!” Trần Mục Vân giả vừa cười vừa nói.

“Không cần khách khí không cần khách khí, con người của ta luôn luôn nhiệt tâm.” Bảo nhi khoát khoát tay nói.

“Nhiệt tâm? Náo nhiệt thì có?” Trần Mục Vân hừ hừ nói. Bảo nhi cười nhưng không nói.

Ăn cơm xong, Bảo nhi tự động lại ôm Trần phu nhân đi, Trần phu nhân cùng nàng to nhỏ một hồi lâu, Bảo nhi mới không tình nguyện túm Trần Mục Phong đi.

Ngày hôm sau trước bữa cơm chiều, một nhà Cung Thành ba người đi tới Tùng Duyên Viện. Lúc ấy Bảo nhi đang ăn đậu phộng Trần Mộc Vũ mua, nghe thấy nha hoàn nói như vậy, nàng tức khí cau mày, túm tay áo Trần Mộc Vũ lau lau miệng, nói: “Thật sự là ảnh hưởng đến ăn uống.”

“Nhan Bảo nhi, đó là tay áo của ta.” Trần Mộc Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“A? Tay áo huynh sao? Tiểu ca, phiền huynh lần sau mặc quần áo không nên mặc cùng màu với khăn tay của ta có được hay không?” Bảo nhi nói.

“Đúng là không nói đạo lý—— Nhan Bảo nhi.” Trần Mộc Vũ nói. Bảo nhi trừng mắt cười cười, sau đó thu nụ cười lại, vuốt vuốt tóc, sửa sang lại y phục, nhìn Trần Mộc Vũ trợn mắt há mồm.

“Cung Thành thỉnh an Lão phu nhân.” Cung Thành đi vào trước thỉnh an Trần lão phu nhân. Cung phu nhân cùng Cung Trúc Uẩn cũng thỉnh an.

“Cung đại nhân, mau mời ngồi đi!” Trần lão phu nhân nói. “Cung đại nhân chính là vì chuyện Trúc Uẩn mà đến sao?”

“Đúng vậy. Đã gần đến cuối năm, ta và vợ ta cũng không thể lưu lại Giang Nam lâu thêm, cho nên thỉnh Lão phu nhân định đoạt.” Cung Thành không nặng không nhẹ nói.

“Định đoạt? Cung đại nhân có ý gì? Chẳng lẽ Nhan Hòa chưa nói rõ ràng sao?” Trần lão phu nhân nhìn Trần phu nhân, Trần phu nhân cười như không cười.

“Này

Lão phu nhân, nói thế nào đi nữa, Cung Thành ta cũng là Tri phủ, lại thuộc Tương Bạch kỳ, Trúc Uẩn có thể nào làm thiệp?” Cung cách nói chuyện như đã có sẵn chủ ý, nhìn Bảo nhi: “Nếu Mục Phong nạp thiệp, Trúc Uẩn cũng không phải người không biết thông cảm, chỉ cần thiệp thất biết quy củ là được.”

Bảo nhi cười khẽ ra, thấy mọi người nhìn nàng, lập tức nói: “Không có ý gì, con đang nhớ tới một chuyện cười thôi. Không có ý gì, Cung giai đại nhân ngài nói tiếp đi.”

“Coi như thiệp thất vào cửa trước cũng không sao, chỉ cần sau này lớn nhỏ có tự, tôn ti có lễ, Trúc Uẩn có thể bất kể hiềm khích lúc trước.” Vẫn là cung cách nói chuyện như cũ. Bảo nhi nhìn thoáng qua người nhà Trần gia, đều bắt gặp vẻ mặt cười lạnh, bản thân liền cười càng vui vẻ, chậm rãi đứng dậy hỏi: “Cung giai đại nhân, có thể hỏi ngài một vấn đề không?”

“Nói” Cung Thành nghĩ... nhất định tiểu nha đầu này không đơn giản, tại hôn lễ nàng trừng mắt liếc mắt, đến bây giờ hấn nhớ ra cũng có điểm sợ, hiện tại nhìn, bất quá tiểu nha đầu nhất định sẽ nịnh người, chắc đang diễn thôi.

Bảo nhi nói một câu cái gì, tất cả mọi người nghe đều không hiểu, bởi vì căn bản không phải Hán ngữ. Cung Thành cũng nhìn nàng: “Người vừa nói cái gì?”

31. Chương 31

Chương 31: Chính thất ra oai

Bảo nhi cười, “Đơn giản như vậy đã không hiểu ư? Ngài không phải người Bát Kỳ sao? Ta nghe Cung giai tiểu thư gọi ngài ‘a mã’, còn tưởng rằng Cung giai đại nhân ngài thường đều nói tiếng Mãn chứ? Thì ra không phải. Ta đây lặp lại lần nữa, lúc ngài là nhập Tương Bạch kì là khi nào?”

“Khang Hy năm bốn mươi bảy.” Cung Thành mặc dù không biết nàng có ý gì nhưng cũng nói, khẩu khí đầy đắc ý.

Bảo nhi gật đầu. “Vậy xin hỏi Cung giai tiểu thư năm nay bao nhiêu niên kỷ?”

“Trúc Uẩn hai mươi hai.”

Bảo nhi gật đầu, sau đó lại làm bộ suy nghĩ sâu xa lắm.

“Hai mươi hai? Như vậy năm bốn mươi bảy Cung giai tiểu thư vừa mới mười lăm?” Bảo nhi đi tới trước mặt Cung Trúc Uẩn, nhìn kỹ, nói: “Cung giai tiểu thư xinh đẹp như thế, sao lại không dự tuyển tú? Chẳng lẽ Cung giai tiểu thư có bệnh chi khó nói?”

“Người nói bậy bạ gì đó? Trúc Uẩn nào có cái bệnh gì. Không được ngậm máu phun người.” Cung phu nhân lớn tiếng nói.

Bảo nhi cười gật đầu, lại lắc đầu: “Ta đây không hiểu, nếu không có bệnh sao lại không được tuyển a?”

“Việc này không cần người ngoài như người quản.” Cung phu nhân nói.

“Cung giai phu nhân tuổi cũng không nhỏ, nói chuyện vẫn không suy nghĩ như thế sao? Muốn nói người ngoài chỉ sợ trong phòng khách này người Bát kỳ họ Cung các người mới là người ngoài nha? Ta đây chính là con dâu trưởng Trần gia được cưới hồi dâng hoàng.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Dâu trưởng? Nha đầu lai lịch rõ bản thân còn cho là thực?” Cung phu nhân cười lạnh.

Bảo nhi lắc đầu, còn nói một đoạn cái gì. “Lại nghe không hiểu có phải hay không? Nghe không hiểu thì khiêm tốn thỉnh giáo nha! Ha hã, Cung giai phu nhân, không phải cứ gọi cha là ‘a mã’, gọi mẹ là ‘ngách nương’, gọi gia gia là ‘mã pháp’, gọi nãi nãi là ‘thái thái’ thì nhất định là người Bát Kỳ đâu. Người Hán vào kỳ tịch cũng không phải chuyện gì đáng khoe khoang, cho dù là vào đến tam kỳ, cũng bất quá là vỏ bọc bên ngoài mà thôi, hướng chi Tương Bạch kì chỉ là hàng ngũ kỳ. Ta nhớ không lầm thì tri phủ Cung giai lão gia, cũng chẳng qua là chức quan tứ phẩm mà thôi, trong Bát Kỳ còn cao hơn ai?”

Bảo nhi dừng một chút: “Tuy nói Nhan Bảo nhi ta lai lịch không rõ, nhưng từ đầu ta đường đường chính chính, không nịnh nọt, không bị cha mẹ bán nữ cầu vinh. Trần gia giàu có một phương, người qua lại đều là thương nhân cự hộ, nhà giàu có quý tộc, nói thật, một cái danh hiệu nhạc phụ Tri phủ tứ phẩm thật sự cũng không hơn gì ai, hướng chi lại ngoài tầm tay với. Ha hã, ngài nói sao?”

“Người

!” Cung Thành chỉ vào Bảo nhi lại nói không ra lời.

“Ta cái gì ta? Ta cho ngài biết, ta thay đổi chủ ý rồi. Ta —— không dự định để cho nữ nhi của ngài vào cửa. Nếu là có người trong sạch ngài hãy nhanh chóng gả nàng đi, chớp mắt liền hai mươi ba tuổi, hoa tàn ít bướm.” Bảo nhi cười híp mắt nói.

“Người chờ đó.” Cung Thành nổi trận lôi đình.

“Bọn ta chờ cái gì? Chờ ngài khơi thông quan hệ để hưu ta?” Bảo nhi xem xét, “Cung giai lão gia, ta khuyên ngài cũng bỏ ý nghĩ này đi! Trừ phi ngài có thể tìm được nhân vật nào lợi hại hơn Hàng Châu Trần gia, Giang Ninh Nhạc gia, Dương Châu Cố gia cùng với Trương Bá Hành đại nhân. Ngài nhận ra Trương Bá Hành đại nhân chứ? Năm đó vụ án làm rối loạn khoa cử Giang Nam, biên cương Đại tướng Cát Lễ bởi vì nhận hối lộ mà bị Hoàng thượng miễn chức, Trương Bá Hành đại nhân mặc dù hôm nay chỉ là nam thư phòng hành tẩu, nhưng ngài phải biết rằng, nam thư phòng chính là nhận lệnh của hoàng thượng, lời của hắn đối với hoàng thượng ảnh hưởng còn hơn đại thần trong triều thần. Hơn nữa Trương Bá Hành đại nhân bởi vì cương trực không a dua nên được Hoàng thượng ưu ái, nếu như hắn biết có người đưa đút lót ngài nói xem sẽ có hậu quả gì?”

Cung Thành hung tợn trợn mắt nhìn Bảo nhi.

“Ba năm làm Tri phủ, mười vạn bạc trắng. Các ngoại quan như ngài so sánh với quan trong kinh thành có tiền hơn, có điều, quan kinh thành, nhất là người bên cạnh hoàng thượng mới có thể có tiếng nói. Cho dù là một thị vệ trong triều hay đầy tớ nhà quan ở trước mặt rồng đôi khi so với ngoại quan còn tốt hơn, nếu như Cung giai đại nhân ngài muốn đối phó ta, không bằng động não theo phương diện này đi. Đương nhiên, nếu là sai lầm thì bị người ta tính kế, cũng đừng trách ta, ta vốn biết rõ những người này.” Bảo nhi cười híp mắt nói xong, đi tới bên người Trần Mục Phong ngồi.

Suy nghĩ một chút nói: “Đương nhiên, việc này cũng không phải không có cách cứu vãn, ta đây là chính thất mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng chuyện biết cũng không ít. Cung giai tiểu thư đối với tướng công ta hữu

tình, tướng công ta cũng đối với nàng có ý, nhân tình này ta còn có thể xem xét. Chỉ có điều, hôm nay Cung giai lão gia ngài nói làm cho ta không cao hứng, nữ nhi của ngài muốn vào cửa hãy chờ ta ngày nào đó cao hứng đi! Nếu như ngài không phản đối, ngày mai có thể lên đường về Tế Nam, Cung giai tiểu thư có thể ở lại đây, Trần gia chúng ta nuôi thêm mấy người rảnh rỗi cũng không có vấn đề, coi như nuôi nô tài.” Sau đó cười nhìn Cung Thành.

“Lại muốn chất vấn tướng công ta có phải hay không?” Bảo nhi trợn mắt liếc nhìn hắn: “‘Bình thường biến khước cổ nhân tâm, khước đạo cổ nhân tâm dịch biến’ ta xem câu này là vì ngài mà có. Tướng công ta vốn niệm tình lệnh ái là thanh mai trúc mã, lại thấy nàng hôm nay nghèo túng đến tận đây mới động lòng trắc ẩn, nói muốn lấy nàng cho nàng vào cửa, lòng tốt này ngài đừng có hiểu lầm. Sau này vào cửa, lớn nhỏ có tự, tôn ti có lễ ta nghĩ Cung giai tiểu thư cũng biết.” Bảo nhi nói xong quay đầu nhìn Trần Mục Phong: “Tướng công, ta nhất thời lạnh lùng miệng đem bí mật của huynh nói ra, huynh sẽ không trách ta chứ?” Ánh mắt dùng sức chớp chớp, Trần Mục Phong lắc đầu.

“Ta cũng biết tướng công hiểu rõ ta nhất, cho nên ta cũng không có phản đối chàng cưới nàng ấy vào cửa đâu. Ta là hiền thê phải không?” Bảo nhi cố ý làm nũng.

Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ cúi đầu lặng lẽ cười.

“Vây là tốt rồi, ta đây an tâm.” Bảo nhi nói, lại nhìn người nhà Cung gia: “Con người của ta đôi khi mồm miệng còn nhanh hơn đầu óc, nói chuyện không có úy kỵ gì, Cung giai lão gia, phu nhân, tiểu thư cũng thật lòng đi nha! Sau này vào cửa là người một nhà, so đo mà sống cũng không có ý nghĩa, hôm nay lời nói của ta, xin các người tha thứ.”

“Cáo từ.” Cung Thành đứng lên muốn đi.

“Đợi đã, Cung giai lão gia, việc này ngài rốt cục tính thế nào a? Còn muốn chờ lúc không có ai bức tướng công ta ư?” Bảo nhi gọi lại hắn, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn: “Chuyện này, ta đã nói ta không gật đầu, nãi nãi và nương ta sẽ không gật đầu, nãi nãi và nương ta không gật đầu, tướng công ta đương nhiên không dám gật đầu, trừ phi hắn muốn nương ta chết cho hắn xem. Ngài xem xem, ta nói dễ hiểu như vậy, ngài cũng thông khoái nói đi! Con người của ta cũng không còn kiên nhẫn nữa, ngày mai dậy sớm nếu ta sửa lại chủ ý ngài cũng đừng hối hận.”

“Hừ! Xem như người lợi hại, được, đến lúc nào mới đưa Trúc Uẩn vào cửa?” Cung Thành hung tợn nhìn Bảo nhi.

“Không phải đã nói rồi sao? Chờ ta cao hứng hãy nói. Ngài yên tâm, ta sẽ không đợi nàng qua ba mươi đầu, chờ ta dạy dỗ nàng hầu hạ chủ tử như thế nào rồi sẽ mời nàng vào cửa.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Không được, nha đầu người quý kẻ đa đoan, ta làm sao tin người?” Cung Thành hỏi.

“Không tin ngài thì đưa nàng đi cũng tốt. Trần gia chúng ta nạp thiếp, nữ tử Hàng Châu xếp hàng ra đến ngoài cửa thành, từ từ chọn, dù thế nào cũng phải chọn mười tám nữ tử phong nhã hào hoa nha!” Bảo nhi cười như cũ, “Ha hã, ta xem người cũng nên tin ta thì hơn, người nhìn xem, nữ tử hai mươi hai tuổi còn có cơ hội lựa chọn sao? Cho dù có, so với gia thế Trần gia, so với nhân phẩm tướng công thế nào?”

“Trẻ nhất không được vượt quá một năm.” Cung Thành lui bước.

“Lời này cho nói cho vợ con ngài đi, nàng học xong đạo chủ tử ta tự nhiên không làm khó nàng.” Bảo nhi nói.

Cung Thành lại hung tợn trợn mắt liếc nhìn nàng.

“Người đâu, tiễn khách.” Bảo nhi phân phó, khí thế nghiêng thành.

“Thật là một lão đầu đáng ghét!” Bảo nhi vừa nói vừa xoay người đi vào, thấy vẻ mặt mọi người trong Trần gia, Bảo nhi cười cười: “Làm sao vậy? Trên mặt con có cái gì sao?”

“Không có gì, Bảo nhi, muội biết tiếng Mãn ư?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi gật đầu, “Chắc vậy, nghe bọn hắn nói a mà ta cảm thấy ta cũng biết! Cho nên liền thử xem, ai biết bọn họ còn không bằng ta nữa.”

Bụng réo âm ỉ, uống xong một chén nước, Bảo nhi than thở nói: “Nói nhiều lời như thế mệt mỏi quá nha! Cô cô, đến lúc nào ăn cơm a? Con đói bụng.”

“Lập tức ăn liền.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói, khoe mắt hình như âm thầm đau buồn, có cảm giác Bảo nhi hôm nay không giống mình nghĩ.

“A, thật tốt quá! Tiểu ca, đậu phộng của ta đâu?” Bảo nhi quay đầu lại tìm đậu, Trần Mục Vũ đưa cho nàng, “Lại còn ăn nữa?”

“Tâm tình tốt mà!” Bảo nhi cười híp mắt nói.

Ăn một bữa cơm mà cả nhà đều có tâm sự, chỉ có Bảo nhi thật vui vẻ ăn. Cơm nước xong, nàng cười hi hi chạy đến bên người Trần phu nhân: “Cô cô, hôm nay con có thể trở về ngủ không?”

“Không được.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Tại sao không được a? Con đã giúp ngài diệt ngạo khí của bọn hắc rồi? Ngài cũng không thể đổi ý!” Bảo nhi bĩu môi, thập phần bất mãn.

“Nhưng mà bọn họ còn chưa đi mà!” Trần phu nhân nói, “Con nhìn xem, lão đầu kia thật sự giảo hoạt, bị hắc nhìn ra thì làm sao bây giờ?”

“Cô cô, con không phải mới vừa nói cho ngài biện pháp sao?” Bảo nhi cười ôm cánh tay Trần phu nhân: “Sau này, đại ca nhị ca tiểu ca không nghe lời, ngài sẽ giả bộ chết cho bọn hắc xem, trừ phi bọn họ muốn người khác mắng là bất hiếu, nếu nhất định sẽ thuận ý ngài.”

“Đúng, Bảo nhi thật thông minh.” Trần phu nhân cao hứng nhìn ba đứa con trai một lượt, sau đó cúi đầu nhìn Bảo nhi: “Bảo nhi nè, nếu con không nghe lời cô cô, cô cô cũng chết cho con xem.”

Miệng Bảo nhi miệng tròn càng tròn hơn, hồi lâu mới nói: “Cô cô, nếu ngài bức con, con liền rời nhà trốn đi cho ngài xem.”

“Được, tốt! Dù sao ba người bọn họ cũng có thể tìm được con.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Cô cô, ngài thật không trọng nghĩa.” Bảo nhi trợn mắt.

“Cái này... sau này hãy nói, về ngủ trước đi, con dâu ngoan.” Trần phu nhân nói.

“Cô cô, con giận nha, con rất tức giận nha! Hừ!” Bảo nhi dậm chân đi ra, thuận tiện gạt ngã chậu hoa trên cửa.

Trần phu nhân cười, “Con dâu khả ái của ta, chuyện nhỏ mà!” Sau đó nhìn lại ba người nhi tử, ba người bọn họ không hẹn mà cùng run run một cái, ai bảo ánh mắt nương của bọn họ thoát nhìn còn giống hồ ly hơn là hồ ly.

32. Chương 32

Chương 32: Trúng kế

Bảo nhi chạy về Trúc Khê Viện, miệng còn chưa hết bĩu môi, Tiểu Dung thấy thật khó hiểu, bởi vì các nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy vẻ mặt này của Bảo nhi.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, ngài không cao hứng sao?” Tiểu Dung dè dặt hỏi.

“Người nhìn vẻ mặt ta đây là cao hứng sao, Tiểu Dung? Đừng hỏi ta nữa, rất phiền.” Bảo nhi nói.

“Vâng, Đại thiếu nữ nãi nãi.” Tiểu Dung lập tức đáp.

“Đã nói đừng gọi ta là Đại thiếu nữ nãi nãi, trí nhớ sao lại kém như vậy?” Bảo nhi nói.

“Vậy nô tỳ gọi ngài là cái gì?” Tiểu Dung hỏi.

“Tùy tiện, đừng gọi Đại thiếu nữ là được.” Bảo nhi nhào tới trên giường, xoay mặt vào trong, chân còn đá tới đá lui, trong miệng than thở cũng không biết đang nói cái gì.

“Bảo nhi.” Có người gọi nàng.

“Nàng không có ở đây.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi.” Thanh âm kia rất cố chấp.

“Đã nói không có.” Bảo nhi nói.

“Đại ca có việc nói với muội.” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi chân không đá tới đá lui nữa, một lát sau mới ngồi dậy, “Tính sổ phải không? Tự mình giải quyết cũng tốt. Cô cô sợ huynh cưới gậy trúc sau này chịu ủy khuất, cho nên kêu ta giúp một chút, ai biết cô cô không giữ chữ tín.”

“Giúp cái gì?” Trần Mục Phong nhìn đỉnh đầu Bảo nhi.

“Nhất định không được để bọn họ kêu ngạo như vậy! Cũng chẳng phải là một nô tài Ung Vương phủ, có gì đặc biệt hơn người.” Bảo nhi nói xong, ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong: “Cái...kia

ta thừa nhận lời nói của ta là có điểm khó nghe, nhưng... là bởi vì bọn họ trước tiên nói ta lai lịch không rõ – đã nha đầu gì gì, cho nên cũng không phải đều tại ta. Người ta không thích sẽ không nói lời hay cho hần nghe, tánh tình ta như vậy. Bất quá huynh yên tâm, ta sẽ nghĩ biện pháp trả lại tự do cho huynh, gậy trúc đó cũng sẽ trở thành lão bà của huynh, không cần lo lắng. Ta sẽ không giống cô cô không nói danh dự đâu.”

“Nói xong chưa?” Trần Mục Phong hỏi.

“Rồi.” Bảo nhi gật đầu, được mắng ta nha, ta hiện tại tâm tình không tốt, ta sẽ cắn huynh.”

Trần Mục Phong hơi hơi mỉm cười, “Được!”

“Vây ngủ ngon!” Bảo nhi nhảy xuống giường, đến giường nhỏ ngồi.

“Bảo nhi.” Trần Mục Phong kêu lên.

“Còn có việc à? Ta đã nói sẽ nghĩ biện pháp.” Bảo nhi nghiêng đầu nhìn hần.

“Bảo nhi, đại ca đã từng nói sẽ không cưới Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nói.

“À!” Bảo nhi theo bản năng gật đầu, hồi lâu, đứng dậy chạy đến trước mặt Trần Mục Phong, “Ý của huynh là huynh không cần nàng nữa?”

Trần Mục Phong gật đầu.

“Tại sao? Đại ca, ta hôm nay nói nàng có bệnh là nói hươu nói vượn, huynh đừng cho là thật nha. Hơn nữa, cả nàng cũng không cần, chẳng lẽ huynh muốn xuất gia làm hòa thượng sao?” Bảo nhi hỏi, “Huynh sẽ không thật sự giận cô cô chứ? Ngài là vì tốt cho huynh, huynh dùng phương thức này phản kháng hơi quá đáng nha? Cô cô sẽ thương tâm.”

“Không phải vì vậy.” Trần Mục Phong nói.

“Vây là vì cái gì? Huynh nhìn trúng nữ nhân khác?” Bảo nhi theo dõi hần, suy nghĩ một chút: “Nữ nhân khác? Đại ca, nói thật, ta không thích gậy trúc đó. Đại ca, huynh nhìn trúng ai rồi? Ta có biết không?” Bảo nhi lập tức trở nên tò mò, trong đôi mắt ánh lên vẻ hoang mang.

“Không có.” Trần Mục Phong phủ nhận.

Bảo nhi đảo đảo cặp mắt, sau đó mở to hai mắt nhìn, “Đại ca, huynh-huynh- huynh không phải là thích nam nhân chứ?”

Trần Mục Phong trợn mắt liếc nhìn nàng, “Nói bậy bạ gì đó.”

Bảo nhi vỗ vỗ ngực, vừa cười vừa nói: “Không phải là tốt rồi, ha hã

~ “

“Bảo nhi, đại ca sẽ có trách nhiệm với muội.” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, rất trịnh trọng nói. Bảo nhi nhìn mặt cau mày, di chuyển vòng quanh Trần Mục Phong.

“Phải có trách nhiệm cũng là ta phải có trách nhiệm chứ? Dù sao cũng là ta kéo huynh xuống nước.” Bảo nhi nói, “Nhưng mà, đại ca, huynh cứ nói – có trách nhiệm là trách nhiệm gì?”

“Không hiểu sao?” Trần Mục Phong cảm thấy đau đầu, nàng vẫn không hiểu.

Bảo nhi gật đầu.

“Bảo nhi không nhớ sau hôn lễ phát sinh chuyện sao?” Trần Mục Phong hỏi.

Bảo nhi suy nghĩ một chút, gật đầu, “Ta ngủ ở đây.”

Trần Mục Phong xoa xoa trán, “Lúc muội rời giường có thấy cái gì?”

Bảo nhi lại nghĩ, “Thấy cái gì? Rời giường, rửa mặt ——, không thấy vòng ngọc, sau đó ta tìm được trong chăn rồi, a, trên giường có đồ dơ, bẩn muốn chết. Cũng không cho dùng lại.”

Trần Mục Phong cười khổ một lúc, sau đó hít vào một hơi thật sâu: “Bảo nhi, đó là máu, máu đó là

“

“Là cái gì?” Bảo nhi nhìn hấn.

“Là của muội.” Trần Mục Phong tự nhiên cảm thấy xấu hổ.

“Ta -? Sao có thể là ta -?” Bảo nhi mở to hai mắt nhìn hỏi.

“Bởi vì

chúng ta, đồng giường cộng chằm.” Trần Mục Phong nói.

“Đồng giường cộng chằm? Ha ha

” Bảo nhi vừa cười vừa nói: “Đại ca, huynh ngủ chỗ đó, ta ngủ nơi này, cái...này không tính là đồng giường cộng chằm chứ? Coi như đồng giường cộng chằm cái...kia cũng có thể là máu của huynh.”

Trần Mục Phong yên lặng nhìn Bảo nhi, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

“Bảo nhi, nếu như ta nói da thịt chi thân muội có hiểu hay không?” Trần Mục Phong cố vượt qua trở ngại.

Bảo nhi gật đầu, sau đó nghi hoặc hỏi: “Biết thì biết, nhưng mà, chúng ta sao lại có da thịt chi thân được? Tại sao ta cũng không nhớ gì?”

“Bởi vì —— bởi vì ~~ muội chỉ cần biết vậy là được.” Trần Mục Phong nói, thật sự không bắt đầu nói cho nàng từ đâu, nhìn vẻ mặt nàng chờ đợi giải thích, Trần Mục Phong chỉ cảm thấy cả người vô lực.

“Chỗ máu chốt là ta không biết nha, đại ca.” Bảo nhi nháy mắt.

“Vậy muội tin tưởng lời đại ca nói không?” Trần Mục Phong hỏi.

Bảo nhi suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cho tới bây giờ còn không lừa gạt ta.”

“Tốt, nếu tin tưởng, đại ca nói muội tin, muội có thể tin.” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi nói.

Lần này Bảo nhi lắc đầu, “Đại ca, mặc dù huynh không có lừa gạt ta, nhưng là chuyện không có khả năng muốn ta tin tưởng làm sao được! Loại chuyện này huynh không nên nói lung tung, nếu không ta sẽ không biện pháp trả lại tự do cho huynh.”

“Đại ca không lừa muội. Bởi vì

” Trần Mục Phong khề cán môi: “Bởi vì hôm đó, ta cùng Bảo nhi cùng ngủ một giường.”

“Cùng ngủ một giường? Không đúng, ta thức dậy còn hỏi Tiểu Dung, nàng nói huynh chưa có trở về nha.” Bảo nhi nói.

“Nàng ta không thấy!” Trần Mục Phong nói.

“Ta đây đi hỏi người khác là được, chắc sẽ có người thấy.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi ——” Trần Mục Phong gọi, có chút bất lực, nàng là thật sự không hiểu, loại chuyện này như thế nào mà hỏi người khác.

“Vâng? Làm sao?” Bảo nhi còn đang nghi hoặc.

“Muội chờ một chút.” Trần Mục Phong đứng dậy đến gần tủ tìm vật gì đó ra, đặt lên bàn ý bảo Bảo nhi mở ra xem.

Bảo nhi nghi hoặc mở ra nhìn một chút, nói: “Đây là —— sao, cái...ra giường ô uế kia, sao Tiểu Dung không đem giặt a?”

“Bảo nhi, cái...này là

là lạc hồng.” Trần Mục Phong gấp khăn, càng ngày càng mãnh liệt.

“Lạc hồng? Sao, đây là cánh hoa gì? Cũng giống như máu mà?” Bảo nhi ly kỳ cầm lấy xem.

Trần Mục Phong vỗ vỗ trán, cảm thấy đầu óc đau nhức. Cũng giao thiệp qua rất nhiều người khó chơi, nhưng mà Bảo nhi là người làm cho hắn đau đầu nhất -.

“Đó là

máu của muội.” Trần Mục Phong gian nan nói xong.

“Ta -?” Bảo nhi đưa vật kia lên trước mắt nhìn kỹ, “Sao có khả năng là của ta? Cũng có thể là của huynh mà, nếu như chúng ta đồng giường cộng chằm, cũng có thể là huynh làm bẩn mà

~ “

“Nhan Bảo nhi!” Trần Mục Phong kêu lên.

“Vâng?” Bảo nhi ngẩng đầu.

“Bảo nhi, cái...này ~~ chỉ có nữ tử sau khi thành thân

có da thịt chi thân mới có

cái...này ~~” Trần Mục Phong gian nan nói, sau đó nhìn về phía Bảo nhi: “Hiểu chưa?”

Bảo nhi không phản ứng, chỉ là miệng và ánh mắt càng to ra.

~ Áaaaaaaa

~~

Giọng nữ cao vút truyền ra từ Trúc Khê Viện. Nếu có quỷ lỗ đường nghe được phỏng đoán đã sợ đến mức hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh, nghiệp chướng nha.

Trần Mục Phong thở phào nhẹ nhõm, nàng rốt cục hiểu.

“Đại ca, ý của huynh là

diễn giả thành thật có phải hay không?” Năm giác quan của Bảo nhi dồn vào một chỗ. Trần Mục Phong gật đầu.

“Phanh” một cái Bảo nhi ngã lên trên bàn, một tay nắm lại dùng sức đập vào bàn, trên bàn bình trà cùng chén trà nảy tung tưng.

“Bảo nhi, đại ca sẽ có trách nhiệm.” Trần Mục Phong nhẹ giọng nói. Mấy ngày nay hắn một mực nghĩ cuộc sống sau này cùng với Bảo nhi, cư nhiên không bài xích

nhưng mà bây giờ nhìn lại, Bảo nhi dường như không thích

“Trách nhiệm cái rắm, phải có trách nhiệm làm sao đây?” Bảo nhi tiếp tục đập bàn, tâm tình ảo não muốn chết được.

“Đại ca sẽ không cưới người khác.” Trần Mục Phong nói.

“Đâu có liên quan gì tới ta? Sau này ta làm sao lập gia đình?” Bảo nhi than thở.

“Bảo nhi không muốn gả cho đại ca sao?” Trần Mục Phong hỏi, trong lòng có chút không thoải mái.

“Đây không phải là vấn đề muốn, đại ca, đây là vấn đề có thể hay không.” Bảo nhi ngồi dậy, nhìn Trần Mục Phong: “Đại ca huynh có người trong lòng, vì ta lại không thể cưới, đời này huynh sẽ sống khó chịu. Đời người mấy chục năm như vậy, nếu mỗi ngày đều ghen ghét thì có ý nghĩa gì?”

“Đại ca sẽ không khó chịu.” Trần Mục Phong nói. Lúc đầu nghĩ đến cả đời coi chừng Bảo nhi sắp phát sinh chuyện gì, hẳn không có cảm thấy khó chịu.

Bảo nhi nghiêng đầu nhìn Trần Mục Phong, ánh mắt cũng không chớp một cái.

“Làm sao vậy?” Trần Mục Phong cũng nhìn nàng.

“Đại ca, huynh là Thánh Nhân sao?” Bảo nhi rốt cục hỏi.

Trần Mục Phong lắc đầu.

“Không phải Thánh Nhân? Vậy sẽ khó chịu -” Bảo nhi chống đầu, sau đó nói: “Để ta suy nghĩ kỹ lại, ngày mai sẽ nói cho huynh.”

Vô tình ngồi dậy nhào tới giường nhỏ, kéo gối úp lên đầu, còn thỉnh thoảng dịch dịch chân. Trần Mục Phong ngủ luôn luôn tỉnh táo, đó là bởi vì võ công tương đối cao, thính lực cũng khá hơn người bình thường. Cho nên Bảo nhi làm gì hẳn cũng biết.

33. Chương 33

Chương 33: Thương lượng một chút

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Bảo nhi liền khoác áo chạy đến bên giường.

“Đại ca, huynh tỉnh chưa?” Bảo nhi nhẹ giọng hỏi.

“Ừ.” Trần Mục Phong mở mắt khẽ hừ nhẹ một tiếng.

“Đại ca, ta nghĩ suốt một buổi tối, ta xem chuyện này hay là thôi đi, coi như không có phát sinh qua, ta sẽ mau chóng biến mất trả lại huynh tự do.” Bảo nhi nhỏ giọng nói.

“Muội vừa nói cái gì?” Thanh âm Trần Mục Phong rất lạnh, Bảo nhi tự nhiên sợ run cả người.

“Đại ca, huynh nổi giận?” Bảo nhi không dám nhìn thẳng.

“Bảo nhi, muội không biết trình tiết nữ hài tử là quan trọng nhất sao?” Trần Mục Phong lạnh lùng hỏi tiếp.

“Biết!” Bảo nhi khẳng định đáp.

“Vậy muội

” Trần Mục Phong cả người kích động.

“Đại ca, mặc dù trình tiết rất quan trọng, nhưng mà nếu như chỉ vì cái...này mà trói buộc hai người như vậy quá tàn nhẫn. Huynh một mực muốn lấy gậy trúc, nếu vì cái...này mà không thể sống chung một chỗ, huynh cả đời sẽ tiếc nuối, đến già huynh nhất định sẽ hối hận.” Bảo nhi nói, “Huynh đã chiếu cố ta, cuối cùng ta không thể cứ hại huynh như vậy, làm người phải phúc hậu, không thể lấy oán trả ơn.”

“Không được.” Trần Mục Phong nói.

“Tại sao không được?” Bảo nhi nghi hoặc.

“Không tại sao, tóm lại không được. Từ hôm nay trở đi muội an tâm làm Thiếu nữ nãi Trần gia đi!” Trần Mục Phong trơ mắt nhìn Bảo nhi nói.

Bảo nhi lắc đầu, Trần Mục Phong đột nhiên đến gần Bảo nhi, Bảo nhi nhất thời không đề phòng, bất giác lui lại vài bước.

“Tại sao lắc đầu?” Trần Mục Phong hỏi.

“Ta không muốn gả cho người giống như đại ca.” Bảo nhi nói.

“Tại sao?” Trần Mục Phong hỏi.

“Huynh mặc dù không phải đặc biệt đẹp mắt, nhưng mà hiện tại thì gây trúc coi trọng huynh, cho nên huynh rất có tiềm chất trên hoa ghen nguyệt, còn có, ta trước kia cảm thấy huynh tính tình còn được, hiện tại phát hiện huynh tính tình cũng không tốt. Chỉ có một điểm vẫn còn phù hợp.” Bảo nhi đếm từng việc.

“Điểm nào?” Trần Mục Phong hỏi.

“Huynh không có võ công.” Bảo nhi khẳng định, nàng cho tới bây giờ chưa từng thấy hấn động thủ mà.

Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, muốn cười, nếu như Bảo nhi biết võ công của hấn rất cao thì sẽ làm ra cái vẻ mặt gì? Bất quá, tại sao tiêu chuẩn chọn chồng của Bảo nhi lại kỳ quái như vậy?

“Bảo nhi, đại ca sẽ sửa.” Trần Mục Phong nói.

“Mặt phải làm sao mà sửa được? Không lẽ là phải vẽ lại chứ?” Bảo nhi bĩu môi hỏi.

“Đại ca sẽ không cưới người khác.” Trần Mục Phong nói lại một lần nữa.

“Huynh không cưới người khác cũng không có nghĩa là người khác sẽ không coi trọng huynh!” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi, đại ca không biết võ công.” Trần Mục Phong nói xong liền hối hận, Trần Mục Phong hấn cư nhiên cũng có lúc gạt người, lại là gạt một tiểu nha đầu.

Bảo nhi không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chú Trần Mục Phong, nhìn tới nhìn lui, từ đầu tóc đến chân, sau đó hai con mắt giống như kính hiển vi tiếp tục nhìn, cho dù Trần Mục Phong mặc y phục cũng thấy được có chút lạnh lẽo.

“Để cho ta nghĩ thêm đã.” Bảo nhi thu hồi ánh mắt, sau đó chậm rì rì trở lại ngã phanh vào trên giường mình.

Trần Mục Phong đứng dậy khỏi giường mặc y phục, đến bên cạnh bàn ngồi xuống, nhìn Bảo nhi lật qua lật lại trên giường nhỏ.

“Cũng không được, đại ca.” Bảo nhi lần thứ hai khoác áo đi tới.

“Tại sao?” Trần Mục Phong vẽ mặt không biểu cảm.

“Ta đã đáp ứng cho gây trúc vào cửa. Nhưng mà, người ta phải gả không thể cưới tiểu lão bà -, coi như ta già rồi biến dạng một cái răng cũng không còn cũng không được cưới.” Bảo nhi nói.

“Đại ca đã nói sẽ không cưới Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong lại nói một lần nữa. Sau đó hấn trong lòng cảm khái, tại sao bình thường Bảo nhi thoát nhìn rất tinh quái mà cũng có lúc đầu óc ngốc nghếch như vậy?

“Nhưng mà ta đã đáp ứng rồi?” Bảo nhi nói, làm người phải có chữ tín nha.

“Muội còn nói hôm nay dậy sớm sẽ thay đổi.” Trần Mục Phong nói.

“Đó là ta hù dọa hấn mà

” Bảo nhi gục ở trên bàn: “Ai nha, không dễ làm, chán ghét!”

“Bảo nhi, chuyện này giao cho đại ca xử lý.” Trần Mục Phong nói.

“Như vậy sao được? Người nào làm người đó chịu. Chính mình gây ra phiền phức thì chính mình phải giải quyết mới được.” Bảo nhi mặt dán xuống bàn nhắm nửa con mắt, bỗng nhiên nói: “Đều do cái... quả hồng đáng chết kia! Làm người ta bị hại thê thảm như vậy!” Một lát sau Bảo nhi lại âm âm cười: “Ha hã, nếu

không ta gả cho hần cũng tốt, làm hại ta thê thảm như vậy, ta liền khiến cho hần cả đời không được sống yên ổn, ha hả

~ “

“Câm miệng!” Chính xác là Trần Mục Phong hạ mệnh lệnh.

Bảo nhi lập tức ngồi thẳng người lên, giống như là Trần Mục Phong bỗng nhiên mọc ra ba đầu sáu tay, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú Trần Mục Phong.”Tại sao?”

“Nhan Bảo nhi, xuất giá tòng phu. Sau này đàng hoàng làm Thiều nữ nãi của muội là được, những chuyện khác không được hỏi.” Trần Mục Phong nghiêm mặt nói.

“Trần đại thiếu gia? Huynh nổi giận à? Tại sao?” Bảo nhi hỏi, còn lặng lẽ để mặt mình gần lại một ít nhìn nét mặt Trần Mục Phong.

“Câm miệng.” Trần Mục Phong cũng cùng một vẻ mặt, một câu nói.

“Câm miệng thì không vấn đề gì, nhưng m huynh cũng phải nói cho ta biết tại sao nha?” Bảo nhi trời sanh thuộc loại người không sợ chết, đừng nói là dám vuốt râu hùm ngay cả nhỏ râu hùm gắn vào mặt mình giả làm hùm nàng cũng dám làm.

Trần Mục Phong chỉ lạnh lùng nhìn nàng, Bảo nhi cũng không cam lòng yếu thế hơn bèn nhìn lại, bất quá công lực quá kém, mắt nháy không ngừng.

“Đại ca, chúng ta thương lượng lại một chút, dù sao chuyện này chỉ có huynh và ta biết, người khác đều tưởng là giả -, cho nên nếu huynh không nói ta không nói, thì không phải trời biết đất biết huynh biết ta biết thôi sao? Cũng không làm chậm trễ huynh lấy người khác?” Giọng Bảo nhi so với mới vừa rồi có nhỏ hơn một chút.

“Nhan Bảo nhi ~” Ánh mắt Trần Mục Phong nheo lại.

“Được rồi, được rồi, hôm nay thời tiết không tốt, không thích hợp đàm luận chuyện như vậy, hôm nào chúng ta nói tiếp vậy.” Bảo nhi nói xong không đợi Trần Mục Phong nói chuyện lập tức chạy về giường nhỏ ngủ.

Vừa hoảng hốt thấy được bóng dáng chu công lão đầu thì Bảo nhi đã bị Tiểu Dung đánh thức.

“Lại rời giường sao?” Bảo nhi nhắm mắt lại, mặc cho Tiểu Dung đỡ nàng: “Trời lạnh như thế tại sao phải ra khỏi giường chứ? Ngủ luôn đi là tốt nhất, còn tiết kiệm lương thực.”

“Đại thiếu nữ nãi, xin người mang giày vào, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt.” Tiểu Dung vừa cười vừa nói.

“Lau lau là được, không cần rửa.” Bảo nhi mơ hồ nói.

“Bảo nhi!” Giọng nói một nam nhân truyền tới.

“Vâng? Làm sao?” Nàng trôi chảy hỏi, sau đó mở mắt, chớp lại chớp: “Đại ca, huynh sao lại ở đây vậy?”

Mỗi ngày buổi sáng dậy thì Trần Mục Phong đều đã rời đi.

“Tại sao không ở đây? Nhanh lên một chút!” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi vừa gật đầu vừa từ từ nhớ lại tại sao Trần Mục Phong ở đây.

Trên đường đến Tùng Duyên Viện, Bảo nhi tận lực đi ở phía sau Trần Mục Phong, phỏng đoán suy nghĩ của Trần Mục Phong. Còn chưa nghĩ ra lý do tại sao thì đã đến cửa Tùng Duyên Viện. Thấy bọn họ đi lại đây, Giang Xuân Nhi chào đón nói: “Chính Lão thái thái chính sai nô tỳ đi mời Đại thiếu gia cùng Đại thiếu nữ nãi tới, nhanh vậy đã tới rồi.”

Sau đó cố ý thả chậm cước bộ đi song song Bảo nhi, rất nhỏ giọng nói: “Đại thiếu nữ nãi, Cung lão gia lại tới nữa.”

Bảo nhi nghiêng đầu nhìn nàng cười, “Một người hay ba người?”

“Ba người.” Giang Xuân Nhi nhỏ giọng nói. Nàng cũng không thích ...Cung tiểu thư kia, dường như ngày nào cũng có người thiếu tiền nàng ta không bằng, cũng không có khuôn mặt tươi cười, nhìn Đại thiếu nữ

nãi thật tốt, có nàng ở đây, lão thái thái, phu nhân mỗi ngày đều mừng rỡ cười toe tóet, cả lão gia cũng thật sự cao hứng. Nhìn Đại thiếu nữ cùng hai vị thiếu gia đầu võ mồm càng thú vị, các nàng cũng cao hứng xem náo nhiệt.

34. Chương 34

Chương 34: Đại chiến báo cáo thắng lợi

Bảo nhi gạt đầu, đảo mắt bước nhanh đến bên người Trần Mục Phong, ôm cánh tay Trần Mục Phong, sau đó ngẩng đầu uốn ngực rảo bước tiến vào cửa —— quá đắc ý cho nên quên mất cánh cửa —— may mà ôm cánh tay Trần Mục Phong mới không có mất mặt.

“Nhìn đường.” Trần Mục Phong vừa nói, vừa nhàn nhạt quét mắt liếc nàng.

“Vâng, tướng công.” Bảo nhi cố ý ôn nhu nói, sau đó gặp Trần lão phu nhân, Trần lão gia, Trần phu nhân thình an, “Chào Nãi nãi, chào phụ thân, chào nương.”

Tự động xem nhẹ cả nhà Cung Thành.

“Hừ!” Không biết là ai hừ một tiếng.

“Ôi, buổi sáng hôm nay ai bị cảm lạnh à?” Bảo nhi cười hỏi, sau đó nhìn Cung phu nhân. “Cung phu nhân, khí hậu Hàng Châu chúng ta ngài không thích ứng sao? Nên chú ý một chút. Có điều không quan hệ, dù sao các người cũng phải trở về.”

Sau đó đi tới bên người Trần phu nhân, “Nương, xin lỗi, con dậy muộn.”

“Làm sao vậy? Đôi mắt thâm quầng, tối hôm qua ngủ không ngon?” Trần phu nhân hỏi, nhìn hai con mắt nhỏ đen thui của Bảo nhi.

“Vâng! Cùng tướng công thương lượng một vài chuyện.” Bảo nhi nói. Nghiên đầu suy nghĩ thì thấy Cung Trúc Uẩn đôi mắt có chứa ẩn tình như khóc như tổ nhìn Trần Mục Phong, Bảo nhi trong lòng bắt đầu không thoải mái, cố ý thờ dài, sau đó nhìn Trần phu nhân nói: “Nương, con ngày hôm qua khuyên tướng công cả một buổi tối, nhưng nói như thế nào hấn đều nói không cưới Cung giai tiểu thư. Nương, ngài giúp con dâu khuyên nhủ đi, nếu không sau này người ta sẽ nói con dâu là đồ phụ.”

Trần phu nhân thiếu chút nữa nhịn không được cười, nhìn Trần Mục Phong: “Mục Phong, con thật sự không cưới Cung giai tiểu thư?”

“Vâng, chuyện này đã sớm nói qua.” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, nàng trợn mắt liếc nhìn hấn.

“Nương, tướng công ngày hôm qua còn mắng con, nói con xen vào việc của người khác, còn nói con làm tốt bổn phận của mình, không cần lo cho chuyện của hấn. Người ta cũng là vì tốt cho hấn mà! Hấn cũng không thông cảm cho người ta.” Bảo nhi tiếp tục nói.

“Mục Phong là vì tốt cho con, sợ con bị người ta khi dễ.” Trần phu nhân an ủi Bảo nhi.

Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ liếc nhau, khi dễ Bảo nhi? Nói chuyện trên trời!

“Nương, ngài nói là thật sao? Không có gạt người ta?” Bảo nhi cười nháy mắt, thấy Trần phu nhân gạt đầu khẳng định, Bảo nhi thấp đầu, làm bộ thẹn thùng.

Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ thiếu chút nữa phun trà, lại có trò hay nhìn. Quả thật liền có người lách ca lách cách bước ra sân khấu.

“Mục Phong, người thật sự tuyệt tình như thế sao?” Cung Thành bị chọc giận muốn điên rồi, vừa nhìn đã biết nha đầu chết tiệt kia nhất định là cố ý, không biết nàng dùng biện pháp gì mà thu thập được Trần Mục Phong khiến hấn phục tùng như vậy.

“Ôi, Cung đại nhân, ngài không cần nói tướng công ta như vậy mà! Tướng công ta sao lại tuyệt tình? Hắn không đối với nữ nhi của ngài bội tình bạc nghĩa.” Bảo nhi nói.

“Ta cũng biết, nhất định là do tiểu hồ ly tinh người giở trò quỷ, mê hoặc Mục Phong.” Cung phu nhân lên tiếng nói.

“Cung bá mẫu, xin nói chuyện có chừng mực.” Trần Mục Phong nghiêm mặt lạnh nói.

Bảo nhi trái lại vô cùng vui vẻ chạy đến trước mặt Cung phu nhân, vừa cười vừa nói: “Cung giai phu nhân, cảm ơn ngài khen ta như vậy! Khi còn bé mẹ ta kể chuyện xưa cho ta, nói hồ ly tinh đều xinh đẹp lại có học vấn nữa, ta luôn luôn muốn làm hồ ly tinh, nhưng mà mẹ ta bảo ta không giống, cũng là ngài có con mắt tinh đời, cảm ơn nha.”

“Người cái...đồ không biết thẹn –

” Cung phu nhân – nói còn chưa nói hết.

“Hồ ly tinh mà, hồ ly tinh không phải là chuyên môn mê hoặc nam nhân sao? Ngài còn trông cậy ta cảm thấy thẹn cái gì chứ! Có điều ta cũng không rõ, ngài mang theo nữ nhi giống trống khua chiêng tranh giành tướng công của ta sao ngược lại còn nói ta không biết thẹn? Hơn nữa, coi như ta không biết thẹn, Trần Mục Phong là trượng phu của ta, hẳn vui, ngài là người ngoài còn định xen vào? Mất mặt cũng không có mất ba cái mặt Cung gia?” Bảo nhi khinh miệt cười, “Cung phu nhân, trí nhớ ngài thật đúng là không tốt, ta đã nói nếu như ai ngay trước mặt vô lễ với ta, ta có thể không nhớ được cái gì kính lão chi lễ. Ngài hôm nay sáng sớm đã mắng ta hai lần, ta vốn đang định thương cảm các người, bây giờ thì cũng đừng trách ta.”

“Người muốn thế nào?” Cung Thành hỏi.

“Ta ngày hôm qua đã nói, con người của ta không kiên nhẫn, dậy sớm sẽ hối hận, ta hiện tại liền hối hận. Ta đây là hồ ly tinh hiện tại muốn độc chiếm tướng công, không có phần của nữ nhi của người.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Người cho là Mục Phong thích người sao? Hắn cùng Trúc Uẩn chính là thanh mai trúc mã.”

“Thanh mai trúc mã? Thanh mai trúc mã còn có thể cưới ta sao? Ngài lừa mình dối người cũng nên tìm chuyện hay ho một chút. Còn nữa, hẳn có thích ta hay không không quan trọng, chỉ cần hắn là người của ta là được. Ha ha

ngài nói sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói, Cung Thành mặt sớm đã tái xanh rồi.

Bảo nhi bỗng nhiên thu khuôn mặt tươi cười, ánh mắt sắc bén nhìn Cung Thành: “Khuyên ngài không cần ở chỗ này tự rước lấy nhục, hôm nay buổi sáng lời tôn phu nhân mắng, ta coi như nàng là thúỉ lăm, nếu như có...nữa, ta tuyệt đối không bỏ qua cho các ngài. Sau này ít nói những...lời già không nên nói trước mặt ta, ta cũng không phải là ăn chay niệm phật mà lớn -. Còn nữa, sau này ở tại Trần gia chúng ta đừng có kiêu ngạo như vậy.”

“Thiếu nữ nãi, Trúc Uẩn tình nguyện làm thiếp.” Cung Trúc Uẩn đứng lên hành lễ với Bảo nhi, yếu ớt nói.

“Trúc Uẩn, người câm miệng!” Cung Thành quát.

“A mã, ta đây nhiều năm nhất định bởi vì quá nghe lời, cho nên mới đến ngày hôm nay. Ngài để nữ nhi tự mình làm chủ một lần đi!” Cung Trúc Uẩn – nước mắt lại chảy xuống .

Bảo nhi cười lạnh, mắt nhìn Trần Mục Phong, Trần Mục Phong nhú mày.

“Không được, ta không đáp ứng.” Bảo nhi nói.

Cung Trúc Uẩn quỳ gối trước mặt nàng, “Như vậy Trúc Uẩn cam tâm làm nô tỳ, chỉ cần có thể ở cạnh Mục Phong, danh phận gì ta cũng không cần.”

“Nô tỳ? Sau đó bỏ lên giường chủ tử làm chủ tử?” Bảo nhi cười lạnh nói.

“Bảo nhi, câm miệng” Trần Mục Phong nói.

“Ta cũng biết huynh đau lòng, ngày hôm qua bất quá là muốn làm cho ta cao hứng thôi!” Bảo nhi cười nhìn Trần Mục Phong, trong đôi mắt có ánh lửa: “Tốt lắm tốt lắm, ta làm chủ, lưu nàng lại —— ...trước làm nô tỳ, nếu biết chừng mực thì thu làm thiếp! Có điều, tên này phải sửa, một nha đầu còn mai lan cúc trúc cái gì? Liên gọi — ừm, gọi Cung Hỷ đi, nghe vui vẻ, tạm thời phải đi giặt quần áo đi!”

“Bảo nhi không được làm loạn!” Trần Mục Phong nói.

“Như thế nào? Đau lòng?” Bảo nhi híp mắt nói, sau đó đi tới trước mặt Trần Mục Phong, ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong: “Tướng công, xem ra có một số việc chúng ta cần phải nói chuyện rồi!”

“Cung giai lão gia, ngài còn có ý kiến sao?” Bảo nhi cười hỏi Cung Thành.

“Gia môn bất hạnh.” Cung Thành đang trừng nữ nhi của mình.

“Ha ha, đừng nói như vậy. Song Hoàng đã hát xong. Ha ha

” Bảo nhi che miệng mà cười.” Các người mục đích cũng đạt thành, không biết đến lúc nào rời Hàng Châu a? Đây cũng sắp tới lễ mừng năm mới, các người chắc không đến mức còn ở lại đây làm ảnh hưởng tâm tình của ta chứ?”

“Người

” Cung Thành trừng mắt với Bảo nhi.

“Bị vạch trần thẹn quá hóa giận? Tính tình ghê gớm thật.” Bảo nhi tiếp tục giả bộ cười: “Ta thấy ngày mai hai vị liền rời đi đi, nếu không ta thật sự cũng không có ý định cho các người ở lại phòng người hầu đâu.”

Sau đó quay đầu lại gọi Giang Xuân Nhi: “Giang Xuân Nhi, sáng mai sau khi Cung lão gia đi hãy an trí cho Cung Hỷ!”

“Vâng, Đại thiếu nãi nãi.” Giang Xuân Nhi đáp.

“Tạ Đại thiếu nãi nãi thành toàn.” Cung Trúc Uẩn yếu ớt đứng dậy, lại rưng rưng nhìn Trần Mục Phong, Trần Mục Phong mặt mày cau có hết sức.

“Đi thôi! Cho từ biệt cha mẹ.” Bảo nhi nhìn nàng cũng lười nhìn.

Cung phu nhân sớm đã ôm nữ nhi của mình mà khóc.

Bảo nhi nhăn mặt cau mày, “Tiễn khách.”

Đợi người nhà Cung gia đi, Bảo nhi xoa xoa trán ngồi xuống.

“Bảo nhi a, đau đầu sao?” Trần phu nhân hỏi, trong lòng buồn bực, tại sao mỗi lần Bảo nhi nổi giận bọn họ cũng không dám nói gì.

“Không sao, cô cô. Có thể là lâu quá không có massage chứ người.” Bảo nhi cười trả lời, sau đó mắt nhìn Trần Mục Phong, nở ra nụ cười lạnh.

“Giang Xuân Nhi, sáng mai đưa nàng ta đến Trúc Khê Viện đi, nàng thể trạng yếu ớt giặt quần áo phỏng đoán cũng không sạch sẽ. Còn lãng phí xà phòng nhà chúng ta.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Vâng, Đại thiếu nãi nãi.” Giang Xuân Nhi đáp.

“Bảo nhi, sao con lại cho nàng đến Trúc Khê Viện chứ?” Trần phu nhân không giải thích được hỏi.

“Cô cô, những nha đầu bưng trà rót nước này cũng không hợp ý, nói như thế nào cái...này cũng làm qua tiểu thư, chắc cũng có chỗ tốt?” Bảo nhi nhàn nhã nói.

“Không hợp ý thì đổi, sao mà cần đến nàng.” Trần phu nhân sắc giọng.

“Để dạy dỗ chứ! Cô cô, không dạy dỗ nàng cho tốt thì sao mà cho vào cửa được?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Ta không đồng ý.” Trần phu nhân nói.

“Vậy cho làm nha đầu của ngài nha?” Bảo nhi cười nhìn Trần phu nhân.

“Bảo nhi, không được quá đáng.” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong: “Ta liền nói huynh sẽ hối hận, huynh còn cãi ngang. Trần đại thiếu gia, huynh yên tâm, ta sẽ không làm gì nàng, huynh không cần đau lòng nát gan nát ruột. Bất quá, hừ, ta thật làm gì nàng, huynh cũng chỉ có thể nhìn.” Khẩu khí bất thiện.

Ăn cơm xong, Bảo nhi đi vào trong nghỉ, Trần phu nhân liền trở mắt nhìn con mình, cũng không nói gì. Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ thấy tình huống không ổn, sớm tìm lấy cớ chạy.

“Ta cho con biết, ta chỉ nhận một mình Bảo nhi là con dâu, cái gì Miêu nhi cầu nhi -, ta cũng không nhận.” Trần phu nhân khó có lúc khẩu khí còn lạnh hơn con bà.

“Nương, ta không nói muốn kết hôn với Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nói. Hắn chỉ cảm thấy Bảo nhi cho Trúc Uẩn làm nô tỳ có chút quá đáng.

“Cái gì Trúc Uẩn? Vẫn còn cho là tiểu thư ư?” Trần phu nhân lại trở mắt liếc nhìn con mình: “Mục Phong, nương nhắc nhở con trước, coi như hai người các người thật có cái gì, ta cũng không thừa nhận nàng.”

“Nương, ta sẽ không lấy Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nói xong, đứng dậy đi.

Buổi tối, lúc Trần Mục Phong trở lại Trúc Khê Viện, Bảo nhi đang ngồi đọc sách trên bàn, thấy hắn đi vào chỉ là ngẩng đầu liếc mắt, sau đó cúi đầu tiếp tục đọc sách.

“Bảo nhi, ta sẽ không lấy Trúc Uẩn.” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi ngẩng đầu, mặt mày tươi cười: “Đại thiếu gia, con nít nói dối đều bị sói ăn thịt.”

“Đại ca không lừa muội.” Trần Mục Phong nói, ngồi xuống bên cạnh.

“Ha ha

” Bảo nhi cười cười.

“Bảo nhi ——” Trần Mục Phong giật lấy sách trong tay nàng.

“Còn có việc gì không?” Bảo nhi hỏi, trên mặt rất bình tĩnh.

“Ta sẽ mau chóng tìm người để gả Trúc Uẩn đi.” Trần Mục Phong nói.

“Ồ! Biết rồi.” Bảo nhi đoạt lại sách tiếp tục đọc, làm như Trần Mục Phong không tồn tại.

35. Chương 35

Chương 35: Nhớ ngạch nương

Kết quả, một Bảo nhi luôn luôn ngủ sớm hôm đó lại đọc sách cho đến rạng sáng. Ngày hôm sau liền dậy tương đối muộn, đang rửa mặt, Tiểu Dung nói Giang Xuân Nhi tới.

“Vào đi.” Bảo nhi thuận miệng nói.

Giang Xuân Nhi đi vào, cười khanh khách nói: “Chào buổi sáng Đại thiếu nữ nãi nãi.”

“Giang Xuân Nhi, người đây là châm chọc bốn Thiếu nữ nãi nãi dậy trễ?” Bảo nhi cười hỏi.

“Nô tỳ không dám, Đại thiếu nữ nãi nãi, mang người đến cho ngài, ngài xem phải an bài như thế nào?” Giang Xuân Nhi hỏi.

“Hầu hạ bên cạnh ta, pha trà rót nước -.” Bảo nhi nhìn Cung Trúc Uẩn một chút: “Người biết không?”

“Ta sẽ cố gắng học -.” Cung Trúc Uẩn thấp giọng nói.

“Ta?” Bảo nhi cau mày.

“Cung Hỷ, trước mặt Đại thiếu nữ này phải tự xưng là nô tỳ.” Giang Xuân Nhi nhỏ giọng nói.

“Vâng, nô tỳ biết sai rồi.” Cung Trúc Uẩn nói.

“Chú ý một chút. Đi xuống trước đi, Tiểu Dung, người dạy cho nàng.” Bảo nhi phân phó, Tiểu Dung mặc dù có chút giật mình, nhưng cũng nhanh chóng đi.

“Đại thiếu nữ này, phu nhân nói nếu ngài thức dậy, mời ngài đến Tùng Duyên Viện ăn cơm trưa.” Giang Xuân Nhi nói.

“Ăn cơm trưa? Bây giờ à? Quả là dậy trễ rồi.” Bảo nhi cười.”Chờ ta một lát, ta đi cùng.”

“Vâng, Đại thiếu nữ này.” Giang Xuân Nhi cũng cười.

Ăn xong cơm trưa, Trần phu nhân khó có khi rảnh rỗi một lúc, Bảo nhi liền ở lại Tùng Duyên Viện cùng Trần lão phu nhân và Trần phu nhân nói chuyện phiếm. Xế chiều, cha con Trần gia lục tục trở về, lúc Trần Mục Phong vào, Bảo nhi không nhận được trọn mắt liếc nhìn hần.

Lúc ăn cơm Bảo nhi cũng ngồi bên cạnh Trần phu nhân, trong đầu âm thầm vẽ ra một cái ranh giới với Trần Mục Phong. Ăn cơm xong, huynh đệ ba người chạy đi thư phòng tính toán sổ sách, mấy người còn lại tiếp tục nói chuyện phiếm. Thấy Bảo nhi mệt, Trần phu nhân liền sai nha hoàn tiễn nàng trở về. Vào Trúc Khê Viện, Tiểu Dung đã sớm chuẩn bị nước nóng, Cung Trúc Uẩn đã ở bên cạnh đứng.

“Đại thiếu nữ này bây giờ ngài muốn nghỉ ngơi không?” Tiểu Dung hỏi. Bảo nhi gật đầu.

Rửa mặt xong, Bảo nhi ngồi trên bàn, suy nghĩ một chút, kêu bọn nàng đem bếp lò lại nói muốn pha trà sữa uống. Tiểu Dung mặc dù có một ít kinh ngạc vì khuya như vậy Bảo nhi còn đòi làm, nhưng cũng dẫn tiểu nha hoàn đi lấy.

Bảo nhi tự mình canh bếp lò, pha trà sữa gừng, kêu Tiểu Dung cầm khay lại.

“Cung Hỷ, bưng trà theo ta.” Bảo nhi nói, Tiểu Dung lập tức lấy y phục cho nàng mặc.

“Vâng, Đại thiếu nữ này.” Cung Trúc Uẩn thấp giọng đáp.

Tới thư phòng, Bảo nhi nhẹ nhàng gõ cửa, “Nhị ca Tiểu ca, ta có thể vào không?”

Cửa mở, Trần Mục Vũ cười híp mắt nói: “Bảo nhi, khuya như vậy còn không ngủ sao?”

“Biết Nhị ca Tiểu ca khổ cực, cố ý pha trà cho các huynh uống.” Bảo nhi cũng cười nói.

“Thật sự là cảm ơn đại tẩu nha.” Trần Mục Vũ nhìn thấy Cung Trúc Uẩn bưng trà, hơi sửng sốt một chút.

“Không khách khí.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, sau đó quay đầu nói với Cung Trúc Uẩn: “Cung Hỷ, đem trà vào đi, hầu hạ các vị thiếu gia uống trà xong thì người trở về nghỉ ngơi, buổi sáng quay trở lại.”

“Vâng ” Cung Trúc Uẩn nói, bưng trà đi vào.

Bảo nhi xoay người muốn đi.

“Đại tẩu không đi vào cùng nhau uống chén trà?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

“Không có hứng thú.” Bảo nhi đi ra.

Trở lại trong phòng, nhìn xung quanh một lượt, Bảo nhi hơi dẩu miệng, “Tiểu Dung, sau này đợi phòng thu thập xong mới cho Cung Hỷ đi vào.”

“Vâng, Đại thiếu nữ này.” Tiểu Dung đáp.

Bảo nhi phân phó xong, đi đến giường của mình nằm xuống lăn qua lăn lại cũng không ngủ được, giăng co chừng nửa canh giờ, bỗng nhiên ngồi dậy, nhảy xuống chạy lại leo lên giường lớn, hai chân đạp lên chăn bông dầm luôn mấy cái.

Trần Mục Phong đẩy cửa phòng đúng lúc Bảo nhi đang dầm cao hứng nên không phát hiện ra hần đi vào.

“Sao còn không ngủ?” Trần Mục Phong hỏi.

Kết quả cái... nha đầu làm chuyện xấu kia lập tức nhảy xuống giường chạy về giường của mình trốn kỹ vào trong chăn che giấu hành động trả đũa vui sướng.

Trần Mục Phong lắc đầu. Cái... nha đầu xấu tính này, mang trà sữa tối chỉ mang hai chén, nhất định không cho hần uống.

Ngày hôm sau tiễn đưa năm cũ, Trần phủ từ trên xuống dưới cực kì náo nhiệt, vốn đã quét dọn phòng ốc xong, mặc dù không cần giết gà mổ dê nhưng phong tục cúng ông táo, thỉnh gia phả là không thể miễn. Sáng sớm Trần lão phu nhân liền dẫn theo nhi tử con dâu cháu chắt đến từ đường tế lễ tổ tông. Trần lão gia trịnh trọng thỉnh gia phả ra, Trần phu nhân cung kính bày biện cúng phẩm. Sau đó Trần lão phu nhân tiến lên bắt đầu hành lễ, khấn: “Tổ tông phù hộ, Trần gia chúng ta năm nay đã cưới cháu dâu thứ 67, lập tức mang tên của nàng viết vào gia phả, xin tổ tông phù hộ.”

Trần lão gia và Trần phu nhân quỳ xuống hành lễ. Xong Trần lão gia đứng dậy cung kính cầm bút lông, viết bốn chữ “Nhan thị Bảo nhi” vào bên cạnh tên Trần Mục Phong lại lạy một lạy rồi lui qua một bên.

“Bảo nhi à, con và Mục Phong cùng hành lễ với tổ tông đi.” Trần lão phu nhân vừa cười vừa nói.

Bảo nhi nghiêng đầu suy nghĩ nhìn Trần Mục Phong một chút, rồi theo hần quỳ xuống bô đoàn.

“Tôn nhi Mục Phong và thê tử Bảo nhi dập đầu lạy tổ tông.” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi hơi hơi nhếch miệng, thê tử? Bảo nhi? Nghe mắc cười quá

có điều cũng dập đầu.

Sau đó Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ cũng dập đầu, lễ thỉnh gia phả kết thúc. Ra khỏi từ đường cái miệng nhỏ nhắn của Bảo nhi vẫn còn vểnh vểnh lên, thấy Trần Mục Phong đi bên cạnh đang nhìn nàng, nàng liền trở mắt nhìn đi chỗ khác.

Theo phong tục, buổi tối cúng ông táo không có việc của nữ nhân vì vậy Bảo nhi đi theo Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân vào trong phòng chờ. Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân đều nhắm mắt lại nhỏ giọng nói cái gì đó, Bảo nhi cố gắng lắng nghe cũng không nghe ra. Đợi mấy người Trần lão gia trở về, thức ăn dọn lên xong, cả nhà vui vẻ cùng ăn cơm.

Ăn cơm xong, ngồi lại đợi đến nửa đêm, ở trong sân dựng sẵn tháp thiên đăng, bên dưới thả dây pháo dài, rốt cục cũng qua xong năm cũ.

“Cô cô, con cũng muốn đốt pháo!” Bảo nhi lắc lắc cánh tay Trần phu nhân.

“Không được Bảo nhi, như thế rất nguy hiểm, hôm nào cô cô kêu bọn họ mua pháo hoa cho con chơi.” Trần phu nhân nói. Bảo nhi liền cong miệng.

Trần Mục Phong và Bảo nhi cùng nhau về Trúc Khê Viện, giữa đường trời đột nhiên đổ tuyết, Bảo nhi cao hứng đưa tay ra hứng, bông tuyết lập tức tan đi trong tay. Vào Trúc Khê Viện, Bảo nhi cũng không chịu vào phòng.

“Bảo nhi, đi vào ngủ.” Trần Mục Phong cũng đứng ở bên cạnh.

“Không được, khó khăn lắm tuyết mới rơi mà, ta muốn xem tuyết rơi, sau đó còn phải đắp người tuyết.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, tiếp tục sôi nổi hứng lấy tuyết.

“Ngày mai buổi sáng tuyết mới rơi nhiều, muội đợi cả đêm sao?” Trần Mục Phong bước qua, kéo bàn tay đã lạnh ngắt của Bảo nhi: “Đi vào ngủ.”

“Đại ca, không ngủ có được hay không?” Bảo nhi ngẩng đầu hỏi.

“Không được.” Trần Mục Phong nói, sau đó lôi Bảo nhi đi. Trừ Cung Trúc Uẩn, bọn nha hoàn đều ở đó, Trần Mục Phong khẽ cười.

Tiểu Dung thấy tay Bảo nhi muốn đông lạnh, lập tức đưa cho nàng một cái lông ấp để ủ, lại thay đổi y phục cho nàng, thả tóc, kéo nàng đến giường nhỏ nằm xuống, lại đặt cái lông ấp gần bàn một chút. Bảo nhi ngẩng đầu nhìn cửa sổ, bởi vì giường của nàng đặt cạnh cửa sổ, cho nên Bảo nhi hy vọng có thể thấy

tuyết rơi. Bất quá, song giấy quá dày, cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ có thể nghe được tiếng gió cùng bông tuyết đập vào cửa sổ, nghe một hồi liền từ từ ngủ thiếp đi.

Trần Mục Phong đang ngủ, bỗng nhiên nghe thấy Bảo nhi tựa hồ muốn nói gì đó liền mở mắt ngồi dậy. Đi tới giường nhỏ chỉ thấy Bảo nhi đang dùng sức lắc đầu, mặt mày nhẵn tít, trong miệng vẫn còn vừa nói cái gì: “Không được lại đây

a ~ quý a

chán ghét, ngạch nương

dọa người ta

~ nói cho a mã

~ ngạch nương, ngạch nương

~ quý ở ngoài cửa sổ, chúng ta trốn ở bên trong đi

“

“Bảo nhi?” Trần Mục Phong vỗ vỗ mặt của nàng muốn gọi nàng dậy.

Bảo nhi chậm rãi mở mắt, nhưng rõ ràng vẫn còn chưa tỉnh táo

~ quý a

~ Lập tức kéo chăn trùm kín đầu.

Trần Mục Phong cầm chăn kéo xuống, “Là đại ca. Gặp ác mộng?”

Dường như lúc này Bảo nhi mới yên tĩnh, hơi hơi nhếch miệng: “Vâng, mơ thấy nữ quý. Đại ca, hình như ta còn mơ thấy ngạch nương, nhưng mà không có thấy rõ hình dáng ngạch nương

” miệng meo máo, bộ dáng rất thất vọng.

36. Chương 36

Chương 36: Bảo Nhi trang trí song cửa sổ

“Bảo nhi nhớ nhà?” Trần Mục Phong hỏi, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, có cảm giác nếu nàng nhớ ra thì sẽ biến mất.

“Vâng, ta nhớ ngạch nương của ta. Đại ca, huynh không biết nhà của ta ở nơi nào sao?” Bảo nhi nhìn Trần Mục Phong, vẻ mặt đáng thương như là con chó nhỏ bị vứt bỏ.

Trần Mục Phong lắc đầu, “Đại ca cũng không biết.”

Bảo nhi ôm chăn ngồi dậy nhìn cửa sổ, “Đến lúc nào ta mới có thể nhớ ra đây? Ngạch nương thật ngốc, lâu như vậy mà không tìm được ta.”

“Bảo nhi!” Trần Mục Phong nhìn vẻ mặt cô đơn của Bảo nhi trong lòng có chút khó chịu.

“Đại ca, huynh nói có phải ngạch nương ta không cần ta hay không, cho nên người cũng không tìm ta?” Bảo nhi hỏi, tiếp tục nhìn cửa sổ như cũ.

“Không đâu.” Trần Mục Phong nói.

“Ta cũng nghĩ vậy, tiểu hài tử khả ái như ta đây sao có ai không thích chứ?” Bảo nhi vừa cười vừa nói, lại khôi phục bản chất kiêu ngạo. “Ngủ không được, đại ca, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem tuyết rơi nhiều chưa có được hay không?”

Mặc dù Bảo nhi dùng câu hỏi, có điều động tác lại nhanh nhẹn mang giày nhảy xuống đất, cả áo ngoài cũng không thềm mặc đã chạy ra mở cửa.

“Woa! Đại ca huynh mau đến xem, tuyết thật lớn nha! Chúng ta đắp người tuyết đi!” Bảo nhi hăng hái chạy ra cửa phòng đến trong viện chơi tuyết.

Trần Mục Phong lắc đầu, đến trong viện lời Bảo nhi trở về, mới đứng một chút mà tay nàng đã lạnh ngắt, một tay vẫn còn nắm quả cầu tuyết không chịu vứt bỏ.

“Ngày mai hãy chơi, tuyết sẽ không tan mất.” Trần Mục Phong cau mày nói.

Bảo nhi bất đắc dĩ gạt đầu, lại khoác chăn dựa vào bên cửa sổ.

“Nhìn cái gì?” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, thấy trên song cửa giấy đã xuất hiện một cái lỗ nhỏ, bất đắc dĩ miệng khẽ cười.

“Phù thủy bay

~” Bảo nhi tựa hồ tại lâm bầm lâu bầu.

“Ngủ đi!” Trần Mục Phong cầm đồ che cái lỗ nhỏ lại.

Bảo nhi đành phải nằm xuống, “Đại ca, ngày mai huynh và ta cùng đắp người tuyết có được hay không?”

Trần Mục Phong sững sốt thoáng cái.”Được!”

“Móc néo.” Bảo nhi vươn tay đến trước mặt hắn, Trần Mục Phong nhìn, lại nhìn, thấy Bảo nhi làm vẻ mặt giông như con chó nhỏ đang nhìn khúc xương, liền vươn tay, ngón tay bị kéo mạnh.

Mục đích đạt thành, Bảo nhi cười hi hi nhắm mắt lại ngủ, Trần Mục Phong ém chăn cho nàng, xong trở lại giường nằm, nghe tiếng hít thở vững vàng của Bảo nhi, bất giác mỉm cười một cái.

Hôm sau, hiếm có được một ngày Bảo nhi không cần người kêu dậy, bởi vì Trần Mục Phong nhất định bị Bảo nhi làm cho tỉnh. Ít nhất da Trần Mục Phong không có dày như Bảo nhi, nhiều người nhìn chăm chú như vậy còn có thể ngủ được.

“Dậy sớm vậy à?” Trần Mục Phong hỏi, rất muốn cười.

Bảo nhi cũng theo dõi hắn, hồi lâu mới nói nói: “Đại ca, huynh ngủ thiếp đi nhìn rất dễ coi, sau này không cần cau mày có được hay không?”

Trần Mục Phong nghe được lời của nàng, mày theo thói quen nhíu lại thoáng cái. Sau đó hắn liền thấy tay Bảo nhi bò lên trên mặt mình.

“Đã nói không cần nhíu mày!” Hai tay Bảo nhi làm như cái bàn ủi san phẳng trán của Trần Mục Phong, “Như vậy nhìn thật tốt!”

Trần Mục Phong mặc cho nàng xâm lược.

“Tốt lắm!” Bảo nhi đắc ý thu hồi hai cái bàn ủi, nhìn Trần Mục Phong: “Đại ca, huynh muốn ngồi lại giường sao? Mặt trời đã lên cao rồi!”

“Muội dậy sớm.” Trần Mục Phong đứng dậy, Bảo nhi bên cạnh đi theo chạy tới chạy lui, mái tóc dày phát qua phát lại.

Hai người mặc y phục xong liền đến trong viện. Bọn nha hoàn còn chưa dậy, bầu trời cũng còn mờ mờ. Có điều trong viện không tối, màu tuyết trắng phản xạ sáng lên, Bảo nhi bắt đầu làm quả cầu tuyết, chạy tới tới lui lui chạy mấy lần, thấy Trần Mục Phong vẫn còn đứng yên bên cạnh, liền ngừng tay: “Đại ca, huynh không đắp người tuyết à?”

Trần Mục Phong có chút không tự nhiên, cũng phải, đây là chuyện bao nhiêu năm trước?

“Đại ca, huynh thật đáng thương a, cả đắp người tuyết cũng không biết sao.” Bảo nhi thở dài, lắc đầu, “Ta dạy cho huynh là được. Lại đây nha, ta ...đầu tiên dạy cho huynh làm quả cầu tuyết, cái...này đơn giản.” Bộ dáng dạy không biết mệt.

Trần Mục Phong nhẹ nhàng ho một tiếng.

“Không cần xấu hổ mà, đại ca, a mã ta còn cùng ngạch nương ta đắp người tuyết mà.” Bảo nhi nói theo bản năng, chạy tới lôi kéo Trần Mục Phong.

Chờ bọn hắn làm được hai cái quả cầu tuyết thực lớn, bọn người Tiểu Dung từ trong phòng đi ra, thấy thiếu gia thiếu nữ đã dậy còn chơi tuyết thì đều sửng sốt. Không có biện pháp, đành nói là quả cầu tuyết, cho dù Đại thiếu nữ cầm tuyết từ trên nóc nhà đi xuống hóa trang thành Long vương các nàng cũng không thấy kỳ quái, nhưng mà —— Đại thiếu gia cư nhiên cũng làm quả cầu tuyết —— thật kỳ quái, dường như trận này nhiều tuyết, các nàng gần mười năm chưa từng thấy tuyết lớn như vậy

~

“Tiểu Dung, các ngươi sợ cái gì vậy? Lại đây đi, cùng nhau chơi, chúng ta đắp một loạt người tuyết.” Bảo nhi cao hứng kéo bè kéo phái.

“Đại thiếu nữ, bọn nô tỳ còn có chuyện phải làm, ngài cùng Đại thiếu gia chơi đi!” Tiểu Dung nói, sau đó mỉm cười dẫn đám nha hoàn lập tức đi mất.

Đến lúc đắp xong người tuyết, mặt trời cũng đã lên cao. Bảo nhi ngẩng đầu nhìn người tuyết, không biết nghĩ cái gì, hồi lâu sau chạy vào trong phòng gọi nha hoàn. Chỉ chốc lát sau bọn nha hoàn liền đem tới rất nhiều đồ để trên mặt đất. Bảo nhi ngồi xổm giăng co một lúc, cầm một cái không biết có phải là cái nón không, bảo Trần Mục Phong đem đội cho người tuyết, lại cầm một cái chổi đặt ở trong tay người tuyết, sau đó bảo nha hoàn đem cái màn vải phủ lên làm áo cho người tuyết, thành ra một người tuyết hình thù kỳ quái đứng ở trong viện .

“Đại thiếu nữ, đây là cái gì?” Tiểu Dung hỏi.

“Phù thủy biết bay á, buổi tối hắn sẽ bay ra ngoài chơi.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Có thật không, Đại thiếu nữ?” Tiểu Dung nghi hoặc.

“Đương nhiên là —— giả -. Nếu là thật sự, ta liền tự mình làm người tuyết bay đi chơi.” Bảo nhi vỗ vỗ người tuyết: “Nếu ngươi bay đi chơi cần phải mang ta theo đó.”

“Đại thiếu nữ, mời ngài rửa mặt, một hồi phải ăn điểm tâm.” Tiểu Dung ở bên cạnh nhắc nhở, Bảo nhi gật đầu vào nhà .

Tới Tùng Duyên Viện, Bảo nhi khoe khoang với Trần lão phu nhân, Trần lão gia, Trần phu nhân người tuyết của mình. Vài người nghe nói là Trần Mục Phong hỗ trợ đắp liền lộ ra một nụ cười mà theo Bảo nhi cảm giác là quỷ dị.

Ăn xong điểm tâm, trong phủ từ trên xuống dưới bắt đầu dán câu đối xuân, Bảo nhi nhìn hồi lâu đột nhiên hỏi nói: “Tại sao thiếp màu đỏ -?”

Trần phu nhân nhìn nàng, “Bảo nhi a, câu đối xuân không phải màu đỏ sao?”

Bảo nhi lắc đầu: “Vậy à? Nhưng mà con tưởng là màu trắng.”

Đến lúc đem dán vào cửa môn thần, Bảo nhi lại buồn bực.

“Lại làm sao vậy Bảo nhi?” Trần phu nhân hỏi.

“Tại sao không phải treo lên?” Bảo nhi lại hỏi.

“Làm câu đối để dán hai bên cửa mà.” Trần phu nhân nói. Bảo nhi khẽ nhíu mày không nói.

Có điều trong phủ các nơi treo đèn lồng thì Bảo nhi rất thích, còn muốn vẽ hình rất nhiều người khác nhau đem treo lên.

Ăn xong cơm trưa, bọn người Giang Xuân Nhi đi dán song cửa sổ, Bảo nhi nhìn thấy hăng hái cũng đi theo tham gia náo nhiệt. Trần lão phu nhân liền kêu người dạy nàng, nói là muốn cháu dâu dán song cửa sổ cho bà. Bảo nhi cười không chút xấu hổ, cũng phải, nàng mang luôn tờ giấy cắt thành nhiều mảnh, không mảnh nào nhìn ra được là cái gì

Bảo nhi liền không muốn chơi, chống cằm nhìn người khác làm.

Nhìn các nàng cắt đồ trang trí cửa sổ đều là ngụ ý tốt lại phiền phức, Bảo nhi suy nghĩ một chút, chạy tới cầm bút lông lên, vô cùng cao hứng vẽ lên giấy màu, vẽ xong một đồng mới bắt đầu cắt, cắt xong còn khoe khoang đưa cho Trần phu nhân xem.

“Bảo nhi nè, đây là cái gì?” Trần lão phu nhân nhìn những mảnh giấy trước mắt, hỏi, cái này dán cửa sổ... thật sự quá đáng đơn giản.

“Là quả táo, lê, quả đào, cây nho, dưa Ha-Mi

” Bảo nhi nói tên từng cái một.

“Những cái ... này là đồ vật?” Trần lão phu nhân cầm đồ trong tay nhìn tới nhìn lui.

“Đúng vậy, không phải rất giống sao, bắt quả nhìn vẫn còn đẹp mà? Nãi nãi?” Bảo nhi hỏi.

“Đẹp, dán ở cửa sổ bên này của nãi nãi đi!” Trần lão phu nhân vừa cười vừa nói. Mặc dù vật này có điểm kì quái, nhưng nếu là do cháu dâu cắt thì dán lên cũng tốt.

“Tốt, ngài thích thì cho ngài.” Bảo nhi rộng lượng nói, lại làm cho người ta cầm đưa cho Trần phu nhân mấy cái, bản thân vô cùng cao hứng cầm mấy cái còn lại trở về Trúc Khê Viện. Trên cửa sổ Trúc Khê Viện dán mấy cái hình....hết sức náo nhiệt.

Lúc ăn cơm chiều, Trần lão phu nhân còn cố ý kêu mấy người cháu nhìn hình dán cửa sổ Bảo nhi làm, Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ xem xong rồi, vẻ mặt không thay đổi, Bảo nhi liền hí hóp mắt nhìn bọn họ.

“Nhị ca Tiểu ca, ta dán không đẹp sao?” Bảo nhi hỏi.

“Đẹp, rất đẹp!” Trần Mục Vân nói.”Dù sao nhà chúng ta giấy nhiều cũng không sợ lãng phí.”

“Nhị ca, huynh ghen ghét ta.” Bảo nhi ánh mắt hí thành một cái khe.

“Này đều bị muội nhìn ra rồi? Nhị ca ta liền không quen nhìn Bảo nhi đa tài đa nghệ đâu.” Trần Mục Vân nói.

“Huynh đang khen ta.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo nhi à, lễ mừng năm mới muội muốn lễ vật gì?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Không có muốn gì-.” Bảo nhi suy nghĩ một chút, cười nhìn Trần Mục Vũ: “Ta muốn thấy Tiểu ca lấy vợ.”

“Nghĩ kỹ đi.” Trần Mục Vũ không chút suy nghĩ liền nói.

“Không có.” Bảo nhi hơi dẩu miệng, lại nhìn Trần Mục Vân. Trần Mục Vân lập tức cúi đầu làm bộ không phát hiện.

“Nhị ca, Tiểu ca, các huynh nghĩ muốn lễ vật gì?” Bảo nhi hỏi.

“Nghĩ kỹ rồi nói uội.” Hai người nói.

“Nghĩ nhanh lên một chút nha, sắp tới lễ mừng năm mới rồi.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Ăn cơm xong còn nói chuyện một lát, Bảo nhi cùng Trần Mục Phong cùng nhau về Trúc Khê Viện.

“Đại ca, huynh muốn lễ vật gì thế?” Bảo nhi túm tay áo Trần Mục Phong, hỏi.

“Không có gì. Muội thì sao?” Trần Mục Phong cũng hỏi.

“A, cái gì cũng được sao?” Bảo nhi lại bắt đầu nháy mắt giả làm con chó nhỏ.

“Ừh.” Trần Mục Phong gật đầu.

“Ta muốn thật nhiều thật nhiều pháo hoa được không?” Bảo nhi hỏi.

Trần Mục Phong nhăn mặt cau mày, “Được!”

“Đại ca tốt nhất, ta thích nhất đại ca.” Bảo nhi reo lên.

Vào sân, Bảo nhi chạy đến bên cạnh người tuyết nhìn một chút, lại vốc một nắm tuyết rồi mới vào nhà. Bọn nha hoàn đều có mặt, Cung Trúc Uẩn cũng có mặt.

Bảo nhi kéo Trần Mục Phong đến nhìn song cửa sổ, Trần Mục Phong cười khẽ, trên thanh cửa sổ Bảo nhi dán đầy nào là -, mấy cái hình con cá đủ màu sắc, Bảo nhi cứ nhiên còn dán mấy cái hình màu xanh biếc làm đồng cỏ và nguồn nước, một số hình khác như bông hoa đủ màu, trên đó dùng viết lông viết mấy chữ cát tường như ý, cửa sổ bên trong thì dán toàn là động vật, thoát nhìn giống như con heo, nếu không sao lại mập như vậy, có điều cũng có heo đứng hai chân sao? Còn có ba con heo đứng chấp tay? Nhìn kỹ thấy phía dưới viết mấy chữ nhỏ nhỏ: phì trư mãn giới. Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi đang hăm hở liếc mắt cười.

“Bảo nhi, những cái... này đều là heo?” Trần Mục Phong hỏi.

“Phải, đều là heo.” Bảo nhi nói.

“Tại sao?” Trần Mục Phong hỏi.

“Heo thật sướng nha, không lo ăn không lo mặc, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi ăn, cũng không có chuyện phiền lòng, thật tốt mà.” Bảo nhi nói, bản thân tiếp tục nhìn những...hình con heo này.

“Heo sẽ bị ăn thịt.” Trần Mục Phong quả thực không biết tại sao bản thân mình lại rãnh rỗi có tâm trạng cùng Bảo nhi thảo luận vấn đề của heo.

“Người cũng sẽ chết mà!” Bảo nhi nói, “Heo mặc dù sống không lâu nhưng rất vui vẻ nha, người mặc dù sống lâu nhưng tám chín phần mười là không như ý. Như vậy mà tính thì làm heo cũng tương đối tốt.”

Trần Mục Phong nhẹ giọng cười.

“Đại thiếu gia, mời uống trà.” Một thanh âm yếu ớt nói. Trần Mục Phong thu lại nụ cười, ngẩng đầu nhìn, thấy Cung Trúc Uẩn vẻ mặt u oán đang nhìn mình.

“Được!” Trần Mục Phong bưng trà, uống một hớp ngẩng đầu nhìn Bảo nhi, lại thấy miệng nàng tự tiểu phi tiểu nhìn mình.

“Cung Hỷ, đi trải giường chiếu đi, ta muốn ngủ.” Bảo nhi phân phó.

“Vâng, Đại thiếu nãi nãi.” Cung Trúc Uẩn đáp ứng đi trải giường, xong xuôi liền đứng qua một bên.

Bảo nhi để cho Tiểu Dung hầu hạ rửa mặt, rời khỏi y phục đi vào ổ chăn, thấy Trần Mục Phong còn ngồi, Bảo nhi liền vừa cười vừa nói: “Đại ca, huynh không ngủ sao? Ta đây ...ngủ trước, một hồi không được đánh thức ta nha.” Nằm xoay lưng về phía hắn.

“Người ... đi ra ngoài trước đi!” Trần Mục Phong là nói với Cung Trúc Uẩn. Cung Trúc Uẩn gật đầu đi ra ngoài.

37. Chương 37

Chương 37: Tuần phủ cũng quen biết

Nàng vừa đi, Bảo nhi liền không cao hứng ôm chăn ngồi dậy đi đến giường của mình nằm xuống ngả đầu ngủ, cũng không thèm nói chuyện với Trần Mục Phong.

“Bảo nhi!” Trần Mục Phong gọi nàng.

“Ngủ rồi.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi!” Thanh âm gần bên tai nàng.

“Huynh không đi tiễn nàng sao? Trời tối, đường trơn, tuyết lại lớn.” Bảo nhi nói.

“Ngày mai ta cho người đưa Trúc Uẩn đến tây khê biệt viện.” Trần Mục Phong nói.

“Không tốt nha? Biệt viện lạnh như vậy, người ta chính là vì huynh mới cam tâm làm nô tỳ.” Bảo nhi quay đầu lại.

“Đại ca nói sẽ không lấy nàng, Bảo nhi.” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, nàng đang liếc mắt trừng mình.”Bảo nhi, đại ca đáp ứng muội, sẽ mau chóng mang Trúc Uẩn gả đi ra ngoài, muội không cần làm khó nàng.”

“Huynh rất kỳ quái nha Trần đại thiếu gia, như thế nào là ta làm khó nàng? Chính nàng ta nguyện ý làm nô tỳ -, hơn nữa ta cũng cho nàng làm việc nhẹ, cũng không có đánh nàng mắng nàng, huynh nói ta như thế nào làm khó nàng?” Bảo nhi ngồi dậy, trạo quai hàm nhìn Trần Mục Phong.

“Bảo nhi tại sao không thích Trúc Uẩn?” Trần Mục Phong có chút đau đầu.

“Vậy huynh thích quả hồng sao?” Bảo nhi bĩu môi hỏi.

Trần Mục Phong – mặt lập tức trầm xuống.

“Ta không thích nàng giống như huynh không thích quả hồng.” Bảo nhi nói, một bộ dáng đương nhiên: “Trần đại thiếu gia, huynh không phải là sợ hãi nhìn thấy nàng chứ? Hay tình cũ khó quên? Không sao, huynh nói thẳng ra là được, dù sao ta cũng đáp ứng cho nàng vào cửa .”

“Muội —— Bảo nhi, không nên nói vậy.” Trần Mục Phong nói, trong lòng tức giận.

“Ta muốn đi ngủ, không muốn nói chuyện với huynh.” Bảo nhi trở người che kín đầu lại.

“Bảo nhi, chuyện đại ca đáp ứng đại ca sẽ làm được.” Trần Mục Phong thở dài nhìn nha đầu này cuộn chặt trong chăn thành một cục, nàng gần đây tính tình càng ngày càng kém, giống như muốn đốt pháo.

“Hừ, nghe nói mùa đông lạnh không có đồ ăn, chó sói sẽ xuống núi ăn thịt người nói dối.” Thanh âm Bảo nhi buồn bã -, hung tợn -.”Huynh phải cẩn thận nha!”

“Bảo nhi

ngủ đi!” Trần Mục Phong đứng dậy đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Ngày hôm sau Bảo nhi dậy muộn, Trần Mục Phong đã rời đi. Bảo nhi đang rửa mặt, Cung Trúc Uẩn bưng nước trà đi vào, yên lặng đặt lên bàn.

Bảo nhi đảo ánh mắt, “Tiểu Dung, người dọn dẹp đồ của đại ca một chút, trong phòng cũng quét dọn sạch sẽ, từ hôm nay trở đi, Cung Hỷ đi theo ta đi.”

“Vâng, Đại thiếu nãi nãi.” Tiểu Dung đáp, cảm thấy hơi khó hiểu.

“À, được rồi, mang chăn cầm lại trên giường đi thôi! Giường nhỏ thật đúng là không thoải mái.” Bảo nhi nói.

“Vâng, Đại thiếu nãi nãi.” Tiểu Dung đáp.

“Tốt lắm, các người nhanh nhanh đi! Đun nước nóng, lúc về ta muốn dùng.” Bảo nhi phân phó sau đó nhìn Cung Hỷ: “Thay quần áo.”

Cung Trúc Uẩn gật đầu, cầm y phục lại, tay chân luống cuống mặc cho nàng.

“Người không nói chuyện sao? Hay là người sợ ta?” Bảo nhi tà tà nhếch nhếch khóe miệng.

“Ngài hiểu lầm rồi, Đại thiếu nãi nãi.” Cung Trúc Uẩn thấp giọng nói.

“Phải cười nhiều một chút đi, cuộc sống đẹp như vậy!” Bảo nhi vừa nói vừa đi ra ngoài, Cung Trúc Uẩn lập tức đi theo ở phía sau ra ngoài.

Tới Tùng Duyên Viện, trừ Trần Mục Vũ tất cả mọi người ở đó. Bảo nhi cười hi hi thỉnh an mọi người. Cung Trúc Uẩn cởi áo khoác cho nàng.

“Nha đầu Tiểu Dung bị bệnh?” Trần phu nhân nhìn Cung Trúc Uẩn, hỏi Bảo nhi.

“Không có, con cho nàng thu thập đồ, Tiểu Dung thận trọng, con yên tâm.” Bảo nhi cười đáp.

Trần phu nhân gật đầu. Trần Mục Vân nhìn Bảo nhi, suy nghĩ một chút rồi cúi đầu cười.

“Nương, hôm nay con muốn đi ra ngoài có được không?” Bảo nhi hỏi.

“Mua đồ gì? Bảo người hầu đi là được, ngoài trời lạnh lắm, con bị nhiễm lạnh thì làm sao bây giờ?” Trần phu nhân nói.

Bảo nhi đi tới bên người nàng nói nhỏ nói một hồi, Trần phu nhân cười: “Đi thôi!” Sau đó nhìn Trần Mộc Phong: “Mộc Phong a, con đưa Bảo nhi đi.”

“Vâng.” Trần Mộc Phong đơn giản đáp.

Mới sáng sớm Bảo nhi đã tươi cười, Trần Mộc Phong lại bắt đầu thấy đau đầu, có cảm giác hình như là Bảo nhi có âm mưu.

Ngồi ở trên xe ngựa, Bảo nhi dựa vào Trần Mộc Phong, nói tay lạnh bảo Trần Mộc Phong làm cho tay nàng ấm lên, Trần Mộc Phong nhăn mặt cau mày, cũng mặc cho nàng cầm tay mình, cũng có chút lạnh.

“Muốn mua cái gì?” Trần Mộc Phong hỏi, nghiêng đầu hỏi Bảo nhi.

“Không mua cái gì, dâng hương.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Dâng hương?” Trần Mộc Phong buồn bực.

“Vâng, đi Linh Ẩn tự dâng hương. Vừa lúc đi xem phong cảnh một chút a.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Quậy phá.” Trần Mộc Phong đánh giá, trời lạnh như vậy, đi Linh Ẩn tự cái gì.

“Dù sao đều là đi ra ngoài mà, huynh đưa người ta đi đi mà!” Bảo nhi cố ý làm nũng.

Xe ngựa chạy một mạch thật nhanh tới Linh Ẩn tự, thâm sơn cốc tháp từ xa xa trông thấy vẫn làm cho người khác tâm sinh kính sợ. Xuống xe đi lên bậc thang, người lên núi xuống núi không ít, Bảo nhi thu lại vẻ mặt cười đùa, cũng không nói lời nào, chỉ là chuyên tâm leo bậc thang.

Thật vất vả lên đến cửa miếu, Bảo nhi kinh ngạc trở mắt nhìn, bất quá cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, nhìn phía Thiên vương bảo điện phía trước, lại nhìn Cung Trúc Uẩn thở hổn hển đi theo phía sau. Bảo nhi cười lạnh nói: “Ta đi vào trước lạy Bồ Tát, các người từ từ một chút hãy vào.” Nói xong cũng không đợi Trần Mộc Phong nói gì, bước nhanh về hướng Thiên vương bảo điện.

Trong Thiên vương bảo điện không có nhiều người lắm, lúc này một vị phụ nhân đang lạy Bồ Tát. Bảo nhi thỉnh hương cũng thực sự nghiêm túc xá Bồ Tát. Lúc đứng dậy, phụ nhân bên cạnh đã đứng dậy xoay người nhìn thấy Bảo nhi thoáng sửng sốt, Bảo nhi nhìn bà khẽ cười cười, phụ nhân kia càng cau mày.

Bảo nhi ra khỏi Thiên Vương bảo điện, thấy Trần Mộc Phong và Cung Trúc Uẩn vẫn còn từ từ đi tới, trong lòng không vui, nhìn quanh một vòng quyết định hướng tới nơi bái Bồ Tát ngắm phong cảnh. Đi tới phía sau phật sơn, Bảo nhi hốt nhiên quay đầu lại, nhìn một đôi vợ chồng lớn tuổi nói: “Các người đi theo ta làm chi? Từ Thiên Vương điện đến Đại Bi các rồi tới nơi này, chắc không phải là phong cảnh các người muốn nhìn cũng giống ta chứ?”

“Không, chỉ là cảm thấy tiểu thư có chút quen mặt, giống một vị

tiểu thư chúng ta gặp qua nhiều năm trước.” Lão nhân kia nói, Bảo nhi nhìn hắn, hắn mặc dù gầy, nhưng hai mắt có thần, dung mạo quốc thước, không giống người xấu.

“Ồ, như vậy à! Vị tiểu thư kia hiện tại ở nơi nào?” Bảo nhi hỏi. Có lẽ bọn họ biết thân thế của mình.

“Tiểu thư kia ở kinh sư, nếu không có chuyện gì phải làm bên ngoài thì vẫn còn kinh sư.” Lão nhân kia nói.

“Đã như vậy, các người còn đi theo ta làm chi? Vậy chắc hẳn ta không phải là vị ... mà các người biết sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Không, mặt mũi dáng dấp tiểu thư nọ rất giống ngài, cho nên hai vợ chồng chúng ta mới cả gan đi theo tiểu thư.” Lão đầu nói.

“Các người là ai? Tiểu thư kia là ai?” Bảo nhi hỏi.

“Lão phu là Tuần phủ Phúc Kiến, họ Trần, tiểu thư kia

~ là cháu gái một vị thủ trưởng của lão phu.” Lão đầu nói.

Bảo nhi hơi hơi mở to miệng, “Tuần phủ? Woa, lai lịch ngài thật lớn! Lão thủ trưởng của ngài họ gì? Chức quan là gì?”

“Thủ trưởng của lão phu

~ họ Kim, không có phẩm trật.” Trần lão đầu nói.

“Ngũ phẩm? Ha ha, Trần đại nhân, ngài nói giỡn sao? Ngũ phẩm?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Thủ trưởng này của

lão phu không có cấp độ, phẩm trật.” Trần đại nhân do dự một chút rồi đáp.

“Không có cấp độ, phẩm trật? Là nhà dòng dõi sao?” Bảo nhi cười hỏi, “Vậy khẳng định là ngài nhận làm người, ta cũng không phải họ Kim cũng không phải dòng dõi gì, ta gọi là Nhan Bảo nhi, thật hân hạnh biết ngài, Trần đại nhân, ngài chính là thanh quan nha! Tái kiến.”

“Chờ một chút.” Trần lão đầu vội nói, từ trong ngực đưa ra một vật: “Đã hữu duyên, cái... này tặng cho tiểu thư, tiểu thư nếu trong tương lai có việc cần xin đến nha môn Tuần phủ, vật ấy là tín vật của lão phu.”

Bảo nhi suy nghĩ một chút, tiếp nhận lệnh bài: “Không thành vấn đề, nói không chừng ngày nào đó ta tìm ngài uống trà nói chuyện phiếm, Trần đại nhân.” Sau đó tiện tay cất đồ vào trong người, cười bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng nàng, Trần đại nhân thở dài.

“Lão gia, đây là sự thật sao? Công chúa sao lại ở chỗ này được?” Trần phu nhân nói. Nhưng mà hình dáng thật đúng là không sai, cả tính tình cũng giống hệt.

“Phu nhân, người không có nghe nàng nói nàng họ Nhan tên Bảo nhi sao? Công chúa nhất định là do Nhan trắc phúc tấn sinh ra!” Trần đại nhân nói.

“Lão gia, ta xem ngài cũng nên đăng tấu chương đi! Đây không phải là việc nhỏ đâu!” Trần phu nhân lo lắng nói.

“Tạm thời không vội, công chúa tựa hồ là đi ra ngoài chơi. Ta âm thầm phái người bảo vệ là được.” Trần đại nhân nói.

38. Chương 38

Chương 38: Chứng minh thân phận

Lúc Trần Mục Phong tìm được Bảo nhi, Bảo nhi đang đứng trên thạch đài vẻ mặt cười khó hiểu.

“Sao chậm như vậy nha? Ta đã bái xong. Đại ca, huynh còn muốn đi bái không?” Bảo nhi từ trên cao nhìn xuống.

“Không được, sắc trời không còn sớm, cần phải trở về.” Trần Mục Phong đưa tay: “Xuống đi.”

“Được!” Bảo nhi cao hứng cầm lấy tay của hắn nhảy xuống, đi về phía chân núi, không để ý đến Cung Trúc Uẩn.

Đến cửa Linh Ẩn tự, Bảo nhi quay đầu lại thấy chữ “Vân lâm thiện tự”, lại ngẩn người.

Cửa còn có cỗ xe ngựa đã ở chờ, vợ chồng Trần đại nhân đang ở dưới xe, tựa hồ đang đợi người. Bảo nhi nhìn thấy bọn họ cũng không nói gì, chỉ là khẽ cười cười.

“Bảo nhi, muội biết lão giả vừa rồi?” Lên xe Trần Mục Phong hỏi.

“Không nhận ra, sao vậy?” Bảo nhi nghiêng đầu hỏi.

“Không có gì.” Trần Mục Phong vén rèm lên len lén nhìn một chút, thấy lão giả kia còn đang nhìn xe ngựa của mình.

Bảo nhi dọc theo đường đi thật sự hưng phấn, còn nói mùa hè nhất định phải trở lại một lần, Trần Mục Phong gật đầu đáp ứng.

Về đến nhà, Bảo nhi lại cao cao hứng hứng ở trên bàn cơm kể lại một lần. Bởi vì vất vả mệt mỏi, còn có chút lạnh, Bảo nhi rất sớm đã về Trúc Khê Viện ngủ.

Ngày hôm sau dậy sớm, Bảo nhi bỗng nhiên nhớ ra lệnh bài Trần đại nhân cho nàng bèn lấy ra nhìn một chút, lệnh bài có hai mặt -, một mặt là chữ Hán, một khác mặt là chữ Mãn, Bảo nhi rất kinh ngạc vì bản thân cứ nhiên nhận ra được chữ Mãn là hai chữ “Tuần phủ”, ngẫm nghĩ một chút rồi cất kỹ vào chỗ túi hương.

Càng gần ngày tết trong phủ lại càng bận rộn, ban ngày Bảo nhi mang theo Cung Trúc Uẩn ở tại Tùng Duyên Viện. Buổi tối về Trúc Khê Viện, thường pha nhiều loại trà sữa cùng Trần Mục Phong uống, đôi khi kéo Trần Mục Phong đánh cờ, kỳ nghệ Bảo nhi rất tốt, cờ vua cờ vây đều biết, thỉnh thoảng cũng làm khó được Trần Mục Phong.

“Đại ca, huynh thua.” Bảo nhi cười híp mắt nói.

“Đúng, muội thắng.” Trần Mục Phong mắt nhìn Bảo nhi, Bảo nhi thắng một ván thích vô cùng.”Nghĩ xem muốn cái gì?”

“Ừ, đại ca, tiết nguyên tiêu huynh cùng ta đi xem hoa đăng nha?” Bảo nhi cười nói ra yêu cầu.

“Được!” Trần Mục Phong đáp ứng.

“Cám ơn đại ca.” Bảo nhi ôm lấy Trần Mục Phong, cao hứng nói.

Trần Mục Phong không tự nhiên cười, kéo tay Bảo nhi xuống: “Đi ngủ.”

“Dạ! Đại ca ngủ ngon.” Bảo nhi nói xong, nhìn Cung Trúc Uẩn còn đứng một bên, bản thân liền nhảy đến giường lớn lên rồi nói, “Đại ca, ta ngủ không được, huynh cùng ta ngủ.” Vừa lòng thấy vẻ mặt Cung Trúc Uẩn u oán như nữ quỷ.

Trần Mục Phong lắc đầu, Bảo nhi mấy ngày nay luôn như vậy, lúc đang có mặt Trúc Uẩn nàng liền đến giường lớn nằm, đợi Trúc Uẩn vừa đi ra ngoài nàng liền tự động đứng lên về giường nhỏ ngủ, sau đó không để ý tới hắn.

Để cho Cung Trúc Uẩn đi ra ngoài, Trần Mục Phong thấy Bảo nhi không động dậy, trong lòng thấy có chút kỳ quái, đi qua xem một chút, thì ra tiểu nha đầu đã ngủ thiếp đi. Nhẹ nhàng lắc đầu, cẩn thận đắp chăn cho Bảo nhi, thấy nàng trở mình quay lại, khóe miệng còn mỉm cười -, bản thân nhất thời có chút ngại ngùng.

Bởi vì giường bị chiếm, Trần Mục Phong không thể làm gì khác hơn là đến giường nhỏ ngủ, cả đêm chịu ủy khuất.

Buổi tối hai mươi chín, Bảo nhi đang ở trong bồn tắm rửa, Tiểu Dung ở bên cạnh đổ thêm nước, chà sát người, Bảo nhi vẻ mặt say mê ngâm luôn gần một canh giờ, lúc đi ra da tay hơi nhẵn một chút. Mặc xong quần áo, Bảo nhi theo thói quen sờ sờ cổ.

“Tiểu Dung, vòng ngọc ta đâu? Sao lại không thấy?” Bảo nhi cau mày.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, ngài quên rồi, mới vừa rồi nô tỳ cất cho ngài, đặt ở dưới gối đầu.” Tiểu Dung cười híp mắt nói.

“Sao, làm ta sợ muốn chết.” Bảo nhi nói, chạy đến giường đưa tay cầm vòng ngọc đi ra, đang muốn đeo vào, thấy hoa văn trên ngọc, cảm thấy nhìn có chút quen mắt. Nhìn kỹ nhìn, lại tìm được túi hương lấy ra lệnh bài, so sánh với nhau.

“Tiểu Dung, người đi lấy giấy lại đây cho ta.” Bảo nhi nói.

“Đại thiếu nữ nãi nãi, ngài muốn viết chữ a?” Tiểu Dung còn đang chỉ huy tiểu nha hoàn thu thập bồn tắm.

“Không phải, người nhanh đi lấy đi.” Bảo nhi phân phó, bản thân đến bên cạnh bàn cầm hai đồ vật trong tay ra nhìn. Tiểu Dung vâng lời đẩy cửa đi lấy.

Lúc trở về hơi hơi cong miệng, Bảo nhi cũng không có lòng dạ nhìn nàng, bản thân cầm bút chấm mực quét lên miếng ngọc, sau đó nhẹ nhàng mang giấy áp lên mặt ngọc, một lát sau gỡ mảnh giấy ra, bảo Tiểu Dung mang ngọc đem rửa. Tự mình cầm tờ giấy nọ lật lại nhìn một lần, sắc mặt từ từ trở nên hơi tái.

Tiểu Dung đã đem ngọc chà rửa sạch sẽ, “Đại thiếu nữ nãi, ngọc lau sạch lắm rồi, ngài đeo vào đi!”

“Ừ.” Bảo nhi tiếp nhận ngọc, vừa cẩn thận nhìn một chút, mảy cau lại.

“Đại thiếu nữ nãi, ngài làm sao vậy? Sắc mặt có chút khó coi, có phải là không thoải mái hay không a?” Tiểu Dung vội hỏi.

Bảo nhi lắc đầu, “Không có việc gì, chắc là mệt nhọc. Tiểu Dung, mang giấy mực đem đi đi, ta muốn ngủ.”

Tiểu Dung gật đầu. Bảo nhi nằm ở giường nhỏ, mặc dù nhắm mắt lại nhưng ngủ không được, càng không ngừng trở mình.

Nghe được tiếng chân Trần Mục Phong đi vào, nàng lập tức lật qua quay hướng cửa sổ giả bộ ngủ, Trần Mục Phong lại đến vén chăn cho nàng, tắt đèn rồi cũng nằm xuống.

Không lâu sau, Trần Mục Phong chỉ nghe một tiếng động nhỏ, hơi hơi mở mắt, thấy Bảo nhi đang khoác chăn ngồi dậy, dựa vào cửa sổ, cũng không nhúc nhích, thỉnh thoảng thở dài, ngẫu nhiên hướng mình liếc mắt nhìn.

Bảo nhi ngồi thẳng một hồi đến gần nửa đêm mới thở dài nằm xuống, nằm xuống cũng không yên ổn, một mực lật tới lật lui. Trần Mục Phong liền cũng cả đêm không ngủ.

Buổi sáng ba mươi, hai người đôi mắt thâm quầng đi đến Tùng Duyên Viện hành lễ, kết quả vẻ mặt mọi người Trần gia đều trở nên buồn cười.

Bảo nhi vô cùng cao hứng nhìn mỗi người một lần, sau đó nói: “Con rất chờong mọi người cho con lễ vật mừng tuổi mà, có thể tiết lộ trước một chút...hay không!”

Kết quả tất cả mọi người lắc đầu, Bảo nhi đã nói: “Con đây cũng không nói ọi người.”

Tới lúc thấp đèn bắt đầu ăn cơm tất niên, bữa tiệc này bởi vì người Trần gia vui vẻ, một mực ăn đến no căng thì mới thôi, Bảo nhi lôi kéo mọi người đi nhìn xem đốt pháo, tất cả pháo hoa Trần Mục Phong đáp ứng mua cho nàng cũng được bày ra trong viện, Bảo nhi cầm lấy mỗi lửa, lại bảo rất nhiều nha hoàn cũng cùng nhau chơi, những pháo hoa này cùng nhau sáng lên nhìn thực rất đẹp, đủ mọi màu sắc không nói, còn tạo thành hình các loại nhân vật, động vật, thậm chí còn có nam kịch (không hiểu là cái gì), mặc dù lập tức biến mất, nhưng Bảo nhi cũng rất vui vẻ, cả một đồng pháo hoa lớn ước chừng chưa tới nửa canh giờ đã đốt hết.

“Đại ca, cảm ơn huynh!” Bảo nhi thừa dịp pháo hoa bay lên trời chạy theo Trần Mục Phong nói cảm ơn.

Trần Mục Phong chỉ nhẹ nhàng gật đầu, hẳn biết người nhà đều đang cười hân mua pháo hoa cho Bảo nhi. Nhưng mà Bảo nhi không phải đã nói làm người phải nói chữ tín sao? Hẳn chỉ là giữ chữ tín.

Buông pháo hoa ra một lần nữa trở lại phòng khách, Bảo nhi liền nhìn chăm chú mỗi người cười, đưa tay muốn hồng bao.

“Cung hỷ phát tài, hồng bao đến đây.” Bảo nhi ...chạy đến trước mặt Trần lão phu nhân đầu tiên. Trần lão phu nhân cho nàng một đôi kim lược cùng một đôi bạch ngọc như ý. Đồ Trần lão gia, Trần phu nhân, Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ tặng nàng đều là vàng ngọc linh tinh. Tới lượt Trần Mục Phong, Bảo nhi liền tha thiết mong chờ nhìn. Trần Mục Phong chỉ lo uống trà.

“Đại ca, huynh quên mất rồi a? Nếu huynh không tặng ta, ta cũng không tặng huynh nha.” Bảo nhi nói.

“Trong thư phòng.” Trần Mục Phong rốt cục nói.

“Thư phòng? Đại ca, huynh sẽ không tặng ta giấy và bút mực chứ?” Bảo nhi bắt đầu trứ quai hàm.

“Không phải, tự mình xem sẽ biết.” Trần Mục Phong bình tĩnh nói.

Bảo nhi hoài nghi nhìn hẩn một chút: “Đại ca, ta vẫn cảm giác là huynh quên rồi, sáng mai ta đi xem.”

Trần Mục Phong gật đầu.

“Bảo nhi, lễ vật của chúng ta đâu?” Trần Mục Vũ cười hỏi.

Bảo nhi lắc đầu: “Đồ ta muốn tặng ở đây không có, chờ ta về nhà sẽ tặng sau.”

“Tiểu lương gạt.” Trần Mục Vũ vừa cười vừa nói.

“Tiểu ca, người ta chính là rất nói chữ tín -, đã nói nhất định làm được, chờ là được, đồ ta đưa cho huynh, huynh nhất định thích.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Vậy nếu Bảo nhi muội nhớ không ra thì sao?” Trần Mục Vân hỏi.

“Thì sang năm ta tặng luôn hai phần.” Bảo nhi nói.

“Được, tốt!” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

Sớm đã có nha hoàn mang bếp lửa tới, cả nhà quây quần đùa giỡn chờ đón giao thừa. Bảo nhi thức đến hừng đông đôi mắt càng đen, nhưng mà tinh thần thoát nhìn cũng thật tốt.

Năm mới sáng mừng một ăn xong điểm tâm, Trần lão phu nhân lại dẫn cả nhà Trần gia từ trên xuống dưới đi Tuệ Ân tự dâng hương. Dâng hương xong, Trần lão phu nhân, Trần phu nhân nói đưa Bảo nhi đi ăn cơm chay, để cho đám nam nhân về trước. Bảo nhi chưa bao giờ ăn cơm bố thí, cũng vui vẻ theo sát.

Ăn xong cơm bố thí, lại cùng Giới hối đại sư hàn huyên nói chuyện một lát mới quay trở về. Vào cửa phủ, Bảo nhi thoát nhìn rất vui vẻ, Trần lão phu nhân lớn tuổi cho nên nói phải đi về ngủ một hồi, Bảo nhi và Trần phu nhân cũng trở về nghỉ ngơi.

“Cô cô a, con đã lâu không ngủ với ngài rồi.” Bảo nhi ở bên cạnh Trần phu nhân cọ cọ đầu, tìm vị trí thoải mái.

“Con... đứa bé này, thành thân thì không thể ngủ cùng cô cô nữa nha!” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Nhưng con thích ngủ cùng cô cô mà.” Bảo nhi vừa nói đã nhắm mắt lại.

Trần phu nhân lắc đầu, cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

39. Chương 39

Chương 39: Lễ vật tân niên

Ngủ chừng nửa canh giờ, Bảo nhi tỉnh dậy, thấy Trần phu nhân không có ở đây, nha hoàn nói Trần phu nhân đã đi lo công việc, Bảo nhi chợt nhớ ra lễ vật Trần Mục Phong tặng nàng liền bước nhanh hướng tới Trúc Khê Viện. Trong Trúc Khê viện im ắng -, nha hoàn không biết đều đã đi đâu. Bảo nhi chạy đến trước thư phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa đi vào, trong phòng rất ấm áp, còn có một mùi hương nhàn nhạt, Bảo nhi nhíu nhíu lông mi, vội vã đi vào gian trong, kết quả sững sờ ở tại chỗ ——

Trên giường nhỏ, Trần Mục Phong và Cung Trúc Uẩn ôm nhau ngủ, Bảo nhi lẳng lặng đứng ở đằng kia, chỉ cảm thấy tay chân lạnh lẽo, tức giận dâng thẳng tới óc. Một hồi lâu, Bảo nhi cười lạnh nói: “Thức dậy ăn cơm chiều.”

Cung Trúc Uẩn tỉnh dậy, nàng mở mắt nhìn thấy Bảo nhi, “A

” hét lên một tiếng, lập tức ngồi dậy không ngừng mặc quần áo.

Sau một tiếng “A

~” của nàng, rất nhiều nha hoàn rất nhanh xuất hiện ở bên ngoài thư phòng.

“Không được đi vào, ở ngoài cửa đợi.” Bảo nhi lạnh giọng phân phó. Sau đó cười lạnh nhìn cung Trúc Uẩn: “Người cũng quá nóng lòng?”

“Vốn chính là ta -.” Cung Trúc Uẩn yếu ớt nói.

“Tốt, đi ra!” Bảo nhi bước ra gian ngoài, đến cạnh bàn học ngồi xuống. Cung Trúc Uẩn mặc xong quần áo đi theo ra.

“Người đâu!” Bảo nhi vừa kêu hai chữ thì một đám nha hoàn đã tiến vào.

“Đại thiếu nữ này có gì phân phó?” Một nha hoàn hỏi.

“Mang nàng ta đến giam ở sài phòng, không có mệnh lệnh của ta, ai dám thả nàng ra liền lập tức cắt khỏi Trần phủ cho ta. Còn nữa, chuyện này ta không muốn nghe thấy một chữ.” Bảo nhi nói.

“Người dám? Ta là người của Mục Phong?” Cung Trúc Uẩn vừa cười vừa nói.

“Dám cho đại ca ta dùng thuốc xếp đặt hắn, người nhất định phải chết. Dẫn đi, còn nữa, không được cho nàng ăn cơm.” Bảo nhi lạnh giọng nói, trên mặt một chút cảm xúc cũng không có. Bọn nha hoàn chỉ cảm thấy lạnh xương sống, lập tức ba chân bốn cẳng kéo Cung Trúc Uẩn đi.

“Tiểu Dung, đi lấy bộ quần áo đến đây.” Bảo nhi phân phó. Tiểu Dung lập tức đi, trong chốc lát đã ôm y phục trở lại.

“Đi ra ngoài đi! Ta gọi thì người hãy đi vào.” Bảo nhi vẫn rất bình tĩnh như trước.

Tự mình cầm y phục đến bên giường ngồi xuống, lẳng lặng nhìn chăm chú Trần Mục Phong. Lại đợi gần một canh giờ Trần Mục Phong mới tỉnh, thấy Bảo nhi ở đó, thoáng sửng sốt một cái.

“Có thể mặc quần áo không?” Bảo nhi hỏi, ánh mắt nhìn về phía nơi khác.

“Bảo nhi, sao muội ở ... chỗ này?” Trần Mục Phong ngồi dậy mới giật mình phát hiện bản thân trần truồng, lập tức nhú mi, “Chuyện gì xảy ra?”

“Huynh bị Cung Trúc Uẩn xếp đặt, các người có da thịt chi thân.” Bảo nhi rất lạnh lùng bình tĩnh nói.

“Sao có khả năng?” Trần Mục Phong nhất thời kích động, đầu có chút nặng nề.

“Đau đầu sao? Nàng cho huynh dùng thuốc, ngày mai là tốt.” Bảo nhi tỉnh táo nói.

“Trúc Uẩn đâu?” Trần Mục Phong vừa hỏi vừa mặc y phục.

“Giam lại, đưa đến sài phòng, còn không cho phép cho nàng cơm ăn.” Bảo nhi nhìn Trần Mục Phong nói.

“Bảo nhi!” Trần Mục Phong mặc dù trong lòng tức giận, nhưng nghe được cách Bảo nhi làm cũng sửng sốt một thoáng.

“Không nữa?” Bảo nhi cười lạnh: “Tình cảm thanh mai trúc mã nhất định là không thể so sánh a, một mình huynh đi thả nàng ra đi! Bất quá, huynh dự định cho nàng vào cửa sao?”

“Đợi chuyện hiểu rõ hãy nói nữa.” Trần Mục Phong mặc xong lập tức đi ra ngoài.

Bảo nhi ngồi một hồi mới đứng dậy đi ra ngoài, nhìn trời đã tối, lầm bầm lầu bầu nói: “Bầu trời này thực nhanh u tối.”

Tiểu Dung một mực chờ ngoài cửa, nơm nớp lo sợ hỏi: “Đại thiếu nữ này, ngài không có việc gì chứ?”

“Có việc, người có thể giúp ta sao? Thôi, đi Tùng Duyên Viện đi.” Đi trước ở phía trước.

Sài phòng.

Cung Trúc Uẩn ngồi ôm gối, trên mặt là một tia cười khổ.

Bỗng nhiên cửa phòng mở, một đạo nhân ảnh cao to xuất hiện ở cửa, Cung Trúc Uẩn ngẩng đầu, trên mặt đã thay vào vẻ bi thương.

“Mục Phong!” Thanh âm cũng ai oán, người đứng ở cửa vẫn không nhúc nhích.

“Ra đi!” Hấn chỉ là mở miệng nói, thanh âm lạnh lùng.

Cung Trúc Uẩn thoáng sửng sốt, từ từ đứng lên, đi theo Trần Mục Phong tới thư phòng, trong thư phòng ánh đèn vẫn sáng, ngọn lửa nhảy múa, ánh lên vẻ mặt Trần Mục Phong lúc sáng lúc tối.

Trần Mục Phong ngồi xuống bàn học, sau đó nhìn về phía nàng, mặt mày xa lạ, tựa hồ không nhận ra người này là nàng.

“Mục Phong, ta

xin lỗi, để cho huynh gặp khó khăn! Chính là

~” giọng Cung Trúc Uẩn rất nhỏ.

Trần Mục Phong thở dài, hồi lâu mới mở miệng.

“Tại sao muội biến thành cái dạng này? Năm đó

~ năm đó chuyện gì xảy ra để uội trở nên như vậy, không từ thủ đoạn nào?” Trần Mục Phong nhìn nàng.

“Cái gì cũng không có! Năm đó cái gì cũng không có!” Cung Trúc Uẩn nói, nhưng ánh mắt nhìn về phía nơi khác, thanh âm có chút nóng nảy.

“Muội đoán chắc ta sẽ chịu trách nhiệm!” Trần Mục Phong dùng ngữ điệu trần thuật nói.

Cung Trúc Uẩn thấp đầu: “Ta không cần danh phận!”

“Trúc Uẩn, đây không phải chuyện danh phận!” Trần Mục Phong nói.

“Huynh sợ nàng khổ sở có đúng hay không?” Cung Trúc Uẩn lạnh lùng cười: “Mục Phong, ta cho huynh biết, huynh và nàng cái gì cũng không có, thật ra lạc hồng là giả -”

Về mặt Trần Mục Phong ngẩn ra.

“Những ngày này ta biết được từ trong miệng đám nha hoàn, là Trần bá mẫu và nàng

” Cung Trúc Uẩn nói tới chỗ này nhìn Trần Mục Phong cười: “Mục Phong, nàng như vậy cũng không phải là không thừa thủ đoạn nào sao?”

“Bảo nhi không có!” Trần Mục Phong nói.

“Huynh biết nàng rất rõ sao!” Cung Trúc Uẩn khẩu khí lại trở nên u oán: “Ta không cần danh phận, chỉ cần ở đây là tốt rồi!”

“Trúc Uẩn, ta sẽ phái người đưa muội đến biệt viện, chuyện này rốt cuộc là có... phát sinh hay không, muội và ta trong lòng đều rõ ràng. Ta sẽ mau chóng tìm uội một nhà khá giả.” Trần Mục Phong nói.

“Ta không lấy chồng, trừ nơi này ra, ta chỗ nào cũng không muốn đi.” Cung Trúc Uẩn nói.

“Hoặc là, muội phải về Tế Nam!” Trần Mục Phong nói.

“Tại sao huynh lấn hấn! Tại sao?” Cung Trúc Uẩn mang theo khóc nức nở, tâm tình có chút không khống chế được.

“Hấn?” Trần Mục Phong suy nghĩ một chút: “Có lẽ ta sẽ vì muội tìm được hấn khiến hấn có trách nhiệm!”

Sau đó đứng dậy bỏ đi. Tới Tùng Duyên Viện, Trần lão phu nhân, Trần lão gia, Trần phu nhân, huynh đệ Trần Mục Vân đều ở đó, Bảo nhi cười một cái.

“Bảo nhi a, sao thức dậy không có tinh thần vậy?” Trần Mục Vũ cảm thấy bộ dáng Bảo nhi hình như khó chịu.

“À, mới vừa rồi xem diễn kịch.” Bảo nhi cũng cười.

“Xem diễn cái gì mà thấy mệt như vậy?” Trần lão phu nhân cười hỏi.

Bảo nhi cười nhưng không nói. Vừa dứt lời, Trần Mục Phong tới, vào cửa nhìn thẳng Bảo nhi, thần sắc có chút bất thiện.

“Mục Phong à, con làm sao vậy?” Trần phu nhân hỏi.

“Bảo nhi, ta có việc hỏi muội.” Trần Mục Phong nói.

“Có việc? Chuyện gì a? Về chuyện không cho Cung Trúc Uẩn vào cửa sao?” Bảo nhi mỉm cười.

Người Trần gia lập tức sững sốt một lúc.

“Bảo nhi?” Trần phu nhân nhìn Bảo nhi một chút, lập tức quay đầu nhìn Trần Mục Phong: “Trần Mục Phong, người lập lại lần nữa! Người muốn kết hôn với ...họ Cung kia, cho vào cửa sao?”

“Nương, chuyện này hãy nói sau.” Trần Mục Phong nói, như cũ nhìn Bảo nhi: “Trở về.”

“Trần đại thiếu gia, có cái gì nói thì giáp mặt nói đi, Nhan Bảo nhi ta làm gì cũng không che che lấp lấp.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Trần Mục Phong nhăn mày, chuyện như vậy làm sao nói trước mặt mọi người!

“Đúng vậy, Trần Mục Phong, ta nói cho người biết, trừ phi ta chết, nếu không họ Cung kia đừng mơ tưởng vào cửa.” Trần phu nhân nói.

“Cô cô, Cung Trúc Uẩn lên giường với thiếu gia, ngài cũng không cho nàng vào cửa sao?” Bảo nhi hỏi.

Người Trần gia lập tức nhìn Trần Mục Phong, ánh mắt đều tròn như quả trứng gà vậy.

“Mục Phong, người

” Trần lão gia.

“Đại ca, huynh

” Nhị – tam thiếu gia.

“Trần Mục Phong, đồ khốn người!” Trần phu nhân.

“Cô cô, là Cung Trúc Uẩn cho hắn dùng thuốc xếp đặt hắn.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.”Bất quá, Trần đại thiếu gia, huynh muốn hỏi ta chuyện gì? Có muốn ... hay không nàng vào cửa sao?”

“Bảo nhi, cô cô làm chủ cho con, sáng mai sẽ đem nàng đuổi đi, yên tâm, Bảo nhi.” Trần phu nhân nói, lại nhìn về phía Trần Mục Phong: “Nữ nhân hèn hạ như vậy, ta sẽ không cho nàng vào cửa -, xách giày cho Bảo nhi cũng không xứng.”

Vừa dứt lời, ngoài cửa Cung Trúc Uẩn xuất hiện, thân ảnh u oán, nàng cười lạnh nhìn Trần phu nhân lại nhìn Bảo nhi.

“Trần bá mẫu, ta hèn hạ, nàng thì sao? Cái...lạc hồng căn bản là giả -. Là ngài và nàng cùng nhau gạt Mục Phong -, nói như thế, nàng so với ta còn hèn hạ hơn?” Cung Trúc Uẩn nói.

“Bảo nhi, muội ~” Trần Mục Phong một mực nghĩ tới chuyện Bảo nhi có tham dự trong đó hay không.

“Ta nói ta không có huynh tin không?” Ánh mắt Bảo nhi cũng trừng được thật to.

“Người không có? Chứng cứ đâu?” Cung Trúc Uẩn cười lạnh nhìn Bảo nhi.

“Đúng rồi, chó cắn người không nên gọi, càng gọi càng cắn chặt. Ta có chứng cứ hay không người không tư cách hỏi càng không tư cách biết, đừng quên, hiện tại ta còn là thê tử mà Trần đại thiếu gia hắn cười hỏi đang hoàng. Còn người? Một tên nô tài, coi như được lên giường chủ tử thì cho rằng được làm chủ tử ư? Nhà các người cũng coi như có chút quyền thế, miễn cưỡng xem như là xuất thân nhà đại gia, chẳng lẽ chưa từng nghe qua chuyện nha đầu thông phòng?” Bảo nhi vừa cười vừa nói, “Hơn nữa, muốn có tư cách làm nha đầu thông phòng -, người cho Trần đại thiếu gia dùng thuốc, ai có thể chứng minh trước đó thân người còn trong sạch? Chứng cứ đâu?”

“Mục Phong chắc chắn là người làm chứng!” Cung Trúc Uẩn nói.

“Ôi người nói như vậy thì người chết cũng có thể ra làm chứng. Nếu như người cứ nói lạc hồng là giả -, người đương nhiên cũng có thể làm giả -, chỉ có điều hiện tại không ai có thể nói rõ ràng, Trần đại thiếu gia ngủ mê như vậy, cái gì cũng không biết, người không phải là lợi dụng điểm ấy sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói, đứng dậy đi tới trước mặt Cung Trúc Uẩn, đi dạo quanh người nàng một vòng: “Người nha, tại sao không chữa thủ đoạn nào như vậy? Chẳng lẽ đúng là bởi vì hoa tàn ít bướm nên phải bắt được một cây cứu mạng rơm rạ sao?”

“Bảo nhi!” Trần Mục Phong gọi nàng.

“Ta là vì tốt cho huynh, kéo bị người lợi dụng cũng không biết.” Bảo nhi trợn mắt liếc nhìn hắn.

“Muội chưa từng lợi dụng ta sao?” Trần Mục Phong thốt ra, nói xong liền hối hận.

Bảo nhi nhú nhú lông mày, hồi lâu mới cười: “Ta lợi dụng huynh? Không thể nói như thế? Chúng ta nhiều lắm cũng là lợi dụng lẫn nhau, nếu không sao huynh lại đáp ứng giúp ta, có đúng hay không?”

“Bảo nhi, muội cùng nương

” Trần Mục Phong nhìn Bảo nhi, hy vọng nàng nói không có.

“Ta nói không có huynh tin sao? Trần đại thiếu gia, kỳ thật huynh cũng muốn kết hôn với gậy trúc nhưng mà không được? Cũng khó trách, thanh mai trúc mã – nữ nhân diễm đam đáng yêu không phải nói quên thì quên được -.” Bảo nhi cầm chén trà chơi đùa.

“Mục Phong, chuyện đó không liên quan đến Bảo nhi không, là chủ ý của ta, muốn trách thì trách ta là được.” Trần phu nhân rốt cục có cơ hội nói chuyện: “Nhưng mà, qua lâu như vậy, người ở bên ngoài đều xem các người là vợ chồng, tên của Bảo nhi cũng nhập vào gia phả, chuyện này ~~ không cần sửa lại.”

Bảo nhi không nhìn Trần Mục Phong, chỉ nhìn chén trà của mình, cầm cái chén lên thoáng cái đặt xuống.

“Được rồi, được rồi, cô cô, ban đầu không phải nói chỉ là diễn trò cho quả hồng nhìn sao? Hiện tại diễn cũng nên kết thúc. Trần đại thiếu gia cũng giúp con nhiều.” Bảo nhi chậm rãi nói.

“Bảo nhi, con yên tâm, cô cô sẽ không cho nàng vào cửa -.” Trần phu nhân lập tức nói, Bảo nhi quá mức bình tĩnh, đúng là có chút dọa người.

“Cô cô, ngài đừng hại con trở thành người không giữ chữ tín, được không?” Bảo nhi nói, “Đã như vậy, ta có thể phải biến mất rồi?”

“Bảo nhi con nói cái gì vậy? Cái gì biến mất?” Trần phu nhân đi tới kéo tay Bảo nhi.

“Ha ha, cô cô, vậy ngài sẽ không cho rằng con bị thôi vẫn còn ở lại Trần gia chứ? Da mặt của con cũng không có dày như vậy đâu.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, “Cho nên, trước tiên con tìm một chỗ tá túc một thời gian ngắn, đợi sau này mọi người quên hết rồi con trở về vậy.”

“Không được.” Trần phu nhân nói.

“Cô cô

ngài đã xếp đặt cho con một lần rồi? Chẳng lẽ ngài thật muốn con đây không gả đi được sao?” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi a, Mục Phong sẽ không bỏ con, cô cô cũng sẽ không đáp ứng nàng vào cửa -.” Trần phu nhân trợn mắt nhìn trừng hai người.

“Ha ha, cô cô, việc này qua năm mới rồi nói tiếp! Đừng để một nô tài làm hư tâm tính.” Bảo nhi nói, sau đó nhìn Trần lão phu nhân cùng Trần lão gia một chút: “Nãi nãi, dưỡng, việc này để cho con cùng Trần đại thiếu gia tự giải quyết được không?”

Hai người nhìn về hướng khác, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Tốt lắm tốt lắm, ăn cơm đi, cô cô, con đói bụng.” Bảo nhi lắc lắc cánh tay Trần phu nhân nói. Lại nhìn Cung Trúc Uẩn một chút: “Đừng cho là lên giường chủ tử thì nhất định là chủ tử, người như trước đây cũng chỉ là nô tài mà thôi, mau đi ra, đừng xuất hiện ở trước mặt ta.”

Cung Trúc Uẩn bất động, một tay nhẹ nhàng nắm cánh tay Trần Mục Phong.

Bảo nhi nhếch miệng cười: “Người đâu, mang tên nô tài này giam lại cho ta.”

Lập tức có hai cái vú già đi tới, nhưng là thấy sắc mặt Trần Mục Phong đen thui lại không dám động tay.

“Chờ cái gì? Chờ Đại thiếu nữ nãi nãi tự động thủ sao?” Trần phu nhân ra lệnh. Vú già lúc này mới nắm lấy Cung Trúc Uẩn.

“Dừng tay!” Trần Mục Phong mở miệng. Vú già nhìn Trần phu nhân lại nhìn Trần Mục Phong, không biết nên buông tay hay không buông tay.

ha hã

Bảo nhi vừa cười vừa nói: “Cô cô, con lớn không qua được nường, người xem đi? Ha hã, thôi thôi, buông tay đi, hôm nay động vào nàng, sau này các người còn muốn lẫn lộn tại Trần phủ sao. Được rồi, đi xuống đi!”

Hai vú già lập tức buông tay thối lui qua một bên.

“Cô cô, nữ nhân này tâm địa không được tốt lắm đâu, sau này ngài cưới về rồi, có thể thu thập thì thu thập, ngàn vạn lần đừng nường tay. Chớ rơi xuống nước cũng không cần thương cảm.” Bảo nhi cũng vừa cười vừa nói.

“Cưới về? Nếu hã không sợ ta chết thì cứ cưới.” Trần phu nhân hung hăng trơ mắt nhìn con mình.

“Ăn cơm đi, cô cô, con đói bụng.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Một bữa cơm ăn thực bụng mình. Ăn cơm xong, cả nhà cũng không nói chuyện.

40. Chương 40

Chương 40: Kế hoạch hưu phu

“Ai ôi, làm sao vậy làm sao vậy, năm mới mừng một -, đều nghiêm mặt u ám là làm sao nha? Có phải tại con không tặng lễ vật hay không, nãi nãi các người không cao hứng sao?” Bảo nhi cười hỏi.

“Người cái nha đầu này còn cười được.” Trần phu nhân nhìn Bảo nhi.

“Cô cô, lỗi lớn nha, năm mới không cười nói không giống nha! Được rồi cô cô, chuyện không vui về này để qua mười lăm rồi nói sau, năm nay con còn phải vô cùng vui về mới được không phải sao?” Bảo nhi lắc lắc cánh tay Trần phu nhân nói: “Người đâu, đem bài ra đây đi.”

Bọn nha hoàn lập tức đi.

“Nãi nãi, đừng, cô cô, chúng ta chơi bài đi.” Bảo nhi cười chạy đến bên cạnh Trần lão phu nhân nói. Trần lão phu nhân miễn cưỡng cười gật đầu.

Chơi bài cũng nặng nề, chỉ có lúc Bảo nhi thắng liền vui vẻ nhảy qua chộp lấy tiền, chơi đến khoảng canh ba, Trần lão phu nhân có chút mệt mỏi, Trần phu nhân liền sai người thu bài, mọi người đem tiền thắng được thưởng cho nha hoàn.

“Bảo nhi a, hôm nay cùng ngủ với cô cô đi!” Trần phu nhân kéo tay Bảo nhi.

Bảo nhi chớp chớp mắt, gục bên cạnh lỗ tai Trần phu nhân, nhỏ giọng nói: “Cô cô, con lại thay người dạy dỗ nàng một chút nha!”

“Không cần, cô cô tự làm.” Trần phu nhân trơ mắt nhìn Trần Mục Phong nói.

“Vậy ngài coi như con xem nàng không vừa mắt là được rồi.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Sau đó mặc áo choàng theo Trần phu nhân cùng Trần lão gia đi ra ngoài, dọc đường đi cũng không cùng Trần Mục Phong nói chuyện, cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì. Vào phòng, lại thấy bọn nha hoàn đều dè dặt cúi đầu chờ hầu hạ.

“Làm cái gì vậy nha? Lỗi lớn nha, năm mới đều đứng ở đây là sao, làm môn thần ư?” Bảo nhi cười hỏi, để Tiểu Dung cởi áo choàng ỉnh, suy nghĩ một chút vừa cười vừa nói: “A, đã biết, muốn chờ tiền thưởng phải không? Các người làm sao biết Thiếu nữ này ta hôm nay thắng tiền vậy? Đáng tiếc, mới vừa rồi đều thưởng cho bọn Giang Xuân Nhi hết rồi.”

“Đại thiếu nữ này, ngài thắng tiền ư? Chúc mừng Đại thiếu nữ này.” Tiểu Dung vừa cười vừa nói.

“Tiểu Dung a, nhanh đi lấy một ít tiền tới đây thưởng cho cả nhà đi, hôm nay là ta quên mất.” Bảo nhi tại bên cạnh bàn ngồi xuống: “Thu thập đi, hai ngày nay ta cũng không ngủ ngon, mắt đã không mở ra nổi.” Vừa nói vừa thanh tú ngáp một cái.

Tiểu Dung đáp ứng bèn phân phó người đi, lại cho nha hoàn bưng nước nóng vào.

Rửa mặt xong, Bảo nhi ngồi cho Tiểu Dung chải tóc, hồi lâu bản thân thốt ra một câu: “Kiểu đầu này rất ra vẻ người lớn nha!”

“Đại thiếu nữ này, ngài chải kiểu tóc này nhìn rất đẹp!” Tiểu Dung vừa cười vừa nói. Bảo nhi cúi đầu không nói gì.

“Các người đi ra ngoài đi.” Trần Mục Phong nói, từ này giờ vẫn chưa lên tiếng, bọn nha hoàn lập tức đi ra ngoài.

“Bảo nhi.” Thanh âm Trần Mục Phong rất bất đắc dĩ.

“Trần đại thiếu gia, chúng ta có một số việc phải nói cho rõ ràng.” Bảo nhi đi tới trước mặt hắn.

“Xin lỗi, Bảo nhi.” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi nhìn hắn, “Trần đại thiếu gia, ta mặc dù đại nhân đại lượng, nhưng không dự định tha thứ cho người, người cũng không tin ta. Bất quá

ta còn phải cảm ơn người giúp đỡ ta, mặc kệ

là chân tâm hay giả ý đều cảm ơn người.” Bản thân ngồi xuống bên cạnh bàn, “Còn nữa, có thể đợi qua xong năm mới hay không, a, ta sợ cô cô và mọi người không vui vẻ.”

“Bảo nhi, đại ca cùng Trúc Uẩn là trong sạch -” Trần Mục Phong ngồi xuống đối diện nàng, trên mặt tràn đầy mệt mỏi.

“Ta biết. Lượng thuốc nặng như vậy cho dù muốn làm gì cũng không có khí lực.” Bảo nhi gật đầu.

“Đại ca không nghĩ tới muốn muối đi.” Trần Mục Phong nhìn nàng nói.

“Ta cũng không muốn đi, nhưng mà nếu như không còn quan hệ ta còn ở lại nơi này, bọn người hầu chỉ trở, ta đây còn không mỗi ngày đều nóng rần lên sao? Da người ta cũng không dày như vậy.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, “Hơn nữa

thôi, không nói.”

“Đại ca đã nói rõ với Trúc Uẩn sẽ không lấy nàng ấy, đại ca sẽ không hưu thê.” Trần Mục Phong nói, nhìn Bảo nhi.

“Đại ca, người thật sự là rất cổ hủ rất cũ kỹ!” Bảo nhi chớp mắt to nhìn hắn: “Người hiện tại nói không cưới nàng là bởi vì người biết các người là trong sạch -, nếu như

nếu như các người thật không minh bạch, người có phải sẽ không nói như vậy không?”

“Bảo nhi

” Trần Mục Phong bị mắc vào vấn đề nàng hỏi, dù sao hắn chưa từng có nghĩ tới cái vấn đề này, đối với nữ nhân hắn thật sự biết rất ít, đối với Trúc Uẩn – ấn tượng cũng dừng lại lúc bảy năm trước, khi nàng vào kinh.

“Người là người tốt, nhưng người thực là gốc.” Bảo nhi nói, sau đó ngẩng đầu, nâng cằm nhìn Trần Mục Phong, trong đôi mắt đều là tìm tòi nghiên cứu: “Tại sao người bình thường rất thông minh cũng sẽ có lúc gốc như vậy, thật kỳ quái! Người đã gốc như vậy, ta hứa người cho khỏe!”

Lông mi Trần Mục Phong đột nhiên nhú lại nhìn Bảo nhi.

“Nói cái gì?” Trần Mục Phong hỏi.

“Người không tin ta, ta liền hứa người! Người gốc như vậy sẽ không biết viết hứa thư nhỉ? Để ta đây viết là được. Đại ca, còn có việc sao? Không được, thật sự ta phải đi ngủ.” Bảo nhi nói xong, đứng dậy đi tới giường nhỏ nằm, trái lại mắt mở to.

“Bảo nhi, không được làm loạn.” Trần Mục Phong nói, thê tử của hắn muốn hứa hắn

“Dù sao ta là nữ nhân hư hỏng, hứa phu cũng sẽ không có người mắng.” Bảo nhi xoay người, quay lưng về phía hắn: “Bất quá, đợi qua ngày mười lăm mới được, ta không muốn cô cô khổ sở.”

“Bảo nhi, ta không đồng ý.” Trần Mục Phong nói. Bảo nhi không nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở vững vàng — giả bộ ngủ.

Trần Mục Phong để nguyên y phục nằm trên giường không ngủ được, lắng nghe bên kia Bảo nhi trái lại rất an tĩnh, hô hấp vững vàng.

Mùng hai bắt đầu, nhà nhà bắt đầu đi lại thăm viếng người thân, Bảo nhi cùng Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân tiếp đãi nữ quyến các nhà, Bảo nhi rất tự nhiên, rộng lượng, lại thêm lễ nghi khéo léo được khen ngợi không ngớt, trên mặt Trần phu nhân lúc này mới lộ ra một chút cười.

Bất quá buổi tối lúc ăn cơm Bảo nhi lại nói mệt, gục ở Trần phu nhân trong lòng làm nũng.

“Cô cô, biểu hiện của con có tốt hay không?” Bảo nhi hỏi.

“Tốt! Đương nhiên là tốt! Bảo nhi của chúng ta trời sinh nhất định có số làm Thiếu nữ nãi nãi. Đây chính là do bọn Lý bá mẫu nói -.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Làm Thiếu nữ nãi nãi chơi không vui, mệt mỗi quá nha!” Bảo nhi bĩu môi nhẹ giọng ai oán.

“Còn muốn làm nũng? Qua hai năm nữa đã làm mẹ hài tử rồi.” Trần phu nhân nói.

“Người ta còn chưa lớn mà.” Bảo nhi cười hì hì nói, suy nghĩ một chút: “Cô cô, ngài thích Nhu Nhu không?”

“Thích chứ, làm sao vậy?” Trần phu nhân không rõ Bảo nhi tại sao đột nhiên lại nói sang chuyện khác.

“Vậy Nhu Nhu làm con dâu ngài thì thế nào?” Bảo nhi từ trong lòng Trần phu nhân nghiêng đầu nhìn Trần Mục Vân và Trần Mục Vũ.

“Ai nha! Ta sao không nghĩ tới nhỉ! Cũng là Bảo nhi thông minh, bất quá, Bảo nhi a, con nói xem Nhu Nhu sẽ thích ai trong hai người bọn họ?” Trần phu nhân cười hỏi.

“Nhu Nhu thích Nhị ca.” Bảo nhi nhảy ra khỏi người Trần phu nhân, đi tới trước Trần Mục Vân: “Nhị ca, huynh đoán xem có phải hay không?”

“Nói bậy bạ gì đó, muội cái nha đầu này.” Trần Mục Vân có chút không được tự nhiên.

“Ai nha nha, đỏ mặt đỏ mặt, cô cô mau đến xem, Nhị ca cư nhiên đỏ mặt kia!” Bảo nhi kêu Trần phu nhân, Trần phu nhân cười nhìn Trần Mục Vân: “Nhị ca, ta xem, huynh cũng nên an bài trước đi nha!”

“Nha đầu chết tiệt kia!” Trần Mục Vân đẩy tay nàng ra.

“Nhị ca, ta giúp huynh cầu hôn thì thế nào? Nhu Nhu với ta quan hệ tốt mà, ta thối phòng giúp huynh một chút, giúp huynh cưới Nhu Nhu thì thế nào?” Bảo nhi cười hỏi, sau đó chạy về bên người Trần phu nhân: “Cô cô, năm mới xong chúng ta phải đi cầu hôn cho Nhị ca, nếu chậm chỉ sợ có người nhanh chân đến trước.”

“Được! Cô cô viết thư cho Nhạc bá mẫu trước, nhờ nàng giữ Nhu Nhu lại cho chúng ta.” Trần phu nhân cười tính toán.

“Phải rồi, đồng ý! Giải quyết xong cho Nhị ca, còn Tiểu ca làm sao bây giờ?” Bảo nhi lại nhìn Trần Mục Vũ.

“Nha đầu, không cần tính toán cho ta, nếu không ta không để yên uội.” Trần Mục Vũ nhíu mắt uy hiếp Bảo nhi, Bảo nhi làm như không phát hiện, chỉ lo cùng Trần phu nhân nói chuyện: “Cô cô, Tiểu ca có thể đợi thêm hai năm, hắn còn chưa tính là già quá.”

“Nhan Bảo nhi

” Trần Mục Vũ nghiêm nghị, lại nói hắn già, nha đầu kia muốn bị đánh mà.

“Không có ý gì, Tiểu ca, lại chạm vào nỗi đau của huynh có phải hay không? Xin lỗi nha Tiểu ca.” Bảo nhi cười híp mắt nói, sau đó quay qua Trần Mục Vân: “Nhị ca, đến lúc đó huynh phải cảm ơn ta như thế nào?”

“Trường tẩu như mẹ, đây không phải chuyện đại tẩu nên làm sao?” Trần Mục Vân dễ dàng nói.

“Học được nhanh quá ha! Nhị ca.” Bảo nhi trợn mắt liếc nhìn Trần Mục Vân, “Cô cô, ngài lập tức viết thư đi, năm mới xong chúng ta phải đi Giang Ninh cầu hôn! Thuận tiện cũng hỏi Nhạc bá mẫu nhanh lên một chút mang Đường Đường xử lý, nếu không,

nhà chúng ta tiếp thu luôn.”

“Nói vậy, Đường Đường là muốn gả cho Lương Châu -.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Cô cô, tiên hạ thủ vi cường, loại chuyện này làm gì có thứ tự đến trước và sau a, chính là nhanh tay lẹ mắt. Người xem đi, tựa như đi mua thịt, đi sớm là có thể mua được mới mẻ -, trễ thì không mới mẻ.” Bảo nhi nói rất đứng đắn.

Trần Mục Vũ lại phun trà ra, “Mua thịt?”

“Nói như vậy không phải dễ hiểu sao? Nếu không Tiểu ca huynh ngốc như vậy không hiểu làm sao bây giờ?” Bảo nhi khinh bỉ nhìn Trần Mục Vũ.

“Tiểu Bảo nhi?” Trần Mục Vũ lại bắt đầu trợn mắt nhìn Bảo nhi.

“Cái gì tiểu Bảo nhi? Gọi đại tẩu.” Bảo nhi cười híp mắt nói, sau đó bước đến bên cạnh Trần Mục Phong, túm lấy tay của hắn: “Tướng công, huynh nhìn Trần Mục Vũ khi dễ ta kìa.”

“Bảo nhi?” Trần Mục Phong nhè nhẹ nhướn lông mi nhìn Bảo nhi, sau đó nhìn tay của mình bị Bảo nhi túm.

“Tướng công

~ huynh giúp ta thu thập Trần Mục Vũ.” Bảo nhi nháy mắt.

“Đại ca, huynh cũng không thể nghe nàng chia rẽ ly gián tình cảm huynh đệ chứ!” Trần Mục Vũ làm bộ đau lòng.

“Tướng công, hắn giả bộ -.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, nhìn vẻ mặt u oán của Cung Trúc Uẩn đứng bên cạnh, Bảo nhi cười càng vui vẻ, gắt gao túm lấy tay Trần Mục Phong không buông ra.

41. Chương 41

Chương 41: Ngọc trầm hoa

Ngày mừng bốn, Trần lão gia mang theo mấy người nhi tử xuất môn chúc tết, Trần phu nhân cũng bề bộn nhiều việc, Bảo nhi không có người chơi vốn định chuẩn bị ngủ tại Tùng Duyên Viện, nhưng mà lần qua lật

lại ngủ không được, bỗng nhiên nhớ ra lễ vật tân niên Trần Mộc Phong muốn đưa, bĩu môi suy nghĩ hồi lâu rồi cũng mặc đồ len lén đi tới thư phòng.

Thư phòng đã dọn xong, Bảo nhi nhìn cái giường nọ, suy nghĩ một chút mang giày hung hăng giẫm lên mấy cái sau đó cầm chổi lông gà quét vài cái, rồi bĩu môi.

Mở to hai mắt tìm kiếm lễ vật khắp nơi, thật sự là không nghĩ ra được Trần Mộc Phong sẽ tặng nàng vật gì, hơn nữa hẳn sẽ để ở nơi nào đây? Nhìn bên ngoài hình như không có, kệ sách cũng không có, trên bàn nhỏ cũng không có.

Nhìn ngăn tủ và ngăn kéo còn lại, Bảo nhi suy nghĩ một chút, tùy ý lục lọi đồ của người ta là không đúng -, nhưng mà nghĩ lại, nàng còn chưa hưu Trần đại thiếu gia, của Trần đại thiếu gia hiện tại đều là của nàng -, thư phòng của hắn đương nhiên cũng là của nàng -, như vậy lục đồ của mình sẽ không có gì là không đúng, phải, nhất định như vậy, Bảo nhi an ủi bản thân. Sau đó yên tâm thoải mái mở ngăn tủ và ngăn kéo bắt đầu tìm kiếm.

Rốt cục, tại một cái ngăn tủ rất cao rất cao —— Bảo nhi phải chổng hai cái ghế mới với tới được, nàng tìm được hai cái hộp gỗ, dè dặt cầm lấy ôm tới rồi bên cạnh bàn.

Mở cái hộp lớn hơn một chút ra, Bảo nhi đầu tiên là mở to hai mắt nhìn, sau đó cười toét cả miệng, chính là cái hộp lúc ở Giang Ninh nắm tượng đất, cái tượng “Chú rể tân nương” đã bị Trần phu nhân cất dấu, còn bảy cái tượng đất Trần Mộc Phong và bảy cái tượng Bảo nhi đã chia cho Trần gia mỗi người một cái, Trần Mộc Phong chắc chắn cất trong hộp này một cái tượng của nàng và của hắn. Nhìn tiểu tượng đất Trần Mộc Phong vẻ mặt lạnh băng, Bảo nhi lấy đầu ngón tay chỉ chỉ mặt của hắn: “Đại thiếu gia ngu ngốc!” Sau đó cầm lấy cái tượng của mình đưa lên trước mặt nhìn, “Tại sao Bảo nhi lại khả ái như vậy nhỉ?” Bộ dáng rất hoa hòe, tự khoa trương xong lại cất vào, mở cái hộp kia ra.

Chớp chớp mắt, đây là cái gì? Một đóa hoa ngọc trâm? Còn có lá xanh, màu sắc thật đẹp mắt.

Đưa tay cầm lấy sờ sờ, đóa hoa là dùng ngọc thượng hạng chạm thành, nụ hoa giống như trâm hoa cài tóc, lá cây cực lớn, màu sắc đặc biệt làm bằng ngọc lục bích, phiến lá hình quả đào, lá xanh tôn lên đóa hoa trắng muốt không tỳ vết nhìn rất trang nhã động lòng người.

“Đây là tặng mình sao?” Bảo nhi cầm ngọc hoa tỉ mỉ nhìn một chút lại để xuống: “Thoạt nhìn không giống ~ bất quá, đặt ở cùng nhau nhất định là tặng ta!”

Bảo nhi cười mang ngọc trâm hoa bỏ vào trong tay áo, đóng hai cái hộp cho kỹ, lại đi đến trên ghế chuẩn bị đem cái hộp cất lại chỗ cũ. Không biết là tại cái ghế đã bị trượt hay là tại chân nàng nhích tới nhích lui làm méo cái ghế, tóm lại là trước khi nàng kịp phản ứng thì Bảo nhi tiểu thư từ phía trên cái ghế đã bị ném tới mặt đất.

~ bang

Ngọc hoa trong tay áo rớt tại cách đó không xa, hoa rơi ra, lá cây cũng gãy.

“Hoa của ta!” Bảo nhi xoa cái mông ngồi xổm nhìn, “Tự nhiên rớt, xem ra chung quy không phải đồ của mình.” Nhìn một hồi, Bảo nhi cẩn thận nhặt lên, dùng khăn gói lại cầm về Trúc Khê Viện.

Mùng năm, Trần Mộc Phong theo Trần lão gia lại đi ra ngoài chúc tết, Trần phu nhân tiếp đãi Hàng Long tư lỵ trang – Mạc phu nhân, Bảo nhi bồi một hồi có chút bực mình, Trần phu nhân thấy nàng sắc mặt không tốt lắm, liền cho người đưa nàng trở về nghỉ ngơi. Ra cửa, không khí lạnh lạnh, cảm thấy ngực không thoải mái, Bảo nhi liền muốn ra rùng cây nhỏ dạo một chút thay đổi không khí, bởi vậy đuổi Cung Trúc Uẩn trở về, bản thân chậm rãi bước về cái ao nhỏ phía trước.

Vài cơn gió thổi qua làm mặt nước gợn sóng lăn tăn, mặc dù trên cây sồi bên cạnh ao tuyết còn chưa tan hết nhưng lá cây cũng đã âm thầm trưng ra màu xanh lục. Bảo nhi ngồi xuống chiếc ghế gỗ ngắm nhìn mặt nước, xung quanh còn một ít tuyết đọng lại.

“Bảo nhi, không lạnh sao?” thanh âm Trần Mộc Vân truyền đến.

“Nhị ca. Huynh sao trốn ra đây? Có phải tránh người ta quấy rầy hay không?” Bảo nhi quay đầu lại nhìn hần.

“Tránh quấy rầy? Không sai biệt lắm, mệt chết đi được. Muội cũng không phải tới đây tránh quấy rầy chứ?” Trần Mục Vân tùy tiện ngồi bên cạnh nàng, “Nơi này hơi nước nhiều, sao ngồi đây?”

“Bực mình, ngồi đây cho thuận khí.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Tại sao bực mình vậy, nha đầu?” Trần Mục Vân hỏi.

“Biết tại sao bực mình ta liền trực tiếp đi giải quyết, làm sao còn có thể bực mình được?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Nói cũng đúng, ha ha, Bảo nhi của chúng ta chỉ làm cho người khác bực mình, ai mà có bản lĩnh có thể làm cho Bảo nhi chúng ta bực mình được?” Trần Mục Vân vỗ vỗ đầu Bảo nhi.

“Nhị ca, ta cảm thấy huynh hình như đang mắng ta.” Bảo nhi nheo mắt nhìn Trần Mục Vân.

“Ta? Tiểu ...- nào dám a?” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói.

“Không sao, chỉ cần huynh không mắng thẳng mặt ta, ta cũng sẽ không làm gì huynh -.” Bảo nhi chồm qua, ôm cánh tay Trần Mục Vân, “Nhị ca, ta hỏi huynh một vấn đề, có người nào huynh vừa thấy đã muốn đánh hần không?”

Trần Mục Vân suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu, “Không có, muội có à?”

Bảo nhi gật đầu: “Có, cả nhà họ Cung, ta nhớ đến bọn họ cũng rất muốn đánh bọn họ.”

“Tại sao?” Trần Mục Vân hơi hơi cúi đầu nhìn đỉnh đầu Bảo nhi, chỉ chốc lát sau khóe miệng hơi hơi nhếch lên.

“Bọn họ khi dễ Trần đại thiếu gia.” Bảo nhi nói.

“Cho nên muội chán ghét bọn họ? Vậy muội ghét nhất ai?” Trần Mục Vân hỏi.

“Phải, đều chán ghét, hiện tại ghét nhất cây gậy trúc.” Bảo nhi vừa nói vừa dùng sức nắm chặt tay áo Trần Mục Vân.

“Có phải không? Trúc Uẩn vốn ôn nhu cũng xinh đẹp.” Trần Mục Vân nói.

“Xí!” Bảo nhi khinh thường ngẩng đầu nhìn Trần Mục Vân: “Hừ! Đúng là, nam nhân nhìn nữ nhân đều không phải dùng đầu óc nhìn mà là dùng ánh mắt nhìn, động vật cấp thấp.”

“Bảo nhi, muội vừa nói cái gì?” Trần Mục Vân nhe răng, cấp thấp? lại còn động vật? lấy động vật cấp thấp so với nam nhân? Nha đầu kia, vợ đũa cả nắm mà.

“Không có nghe thấy sao? Quên đi, nói huynh cũng không hiểu.” Bảo nhi bĩu môi, tiếp tục dựa vào ôm cánh tay Trần Mục Vân.

“Vậy muội chán ghét Trúc Uẩn cái gì?” Trần Mục Vân hỏi tiếp.

“Cái gì cũng chán ghét, mỗi ngày mặt nhăn mày nhíu giống như là chết cha chết mẹ, nhìn lên gian trường hiểu ý buồn bực -, sau này muốn Trần đại thiếu gia phải nhìn cả đời, làm sao sống được đây?” Bảo nhi than thở.

~ vẽ mặt chết cha chết mẹ

~~

Xem ra Bảo nhi không phải là chán ghét người Cung gia một cách bình thường, là siêu cấp chán ghét.

“Vậy sao muội còn cho nàng ở bên cạnh? Theo ta thấy, muội bực mình nàng làm loạn -.” Trần Mục Vân khẳng định nói.

“A?”

~ rất có khả năng, từ khi nàng ở bên cạnh ta bắt đầu ta mới cảm thấy bực mình không thoải mái, huynh nhìn xem, ta đã như vậy, sau này Trần đại thiếu gia có thể làm sao bây giờ đây?” Bảo nhi nói, dường như lo lắng.

“Có thể làm sao bây giờ? Bực mình đến chết thôi.” Trần Mục Vân nói.

“Vậy không bằng để cho gậy trúc đi tìm chết đi.” Bảo nhi thì thào nói nhỏ.

42. Chương 42

Chương 42: Bị đánh

Nha đầu kia thực ngoan độc

~ Trần Mục Vân nghĩ tới, một bộ dáng hiểu rõ.

“Bảo nhi a, muội cảm thấy gậy trúc thích đại ca sao?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi lắc đầu.

“Tại sao? Nhưng mà nàng ở lại bên cạnh đại ca bằng bất cứ giá nào?” Trần Mục Vân hỏi.

“Nhị ca, nếu như huynh thích một người nào thì có muốn để nàng gặp khó khăn không?” Bảo nhi hỏi.

“Đương nhiên sẽ không.” Trần Mục Vân lập tức nói.

“Vậy đúng rồi, gậy trúc dùng cái loại thủ đoạn này, nhất định là doan chắc Trần đại thiếu gia sẽ không chối bỏ trách nhiệm, nữ nhân hư hỏng.” Bảo nhi khinh bỉ nói.

“Nhưng nếu như đại ca cưới nữ nhân hư hỏng này, phỏng đoán sau này nữ nhân này còn có thể chia rẽ quan hệ giữa đại ca và nương, aizz

Bảo nhi, muội nói đến lúc đó Nhị ca phải làm thế nào mới tốt đây?” Trần Mục Vân giả vờ làm bộ không thể tránh được.

“Không biết, đến lúc đó một mình huynh nghĩ cách đi.” Bảo nhi bĩu môi.

“Cô cô muội giận dữ thì sẽ rất khó sống

~” Trần Mục Vân nói. Sau đó thấy Bảo nhi giơ nắm tay lên.

“Đại ca cũng sẽ buồn bực cả đời

~” Trần Mục Vân nói tiếp.

“Hắn

đáng đời hắn! Ai bảo hắn dùng ánh mắt nhìn người.” Bảo nhi nhỏ giọng nói.

“Bảo nhi a, muội chán ghét đại ca như vậy ư?” Trần Mục Vân hỏi.

“Đúng vậy, chán ghét, chán ghét gậy trúc cũng như chán ghét Trần đại thiếu gia, Trần đại thiếu gia ngu dốt.” Bảo nhi vừa nói vừa trợn con ngươi.

“Vậy muội cảm thấy nên làm cái gì bây giờ?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi hắc hắc cười.

“Nhị ca, ta cho huynh biết, chỉ cần để miếng thịt trước mặt con chuột, tặng không tới cửa – không phải có thể nói không ăn là không ăn đâu.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Trần Mục Vân hồi lâu không nói chuyện. Cúi đầu nhìn đỉnh đầu Bảo nhi, nha đầu kia

~

“Đại ca không phải loại người như vậy.” Trần Mục Vân nói.

“Cho nên mới nói là hần ngu dốt mà! Đại ngu dốt!” Bảo nhi than thở.

“Không quan hệ, ngu dốt sau này cũng là gây trục phiến lòng, Bảo nhi cũng không cần phiến lòng.” Trần Mục Vân gật đầu nói.

“Ai cần phiến lòng

” Bảo nhi đá chân một cái, không cẩn thận đùi đụng vào ghế, đau đến nhe răng trợn mắt.

“Đúng đúng, ta không phiến lòng, được rồi Bảo nhi, trở về đi thôi, đi ăn cơm trưa.” Trần Mục Vân đỡ Bảo nhi đứng lên, “Có đi được không? Đau lắm hả?”

“Đau lắm, Nhị ca huynh công ta.” Bảo nhi cong miệng nói.

Trần Mục Vân nhìn Bảo nhi, suy nghĩ một chút, “Được rồi, ta công muối.”

Bảo nhi vô cùng cao hứng leo lên lưng Trần Mục Vân, Trần Mục Vân cười đi trở về, lúc ngang qua rừng cây ngô đồng, Trần Mục Vân đột nhiên hỏi: “Bảo nhi, Nhị ca mang muối lên trên cây xem phong cảnh nhé?”

“Tốt! Bất quá

Nhị ca, được không đó?” Bảo nhi hoài nghi hỏi.

“Đương nhiên, muối dám nghi ngờ Nhị ca à?” Trần Mục Vân nghiêng đầu lớn giọng nói.

“Tạm thời tin một lần cũng được

” Bảo nhi nói.

Sau đó Trần Mục Vân lưng công Bảo nhi nhảy lên một thân cây, lại thoải mái mà bay đến một cây khác.

“Cưỡi gió mà đi? Không có nhìn ra nha, Nhị ca huynh còn

” còn chưa nói hết, Bảo nhi liền cảm giác được bản thân bị ném đi ra ngoài

~ xong xong, tay nàng mò lấy mặt đất

lạnh

“Bảo nhi, muối không sao chứ?” Trần Mục Vân thanh âm lập tức xuất hiện, đỡ Bảo nhi lên: “Mới vừa rồi Nhị ca giẫm phải tuyết trên cây, trượt một cái, Bảo nhi, để cho Nhị ca nhìn, không có việc gì chứ?”

Trên tay Bảo nhi toàn là đất cát, y phục cũng dính đầy đất cát, Bảo nhi nhìn tay mình, lại nhìn Trần Mục Vân, thỉnh thoảng lấy tay xoa xoa lên y phục Trần Mục Vân “Nhị ca, lần sau huynh không cần mạnh miệng có được hay không? Hừ hừ, bộ cánh cam còn dám công đồ sứ

“

“Đã biết đã biết, nào, Nhị ca công muối.” Trần Mục Vân hết sức nhịn cười.

“Không cần, nếu té một lần nữa ta liền biến thành tiên nữ.” Bảo nhi trợn mắt nhìn Trần Mục Vân liếc mắt, tự mình đứng lên đi về.

Vốn là phải về Trúc Khê Viện thay quần áo, nhưng mà bị Trần Mục Vân khó hiểu kéo tới Tùng Duyên Viện. Vào sân, bọn nha hoàn thấy bộ dáng Bảo nhi khó coi như vậy đều che miệng cười, sau đó vội vàng lại hỗ trợ.

Sớm có nha hoàn mở cửa phòng, Bảo nhi vội bước tiến vào.

“Bảo nhi, con đây là

~~” Trần phu nhân kinh ngạc, lời của bà còn chưa nói hết, một thân ảnh liền chuyển tới trước mặt Bảo nhi: “Làm sao vậy?”

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn, nước mắt liền chảy xuống, nhào vào trong lòng hắn, mặt còn cọ qua cọ lại trên y phục hắn, tay cũng càng không ngừng lau lau, nhất định không nói lời nào.

“Mục Vân, Bảo nhi đây là làm sao vậy? Bị té ư? Như thế nào khiến cho cả người đầy đất vậy?” Trần phu nhân hỏi.

“Từ trên cây té xuống, cũng coi như là té chứ?” Trần Mục Vân nói.

“Lại đi leo cây.” Trần Mục Phong vỗ vỗ lưng Bảo nhi nói, Bảo nhi ở trong lòng hắn khinh bỉ nhìn Trần Mục Vân.

Trần Mục Vân nhìn đại ca của mình, lại đi leo cây? Đến lúc nào mà Bảo nhi còn trèo cây?

“Ta đã nói muội rồi, cái nha đầu này, nhất định không chịu nghe lời một chút -, đầu năm mới muội đi leo cây cái gì? Trên cây còn có tuyết, muội trầy tay gãy chân, làm như mình biết võ công à?” Trần Mục Vân lải nhải lẩm bẩm nói, dừng một chút: “Sau này còn muốn leo cây thì Nhị ca mang muội đi, Nhị ca leo cây rất lợi hại.”

“Đúng vậy Bảo nhi, sau này leo cây bảo Nhị ca hoặc là Tiểu ca mang con đi chơi, bản thân con sao leo được?” Trần phu nhân cũng lập tức nói, sợ dĩ nói như vậy là bởi vì nhi tử bà ở bên cạnh vừa nháy mắt với bà.

“Nhị ca

rõ ràng là ~” Bảo nhi vừa muốn kháng nghị, chợt trên đầu truyền đến một câu hàm chứa thanh âm tức giận: “Sau này không được trèo cây nữa.”

Miệng mếu máo, Bảo nhi ngẩng đầu, nước mắt vẫn không ngừng chảy, thuận tay xoa xoa, kết quả mặt quẹt đầy đất, lập tức đã bị nước mắt chạy ra tạo thành một đường nho nhỏ.

“Ai cần ngươi lo! Ta thích đi thì đi, ngã chết cũng là mạng chính mình, hừ!” Bảo nhi nói xong, lại xoa xoa trước ngực hắn.

bốp, bốp

~

Người ta là sữa dỏ thành hay, Trần Mục Phong là biến người ta thành đầu gỗ. Nếu không như thế nào mà hắn đánh Bảo nhi hai cái, trong phòng khách Trần gia mọi người đều biến thành khúc gỗ, đương nhiên, ngoại trừ hai người: người đánh và người bị đánh.

Người bị đánh đang há to miệng cũng như đôi mắt, cơn hồng thủy trên mặt vừa trào ra, dừng cảm nhìn người hành hung mình.

“Ngươi, ngươi, ngươi dám đánh ta?” Bảo nhi hơi lấp bắp

“Sau này phải nhớ cho kỹ.” Trần Mục Phong đưa tay cho lau đất trên mặt cho nàng, khiến cho nàng giống như tiểu kiều hóa.

“Ngươi sợ ta không nhớ kỹ? Bị đau chính là ta cũng không phải ngươi, tàn phế cô cô sẽ nuôi ta, lại không cần ngươi có trách nhiệm.” Bảo nhi hung hăng nói, cũng không tin ngươi còn dám đánh ta.

bốp, bốp

Cái người bị đánh liền ngậy người

Sau một lát là tiếng gào khóc kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ, người Trần gia lúc này mới phục hồi tinh thần lại, Trần lão gia cau mày, Trần lão phu nhân cũng cau mày, Trần phu nhân cùng Trần Mục Vân ghé vào cùng nhau làm bộ cau mày, khóe miệng còn mang nét cười.

“Mục Phong, sao con lại?” Trần lão gia nhìn Bảo nhi đang khóc.

“Trần Mục Phong, ngươi là không phải muốn ta tức chết ư?” Trần phu nhân tức giận nói, “Cung Trúc Uẩn kia như thế nào chia rẽ ngươi? Cả Bảo nhi ngươi cũng đánh? Hiềm nghi Bảo nhi nghiêm trọng có phải hay không? Thật tốt, được, sáng mai ta đưa Bảo nhi tìm nhà chồng thật xa gả cho, ngươi nhìn thấy cũng không phiền lòng.”

Trần Mộc Phong nhìn lướt qua mẫu thân hần nghĩa phần điền ưng (không hiểu là gì), lại nhìn Bảo nhi trong lòng hần đang khóc hân thiên địa ám.

Trần phu nhân ánh mắt hồng hồng bước lại lôi Bảo nhi từ trong lòng Trần Mộc Phong ra: “Bảo nhi ngoan, đừng khóc.” Sau đó thở dài, nhìn Trần lão gia: “Sớm biết rằng như vậy không bằng ban đầu đáp ứng thể tử Mông Cổ, hần sẽ không động thủ đánh Bảo nhi của ta, aizz, đều là lỗi của ta, ta không nở rời xa Bảo nhi, sớm biết vậy — sớm biết vậy thà rằng để nàng đi làm trắc phúc tấn, mặc dù xa một chút, cùng lắm thì ta liền đi theo đi chiếu cố nàng, bây giờ không cần đau lòng.”

“Nói vậy bạ gì đó?” Trần lão gia mặt mày nhăn nhó.

“Tiểu Hòa, người vừa nói cái gì vậy, nào có đạo lý đem con dâu nhà mình nói gả cho người khác?” Trần lão phu nhân cũng nói.

“Ai, nương, ngài không biết, lúc ấy ở Giang Ninh, Mông Cổ thể tử bản thân tự mình tới cửa cầu hôn, Bảo nhi đối hần vô lễ như vậy hần cũng không nổi giận, ngẫm lại a, thể tử kia cũng coi như tướng mạo đường đường, Bảo nhi gả cho hần, mặc dù là tiểu thiếp, nếu hần sủng ái, Bảo nhi ta cũng không chịu thiệt thòi có phải hay không?” Trần phu nhân giải thích nói.

“Cô cô — ngài nói cái gì vậy?” Bảo nhi ngẩng đầu nhìn Trần phu nhân, trên mặt càng lem luốc.

“Bảo nhi a, đừng trách cô cô, cô cô không nở gả con xa như vậy, Mông Cổ trời giá rét đất đóng băng cô cô sợ con bị đông lạnh chết, thức ăn cũng không tốt, con kén ăn như vậy tới đó thì làm sao bây giờ?” Trần phu nhân lấy khăn tay ra lau đất cát trên mặt Bảo nhi.

“Cô cô, nói không chừng con thực sự phải gả đến Mông Cổ đó.” Bảo nhi miệng mếu máo, “Nhà của con rất nhiều cô cô, tỷ tỷ đã gả đến Mông Cổ đó.” Ai bảo nàng là công chúa, công chúa đều gả đến Mông Cổ.

“Bảo nhi?” Trần phu nhân sững sốt thoáng cái, Bảo nhi đây là nói cái gì, vẻ mặt còn nghiêm túc như vậy?

“Cô cô, con không lừa ngài. Con nhớ ra một chuyện, gia gia của con có rất nhiều nữ nhi cùng cháu gái, rất nhiều người đã gả đến Mông Cổ rồi, con vừa được mười lăm tuổi cũng có thể phải gả đến Mông Cổ -.” Bảo nhi ngã vào Trần phu nhân trong lòng: “Cô cô, sau này ngài nếu nhớ con thì viết thư cho con, con tranh thủ trốn đi đến thăm ngài.”

“Bảo nhi, con vừa nói là sự thật?” Trần phu nhân hỏi, chân mày nhăn tít lại.

Bảo nhi gật đầu.

“Vậy con có nhớ ra nhà ở nơi nào không?” Trần phu nhân hỏi, có chút lo lắng đề phòng.

Bảo nhi lắc đầu, sau đó lại bổ sung nói: “Con nghĩ rất nhanh sẽ nhớ ra! Coi như nhớ không ra, gia gia của con cũng có thể rất nhanh sẽ phái người bắt con trở về.” Sau đó thấp đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

“Bảo nhi, muội không phải đang chế chuyện xưa chứ?” Trần Mộc Vân hỏi.

“Không có!” Bảo nhi giắt trong lòng Trần phu nhân, “Bất quá, như vậy cũng rất tốt -, những việc phiền phức đều để cho gia gia con giải quyết là được.”

“Bảo nhi, vậy con còn có thể trở về thăm cô cô không?” Trần phu nhân hỏi, nước mắt thật sự chảy xuống.

Bảo nhi lắc đầu, “Chắc là không thể rồi! Gia gia của con nhất định sẽ phái thật nhiều người canh chừng cho đến lúc mang con gả đi.”

“Vậy cha cùng nương của con đâu?” Trần phu nhân hỏi.

“Cha và nương con? A mã con cũng không dám chọc gia gia con.” Bảo nhi nói, gia gia của nàng là Hoàng thượng, mặc dù không nhớ ra được a mã mình là ai, nhưng mà cũng không có người dám trêu hoàng đế a

“Cô cô đem con đi, gia gia của con tìm không được là tốt.” Trần phu nhân nhẹ giọng nói.

Bảo nhi cười, “Cô cô, gia gia con cố tình muốn tìm một người, cho dù là cháu con kiến hần cũng tìm được -, ha hã, bất quá, cô cô yên tâm, gia gia con chắc là rất thương con, nhiều lắm chỉ giam con lại, chắc là sẽ không đánh con.”

Vừa nói xong, tất cả mọi người đầy mặt lo lắng.

“Được rồi mà cô cô, con đồng ý với ngài nếu có cơ hội con sẽ trở lại Hàng Châu thăm mọi người -.” Bảo nhi vừa cười vừa nói. “Ai nha, bần chết được, con phải rửa mặt cái đã.” Bảo nhi từ trong lòng Trần phu nhân nhảy ra, nhìn Trần phu nhân sau đó xấu hổ cười nói: “Cô cô, con làm y phục người dơ rồi, ha ha, chúng ta cùng đi thay đi!”

“Ừ, đi thôi!” Trần phu nhân lo lắng kéo Bảo nhi ra cửa trở về thay quần áo.

Trần Mục Phong cũng trở về thay y phục vốn đã bị Bảo nhi biến thành khăn lau mặt.

Phiên ngoại: Đại thiếu gia – Ngọc trầm hoa

Giang Ninh

Gần đây công việc bề bộn, mặc dù là cùng nương và Bảo nhi tới tham gia hôn lễ Nhạc Kiến Thần, nhưng vẫn còn có rất nhiều công việc phải làm. Bởi vì Trần gia dự định tại Giang Ninh khai trương một cửa hiệu mới, mặc dù đã sớm phái người đặc lực đến đây chuẩn bị, nhưng có nhiều việc phải tự mình làm chủ. Còn có rất nhiều người phải giao thiệp tạo quan hệ, nhất định phải tự mình ra mặt, mặc dù được Nhạc gia hậu thuẫn, nhưng đôi khi cũng không thiếu lễ vật được. Không phải là sợ tốn nhiều tiền, chỉ là chán ghét phiền phức như vậy, bởi vậy thường thường đều trực tiếp tặng ngân phiếu, nhưng người hôm nay gặp vốn là một tài chủ, ngân phiếu không thiếu, lại nói bản thân rất thích ngọc thạch.

Định là để cho Kiên thúc tùy tiện mua mấy thứ gì đó, nhưng gần đây Kiên thúc bị cảm mạo còn chưa khỏi, không nên để lão nhân gia vất vả, bởi vậy bản thân mang theo người hầu thân tín đến tiệm đồ cổ nổi danh nhất Giang Ninh chọn vài thứ.

Tại tiệm đồ cổ, một đóa ngọc hoa nhỏ dính trên lá xanh lọt vào mắt, đóa hoa toàn thân trắng nõn nhìn như trầm gài tóc của nữ nhi, lá cây bằng ngọc bích xanh biếc ướt át, hoa lá bổ sung cho nhau nhìn thật sự là rất khả ái, nhất là ánh ngọc sáng lấp lánh mang theo nét vui vẻ hoạt bát, mới nhìn đã nghĩ đến Bảo nhi, lúc nào cũng đều bình bình sức sống như vậy.

“Vị thiếu gia này thật có con mắt, ngọc trầm hoa này được chạm từ loại ngọc thượng hạng, mua về tặng cho ý trung nhân rất thích hợp!” Thanh âm của chủ cửa hàng bên cạnh đánh thức ta.

Ta nhìn hần liếc mắt, đưa cho người yêu? Mình là dự định đưa cho Bảo nhi -.

Xoay người lại đi xem những loại ngọc thạch khác, cuối cùng chọn một đôi ngọc bảo chuông quỳ cẩn thận đóng vào hộp, sau đó thanh toán tiền dẫn theo người hầu đi ra.

Ra cửa, đưa đồ cho người hầu cầm về hiệu buôn, đợi Kiên thúc khỏe hơn một chút sẽ đem tặng người ta. Trong đầu mãi nghĩ tới ngọc hoa nọ, lại đi một đoạn cũng quyết định trở lại mua. Dù sao bất quá chỉ là một đóa ngọc hoa, lần trước từ kinh thành trở về đưa lễ vật cho nhà đầu cũng thật sự có chút keo kiệt, hoa này coi như bồi thường vậy.

“Gói lại cho ta!” Ta nói, không biết vì sao, có chút không được tự nhiên.

Về mặt chuông quỳ lập tức trở nên tươi như hoa, mỉm cười: “Tốt lắm, để ta gói cái này lại cho ngài!” bèn cầm ngọc trầm hoa bảo người hầu đi đóng gói. Đợi hần cầm lại, ta khẽ nhú mày, nhìn thấy là một cái hộp phía trên khắc một đóa tịnh đế liên hoa.

“Đổi cái khác!” Như vậy người ta sẽ đàm tiếu.

“Ôi, thiếu gia, nếu là đưa cho người yêu -, dĩ nhiên là dùng tịnh đế liên hoa!” Chủ cửa hàng nói, sau đó ra về “Biết người xấu hổ” -, vốn không có gì, nhưng bị hần thấy vậy thì hơi giật mình, vội vàng thanh toán tiền cầm đi.

Trở lại Nhạc gia thì nghe nói Trương đại nhân tới, vội vàng cầm cái hộp vào phòng cất kỹ, sau đó vội vàng đi gặp Trương đại nhân, tới phòng khách, lại thấy rất nhiều người ở đó, ta vừa vào cửa, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người của ta, dường như đang ngồi chờ ta về, trong lòng liền mơ hồ cảm thấy bất an. Chắc không phải chuyện tốt, hơn nữa việc này hình như liên quan đến ta.

Nghe bọn họ nói xong chân tướng, ta hơi tức giận, giận những vị trưởng bối này cũng giận Bảo nhi. Bảo nhi thật là, một tiểu nha đầu còn chưa lớn, nhưng mà các trưởng bối chẳng lẽ cũng không biết danh dự trinh tiết của cô bé là rất quan trọng sao?

Mặc dù bọn họ có đầy đủ lý do, hơn nữa quả thật là tình hình khẩn cấp nhưng trong lòng cũng có chút không được tự nhiên, cho nên ta không đồng ý, bất luận Nhạc Kiến Thần thuyết phục cỡ nào, ta cũng nói không đồng ý.

Bỗng một hình dáng nhỏ bé xuất hiện ở cửa, trên mặt có chút bất đắc dĩ, giơ cánh tay nho nhỏ lên nói câu “Con có thể nói hai câu không?”

Nhìn thấy Bảo nhi đang nhìn mình, nàng chớp chớp cặp mắt to tròn nói: “Đại ca, ta biết huynh sợ tương lai ta không gả đi được là vì tốt cho ta. Nhưng mà đại ca, ta là đứa trẻ nhà huynh nhất được, ta họ gì mọi người cũng không biết. Cho nên, tương lai sẽ có ngày người tên Nhan Bảo Nhi này biến mất, đến lúc đó ta là Trần Bảo Nhi, hay có lẽ tùy tiện là một cái tên gì đó Bảo Nhi cũng không chừng! Mọi người lại nhặt ta về một lần nữa là được rồi. Đại ca, huynh yên tâm, ta sẽ không chia rẽ huynh cùng gây trúc, ta chỉ là không muốn rời khỏi Trần gia, không muốn rời khỏi nãi nãi, dưỡng, cô cô và các ca ca, cho nên, đại ca huynh giúp ta có được hay không? Ta van huynh đấy, có được hay không?”

Ta nhìn nàng, không lên tiếng, cái tiểu nha đầu này tại sao vẽ mặt sứt ruột một chút cũng không có?

Miệng Bảo nhi mếu máo, đi tới trước mặt ta, vung tay ôm đầu, nói: “Trần đại thiếu gia, ta nói cho huynh biết, nếu như huynh không giúp ta, ta sẽ khiến huynh không cưới được cây gây trúc xinh đẹp kia. Trái lại, nếu như huynh giúp ta lần này, ta sẽ giúp huynh khiến cô cô cùng dưỡng đồng ý để gây trúc làm chính thất, thế nào? Không lỗ vốn chứ?” Sau đó còn cúi người nhìn mình nói tiếp: “Trần đại thiếu gia, suy nghĩ kỹ càng lại đi, Nhan Bảo Nhi ta rất hiếm khi làm chuyện buôn bán lỗ vốn như vậy nha.”

Lúc Bảo nhi nói những lời này thì đứng ngay trước mặt ta, cho nên nhìn thấy được trong mắt nàng hung quang, lúc nàng nói xong lời cuối cùng còn cúi người nhìn ta, ánh mắt trừng ra thật to, phát ra lửa, điệu bộ kiểu như “Thử xem ngươi có dám không đáp ứng không” – trong khoảnh khắc ta tự nhiên cảm thấy có buồn cười, cái tiểu nha đầu này ở đây lại dùng ánh mắt uy hiếp ta.

Ta không lên tiếng, giận thì giận, nhưng nếu thật sự là để cho người ngoài Trần gia giúp nàng thì khi trở về Hàng Châu nhất định sẽ bị nãi nãi, cha, bọn đệ đệ đánh chết, hơn nữa cái tiểu nha đầu này phỏng đoán vĩnh viễn cũng sẽ không cùng ta nói chuyện.

Nhìn vẻ mặt tiểu nha đầu đắc ý rồi đi, rất muốn cho nàng một cái tát, gây họa mà vẫn còn tung tăng khắp nơi, bản thân cũng không cần danh dự, nha đầu kia đúng là không được dạy dỗ.

Buổi tối trở lại phòng, lấy cái hộp ra nhìn một chút, ta tự nhiên thở phào nhẹ nhõm, may mà mới vừa rồi không có sứt ruột đưa cho nha đầu kia, nếu không nhất định sẽ bị cả nhà hiểu lầm. Hơn nữa thoạt nhìn dường như cái lễ vật này cũng không nên tặng, nếu có người biết cũng sẽ bàn tán. Vì vậy cất kỹ cái hộp lại ngồi một hồi rồi đi ngủ.

Dựa theo kế hoạch, cùng mẫu thân và Bảo nhi ra roi thúc ngựa trở về Hàng Châu chuẩn bị hôn sự. Nương mỗi ngày cao hứng lo liệu việc trong việc ngoài, mua đồ mới, trang sức, mời người may y phục, ta không lên tiếng đón nhận hay bác bỏ, Bảo nhi thì không yên phận như vậy, nương bảo nàng chọn trang sức, nàng liền nhắm mắt chỉ loạn lên, mỗi lần nhớ lại chuyện này đều buồn cười, nữ hài tử người ta đều thích mấy thứ này, Bảo nhi thì hoàn toàn không để ý tới, dường như với mấy cái đồ chơi linh tinh còn cao hứng hơn.

Đôi khi tại thư phòng lấy ra hai cái tượng đất nhỏ cùng ngọc trầm hoa nhìn, ta bèn suy nghĩ, nếu như mang những vật này đặt ở trước mặt nàng cho nàng chọn, chỉ sợ nàng sẽ không chút do dự chọn tượng đất. Ngọc trầm hoa

đã mua không thể trả lại, nhưng mà lúc này càng là không thể tặng, nếu là để cho người khác hiểu lầm bản thân cùng Bảo nhi sớm đã có tình ý thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Bảo nhi. Vì vậy đem chúng nó cất trên gác xó, ngẫu nhiên thì lấy ra nhìn một cái.

Ngày thành thân hôm đó, ngoài dự liệu của ta, Trúc Uẩn tới, thế tử cũng tới.

Một mực cho là thế tử nhất định là quần là áo lụa, nhưng mà vừa thấy... đột nhiên hiểu ra, nam tử này đối Bảo nhi là chân tình, dùng quyền thế ép người có lẽ bất quá là phương pháp ngày thường hấn hành sự —— trực tiếp mà hữu hiệu. Bảo nhi cũng rất phản cảm, tựa hồ bản năng nàng cũng rất ghét kẻ ác lấy quyền ép người làm “Tiểu lão bà”. Bảo nhi rất kích động, muốn lần thứ hai bỏ khăn voan xuống, ta biết để nàng tự mình từ chối thế tử sẽ có hiệu quả hơn, nhưng mà đột nhiên trong lúc đó không muốn để cho thế tử nhìn thấy Bảo nhi như vậy, vì vậy liền cầm tay nàng, bản thân thay nàng từ chối. Thấy Bảo nhi đội khăn voan dùng sức gật đầu phụ họa lời của ta, trong lòng có chút vui sướng.

Thế tử nhìn ta gần từng tiếng nói, nếu như ta làm cho Bảo nhi khóc, hấn sẽ không tiếc vận dụng quyền thế cướp nàng đi. Trong một khắc ta rất muốn nói cho hấn để hấn chết tâm.

Trên đường đến tân phòng, Bảo nhi rất thắc mắc hỏi ta thế tử tặng cái lễ vật gì, trong lòng liền có một ít không vui, nàng cự tuyệt hấn lại muốn biết hấn tặng cái gì ư? Tâm tình Bảo nhi —— chính nàng ta có thật sự hiểu không? Nha đầu kia luôn luôn không cần vàng ngọc châu báu, vì sao đối với lễ vật của thế tử lại hiếu kỳ như vậy?

Ta uống rượu, làm hại Bảo nhi, vốn là người ta phải bảo vệ lại bị chính ta làm hại. Ngồi ở trong thư phòng, rất muốn cất tiếng cười to, Trần Mục Phong ta và thế tử khác nhau một trời một vực, hấn nói muốn tranh giành nhưng còn chưa làm, ta giương cờ hiệu quang minh chính đại thì lại làm chuyện xấu xa. Bảo nhi bị ta hại rồi, ngồi đến hừng đông, dĩ nhiên không có dũng khí đối mặt với Bảo nhi, sợ gặp nàng mặt mày khinh bỉ cùng oán hận.

Nhưng mà tại sao Bảo nhi thoát nhìn vẫn rất vui vẻ? Nàng không hiểu hay là không cần? Bất luận là tình huống nào thì trong lòng ta cũng không thoải mái, nàng không hiểu cho nên tùy tiện tìm một người hỗ trợ, ngấm lại, nếu như ban đầu đưa nàng đi Giang Ninh chính là Mục Vân hoặc Mục Vũ, chỉ sợ nàng có lẽ cũng lồi bọng họ hỗ trợ. Nếu là không cần ~~ cả trình tiết của mình cũng không quan tâm, trên đời này nàng còn quan tâm cái gì?

Gian nan nói cho nàng nghe xong mới biết được là không hiểu, nói cho nàng ta sẽ có trách nhiệm nhưng tiểu nha đầu không vui, nghe xong lý do của nàng trong lòng bỗng nhiên hiểu vì sao thế tử thích nàng, cái tiểu nha đầu này chỉ cần có thể quấy phá là quấy tới cùng không buông tha, nhưng nàng luôn lo lắng thay người khác, lòng của nàng rất thiện lương. Có lẽ một chiều ở Tây hồ cất cao giọng hát kia chỉ làm cho thế tử thấy hứng thú, ngược lại lúc Bảo nhi bắt cóc đệ nhất kỹ nữ muốn hoàn lương mới chính thức làm cho thế tử động lòng.

Đột nhiên trong nháy mắt bản thân không muốn buông tay, thậm chí vì bản thân hại nàng mà mừng thầm, Bảo nhi

ta phỉ nhổ ý nghĩ hèn hạ của mình, nhưng vẫn không kiềm chế được niềm vui sướng nho nhỏ trong lòng.

Sắp tới lễ mừng năm mới, Bảo nhi vô tư đòi lễ vật, vì vậy ta đột nhiên nhớ ra ngọc trâm hoa, lúc này tặng chắc hẳn người khác không nói gì.

Tới thư phòng lấy hộp gấm ra xem lại, ngọc trâm hoa này, Giang Nam rất nhiều chỗ có, có một ngày trong lúc rảnh rỗi gỡ sách viết về hoa cỏ linh tinh xem, phát hiện hoa này còn gắn với một truyền thuyết đẹp, thì ra ngọc hoa đúng là ngọc bích trâm từ thiên đình rơi xuống nhân gian, phía dưới còn có thơ của Lý Đông Dương đời nhà Minh miêu tả “Hôm qua hoa thần rời thâm cung, mây xanh lượn lờ không khỏi gió, trang thành chiếu ảnh bên hồ nước, hoảng hốt gãi đầu té nước trong.” Xem xong rồi muốn cười, nếu như cho Bảo nhi hay, chỉ sợ tiểu nha đầu lại đắc chí tự ví mình sánh với hoa thần. Chỉ bất quá, Bảo nhi không yếu đuối, cũng sẽ không giả trang thành chiếu ảnh, chuyện cầm lấy gãi đầu rồi ném xuống nước nàng nhất định sẽ làm.

Lấy hộp gấm cất đi, đợi đến lễ mừng năm mới sẽ đưa cho Bảo nhi.

Năm mới mừng một, bởi vì Bảo nhi nói buổi sáng sẽ lại đây xem, sợ nàng trèo cao như vậy mà té xuống, cho nên dự định mang cái hộp cất trong ngăn kéo phía dưới. Vừa mới vào thư phòng, Trúc Uẩn bưng trà tiến vào, nói là Bảo nhi thật sớm phân phó, nói là bên ngoài lạnh lẽo, trở về bưng trà nóng ỉn. Trong lòng ấm áp, cái...tiểu nha đầu này mặc dù bình thường bộ dáng đỉnh đặc, cũng có lúc rất tí mỉ. Để cho Trúc Uẩn đặt trà xuống đi ra ngoài.

Lấy hộp gấm nọ để vào ngăn kéo phía dưới, sau đó ngồi xuống uống trà, uống rồi cảm giác không ổn, đầu tựa hồ càng ngày càng nặng

nha đầu Bảo nhi kia đùa dai

mơ hồ có người đi vào, tựa hồ là Bảo nhi

Thật sự rất đau đầu, cảm giác giống y như đêm tân hôn động phòng đó, cổ sức mở mắt, Bảo nhi – khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng ngồi ở bên cạnh, thấy ta ngồi dậy lập tức quay đầu đi. Kế tiếp nàng nói – bên tai phảng phất một cái chuyện động trời, thì ra cái người đi vào kia không phải là Bảo nhi

Mà chuyện Trúc Uẩn nói cho ta biết nghe càng như là sét đánh ngang tai, ta cùng Bảo nhi cái gì cũng không có.

Trúc Uẩn thân nhiên đối diện chỉ trích ta, nàng nói muốn lưu lại nơi này, nơi nào cũng không muốn đi, khẩu khí tràn đầy mỗi một. Ta lần đầu tiên nhìn thấy Trúc Uẩn như vậy.

Mặc dù không tin là Bảo nhi hợp mưu, ta cũng muốn nàng chính miệng phủ nhận. Không nghĩ tới Bảo nhi sẽ tỉnh táo như vậy, tức giận, cười lạnh, mắng chửi người. Trúc Uẩn có sai nhưng mà hành vi của Bảo nhi có chút quá đáng, nhẹ nhàng ngăn cản nàng, rốt cục đổi lấy một câu nói của nàng “Diễn phải kết thúc”, lửa trong lòng tựa hồ không thể không chế nổi.

Bảo nhi rất lạnh lùng bình tĩnh, vượt quá sự tỉnh táo có thể có ở tuổi của nàng. Nàng cười nói muốn hưu ta, làm như không có vấn đề gì, khẩu khí giống như đang nói việc nhà, lý do là ta rất cổ hủ rất cũ kỹ. Có lẽ nàng nói rất đúng, bởi vì ta biết ta cùng Trúc Uẩn không có gì cho nên không đáp ứng nàng vào cửa, nhưng nếu như ta không xác định được điểm này thì sao? —— có lẽ ta cũng không biết.

Từ nhỏ, làm trưởng tử ta được quán triệt hai chữ “Trách nhiệm”, trách nhiệm gia tộc, trách nhiệm trưởng tử, trách nhiệm ca ca, trách nhiệm văn bối... khi có chuyện đều phải có trách nhiệm, nếu như ta cùng Trúc Uẩn có cái gì, có lẽ ta cũng sẽ lựa chọn có trách nhiệm.

Vậy mà Bảo nhi, nàng vốn cũng không yêu cầu ta có trách nhiệm, hiện tại nàng lại càng không yêu cầu, nàng vội vã muốn thoát khỏi ta.

Nàng ngủ thiếp đi, hô hấp vững vàng, ta đứng dậy đi đến thư phòng ngồi, có lẽ Bảo nhi đúng, có lẽ nàng hiện tại ý thức được thế tử so với ta tốt hơn, lúc này hẳn sẽ không do dự những chuyện này, có lẽ Bảo nhi muốn tìm người như thế tử vậy -, có lẽ

quá nhiều có lẽ

Hộp gấm một lần nữa bị đem bỏ gác xó, nếu không có cơ hội tặng, thì giữ ở bên người lúc nào cũng nhìn vậy ~!

43. Chương 43

Chương 43: Thông suốt

Qua nửa canh giờ, hai người trở về, Bảo nhi mặc dù đã rửa mặt, nhưng trên mặt vẫn nhìn ra được dấu vết đã khóc, cái mũi nhỏ cũng hồng hồng, vừa vào cửa liền nói thẳng là đói bụng.

Ăn cơm xong, Bảo nhi hơi mệt, liền cùng Trần lão phu nhân vào trong nội thất nghỉ trưa.

Còn lại Trần lão gia, Trần phu nhân, Trần Mục Phong, Trần Mục Vân ở trong phòng khách, tất cả đều yên lặng không nói.

“Cha, nương, nếu như Bảo nhi nói là sự thật, việc này làm thế nào mới tốt?” Trần Mục Vân phá tan sự yên tĩnh.

“Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ ~~ sau này ta không được nhìn thấy Bảo nhi nữa

hay là ta van cầu gia gia của nàng, cho ta theo chăm sóc Bảo nhi?” Trần phu nhân nói.

“Nương

” Trần Mục Vân bắt đắc dĩ.

“Vậy các người nói làm sao bây giờ? Vốn đang là con dâu Trần gia, lần này tốt lắm, cái gì cũng không có, còn có thể làm sao bây giờ?” Trần phu nhân nhìn trưởng tử của mình, “Mục Phong, ta lần cuối nói cho người biết, trước khi ta chết, họ Cung kia đừng hòng vào cửa Trần gia, làm thiệp cũng không được. Nếu Bảo nhi thực bị gả đến Mông Cổ, ta tuyệt không buông tha ả.”

“Nương, người coi như không buông tha nàng cũng không được, nếu gia gia của Bảo nhi mang Bảo nhi gả đến Mông Cổ thực cũng không còn cách.” Trần Mục Vân nhắc nhở.

“Mục Vân à, hay là con lấy Bảo nhi đi! Dù sao con cũng chưa đính hôn, đợi Bảo nhi có bầu, gia gia của nàng chắc là cũng không còn biện pháp?” Trần phu nhân nhìn con của mình.

bang

Chén trà rơi xuống đất nhanh chóng vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Nương, đến lúc nào rồi ngài còn nói giỡn? Làm gì có chuyện chị dâu gả cho em chồng a? Ngài định không để cho Bảo nhi sống?” Trần Mục Vân nhìn mẫu thân chớp chớp mắt.

“Nếu không, chúng ta đi tìm cái tên thê tử Mông Cổ kia? Nếu như phải gả đến Mông Cổ, gả cho người quen cũng tốt hơn, không phải tên thê tử kia nói dù thế nào cũng muốn lấy Bảo nhi sao? Dòng dõi quận vương thì gia gia Bảo nhi chắc là cũng sẽ không phản đối.” Trần phu nhân trầm tư nói.

“Nương, chuyện này

thôi, đợi Bảo nhi dậy rồi hỏi muội ấy một chút đi!” Trần Mục Vân nói.

Trước lúc cơm chiều Bảo nhi mới bị đánh thức, dụi mắt đi ra, nói mắt bị đau, thấy Trần Mục Phong lại hung hăng trừng hai mắt. Lúc Trần Mục Vũ trở về, Bảo nhi còn chạy tới cáo trạng với hắn, rất có ý đồ chia rẽ huynh đệ nhà người ta, hoàn toàn quên mất trước đây không lâu mình còn bảo Trần Mục Phong giúp đỡ nàng thu thập Trần Mục Vũ.

Ăn cơm xong, Bảo nhi nhắm mắt theo đuôi Trần phu nhân.

“Bảo nhi à, về ngủ đi!” Trần phu nhân nói.

“Không cần, con muốn ngủ cùng cô cô.” Bảo nhi nói rất có khí phách.

“Bảo nhi, nghe lời đi!” Trần phu nhân dỗ Bảo nhi, thuận tiện trừng mắt liếc Trần Mục Phong.

“Cô cô, chẳng lẽ ngài muốn nhìn người ta hơn nửa đêm chạy đi tìm ngài à? Ngài không sợ người ta bị cảm lạnh à?” Bảo nhi trừng liếc mắt Trần Mục Phong: “Người ta không muốn bị đánh!”

“Đại ca không dám đánh con, nếu hắn dám đụng một đầu ngón tay vào con, cô cô liền đánh hắn.” Trần phu nhân cam đoan, đáng tiếc, Bảo nhi không nói lời nào cũng không đồng ý.

Còn đang giằng co, Cung Trúc Uẩn cầm kiện áo choàng mới tiến vào, nói là Tiểu Dung bảo đưa tới.

Bảo nhi híp mắt nhìn Cung Trúc Uẩn, sau đó nhìn Trần Mục Phong, nhìn một hồi lại nghiêng đầu nhìn Trần phu nhân, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống đất, “Nương, con về ngủ nha, mệt quá à.” Để Cung Trúc Uẩn cầm đồ cho nàng, bản thân chạy đến trước mặt Trần Mục Phong, kéo tay hắn nói: “Tướng công, chúng ta trở về đi thôi.” Không thèm phân trần liền kéo Trần Mục Phong chạy. Lông mi Trần Mục Phong hơi hơi cau lại, đi theo nàng, Cung Trúc Uẩn theo sát phía sau.

Mới vừa đi tới cửa Tùng Duyên Viện, Bảo nhi vấp cái, lão đảo thiếu chút nữa ngã sấp xuống, may mà Trần Mục Phong đỡ nàng.

“Không cần thận à.” Trần Mục Phong nói, phát hiện Bảo nhi đang tỏ vẻ chính thương cảm ngẩng đầu nhìn mình: “Làm sao vậy?”

“Chân bị đau.” Bảo nhi nhỏ giọng nói, “Ta không về, một mình huynh về đi, ta ngủ ở đây với nãi nãi cũng được.” Sau đó buông tay Trần Mục Phong ra, cố gắng bước trở về, kết quả vừa bước một bước đã bị Trần Mục Phong bế lên: “Trở về.”

Bảo nhi trợn to ánh mắt nhìn Trần Mục Phong: “Đại ca, như vậy người ta sẽ bàn tán.”

“Sẽ không đâu.” Trần Mục Phong nói. Bảo nhi liền ngậm miệng, hai tay vòng trên cổ Trần Mục Phong, đầu dựa vào vai Trần Mục Phong, quay sang Cung Trúc Uẩn nhú nhú lông mi.

Trở lại Trúc Khê Viện, Trần Mục Phong đặt Bảo nhi lên trên giường, bảo Tiểu Dung bưng nước nóng lại. Tiểu Dung giúp Bảo nhi cởi giày, nhìn một chút nói: “Đại thiếu nãi nãi, chân ngài làm sao vậy? Lại bị sưng đỏ.”

Trần Mục Phong nhìn chân nàng, khẽ nhíu mày: “Rất đau?”

“Vâng, đau quá.” Bảo nhi tự nhìn một chút, bên hông có đỏ một chút. Kỳ thật cũng không đau lắm.

“Nô tỳ xoa một ít rượu thuốc cho ngài.” Tiểu Dung nói.

“Bỏ đi, người xoa đau lắm. Qua hai ngày là tốt.” Bảo nhi chớp chớp mắt: “Tiểu Dung, đương tốt mà, đưa áo choàng cái gì chứ?”

“Dạ, Nhị thiếu gia phái người đến nói Thiếu nãi nãi không cần thận bị té, áo choàng cũng bị dơ, cho nên nô tỳ liền phái Cung Hỷ đem cái khác cho ngài.”

“Thì ra là vậy! Cũng là Nhị ca tốt nhất.” Bảo nhi vừa cười vừa nói. “Tiểu ca không lương tâm —”, trước đó không lâu vừa mới nói qua Trần đại thiếu gia tốt nhất

~~

Rửa chân xong, Bảo nhi nhìn Trần Mục Phong lại nhìn chân mình.

“Đại ca, huynh có thể ẵm ta qua không?” Bảo nhi hỏi, ánh mắt chớp chớp.

Trần Mục Phong không trả lời nàng, cất bước đi hướng cái giường nhỏ cầm gối đầu bảo bối của nàng lại, đặt ở trên giường, nhìn nàng: “Ngủ đi! Giường nhỏ, kéo dụng vào chân sẽ bị đau.”

“Đại ca, vậy còn huynh?” Bảo nhi vừa hỏi vừa chui vào trong chăn, có ý chiếm giường người ta mà một chút khách khí cũng không có.

“Đại ca đến thư phòng!” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi gạt đầu, hí con mắt: “Ồ~~ đến thư phòng à

” kéo dài giọng.

Nằm xong kéo chăn đắp đến cằm, thấy Trần Mục Phong tựa hồ cũng chưa có ý định đi ra.

“Đại ca, huynh còn có việc sao?” Bảo nhi hỏi.

“Bảo nhi, sau này không được trèo cây.” Trần Mục Phong nói.

Không có động tĩnh, tròng hấn liếc mắt.

“Tốt nhất là nghe lời, nếu không đại ca sẽ chặt hết cây, hơn nữa sẽ không để uội ra khỏi cửa nữa.” Trần Mục Phong nói, tuyệt không khoan nhượng.

“Ta chết hay sống cũng không cần huynh trông nom, sau này cũng không có quan hệ.” Bảo nhi nhỏ giọng nói, khẩu khí cực kỳ bất mãn.

“Muội tốt nhất là nghe lời đi.” Trần Mục Phong nói.

“Huynh trông nom ta sao?..” Bảo nhi cũng không quay đầu lại, cũng không cao hứng nói. Giây tiếp theo đó cả người lẫn chăn cùng bị bế dậy. Bảo nhi nheo mắt nhìn Trần Mục Phong.

“Nhan Bảo nhi, không tin muội liền thử xem nhìn.” Mặt Trần Mục Phong nóng đến mức có thể đem nấu nước được.

“Thử xem thì thử xem, sáng ngày mai thức dậy ta phải đi ngay, ta chẳng những leo cây, ta còn phải leo nóc nhà.” Bảo nhi vuốt râu hùm.

Tay Trần Mộc Phong nhanh chóng giơ lên, sau đó nện ở mép giường.

Bảo nhi lẳng lặng nhìn Trần Mộc Phong.

“Nhớ chưa?” Sắc mặt Trần Mộc Phong càng trầm, bởi vì Bảo nhi nước mắt lưng tròng nhìn mình như vậy, cũng không nói gì.

“Nhớ rồi thì ngủ!” Trần Mộc Phong cho nàng nằm xong, ém chần cho nàng. Lại thấy Bảo nhi “Đột nhiên” ngồi dậy, ôm gối đầu mang giày bước xuống giường. Trần Mộc Phong kéo nàng một cái: “Chân sẽ bị đau, ngủ.”

Bảo nhi quay đầu hướng Trần Mộc Phong quyền đấm cước đá một hồi.

“Trần đại thiếu gia người đại ngu dốt, người còn muốn đánh ta, ta chán ghét người, ta không bao giờ quản người, không cần người nữa, người đi theo cây gậy trúc thì tốt lắm, ta chết hay sống cũng không cần người trông nom, chán ghét người chán ghét người

~” sau đó ôm gối đầu chạy. Còn lại Trần Mộc Phong sững sờ ngồi tại chỗ.

Bảo nhi mặc áo trong ôm gối đầu, nước mắt giàn giụa xuất hiện trước mặt Trần phu nhân, Trần phu nhân lúc ấy chỉ muốn đánh nhi tử của mình hai bạt tay.

“Cô cô, Trần đại thiếu gia lại đánh con, người ta không cần hấn .” Bảo nhi nhào vào trong lòng Trần phu nhân nức nở khóc, cáo trạng.

“Bảo nhi à, sáng mai cô cô thay con dạy dỗ đại ca, đừng khóc, ngoan, cô cô đau lòng muốn chết.” Trần phu nhân vừa nói vừa lau nước mắt cho Bảo nhi.

“Con không bao giờ ... để ý đến hấn nữa, chán ghét Trần đại thiếu gia cũng giống như chán ghét gậy trúc ~hu hu hu, cô cô, người ta không để ý tới hấn, không cần hấn

” Bảo nhi lên án khóc thê.

“Được rồi, đừng khóc, ngoan, Bảo nhi.” Trần phu nhân nhẹ giọng trấn an Bảo nhi.

Bảo nhi khóc suốt nửa canh giờ mới chậm rãi dừng nước mắt, làm hai cái khăn tay của Trần phu nhân đều ướt hết, lúc nằm xuống vẫn còn khóc thút thít-.

Sáng hôm sau, lúc Trần phu nhân đi Tùng Duyên Viện, Bảo nhi còn ngủ, hàng lông mi nhẹ nhàng nhắm lại, bộ dáng tuyệt không vui vẻ.

Lúc bọn huynh đệ Trần Mộc Phong đến Tùng Duyên Viện, lông mày Trần phu nhân đều nhíu lại.

“Mộc Phong, người làm sao vậy? Nhìn Bảo nhi không vừa mắt sao? Hơn nửa đêm còn làm cho nàng khóc?” Trần phu nhân hỏi. Trần Mộc Vân cùng Trần Mộc Vũ đều nhìn Trần phu nhân.

“Nương, ngài có ý gì vậy?” Trần Mộc Vũ hỏi, sau đó nhìn đại ca của mình một chút.

“Có ý gì? Nửa đêm Bảo nhi cũng không ngủ, một mực khóc, hai mắt đều sưng húp.” khẩu khí Trần phu nhân thật đau lòng, “Mau mau, nhanh đi, đuổi người đàn bà kia đi cho ta, cũng không tự nhìn lại mình là cái đồ gì, còn cho là bản thân làm Thiếu nữ nãi nãi, ả xứng sao?” Trần phu nhân giận chó đánh mèo

“Đại ca, huynh

lại đánh Bảo nhi à?” Trần Mộc Vũ hỏi. Đại ca làm sao vậy, coi như Trúc Uẩn chia rẽ, đại ca cũng không đến mức dễ tin như vậy chứ?

“Nương, ta đi thăm Bảo nhi.” Trần Mộc Vân nói với nương của hấn, vừa cẩn thận quan sát thần sắc bà.

“Bảo nhi mới ngủ một lúc, nếu còn chưa tỉnh, người đừng làm ồn nàng.” Trần phu nhân nói.

“Biết rồi, nương.” Trần Mộc Vân nói.

Tới sân của Trần phu nhân thì thấy Bảo nhi đã mặc quần áo chỉnh tề ngồi trên cây to ở trong viện.

“Bảo nhi, sáng sớm muối thừa năng lượng à?” Trần Mục Vân nhẹ nhàng nhảy lên trên cây.

Bảo nhi lắc đầu, “Trời mùa đông mà thừa cái gì, lạnh thì có? Ta cũng không phải đầu óc bị hỏng.”

“Vậy chứ không phải là muối ngồi đây ngắm phong cảnh sao?” Trần Mục Vân buồn bực hỏi.

“Trần đại thiếu gia nói nếu ta còn dám leo cây hắt còn đánh ta, ta liền leo cho hắt xem, đợi lát nữa sáng ta còn phải leo nóc nhà, hừ hừ, hắt dám đánh ta, ta liền cắn hắt.” Bảo nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Trần Mục Vân sững sốt hạ sau đó cười. Thì ra

~

“Nhị ca, huynh cười cái gì?” Bảo nhi nhìn Trần Mục Vân.

“Bảo nhi à, muối vì chuyện này mà khóc?” Trần Mục Vân hỏi đến.

Bảo nhi gật đầu, “Phải. Còn ngang nhiên muốn đánh ta.”

“Bảo nhi, Nhị ca cho tới bây giờ chưa từng thấy đại ca đánh nữ nhân.” Trần Mục Vân nói.

Lông mi Bảo nhi càng nhú, “Huynh vừa nói cái gì? Chưa từng đánh nữ nhân? Đó chính là nói

” sau đó trợn to ánh mắt nhìn Trần Mục Vân. Trần Mục Vân cũng nhìn nàng.

“Muội hiểu chưa?” Trần Mục Vân vẻ mặt chờ mong.

“Bộ ta làm cho người ta chán ghét như vậy sao, Nhị ca? Hắt cư nhiên chỉ đánh một mình nữ nhân là ta?” Bảo nhi thở hổn hển hỏi.

“Bảo nhi à, ta không nói như vậy, Nhị ca hỏi muối, muối cảm thấy Nhạc ca ca thế nào?” Trần Mục Vân hỏi.

“Nhạc ca ca rất tốt, người cao ráo tính tình cũng tốt còn có thể nói giỡn.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi, xem xét thật kỹ rồi nói, muối cảm thấy thế tử kia thế nào?” Trần Mục Vân hỏi.

“Ồ háo sắc!” Bảo nhi nói theo trực giác.

“Bảo nhi, Nhị ca nói là xem xét thật kỹ hãy nói.” Trần Mục Vân cường điệu một lần nữa.

“Được, cao lớn, tính tình so sánh Trần đại thiếu gia còn tốt hơn, lúc đầu cũng không mắng ta đánh ta, da cũng rất dày -.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi, muối biết thế tử đưa uội lễ vật là cái gì không?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi lắc đầu, nàng chưa từng thấy mà.

“Một cái hộp ngọc nạm hoa văn bằng vàng, bên trong là kim tuyến đồng tâm kết.” Trần Mục Vân nói.

“Sao?” Bảo nhi chớp chớp mắt, sau đó bĩu môi nói câu: “Nhà Quận Vương nhất định có tiền mà.”

Trần Mục Vân ánh mắt nhìn qua chỗ khác, “Bảo nhi, muối có biết hay không đồng tâm kết là có ý nghĩa gì?”

Bảo nhi dùng ánh mắt si dại liếc nhìn Trần Mục Vân một chút, sau đó rất kiêu ngạo mà gật đầu.

“Vậy muối bây giờ đã biết rõ thế tử tại sao tặng muối đồng tâm kết chứ?” Trần Mục Vân chờ mong nhìn Bảo nhi.

Bảo nhi gật đầu: “Đã biết, để ném chơi mà! Tức giận cực kì cũng cũng

~ “

~

Trần Mục Vân vỗ đầu Bảo nhi một cái: “Nha đầu ngu dốt muối, đồng tâm kết, là vĩnh kết đồng tâm có hiểu hay không?”

“Nhị ca, huynh cứ nói nhiều như vậy, chắc sẽ không muốn nói cho ta biết hần thích ta chứ?” Bảo nhi trừng mắt trợn con người.

“Đương nhiên, nếu không muội cho là cái gì? Theo ta thấy, thế tử nọ là thực lòng thích muội, tiểu Bảo nhi.” Trần Mục Vân kết luận.

Bảo nhi lại gật đầu: “Nhưng mà ta không thích hần nha.” Ghét nhất là ba chữ “Tiểu lão bà”.

“Vậy muội thích Nhạc ca ca không?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi gật đầu, “Đương nhiên, chơi với Nhạc ca ca thật vui a!”
hết biết nói.

“Vậy nếu như Trúc Uẩn là gả cho Nhạc ca ca hoặc là thế tử muội cảm thấy thế nào?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi nhìn Trần Mục Vân từ trên xuống dưới vài lần: “Vậy thì có gì quan hệ”

“Đại ca thì có quan hệ sao?” Trần Mục Vân lập tức hỏi.

“Đương nhiên là có, hần là đại ca của ta mà!” Bảo nhi nói.

“Vậy nếu như Nhị ca hoặc là Tiểu ca lấy gậy trúc thì thế nào? Muội có thể rất tức giận hay không?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi lắc đầu: “Các huynh cũng không phải điên rồi, như thế nào lại đâm đầu vào! Chỉ có Trần đại thiếu gia ngốc ngếch cũ kỹ như vậy mới lấy thôi, hần ngốc chết mà.”

“Ai nha nha, thì ra là Bảo nhi chúng ta đau lòng vì đại ca lấy người khác, thì ra Bảo nhi thích nhất đại ca, ai, thật là khổ sở nha, rõ ràng ta đối tốt với muội như vậy.” Trần Mục Vân làm bộ thương tâm.

“Nói vậy, Nhị ca.” Bảo nhi kháng nghị, nhưng rõ ràng thanh âm đã nhỏ xuống một ít: “Ta mới không thích hần, thù dai như vậy, lòng dạ hẹp hòi, hần cũng không đùa vui với ta, cũng không mua đồ ăn lấy lòng ta, đưa người ta đi ra ngoài chơi đều không cam tâm tình nguyện, còn vì gậy trúc mắng ta, còn đánh ta

~” Bảo nhi lần lượt kể ra từng việc.

“Phải, nhưng mà sao Bảo nhi thấy đại ca mới khóc?” Trần Mục Vân vỗ vỗ đầu nàng: “Nha đầu à, Nhị ca len lén nói uội, đại ca sợ dĩ cho tới bây giờ không đánh qua nữ hài tử, là bởi vì hần căn bản không nhìn tới nữ hài tử nào khác.”

“Gậy trúc không phải nữ nhân sao?” Bảo nhi trừng Trần Mục Vân liếc mắt.

“Ha hử a

Bảo nhi a, chỉ cần có liên quan đến Trúc Uẩn thì muội không nhịn được sẽ nổi giận có đúng hay không? Sẽ không nhịn được ai nói bên nàng có đúng hay không? Chỉ cần hai mắt đại ca nhìn nàng, vì nàng nói hai câu nói muội đã muốn đánh đại ca có đúng hay không?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Đúng thì đúng, nhưng

đó là bởi vì ta sợ Trần đại thiếu gia sẽ khổ sở thôi!” Bảo nhi bủ môi: “Trần đại thiếu gia là lão cũ kỹ, ngốc hề hề –

~ “

“Nhưng mà muội cho tới bây giờ cũng không lo lắng Nhị ca hoặc là Tiểu ca đâm đầu vào có đúng hay không?” Trần Mục Vân ai oán hỏi.

“Đó là bởi vì các huynh thông minh hơn Trần đại thiếu gia mà!” Bảo nhi nói.

“Mới không đúng, Bảo nhi muội bất công. Nhị ca thật là khổ sở.” Trần Mục Vân nói.

Hồi lâu, Bảo nhi nghi hoặc nhìn Trần Mục Vân: “Nhị ca, nhưng mà huynh vừa nói có thật không? Ta thật sự thích Trần đại thiếu gia sao?”

Trần Mục Vân thiếu chút nữa từ trên cây té xuống, vấn đề như thế còn muốn người ta xác định giúp?

“Bảo nhi thông minh như vậy, tự ngẫm lại đi!” Trần Mục Vân nói.

“Nhưng mà, Nhị ca, coi như ta thích Trần đại thiếu gia, nhưng mà hấn cũng không thích ta mà!” Bảo nhi nâng cằm.

“Muốn biết không?” Trần Mục Vân hỏi.

Bảo nhi gật đầu, không chút thẹn thùng, chỉ là mắt to chớp chớp, bộ dáng rất chờ đợi.

“Tốt lắm, một hồi muội trốn ở trong phòng, Nhị ca giúp muội hỏi đại ca một chút.” Trần Mục Vân nói. Bảo nhi gật đầu.

Trần Mục Vân kéo Bảo nhi nhảy xuống, kéo Bảo nhi vào nhà, chỉ chốc lát sau đi ra tìm nha hoàn dặn dò vài câu. Nha hoàn nọ thần sắc vội vàng chạy ra cửa.

44. Chương 44

Chương 44: Nghiệm chứng

“Bảo nhi, ủy khuất muội một chút.” Trần Mục Vân tại Bảo nhi bên tai cười khẽ nói, sau đó bản thân lắc mình trốn vào nội thất.

Không lâu sau, một bóng người như gió thoảng ra nhẹ nhàng đi vào. Người đi tới bên giường, thấy người nằm trên giường lập tức cau mày, đưa tay đặt ở phía dưới mũi nàng, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

“Người đâu? Người đâu rồi.” Người nọ kêu.

“Đại thiếu gia, ngài có gì phân phó.” Hai tiểu nha hoàn bước vào, sắc mặt trắng bệch.

“Đại phu, tại sao không phái người đi mời đại phu, các người chết hết rồi sao? Bảo nhi bị thương các người không biết sao?” Trần Mục Phong trầm giọng hỏi.

Hai tiểu nha hoàn mặt nhìn nhau, bị thương? Mới vừa rồi vẫn còn trên cây cùng Nhị thiếu gia nói chuyện phiếm mà, bị thương lúc nào?

“Còn không mau đi?” Trần Mục Phong lạnh giọng ra lệnh. Hai tiểu nha hoàn run run, lập tức đi ra ngoài.

“Bảo nhi?” Trần Mục Phong kêu lên, nhưng người trên giường không có một chút phản ứng.

“Đại ca, Bảo nhi không có việc gì.” Trần Mục Vân cười từ trong nội thất đi ra.

“Các người

gạt ta?” Trần Mục Phong thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lạnh lùng nhìn về phía đệ đệ của mình.

“Nha đầu bị ta điểm huyết, đang ngủ say rồi.” Trần Mục Vân cười ngồi vào cạnh cái bàn: “Ta tới lúc nha đầu chết tiết kia đang ở trên nóc phòng hóng gió, mặt đều ửng đỏ vì đông lạnh, khuyên cũng không nghe, ta chỉ đành điểm huyết nàng khiêng nàng xuống.”

“Trần Mục Vân

” Trần Mục Phong rất ít khi nào đem danh họ của đệ đệ mình ra kêu.

“Đại ca, Bảo nhi và Trúc Uẩn bên khinh bên trọng tự mình huynh trong lòng hiểu rõ rồi chứ?” Trần Mục Vân thoải mái hỏi.”Huynh đợi ở đây đi, ta đi ngăn nường lại.” Trần Mục Vân nói xong đi ra ngoài.

Bên khinh bên trọng?

Nhìn Bảo nhi an tĩnh ngủ, chân mày Trần Mục Phong cau lại. Bên khinh bên trọng

~~ qua nhiều năm như vậy bản thân vẫn một mực cho là yêu thích Trúc Uẩn, nhưng khi thấy Bảo nhi khóc thì bản thân tự dưng thấy đau lòng, tiểu Bảo nhi nàng cần phải một mực là cười, nàng cần phải một mực là tinh quái, tiểu nha đầu làm nũng vô lại

~~

Nhẹ nhàng vuốt ve mặt Bảo nhi một thoáng, Trần Mục Phong nhẹ giọng nói: “Chuyện may mắn nhất đời này của đại ca là không có hại muối, ngủ thật ngon đi!” Sau đó ngồi lại một hồi rồi mới đứng dậy đi.

Tới lúc cơm trưa, Bảo nhi mở mắt, nằm một lúc, bản thân ngáy ngốc mỉm cười, sau đó lập tức ngồi dậy, bước chân nhẹ nhàng đi về phía Tùng Duyên Viện.

Vào Tùng Duyên Viện, chỉ có Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân ở đó.

“Nãi nãi, cô cô, con đói bụng.” Bảo nhi vô cùng vui vẻ nói.

“Đói bụng à? Lập tức ăn cơm.” Trần phu nhân thấy nàng cười bản thân cũng cười: “Bảo nhi à, cô cô giúp con măng đại ca rồi.”

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn nhìn, lước lước mặt nhăn nhó: “Cô cô, ngài không phải nói giúp con đánh hấn sao?”

Trần phu nhân sững sốt một chút, sau đó cười, “Được rồi, cô cô buổi tối giúp con đánh hấn.”

“Tốt!” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Đang ăn cơm thì Trần Mục Vân đi vào.

“Mục Vân sao con lại trở về? Hiệu buôn không có việc gì à?” Trần lão phu nhân hỏi.

“À, có Mục Vũ ở đó rồi. Nãi nãi, con thấy hơi mệt, cho nên về nghỉ một chút.” Trần Mục Vân nói, còn đi đến bên cạnh bàn nhìn một chút: “Ai nha, có ếch rang muối nữa, đáng tiếc con ăn no rồi.”

Lập tức cả ba người nữ đều nghiêng đầu nhìn hấn. Ăn cơm xong, Bảo nhi nói phải đi về ngủ tiếp, Trần phu nhân liền cho nàng đi, bản thân mình thì dẫn người đi gom đồ đạc dùng trong lễ mừng năm mới.

“Nhị ca, ta vào nha, huynh mặc quần áo xong chưa?” Bảo nhi ở ngoài cửa vừa cười vừa nói.

“Ít nói nhảm đi!” thanh âm Trần Mục Vân nói.

Vào cửa, Trần Mục Vân nhìn về mặt Bảo nhi vui vẻ, hấn cũng cười.

“Bảo nhi, nghe hiểu rồi?” Trần Mục Vân hỏi.

“Nhị ca, huynh gạt Trần đại thiếu gia.” Bảo nhi không khách khí ngồi vào bên người Trần Mục Vân.

“Ha ha, đúng vậy, ta cũng không nghĩ đại ca thực sự không phát hiện được ta gạt hấn, nếu hấn tỉ mỉ một chút sẽ phát hiện ta căn bản không điểm huyết ngủ của muối, muối chỉ là không thể cử động mà thôi.” Trần Mục Vân vừa cười vừa nói, sau đó nhìn Bảo nhi: “Đại ca nói cái gì?”

Bảo nhi bĩu môi, bắt chước động tác Trần Mục Phong sờ sờ mặt Trần Mục Vân, chậm rãi nói: “Chuyện may mắn nhất đời này của đại ca là không có hại muối, ngủ thật ngon đi!”

Trần Mục Vân ngẩn người, sau đó đẩy tay Bảo nhi ra.

“Chỉ có một câu?” Trần Mục Vân hỏi.

“Nhị ca, huynh trông mong hấn sẽ nói thao thao bất tuyệt ư? Đã nói Trần đại thiếu gia ngốc mà!” Bảo nhi nhếch khóe miệng.

“Vậy Bảo nhi muối hiểu chưa?” Trần Mục Vân muốn vỗ đầu mình, hấn sao lại quên mất việc này, sớm biết vậy liền kích thích đại ca một chút, để cho hấn nói nhiều lời mới tốt.

Bảo nhi gạt đầu, “Ta nghĩ chắc là hiểu. Bắt quá, ta còn muốn thử một lần nữa.” Sau đó híp mắt nhìn Trần Mục Vân, Trần Mục Vân lập tức cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Muối sao nhìn ta như vậy, Nhan Bảo nhi?” Trần Mục Vân hỏi.

“Hỗ trợ chút nha! Nhị ca, huynh sẽ không buông tay mặc kệ chứ? Việc này chính là huynh tạo ra.” Bảo nhi tới gần Trần Mục Vân.

“Ta là có lòng tốt, Nhan Bảo nhi, nha đầu chết tiệt muội.” Trần Mục Vân nhìn Bảo nhi ánh mắt giảo hoạt, chớp chớp cũng biết nàng định tính toán với mình.

“Người tốt thì giúp đến cùng mà! Nhị ca, sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Vây muội muốn thế nào đây?” Trần Mục Vân hỏi.

“Thế nào? Xem Trần đại thiếu gia có thật sự thích ta hay không?” Bảo nhi suy nghĩ một chút nói: “Nếu như là thật sự, ta sẽ nghĩ cách xử lý cây gậy trúc này luôn.”

“Xử lý?” Trần Mục Vân cảm thấy giật mình, Bảo nhi dùng từ

~ có chút dọa người.

“Yên tâm, ta sẽ không làm nàng chết, chẳng qua làm cho nàng biến mất trước mặt ta mà thôi. Bất quá, cái...này, Nhị ca huynh cũng không cần lo lắng, ta tự mình giải quyết.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Vây muội bảo Nhị ca hỗ trợ cái gì đây?” Trần Mục Vân cười hỏi.

“Đưa lỗ tai lại đây

” Bảo nhi ngoắc ngoắc ngón tay, bị Trần Mục Vân vuốt ve một cái.

Lúc cơm chiều, mọi người Trần gia đến đông đủ mà Bảo nhi cùng Trần Mục Vân còn chưa tới.

“Người vừa nói cái gì?” Trần phu nhân nhìn Hồng nhi.

“Phu nhân, Đại thiếu nãi nãi không có ở Trúc Khê Viện, Tiểu Dung nói Đại thiếu nãi nãi xế chiều căn bản không có trở về.” Hồng nhi nói.

Trần phu nhân cau mày, mặt Trần Mục Phong đen lại.

“Nhị thiếu gia đâu?” Trần phu nhân hỏi.

“Đã ra ngoài, xế chiều đi ra ngoài.” Giang Xuân Nhi hồi đáp.

“Nương, chắc Nhị ca đưa Bảo nhi đi ra ngoài chơi? Ngài đừng lo lắng.” Trần Mục Vũ nói.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Bảo nhi lôi tay Trần Mục Vân chạy vào, trên mặt đông lạnh đỏ bừng. Thấy tất cả mọi người nhìn bọn hắn, cười cười, “Cô cô, con về rồi.”

“Bảo nhi à, con cùng Nhị ca đi ra ngoài chơi hả?” Trần phu nhân cau mày hỏi.

Bảo nhi chạy đến bên người Trần phu nhân, nhanh như chớp chuyển ánh mắt tròn xoe, “Cô cô, con đói bụng.”

“Nói cho cô cô nghe trước, con đi làm gì vậy?” Trần phu nhân vừa xoa cho nàng ấm mặt vừa hỏi.

“Không có làm gì, cô cô, ngài đừng hỏi. Người ta đói muốn chết.” Bảo nhi làm nũng ôm lấy cánh tay Trần phu nhân.

“Y phục này là như thế nào? Sao lại rách?” Trần phu nhân chỉ vào một cái lỗ trên ống tay áo nàng hỏi.

Bảo nhi le lưỡi, không nói lời nào.

“Mục Vân —— chuyện gì xảy ra?” Trần phu nhân trừng con mình.

“Nương, chuyện này không trách ta được, ngài đừng mắng ta. Nha đầu kia xế chiều nói thế nào cũng đòi đi xem nắng chiều trên lầu phong tháp, còn nói nếu ta không dẫn nàng đi, nàng liền tự mình đi lầu phong tháp.” Trần Mục Vân nói xong, liền cảm giác được ánh mắt lợi hại của đại ca hắn phóng tới.

“Xem nắng chiều trên lầu phong tháp sao lại làm hư y phục được?” Trần phu nhân hỏi.

“Ai biết nha đầu kia lại như vậy, đi Lôi phong tháp xong lúc xuống núi nàng nhìn thấy cái cây liền leo lên, có thể là bị vướng cành cây.” Trần Mộc Vân nhin cười nói. Ánh mắt len lén nhìn nắm tay Trần Mộc Phong đang nắm lại.

“Bảo nhi, sao con tinh nghịch như vậy, hôm qua mới té xuống.” Trần phu nhân cau mày.

“Cô cô, không có việc gì, người xem, bây giờ con không phải thật tốt ư? Nói rõ ra là con sẽ không dễ dàng ngã chết như vậy đâu.” Bảo nhi trợn mắt liếc nhìn Trần Mộc Phong.

“Nào, để cô cô nhìn xem.” Trần phu nhân bắt đầu kiểm tra từ đầu đến chân, lúc thấy trên mặt Bảo nhi, “Xem nào, bị trầy à? Hồng nhĩ, đi lấy thuốc lại đây.”

“Không có việc gì, cô cô, cũng không đau đâu.” Bảo nhi lại muốn ngã vào trong lòng Trần phu nhân, kết quả vừa mới làm động tác ngẩng đầu thì người đã bị xách lên, cái mông bị hung hăng đánh hai bàn tay.

Người nhà Trần gia (trừ Trần Mộc Vân) lại một lần nữa hóa gỗ, qua hai lần, người Trần gia sẽ vì xanh hoá toàn cầu mà cống hiến.

Bảo nhi nháy mắt to, sau đó lại bắt đầu khóc kinh thiên động địa, “Trần đại thiếu gia người lại đánh ta? Ta leo cây ta sợ người sao? Té xuống cũng không té vào người, mặt của ta coi bị xấu xí cũng không cần người nhìn

~ người chỉ đánh ta, gây trức hại người người cũng không đánh nàng, Trần đại thiếu gia, người quá đáng sớm biết vậy người ta nhờ Nhị ca hỗ trợ, bây giờ Nhị ca sẽ không đánh người ta

“

Làm ột phòng mọi người bắt mắt nhìn Trần Mộc Phong. Chính đang khóc sụt sùi kể lể, tay phải đã bị Trần Mộc Phong nắm kéo đi ra ngoài.

“Cô cô! ~” Bảo nhi kéo dài thanh âm.

“Trần Mộc Phong, người túm làm đau Bảo nhi.” Trần phu nhân nói.

“Nương, việc này ngài đừng động vào.” Trần Mộc Phong lạnh lùng nói, vẫn cầm lấy tay Bảo nhi như trước đi ra ngoài.

“Cô cô, Trần đại thiếu gia lại muốn đánh con

nãi nãi, đừng, cứu con!” thanh âm Bảo nhi khóc nức nở từ ngoài cửa truyền đến.

“Mộc Phong đứa bé này

” Trần lão phu nhân nhíu mày lại, mặc dù Bảo nhi bướng bỉnh một chút, nhưng cũng không cần làm vậy chứ?

“Nãi nãi, cũng nên giáo huấn Bảo nhi một chút, nha đầu chết tiệt kia hôm nay còn leo lên đỉnh Lôi phong tháp.” Trần Mộc Vân nói, sau đó vừa lòng thấy lông mi nãi nãi, cha mẹ hần nhân lại.

Bảo nhi vừa lên án vừa khóc bị kéo một mạch vào trong phòng, bọn nha hoàn thấy vẻ mặt Trần Mộc Phong đều sợ hãi không dám lên tiếng. Trần Mộc Phong vung tay lên, tất cả mọi người trong nháy mắt liền biến mất sạch sẽ. Bên trong gian phòng chỉ còn lại có Nhan Bảo nhi tiểu thư đang chế tạo tạp âm.

Trần Mộc Phong ngồi ở bên cạnh bàn, nghe tiếng khóc của Bảo nhi gục ở trên giường truyền đến không chút cảm động, mãi đến khi tiếng khóc biến thành đứt quãng – khóc thút thít.

“Nhớ rõ chưa?” Trần Mộc Phong đi tới bên giường, nhìn cái chăn bị Bảo nhi dùng làm khăn cùng gối đầu bị nàng vứt bỏ trên mặt đất.

Bảo nhi không để ý tới hần, bả vai rung rung giật giật.

“Sau này không được leo cây, không được leo nóc nhà, tóm lại những nơi cao đều không được phép đi.” Trần Mộc Phong nói.

Bảo nhi cũng không để ý tới hần.

Túm Bảo nhi kéo dậy, lại thấy khuôn mặt nàng khóc giống như con mèo hoa, nàng ngẩng đầu lên không thèm nhìn hắn.

“Lời nói của ta có nghe thấy không?” Trần Mộc Phong giữ đầu nàng quay lại nhìn hắn, hỏi.

“Tại sao ta phải nghe người nói, người là người thế nào của ta? Dựa vào cái gì mà trông nom ta?” Bảo nhi hung tợn trơ mắt nhìn Trần Mộc Phong. Cư nhiên đánh cái mông của nàng, chết mất, vốn cho là hắn còn có thể đánh vào lưng nàng, ai biết hắn ngang nhiên đánh cái mông ngọc ngà của nàng

hơi quá đáng.

Trần Mộc Phong lại vung tay lên, nhưng không có hạ xuống, bởi vì nước mắt Bảo nhi lại chạy ra như điên.

“Người đánh đi, đánh chết ta ngay cả hưu thư cũng không cần viết, tiết kiệm mực nước.” Bảo nhi khóc nói.

“Nói bậy bạ gì đó?” Trần Mộc Phong cau mày.

“Ta nào có nói bậy, cây gậy trúc đó tới, người liền thấy ta không vừa mắt. Người ta đã nói muốn trả lại tự do cho người, để cho người sống với cây gậy trúc, tại sao người còn đánh ta? Bây giờ ta viết hưu thư cho người là được ha?” Bảo nhi nhảy xuống đất, tìm giấy và bút mực lấy nghiên ra mài mực, mài xong, vừa trải giấy ra, cả giấy cùng nghiên mực đều bị hất rớt xuống bàn, Bảo nhi gơ bút lông sững sờ

“Người muốn viết sao?” Bảo nhi dừng cảm hương Trần Mộc Phong trừng mắt

Câu hỏi vừa dứt, bút lông cũng bị giật lấy vút xuống đất.

Bảo nhi nhảy dựng lên, đứng trước mặt Trần Mộc Phong, ngang ngạnh ngẩng đầu lên, lưng dựng thẳng, “Người muốn thế nào? Thế nào cũng phải đánh chết ta mới vui vẻ có phải hay không? Không nhọc người động thủ, người cứ nói một tiếng ta tự mình đi chết cho người xem? Ta ~ ~ “

Chợt có lên tiếng—. Bởi vì nàng không thở được, gương mặt bị dán chặt vào ngực Trần Mộc Phong, tựa như bị bịt mấy lớp giấy, lắc lắc cái đầu, dXinh hoán đổi góc độ, kết quả trên đầu lại bị một bàn tay lớn đè xuống. Tiểu Bảo nhi của chúng ta vì thở không thể làm gì khác hơn là dùng cả tay chân

“Không được nói chết.” Trần Mộc Phong lạnh giọng nói. Cái nha đầu này hôm nay nói bao nhiêu cái chữ “Chết”, nghe một lần liền kinh hãi một lần.

“Người muốn quản ta?” Bảo nhi mạnh miệng nói, sau đó khoe miệng len lén kêu lên, Trần đại thiếu gia ngốc.

“Đúng, ta quản muội.” Trần Mộc Phong nói.

“Xi! Người là người gì của ta vậy?” Bảo nhi trào phúng nói.

“Trượng phu của muội.” Trần Mộc Phong lập tức nói. Khoe miệng còn kéo được lớn hơn nữa, đã như vậy, Trần đại thiếu gia, người cũng đừng trách ta

~

“Ta hưu người người liền không phải.” Bảo nhi buồn bã nói.

“Muội dám!” Trần Mộc Phong lạnh giọng nói.

“Ta nhất định dám! Ta hưu người rồi gả cho thế tử làm tiểu lão bà.” Bảo nhi nói, khê mỉm cười.

Kết quả lại trúng một cái tát nho nhỏ.

Chân mày Bảo nhi cau lại, Nhị ca nói nếu như nàng nói phải gả cho quả hồng đại ca liền đánh nàng, nói như vậy là đại ca thương yêu nàng, nhưng mà đánh đau quá à, một hồi phải ngủ như thế nào? Trần Mộc Vân

~

“Còn nói?” Trần Mộc Phong hỏi.

Bảo nhi không nói lời nào, nàng đau quá a! Vậy khóc đi, Nhị ca nói khóc là dùng được nhất.

Bảo nhi bỗng nhiên an tĩnh không trả miệng. Túm nàng từ trong lồng ngực ra, lại thấy nàng vừa khóc, kiểu khóc yên lặng không tiếng động, nói cũng không nói, chỉ là méo miệng, cắn môi.

“Bảo nhi?” Trần Mục Phong lôi kéo nàng đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Bảo nhi nhăn mặt cau mày, cái miệng cũng đau quá.

“Nói chuyện!” Trần Mục Phong nói.

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong, làm cho ta không ngủ được, ta cũng không cho người ngủ. Sau đó đứng lên ôm lấy cổ Trần Mục Phong, cho nước mắt nước mũi chảy xuống tới y phục của hắn, bắt đầu lừa tình: “Đại ca, huynh không cần đánh ta có được hay không, sau này ta sẽ nghe lời, ta không khi dễ gây trức, coi như người nhà nàng nói ta là đã hài tử ta cũng không mắng lại. Coi như nàng để cho huynh hưu ta ta cũng không tức giận, hơn nữa, ta không trèo cây, ta không trèo nóc nhà, ta sẽ đợi gia gia đưa ta về nhà ~” gây trức chết tiệt, nhìn xem ta thu thập người như thế nào

Trần Mục Phong cũng không nói gì, chỉ mặc cho Bảo nhi ôm, qua hồi lâu mới nhẹ nhàng ôm lấy Bảo nhi, vỗ vỗ lưng nàng.

Lại qua hồi lâu nữa, bụng Bảo nhi thềm thì réo lên, nàng ầm ức nói: “Đại ca, ta đói bụng, ta có thể ăn cơm hay không vậy?”

Trần Mục Phong kéo nàng đến trước mặt, nhìn ánh mắt Bảo nhi khóc thành đỏ hồng, cái mũi cũng đỏ hồng, chân mày lại nhẹ nhàng nhíu lại.

“Người đâu!” Trần Mục Phong nói. Bọn người Tiểu Dung lập tức tiến vào, Cung Trúc Uẩn cũng có mặt.

Bảo nhi cúi đầu cũng không nói gì, mặc cho Tiểu Dung rửa mặt thay y phục cho nàng. Rửa mặt xong, bọn nha hoàn cũng bưng thức ăn vào. Trần Mục Phong kéo Bảo nhi đến bên cạnh bàn ngồi xuống.

Bảo nhi ngẩng đầu nhìn Trần Mục Phong, bộ dạng đáng thương.

“Ăn đi!” Trần Mục Phong nói, nhưng hắn không ăn.

Bảo nhi mới cầm lấy chiếc đũa, bới một ngụm cơm, cúi cái đầu nhỏ cũng không gấp thức ăn, chỉ lo ăn cơm.

Trần Mục Phong cầm lấy chiếc đũa gấp thức bỏ vào trong chén của nàng, Bảo nhi ngẩng đầu liếc hắn một cái: “Cám ơn đại ca.” Sau đó lại cúi đầu tiếp tục ăn, may Trần Mục Phong lại nhíu lại, Bảo nhi không ngẩng đầu, thì ra là vẫn còn khóc. Ăn hết cơm, Bảo nhi nhanh chóng để bát xuống, cũng không nói gì.

“Ăn no rồi?” Trần Mục Phong hỏi.

Bảo nhi gật đầu: “Đại ca, ta muốn đi ngủ.”

Trần Mục Phong cũng gật đầu, Bảo nhi nằm xuống lập tức liền xoay người vào trong, thỉnh thoảng khóc thút thút một tiếng nho nhỏ.

Qua thật lâu, Trần Mục Phong thấy Bảo nhi hình như đã ngủ thiếp đi, hắn mới thở dài nằm xuống, một hồi không lâu sau, nghe thấy Bảo nhi bên kia có động tĩnh, hơi hơi mở mắt ra một chút, thấy Bảo nhi nhẹ nhàng mà ngồi dậy ôm gối đầu xuống giường, nhẹ nhàng mà mở cửa đi ra ngoài. Trần Mục Phong cũng đứng lên, nhẹ nhàng mà giữ cửa mở ra một ít, thấy Bảo nhi đang đứng ở ngoài đó không khác gì với người tuyết phía trước, lấy màn làm áo choàng.

“Người tuyết ngọc, người cũng không biết bay, nếu như người biết bay thì tốt, có thể dẫn ta về nhà tìm ngạch nương.” Bảo nhi nhỏ giọng nói, “Ngạch nương, người không cần ta có phải hay không? Ngạch nương, người nhớ ta không, người như thế nào còn tìm không được ta vậy

~” vừa nói vừa hắt xì một cái nho nhỏ.

Nghe được tiếng mở cửa phía sau, Bảo nhi len lén nhếch miệng, dùng sức mở tròng hai mắt bức ra hai giọt nước mắt.

“Bảo nhi, đi vào ngủ.” Trần Mục Phong kéo tay Bảo nhi.

Bảo nhi lập tức đứng lên, xoa xoa nước mắt, đi theo Trần Mục Phong vào nhà. Sau đó tránh thoát khỏi tay Trần Mục Phong, chậm rãi đi về giường của mình nằm xuống, mở to mắt to nhìn lên trời, một bộ tiểu khả liên tướng (không hiểu nổi).

“Bảo nhi, đại ca không nên đánh muội.” Trần Mục Phong đi tới giường nhỏ.

Bảo nhi ngồi dậy đi tới phía trước, chui vào trong lòng Trần Mục Phong, “Đại ca, ta sau này sẽ -.”

“Ngủ đi!” Trần Mục Phong vỗ vỗ Bảo nhi giống như vỗ con chó nhỏ.

“Vâng.” Bảo nhi nhẹ giọng nói.

Trần Mục Phong ghém chăn cho nàng, Bảo nhi đột nhiên hỏi nói: “Đại ca, nếu như ta đi, huynh có thể nghĩ tới ta hay không?”

Trần Mục Phong không đáp.

“Không nghĩ coi như xong, chỉ cần không hận ta là được.” Bảo nhi nhỏ giọng nói, sau đó lôi chăn đắp từ đầu đến chân, không được rồi, muốn diễn cũng không diễn nổi nữa, mắc cười quá nha.

45. Chương 45

Chương 45: Về nhà

Sáng ngày thứ hai, lúc Tiểu Dung rửa mặt cho Bảo nhi nói hai mắt Bảo nhi sưng lên, Bảo nhi đảo con ngươi, chưa nói cái gì, đợi Cung Trúc Uẩn đi vào, Bảo nhi lập tức thay vào vẻ mặt ủy khuất.

“Từ hôm nay trở đi, người đừng đi theo ta, ở trong sân làm việc đi!” Bảo nhi yếu ớt nói. Ra cửa liền lộ ra nụ cười, Cung Trúc Uẩn người cứ cười trước đi!

Tới Tùng Duyên Viện, Bảo nhi yên yên tĩnh tĩnh cất bước đi vào.

“Chào nãi nãi, chào dưỡng, chào cô cô, chào đại ca, chào Nhị ca, chào Tiểu ca.” Có điều bộ dáng Bảo nhi làm nũng cũng rất yên tĩnh.

Trần phu nhân lập tức vọt lại đây, “Bảo nhi à, làm sao vậy?” Yên tĩnh như vậy, Bảo nhi không phải là bị đánh đến gốc gác ư?

“Không có việc gì ạ cô cô.” Bảo nhi khẽ cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Bảo nhi à, muội

không có việc gì chứ?” Trần Mục Vũ vòng quanh Bảo nhi dạo qua một vòng.

“Ta không sao, Tiểu ca.” Bảo nhi cũng an tĩnh nói.

Trần Mục Vũ đột nhiên đưa tay dò xét, thăm dò cái trán Bảo nhi, sau đó cau mày: “Không có bị sốt, đây là làm sao vậy? Chuyện này quá không bình thường

~ “

Bảo nhi không nói chuyện. Trần phu nhân cau mày nhìn Bảo nhi: “Bảo nhi, có phải bị ám ức hay không? Nói cho cô cô, cô cô làm chủ cho con.”

Bảo nhi lắc đầu, “Không có, cô cô, Bảo nhi biết sai rồi, sau này không leo cây, không khi dễ Cung giai tiểu thư.”

Trần phu nhân thở dài, quay đầu lại nhìn Trần Mục Phong, “Mục Phong, người lại làm khó Bảo nhi có phải hay không?”

“Cô cô, chuyện không liên quan đến đại ca, là bản thân Bảo nhi suy nghĩ cẩn thận. Sau này con sẽ ngoan, sẽ không làm cho cô cô lo lắng.” Bảo nhi nhỏ giọng nói.

Trần gia mọi người nhìn Trần Mục Phong, sau đó nhìn Bảo nhi.

“Cô cô, con đói bụng, ăn cơm được không?” Bảo nhi tội nghiệp hỏi.

“Giang Xuân Nhi a, truyền cơm.” Trần phu nhân lập tức nói.

Trên bàn cơm, Bảo nhi cũng không giống ngày thường cùng Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ đấu võ mồm. Ăn cơm xong cũng đàng hoàng theo sát Trần phu nhân. Trần Mục Vân hẳn cũng không khỏe, thật sự ở nhà không đi hiệu buôn.

Trần phu nhân thỉnh đại phu. Đại phu nói không nhìn ra có bệnh gì, có thể là do lễ mừng năm mới ăn quá nhiều dầu mỡ, kê một ít thuốc liền đi. Thuốc sắc xong, Bảo nhi nói: “Cô cô, con mang thuốc cho Nhị ca uống, sẵn tiện cùng huynh ấy trò chuyện.” Trần phu nhân thấy nàng hiểu chuyện như vậy, để Hồng nhi đi cùng nàng.

Vào phòng, Bảo nhi tự mình bưng thuốc cho Trần Mục Vân, nhìn hắn nhú lông mày.

“Bảo nhi, không cần uống cũng được phải không?” Trần Mục Vân hỏi, thuốc này thoát nhìn sao đen như vậy.

“Nhị ca, đại phu nói nhất định phải uống, nếu không để lâu dạ dày không tốt.” Bảo nhi nói, kỳ thật đại phu nói uống không uống đều không sao cả, chỉ cần sắp tới ăn thức ăn nhẹ một ít sẽ không sao.

“Được rồi!” Trần Mục Vân cầm chén thuốc uống một hớp, “Đáng quá

Bảo nhi, không phải là muối bỏ hoang liên vào chứ?”

“Nào có? Ta cũng không biết hoang liên.” Bảo nhi nói.

Trần Mục Vân cũng hoài nghi nhìn nàng một cái, sau đó mới bán tín bán nghi uống thuốc. Uống xong, Bảo nhi đưa cho hắn một ít mút hoa quả, Trần Mục Vân không thể chờ đợi được ăn ngay. Hồng nhi bưng chén thuốc đi, thấy nàng ra cửa, Bảo nhi mới thay đổi khuôn mặt tươi cười.

“Nhị ca, ta thật sự không có bỏ hoang liên.” Bảo nhi lại nói một lần nữa.

“Tốt lắm tốt lắm, tin tưởng muội một lần.” Trần Mục Vân nói.

“Nhưng mà ta bỏ gấp ba lần mặt đáng thảo.” Bảo nhi cười hì hì nói.

“Muội cái nha đầu chết tiệt kia, tri ân phải báo đáp muội có hiểu hay không vậy? Muội lấy oán trả ơn.” Trần Mục Vân vỗ vỗ đầu Bảo nhi.

“Hừ! Còn nói nữa, đều tại chủ ý của huynh, hại ta bị Trần đại thiếu gia đánh rất nhiều, lúc ngủ chỉ có thể nằm nghiêng người, đau muốn chết.” Bảo nhi nheo mắt lên án.

~~

“Bảo nhi, không phải muội kích thích đại ca chứ?” Trần Mục Vân nghi hoặc hỏi. Làm theo hắn nói, đại ca nhiều lắm là đánh nàng hai cái, như thế nào lại đánh nhiều như vậy kia?

“Kích thích? Không biết. Sau này ta hỏi một chút.” Bảo nhi nói.”Nhị ca, ta quyết định rồi.”

“?? Muội cảm thấy đại ca không thích muội?” Trần Mục Vân hỏi.

“Không phải, ta về nhà đi điều tra chuyện gây trục, sau đó ~~ đem nàng xử lý cho xong. Còn nữa, ta phải năn nỉ gia gia của ta đồng ý gả ta cho Trần đại thiếu gia, nếu không coi như không có gây trục cũng không thành được -.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo nhi, muội không biết muốn điều tra Trúc Uẩn thật là khó sao? Chỗ nàng đến chính là phủ đệ của Vương gia bối lạc.” Trần Mục Vân hỏi.

“Tin tưởng ta là được, Nhị ca, ta đây thông minh như vậy đương nhiên là có biện pháp mới chịu trở về. Nhị ca, huynh chỉ cần giúp ta nhìn canh chừng gây trúc, không được cho nàng lại đụng đến Trần đại thiếu gia là được.” Bảo nhi nói.

“Bảo nhi, cái này cũng quá khó khăn đi? Ta không thể lúc nào cũng đi theo đại ca.” Trần Mục Vân nhướng lông mi hỏi.

“Đương nhiên là không! Nhị ca, chỉ cần huynh dựa theo ta nói là có thể.” Bảo nhi cười híp mắt nói.

“Nghe theo muội nói? Làm như thế nào?” Trần Mục Vân nhìn ánh mắt Bảo nhi hăng hái tính toán, không khỏi có chút lạnh cả người, không có biện pháp, ánh mắt quá tà ác. Hắn lớn như vậy cho tới bây giờ còn không gặp qua một nữ hài tử nhỏ như vậy mà ánh mắt sắc xảo.

Bảo nhi nhỏ giọng nói một lượt với Trần Mục Vân.

Trần Mục Vân sững sốt hồi lâu, sau đó cười.

“Muội cái nha đầu này, sau này đại ca biết được có thể sẽ đánh muội.” Trần Mục Vân cười nói cho Bảo nhi.

“Sẽ không đâu, nếu hần dám đánh ta ta liền cắn hần.” Bảo nhi cũng cười nói, “Như vậy, quyết định như vậy nha, Nhị ca.”

Trần Mục Vân gật đầu, “Bảo nhi a, tại sao phải chọn ngày mười bốn?”

“Cái...này

Tây hồ ngắm trăng

~” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Trần Mục Vân nhìn một chút Bảo nhi, không nói chuyện.

“Ta đây đi trước, Nhị ca, kế tiếp còn phải diễn vài ngày nữa, ha ha, thật sự là có lỗi với cô cô và dượng.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Bảo nhi, muội có biết phủ Trúc Uẩn đến là phủ bối lạc nào không?” Trần Mục Vân hỏi.

“Ung Vương phủ! Cô cô nói.” Bảo nhi đáp.

“Vậy muội dự định làm sao bây giờ? Ung Vương chính là thân vương, hơn nữa nghe nói là chuyện bên trong Vương phủ thật không có người nào dám nói ra.” Trần Mục Vân lo lắng.

“Yên tâm đi! Coi như là Ung Vương cũng phải nể mặt gia gia ta.” Bảo nhi tà tà cười.

“Bảo nhi, muội nói cho Nhị ca, gia gia của muội rốt cuộc là người nào?” Trần Mục Vân hỏi, lai lịch gia gia Bảo nhi lớn như vậy sao?

“Gia gia của ta à, ờ, về bản chất cũng làm việc buôn bán, ăn mặc ngủ nghỉ chỗ làm ăn nào người cũng nhúng tay. Hơn nữa chuyện làm ăn của gia gia của ta rất lớn, cũng biết rất nhiều người.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Thật sự?”

Bảo nhi gật đầu khẳng định, “Nhị ca, tin ta đi! Đừng quên ta phải về mà!”

Trần Mục Vân gật đầu, Bảo nhi cười cười, sau đó thay đổi vẻ mặt bình tĩnh đẩy cửa đi ra ngoài. Còn lại Trần Mục Vân bản thân lắc đầu, cái nha đầu này

~~ tính chất tà quá.

Xế chiều Bảo nhi rất ngoan ngoãn cùng Trần lão phu nhân và Trần phu nhân ở tại Tùng Duyên Viện nói chuyện. Cơm chiều xong, mãi đến lúc Trần phu nhân giục nàng nàng mới cùng với Trần Mục Phong về Trúc Khê Viện.

Dọc theo đường đi chỉ là nắm tay Trần Mục Phong cúi đầu bước đi, cũng không nói tiếng nào. Vào cửa viện liền thẳng tắp nhìn cái chỗ người tuyết đứng trước đây, sau đó tư thái lưu luyến bị Trần Mục Phong túm kéo vào phòng.

“Đại ca, ta pha trà sữa cho huynh uống có được hay không?” Bảo nhi nhìn Trần Mục Phong nháy mắt.

“Muộn như vậy rồi, muội mau ngủ đi.” Trần Mục Phong nói.

“Vậy còn huynh?” Bảo nhi hỏi.

“Đại ca muốn xem sổ sách một lúc, muội ngủ trước đi!” Trần Mục Phong nói. Bảo nhi gật đầu. Trần Mục Phong lúc này mới xoay người đi ra ngoài đi thư phòng. Hắn vừa ra khỏi cửa, Bảo nhi bảo Tiểu Dung cầm bếp lò lại pha trà sữa. Pha xong rồi tự mình bưng đem đi đưa cho Trần Mục Phong.

Trần Mục Phong thấy nàng còn chưa ngủ liền nhíu mi, “Sao không nghe lời?”

“Đại ca, ban ngày ta ngủ thật lâu, bây giờ cũng không ngủ được. Hơn nữa huynh cũng còn chưa ngủ nha!” Bảo nhi cười khê nói, đưa chén trà trang nhã đến trước mặt Trần Mục Phong, tha thiết mong chờ ngóng trông Trần Mục Phong uống hết.

“Uống ngon không, đại ca?” Bảo nhi hỏi, bộ dáng rất chờ đợi.

Trần Mục Phong gật đầu.”Đi ngủ đi!”

“Ta ở đây một lát được không, đại ca? Chỉ một lát thôi.” Bảo nhi giọng điệu đáng thương.

Trần Mục Phong liếc nhìn nàng một cái, gật đầu. Bảo nhi lập tức cười, cầm cái ghế đặt xuống đối diện Trần Mục Phong, sau đó chạy đi lấy cuốn đường thi đọc trước đó vài ngày ở trên bàn lại đây xem. Bảo nhi vậy mà rất nghiêm túc, một mực bồi Trần Mục Phong đến đêm khuya.

Ngày hôm sau buổi tối, Trần Mục Phong đến thư phòng phát hiện trên bàn bày sẵn bình hoa làm bằng mây mà Bảo nhi mua ở Giang Ninh, bên trong cắm hai cành hoa quỳn nhỏ. Bảo nhi lại bưng trà sữa vào, có chút ngượng ngùng nhìn Trần Mục Phong một chút.

“Xin lỗi đại ca, không có hỏi huynh có đồng ý để cái này ở đây không, chỉ là ta cảm thấy trong thư phòng quá đơn giản.” Bảo nhi nói.

“Rất tốt!” Trần Mục Phong đơn giản bình luận.

“Huynh không tức giận chứ đại ca?” Bảo nhi có chút dè dặt.

“Không có.” Trần Mục Phong nói, Bảo nhi lập tức cười.

Kế tiếp mỗi ngày Bảo nhi đều pha nhiều loại trà sữa khác nhau cho Trần Mục Phong uống, sau đó bồi hắn tính sổ đến rất trễ, ánh mắt cũng thâm quầng.

Buổi tối ngày mười ba, trên đường về Trúc Khê Viện, bỗng nhiên Bảo nhi nhìn ánh trăng nói: “Đại ca, huynh gần đây bận rất nhiều việc sao?”

“Làm sao vậy?” Trần Mục Phong cúi đầu hỏi nàng.

Trên mặt Bảo nhi lập tức xuất hiện thần sắc thất vọng, “Đại ca đáp ứng đưa ta đi xem hoa đăng!”

“Đúng.” Trần Mục Phong nói.

“Có thể chứ?” Bảo nhi ngẩng đầu.

“Được.” Trần Mục Phong vừa đáp vừa gật đầu.

“Cám ơn huynh, đại ca.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Buổi tối ngày mười bốn, Bảo nhi lại pha trà sữa, cười híp mắt mang đi thư phòng, thấy Trần Mục Phong uống, Bảo nhi liền vui vẻ cười. Kết quả không lâu sau Trần Mục Phong liền có một ít mệt nhọc, Bảo nhi ở trước mặt hắn phát tay, “Đại ca, huynh mệt nhọc nha?”

Trần Mục Phong cảm giác được đầu rất nặng, ánh mắt không mở ra được, giống như là lúc uống trà Trúc Uẩn đưa cho hắn, đột nhiên trong lòng kích động, miễn cưỡng nhìn về phía Bảo nhi, trong mắt tức giận: “Muội bỏ thuốc.”

“Dạ phải.” Đôi mắt Bảo nhi ngẩn lệ, “Xin lỗi đại ca, xin lỗi nha!”

“Làm loạn!” thanh âm Trần Mục Phong vốn cần phải là lãnh ngạnh (lạnh lùng – ngang ngạnh) hiện tại nghe thành mềm nhũn.

“Đại ca, ta cam đoan đây là lần cuối cùng ta làm loạn. Ta đi rồi sẽ không làm loạn nữa. Đại ca, xin lỗi.” Thanh âm Bảo nhi mang theo tiếng khóc nức nở.

“Bảo nhi

” Trần Mục Phong tập trung tinh lực cố gắng tỉnh táo.

“Ta một mực thích đại ca, nhưng mà đại ca cũng không thích ta, chỉ thích gây trúc. Cho nên ta mới quậy phá, mới khi dễ gây trúc. Ai biết lại càng làm cho đại ca chán ghét ta. Ta bây giờ cũng thích đại ca, cũng không muốn mang đại ca tặng cho gây trúc.” Bàn tay Bảo nhi đặt lên mặt Trần Mục Phong: “Ta sau này sẽ không thích người khác nữa, cho nên muốn đem bản thân đưa cho đại ca. Đại ca, huynh sau này coi như cưới gây trúc cũng chớ quên ta có được hay không? Van cầu huynh, đại ca.”

“Không được đi

Bảo nhi

” Trần Mục Phong mắt đã mở không ra.

“Ha ha, đại ca, ta không cần huynh đưa ta đi xem hoa đăng, nếu không sau này mười lăm hàng năm ta đều phải rất thương tâm. Bảo nhi cho tới bây giờ cũng không thương tâm, có phải hay không đại ca?” Bàn tay nhỏ bé sờ sờ trán của hắn: “Đại ca, sau này lúc nhớ ra Bảo nhi phải cười thật tươi nha? Lúc ta nhớ đến đại ca cũng sẽ cười, ha ha, được không, đại ca?”

Trần Mục Phong rớt cục cau mày ngủ thật say.

Trần Mục Phong một mực nằm mơ, trong mộng mặt Bảo nhi một mực khóc một mực nói với hắn nói, hắn muốn cử động tay chân nhưng không có khí lực

~~

Rớt cục, qua hồi lâu, Trần Mục Phong cố gắng mở được mắt. Là thư phòng, đột nhiên nhớ ra Bảo nhi, Trần Mục Phong trong lòng chấn động, Bảo nhi

~

Đứng lên lao ra ngoài, lúc ngang qua bàn học thì phát hiện mấy phong thư trên mặt bàn, bên ngoài ghi rõ phân cho từng người trong Trần gia, cầm lấy thư ình xé ra thấy trên giấy viết thư, chỉ có hai dòng ngắn ngủn: “Đại ca, ta tuân thủ lời hứa biến mất, chúc huynh hạnh phúc khoái nhac cả đời. Tiết nguyên tiêu cũng không cần huynh đưa ta đi xem đèn, tiết kiệm tiền cho huynh. (Bảo nhi viết).” Trên giấy dường như có dính một ít nước, Trần Mục Phong cầm tờ giấy viết thư vo thành cục ở lòng bàn tay.

Đi, nàng thực sự đi rồi

~

Trần Mục Phong mặc y phục qua loa đi đến phòng ngủ, bọn nha hoàn nhìn thấy hắn đều thoáng sửng sốt một chút.

“Đại thiếu nữ nào đâu?” Trần Mục Phong nhìn lướt qua gian phòng, không có Bảo nhi, đi tới giường nhỏ, gối đầu cũng không thấy.

“Đại thiếu gia, Đại thiếu nữ nào không phải ở cùng ngài sao? Tối hôm qua Đại thiếu nữ nào cố ý vào đây cầm gối đầu, nói hôm nay muốn dậy trễ, bảo bọn nô tỳ không được quấy rầy.” Tiểu Dung nơm nớp lo sợ nói.

Trần Mục Phong một quyền đánh vào trên khung cửa, cửa sổ cũng run rẩy theo.

“Mục Phong

” là thanh âm Cung Trúc Uẩn. Trần Mục Phong giống như không nghe thấy xoay người đi ra ngoài, hẳn đi một mạch tới Tùng Duyên Viện, vào Tùng Duyên Viện chỉ thấy người nhà đang ở đó ăn điểm tâm.

“Mục Phong à, hôm nay sao giờ mới dậy? Còn tưởng rằng con đi ra ngoài rồi.” Trần phu nhân cau mày hỏi, tưởng tử dậy trễ là chuyện chưa từng có.

“Nương, Bảo nhi đâu?” Trần Mục Phong hỏi, nín kéo một tia hy vọng.

“Không gặp! Hôm qua Bảo nhi nói với ta mấy hôm nay cùng con đọc rất nhiều sách, chiều nay còn phải đi xem hoa đăng, cho nên hôm nay dự định dậy trễ. Làm sao vậy?” Trần phu nhân hỏi, suy nghĩ một chút: “Trần Mục Phong, con ngày hôm qua không ngủ sao? Có phải hay không

~ “

“Nương, Bảo nhi đi rồi.” Trần Mục Phong chậm rãi nói. Bảo nhi đã sớm tính toán chu đáo rồi mới đi, chuyện của nàng làm đều làm rất tốt, bản thân len lén đi.

“Nói bậy bạ gì đó? Đang tốt mà nàng đi đâu?” Trần phu nhân sắc giọng.

Trần Mục Phong đặt mấy phong thư lên trên bàn, “Bảo nhi để lại.” Sau đó bản thân chán nản ngồi xuống ghế, trong đầu óc đều là hình ảnh Bảo nhi nước mắt lưng tròng. Trần phu nhân nhìn hẳn một cái, sau đó xé thư xem, xem xong thì khóc.

“Điều này là sao đây? Sao Bảo nhi nói đi là đi

không phải nói dối gia gia của nàng tới sao? Như thế nào lại đi

Bảo nhi a, Bảo nhi nhất định là lại tinh nghịch, nàng nhất định là đi ra ngoài chơi, lập tức sẽ trở về. Mục Phong, Mục Vũ, các người nhanh đi tìm Bảo nhi, nếu nàng leo cây lỡ bị té lại khóc cho xem, các người nhanh đi đi

~” Trần phu nhân nói.

“Tiểu Hòa, con tỉnh táo một chút.” Trần lão phu nhân nói, “Theo ta Bảo nhi đi thật rồi.”

“Nàng đi một mình, đi làm sao được, giờ này trời giá rét đất đóng băng, nàng cũng không biết nhà ở đâu, đi nơi đâu đây

người đâu người đâu, tất cả mọi người ra ngoài tìm Đại thiếu nữ nãi nãi cho ta, tìm được sẽ trọng thưởng.” Trần phu nhân nói.

“Tiểu Hòa, nàng tỉnh táo lại đi.” Trần lão gia vỗ vỗ tay Trần phu nhân.

“Tỉnh táo tỉnh táo, ta làm sao mà tỉnh táo được, Bảo nhi của ta, đứa nhỏ này sao lại luẩn quẩn trong lòng như vậy, muốn đi cũng không phải nàng là đi

lão gia, làm sao bây giờ chứ?” Trần phu nhân vẫn khóc.

“Nương, ngài đừng khóc. Ta đã phái người đến cửa thành, Bảo nhi muốn ra khỏi thành cũng phải đợi cửa thành mở, nếu như nàng ra khỏi thành vẫn còn truy ra được, nếu như không có ra khỏi thành, vậy phải người ngăn ở cửa thành, sau đó lại phái người tìm kiếm bên trong thành.” Trần Mục Phong đột nhiên nói.

“Đúng rồi, Mục Phong, Mục Vũ các con mau đi đi.” Trần phu nhân giục.

Trần Mục Vũ đứng dậy kêu người đến phân phó một phen, sau đó bản thân cũng đi ra ngoài. Một lát sau Trần Mục Vân mới đến, vẻ mặt nghi hoặc.

“Đây là làm sao vậy? Trong phủ trên dưới đều hỏi hử?” Nhìn nãi nãi, cha mẹ cùng đại ca hẳn: “Làm sao vậy? Nương, ngài khóc cái gì?”

“Bảo nhi đi

” Trần phu nhân nói, chỉ chỉ trên bàn, “Bảo nhi đưa thư cho người.”

Trần Mục Vân neho mắt, mở thư ra xem, xem xong rồi vò nát tờ giấy. Nha đầu chết tiệt kia, cả hần cũng hại. Hần rõ ràng đã giúp nàng, nàng ngang nhiên phục thuốc mê hần, khó trách hôm nay thức dậy đầu óc choáng váng. Còn nói để cho bọn họ đừng uống phí sức lực, tới lúc nên trở về nàng tự nhiên sẽ trở về.

“Con sao vậy, Mục Vân? Bảo nhi nói cái gì?” Trần phu nhân nhìn cục giấy trên mặt đất.

“Nương, Bảo nhi nói không cần tìm nàng. Nàng sẽ thật tốt.” Trần Mục Vân nói. Trong lòng có nghi vấn, Bảo nhi cho hần dùng thuốc mê rõ ràng nhất định không muốn cho hần biết nàng rời đi bằng cách nào, nhưng mà nàng có thể rời đi như thế nào?

“Thật tốt? Cái gì gọi là thật tốt? Nàng cũng không nhớ ra nhà ở đâu mà.” Trần phu nhân nói.

“Nương, có lẽ nàng nhớ ra rồi. Ta xem người cũng không cần lo lắng, Bảo nhi tinh linh cổ quái, nàng nếu muốn đi khẳng định là đã chuẩn bị tốt lắm rồi, ngại quên rồi, Bảo nhi nha đầu kia chưa bao giờ chịu thiệt.” Trần Mục Vân nói.

“Không bị thiệt, không bị thiệt còn có thể rút xuống nước sao? Ai nha, lão thiên gia, xin người phù hộ cho Bảo nhi của chúng ta bình an.” Trần phu nhân nói, sau đó lập tức đứng dậy: “Ta đi dâng hương, cầu Bồ Tát phù hộ.”

“Tiểu Hòa, chờ một chút, Mục Vũ đã đi ra ngoài.” Trần lão gia nói.

46. Chương 46

Chương 46: Mi phu nhân

Đang lúc mọi người Trần gia phiền não không thôi, người được phái đi cửa thành trở về nói mấy người canh cửa thành đều nói tối hôm qua không có người ra khỏi thành, người của Trần gia lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không ra khỏi thành nghĩa là Bảo nhi vẫn còn thành Hàng Châu, chỉ cần còn ở đây là có thể tìm ra.

Trần Mục Phong ngồi suốt trong phòng khách đến tối, từ trên xuống dưới người đến người đi không ngừng thông báo tin tức, cũng không thấy bóng dáng Bảo nhi đâu, Trần phu nhân lại bắt đầu khóc, còn la hét đòi đuổi Cung Trúc Uẩn đi, cuối cùng Trần lão gia phải làm chủ đưa Cung Trúc Uẩn đến tây khê biệt viện.

Buổi tối, Trần Mục Phong không để ý tới tình trạng hỗn loạn trong phủ, một mình đi ra ngoài xem hoa đăng. Trần phu nhân nhìn thấy trốn mất hốc mồm, chỉ vào bóng lưng Trần Mục Phong rồi đi, nói không ra lời. Trần Mục Vân vui vẻ cười. Tiểu Bảo nhi chiều này quá độc ác

Tìm suốt hơn mười ngày, Trần gia vận dụng tất cả các mối quan hệ, nhưng Bảo nhi cứ như là không khí bay mất không hề thấy một chút bóng dáng.

Trần phu nhân mỗi ngày đều nước mắt lưng tròng, ăn ít uống ít. Trần Mục Vân thấy bộ dáng của mẹ hần như vậy, mấy lần muốn nói, nhưng là ngậm lại lời Bảo nhi dặn dò cũng chưa nói. Bảo nhi nói: cô cô thích ta nhất, nếu như biết ta về nhà, nàng nhất định sẽ không thương tâm như vậy, Trần đại thiếu gia sẽ nhìn ra ngay!

Trần lão phu nhân cùng Trần phu nhân càng chịu khó đi dâng hương, trở về mẹ chồng nàng dâu cũng thường thường thở vắn than dài, nhất là Trần phu nhân, mỗi ngày lúc ăn cơm đều nhìn vị trí của Bảo nhi khó chịu hồi lâu, cái bát cái chén Bảo nhi đã dùng qua cũng không cho phép động vào, chỉ còn thiếu việc mỗi ngày lấy ra xem cảm khái một phen.

Trần Mục Phong từ khi đi xem hoa đăng trở về mặt mày đều giống nhau, Trần Mục Vân nhìn, trong lòng than thở, may mà Bảo nhi không có ở đây, nếu không không biết sẽ nói về mặt Trần Mục Phong khó nghe đến độ nào.

Một ngày tháng hai, Trần Mục Phong bỗng nhiên nói muốn đi khảo sát hiệu buôn ở Giang Bắc, những việc làm ăn ở Giang Nam này giao cho Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ. Hai người sững sốt hồi lâu, Trần Mục Vũ nói: “Đại ca, hiệu buôn ở Giang Bắc trước mắt chỉ ở kinh thành cùng Lạc Dương mới có thôi mà?”

Trần Mục Phong liền nhìn hẩn một cái, sau đó Trần Mục Vũ lập tức đổi chiều gió nói: “Đại ca đi thăm quan là tốt nhất, chuyện làm ăn của Trần gia chúng ta tại Giang Bắc có đất nở hoa rồi.”

Liền bị Trần Mục Vân liếc một cái rõ ràng là khinh bỉ.

Trần Mục Phong quyết định trung tuần tháng hai liền lên đường đi Bắc Kinh. Chờ hẩn đi, Trần Mục Vân mới thở phào nhẹ nhõm. Hẩn thật sự là nghen chịu không nổi nữa, không khí trong nhà nặng nề muốn chết được, vẻ mặt lão nương hẩn thật bi thương, mỗi ngày phải đến Trúc Khê Viện nhìn xem vài lần, luôn ngóng trông Bảo nhi đẩy cửa ra nhìn nàng cười. Nãi nãi cũng không buồn cười, thường thường nói: “Thực không có ý nghĩa, cũng không có chuyện gì cao hứng.” Lão cha hẩn cũng lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc trước kia, không có việc gì còn sờ sờ râu mép của mình, hình như bản thân thấy kỳ quái vì sao râu mép bị rụng bớt lại còn nhiều như vậy. Trần Mục Vũ nhìn xích đu không vừa mắt, mỗi ngày đều nói phải hủy đi, rồi ngày nào cũng không làm. Những điều này hẩn đều chịu được, nhưng chính vẻ mặt đại ca mới thật sự khiến cho hẩn nhanh chóng sụp đổ.

Trước kia hẩn đại ca không thích biểu hiện gì ra ngoài mặt, bây giờ thì tốt rồi, dường như sợ nếp nhăn dần ra, thường làm động tác cau mày nhăn tít, buổi tối ai mà nhìn thấy mặt đại ca hẩn thì đều sợ hãi nhảy dựng lên.

Đầu tháng ba, bọn nha hoàn các viện cư nhiên nhất tề không cần ai chỉ thị cũng đều nuôi cá cảnh bên ngoài thư phòng còn bên cạnh bậc thang vào trong phòng thì đều đặt những chậu cữu lý hương. Ban đầu vốn không ai chú ý, nhưng rồi phát hiện chỗ nào cũng cùng một phong cảnh như vậy nên có người buồn bực, Trần phu nhân hỏi nha hoàn, nha hoàn nói là Đại thiếu nãi nãi trước khi đi phân phó, nói phong quá đơn điệu. Bấy giờ Trần phu nhân mới kéo ghế ngồi ngắm cá cảnh

Buổi tối ăn cơm, bọn họ thấy Trần phu nhân không ăn uống gì, cho là nàng bị bệnh.

“Tiểu Hòa, sao con ăn ít như vậy?” Trần lão phu nhân hỏi.

“Không muốn ăn, ăn không vô.” Trần phu nhân nói.

“Nương, ngài lại nhớ Bảo nhi?” Trần Mục Vân hỏi.

“Ai, các con có biết mấy cái dán bên ngoài thư phòng của các con, con cá, chậu hoa kia đều là do Bảo nhi làm cho không? Ai, Bảo nhi nói trông quá đơn điệu, phân phó sửa lại, sửa xong thì chính nàng lại bỏ đi.” Trần phu nhân than thở nói.

~~

“Nương, ta có một ít chuyện phải nói cho ngài.” Trần Mục Vân do dự thật lâu cũng quyết định nói ra, dù sao đại ca hẩn cũng không có ở đây.

“Chuyện gì a? Con muốn thành thân ư? Nhưng Nhạc bá mẫu nói phải lo liệu cho Đường Đường xong xuôi mới đến phiên các con.” Trần phu nhân nói.

“Nương, là chuyện của Bảo nhi.” Trần Mục Vân vừa nói xong, liền phát hiện ánh mắt mọi người đều chăm chú nhìn mặt mình.

“Bảo nhi chuyện gì? Làm sao vậy?” Trần phu nhân thần sắc bối rối.

“Nương, Bảo nhi không có việc gì. Nàng là thật sự về nhà.” Trần Mục Vân nói.

“Nhị ca, huynh biết ư?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Là Bảo nhi kêu ta giúp gạt các người, nhưng mà Bảo nhi không ngờ rằng đại ca sẽ đi Bắc Kinh.” Trần Mục Vân kể đại khái qua một lượt. Nói xong thấy vẻ mặt nãi nãi và thân nương của hẩn buông lỏng, phụ thân cùng đệ đệ hẩn đều hít mắt.

“Không có việc gì là tốt rồi, ta đã nói mà, Bảo nhi chúng ta sẽ không có không cần chúng ta.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Trần Mục Vân, tại sao bây giờ con mới nói?” Trần lão gia hỏi.

“Cha, ngài đừng trách ta, đó cũng là ý của tiểu Bảo nhi. Sợ chúng ta quên mất nàng.” Trần Mục Vân bắt đầu nói, Bảo nhi đã uy hiếp hẳn, nếu như hẳn dám nói tuyệt đối không cho hẳn có ngày nào tốt.

“Nhị ca, Bảo nhi thực nói là phải trở về xử lý gây trúc?” Trần Mục Vũ hỏi.

Nhà bọn họ bây giờ cũng không tự giác bắt chước Bảo nhi gọi gây trúc.

“Đúng, trừ cái...này ra nàng còn phải xin gia gia của nàng đồng ý gả nàng cho đại ca, nàng nói nếu gia gia của nàng không đồng ý, coi như không có gây trúc cũng không được.” Trần Mục Vân nói.

“Gia gia Bảo nhi cũng làm việc buôn bán? Làm ăn cái gì vậy nhỉ? Đại Thương nhân họ Nhan ta thật sự chưa từng nghe qua.” Trần lão gia nghĩ ngợi nói.

“Cha, rất có khả năng là Bảo nhi không phải họ Nhan, cho nên thật muốn tra ra nhà nàng chỉ sợ không tra được. Chúng ta một mực cho là Bảo nhi không nhớ ra, nhưng mà bây giờ nhìn lại Bảo nhi nhất định đã nhớ ra cho nên mới chắc chắn như vậy, hiện tại chỉ mong nàng bình an về nhà là được.” Trần Mục Vân nói.

“Về nhà? Nhà Bảo nhi chắc là ở Bắc Kinh phải không?” Trần Mục Vũ hỏi.

Trần Mục Vân gật đầu, “Cho nên lão đại mới chịu đi khảo sát Giang Bắc, cũng không biết có thể gặp được Bảo nhi hay không.”

“Bảo nhi nói gia gia của nàng sẽ không cho nàng ra ngoài.” Trần phu nhân nói.

Sau đó hai đứa con trai bà già bộ cười nhìn bà một cái: “Nương, nếu Bảo nhi nghe lời như vậy thì còn có thể đến Giang Nam sao?”

“Phải rồi. Bảo nhi của chúng ta cũng không phải là dễ dàng nghe lời như vậy.” Trần phu nhân vừa cười vừa nói.

“Ta hiện tại rất thắc mắc gia gia Bảo nhi là ai, tại sao Bảo nhi trước hết nhớ ra gia gia nhưng không có nhớ ra cha mẹ mình vậy?” Trần Mục Vũ nói.

“Đó là vì Bảo nhi lớn lên bên cạnh gia gia của nàng, trí nhớ khắc sâu.” Trần Mục Vân nói, “Có điều, người ta càng hứng thú chính là cha mẹ Bảo nhi, thật sự là không thể tưởng tượng kiểu cha mẹ nào mà có thể nuôi dưỡng một hài tử như vậy, trước đó một khắc còn làm nũng, vừa quay mặt là có thể lạnh lùng trừng mắt người đối diện. Chớp chớp mắt khóc đến hôn thiên địa ám, đặt mục đích liền trở nên nhu thuận, không thích người ta nói mình ngoan ngoãn, nhìn nàng làm Cung Thành tức giận đến đỏ mặt tía tai.”

“Nói thật nha, có lúc ta cũng thắc mắc, lúc Bảo nhi nổi giận cả nhà cũng không dám nói gì, nha đầu chỉ mới mười mấy tuổi, ta xem tâm tư Đường Đường cộng thêm Nhu Nhu cũng không bằng nàng đâu, Bảo nhi chúng ta là thông minh nhất.” Trần phu nhân rốt cục cũng thoáng khoa trương một cái.

“Nương, tính tình nha đầu kia có chỗ tà quái.” Trần Mục Vân phán đoán suy luận.

“Hừ!” Trần phu nhân vui vẻ điểm điểm đầu nhi tử của mình, “Ta cho ngươi biết, lần sau có thư của Bảo nhi nữa, nếu ngươi dám cất giấu thì nhìn xem ta thu thập ngươi thế nào.”

“Nương, ta sau này nói cái gì cũng không giúp cho nha đầu chết tiệt kia, kéo bị nàng tính toán.” Trần Mục Vân nói.

Bởi vì Trần Mục Vân thành thật kể lại, hào khí Trần gia rõ ràng không còn nặng nề như trước nữa. Trần phu nhân mỗi ngày giở sổ đếm ngón tay tính xem Bảo nhi đến lúc nào trở về.

Ngày nọ mới ăn xong cơm chiều, nha hoàn đi vào hồi báo là có một vị phu nhân cầu kiến. Trần lão gia lập tức sai người mời nàng vào. Lúc phu nhân nọ đi vào, bên người có dẫn theo hai tùy tùng, đều là nữ hài tử tuổi không lớn lắm, có điều sắc mặt thoạt nhìn không chút biểu cảm.

Trần lão gia mời nàng vào phòng khách, nàng liền phát tay: “Các người ở bên ngoài chờ đi.” Sau đó theo Trần phu nhân vào phòng khách, hành lễ với Trần lão phu nhân rồi ngồi xuống.

Mọi người trong Trần gia đang nhìn vị phu nhân tự xưng Mi phu nhân này, xem ra nàng khoảng ba mươi tuổi, ngày thường hẳn là quốc sắc thiên hương, mặc dù y phục trên người đơn giản, màu sắc thanh nhã, nhưng vẫn khó che được vẻ mỹ lệ, bọn nha hoàn dâng trà đều len lén nhìn nàng.

“Không biết Mi phu nhân có chuyện gì?” Trần lão gia hỏi.

“Gia gia Bảo nha đầu cùng a mã, ngạch nương nàng nhờ ta mang đến ba phong thư. A, quên mất, ta họ Mi, là bằng hữu của ngạch nương Bảo nha đầu. Vốn là ta đang ở Phổ Đà sơn bái phật, bị bọn họ dùng bồ câu đưa tin buộc phải tới đây.” Mi phu nhân cười nói.

“Bảo nha đầu? Người vừa nói là Bảo nhi? Nàng thế nào?” Trần phu nhân vội hỏi.

“Bảo nhi?” Mi phu nhân ngẩn người, “Không khác biệt lắm, mọi người trong nhà gọi nàng bảo bối. May mắn nàng vừa mới hồi kinh không lâu.”

“Gia gia của nàng có phạt nàng hay không?” Trần phu nhân quan tâm chính là Bảo nhi có bị đánh hay không.

“Đương nhiên là có. Một mình rời nhà vốn là đã sai lầm, bắt quá chuyện này cũng không là chuyện đại sự gì, mấu chốt chính là nàng đóng mấy cái đinh ở trên tường nhà của gia gia, cho nên gia gia nàng rất giận dữ.” Mi phu nhân cười nói.

Người nhà Trần gia có chút khó hiểu, rời nhà trốn đi là việc nhỏ, ngược lại đóng mấy cái đinh lại là đại sự? Mi phu nhân nhìn vẻ mặt bọn họ đã hiểu, lập tức vừa cười vừa nói: “Đồ của gia gia của nàng đều có quy củ, loại chuyện đóng đinh này đúng là không được phép, chuyện gì lớn chuyện gì nhỏ, gia gia của nàng bắt quá là muốn cho nàng nhớ thật lâu, kéo đến lúc ngay cả cửa lớn trong nhà nàng cũng hủy đi.”

“Bảo nhi không bị đánh chứ?” Trần phu nhân hỏi.

“Gia gia của nàng không đánh, a mã của nàng đánh. Hiện tại nàng và ngạch nương đang bị cấm túc.” Mi phu nhân cười nói.

“Cấm túc?” Trần phu nhân lại nhíu mi, khó trách Bảo nhi nói sẽ bị giam lại.

“Ngài đừng lo lắng, cấm túc các nàng chẳng qua là đưa đến biệt viện. Được ăn được uống, mọi thứ đầy đủ hết.” Mi phu nhân cười giải thích nói.

“Cái này được rồi! Nhưng mà tại sao ngạch nương nàng cũng phải bị cấm túc vậy?” Trần phu nhân lấy làm kỳ quái.

Mi phu nhân vắn vể khoe miệng, buông bát trà xuống: “Bởi vì ngạch nương nàng cũng từng dự định rời nhà trốn đi, a mã nàng rất giận dữ.”

~~

“Sau này chuyện như vậy sẽ quen thôi, chuyện Bảo nha đầu đã làm cơ bản ngạch nương nàng đều từng làm, quen rồi sẽ tốt thôi.” Mi phu nhân cười nói, “A, quên mất, ta là đến đưa tin.” Nhìn Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ, “Hai vị không phải Trần Mục Phong ư?”

Hai người lắc đầu, “Đại ca của ta đi kinh thành.”

Mi phu nhân cười: “Bảo nha đầu trái lại quên tính điểm này. Thư này đều là gửi cho Trần Mục Phong.” Nàng cầm ra hai phong thư, “Các người có thể xem.”

Nha hoàn cầm thư đưa cho Trần lão gia, Trần lão gia mở thư ra đọc, sau đó đem thư cho Trần lão phu nhân, Trần phu nhân, Trần gia huynh đệ nhìn, tất cả đều ngẩng đầu nhìn Mi phu nhân, “Thư cũng chỉ có vài chữ này?”

Mi phu nhân cầm thư nhìn, sau đó vừa cười vừa nói: “Đây là phong cách của gia gia cùng a mã nàng.” Sau đó lấy ra một phong thư khác, thoạt nhìn thật dày, nói: “Thư này là ngạch nương nàng kêu ta xem qua, tổng cộng hai mươi trang, ngạch nương của nàng nói chữ viết của mình rất khó nhìn, cho nên kêu ta chuyển

đặt nội dung thư lại. Nói nhiều thành ra nói thừa, ý quan trọng nhất, nếu như Trần Mục Phong không vội vàng vào kinh, Bảo nha đầu sẽ được gả cho thế tử quận Vương Mông Cổ. Nàng lấy quyền thoả quyết định một chút là công tử quý phủ tương đối thuận mắt.”

“Thuận mắt?” Trần Mục Vân có chút dở khóc dở cười, nương của Bảo nhi nói chuyện thật đúng là

“Sở dĩ tương đối thuận mắt là bởi vì hấn ở tại Hàng Châu, ngạch nương Bảo nha đầu không hy vọng nữ nhi của mình đến Mông Cổ chịu khổ, cho dù làm đích phúc tấn cũng không được. Quan trọng hơn nữa là nhà các người đối với Bảo nha đầu rất tốt.” Mi phu nhân nói xong, đột nhiên lại nghĩ tới một việc nói: “Bây giờ cây gậy trúc có ở đây không?”

“Ngài là nói...?” Trần lão gia nghi hoặc.

“Cung giai Trúc Uẩn, cái gậy trúc cùng Bảo nha đầu tranh nam nhân.” Mi phu nhân cười nói: “Ta muốn gặp nàng ta, không biết có thể hay không?”

“Mi phu nhân, ý ngài là gì?” Trần lão gia cũng rất buồn bực.

“Không có ý gì, làm mai mối cho nàng. Ngày mai, có tiện không? Ta còn phải về kinh thành phục mệnh.” Mi phu nhân hỏi.

“Tốt, sáng mai ta liền phái người đưa Trúc Uẩn đến, Mi phu nhân không biết đến lúc nào thì tiện?” Trần lão gia hỏi.

“Càng nhanh càng tốt. Đã như vậy, cáo từ.” Mi phu nhân đứng dậy đi ra ngoài. Trần lão gia cùng phu nhân tự mình đưa đến cửa.

Trở lại phòng khách, lại nhìn hai phong thư nọ, hai phong thư chỉ vỏn vẹn có năm chữ “Vào kinh”, “Mau vào kinh” .

“Gia gia cùng a mã Bảo nhi

thật kỳ quái.” Trần phu nhân suy nghĩ hồi lâu mới nghĩ ra được một từ hình dung.

“Mi phu nhân tại sao muốn gặp Trúc Uẩn? Có liên quan đến Bảo nhi sao?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Ngày mai sẽ biết.” Trần lão gia nói.

Trần Mục Vân cười cười nói: “Theo ta, thế là Bảo nhi đã xử lý Trúc Uẩn.”

Trưa ngày hôm sau, Cung Trúc Uẩn mới được đưa vào trong phủ, người nhà Trần gia và Mi phu nhân đã sớm ở phòng khách uống trà chờ.

Đội nàng đi vào, đôi mắt Mi phu nhân nhìn nàng, Cung Trúc Uẩn thỉnh an Trần lão phu nhân, Trần lão gia và Trần phu, sau đó ngồi xuống.

“Mi phu nhân, vị này là Cung giai tiểu thư.” Trần lão gia nói.

“Không biết vị phu nhân này gặp Trúc Uẩn có chuyện gì?” Cung Trúc Uẩn hỏi.

“Không có gì đại sự, hỏi người một chút xem có muốn vào Ung Vương phủ không.” Giọng Mi phu nhân vẫn đậm phong thanh. Trừ nàng ra, mọi người đều chấn động một cái.

“Phu nhân đang đùa giỡn với Trúc Uẩn sao?” Cung Trúc Uẩn thanh âm tức giận.

“Người như thế có cái gì mà đùa giỡn? Không cần cất nhắc bản thân.” Mi phu nhân nhìn về phía nàng: “Người chỉ cần nói cho ta biết là muốn hay không muốn là được.”

“Không muốn. Ta sẽ không cho các người hài lòng.” Cung Trúc Uẩn hung tợn nói.

“Không muốn? Vậy thì không quan hệ, chờ phụ thân người đưa người vào kinh đi!” Mi phu nhân nói hết liền không nhìn nàng, tựa hồ chưa hề nói gì.

“Người có ý gì?” Cung Trúc Uẩn hỏi.

“Năm bốn mươi bảy mươi bảy tháng mười hai, sau giờ Ngọ tại thư phòng phủ Thập tam A Ca, người có ấn tượng không?” Mi phu nhân cười hỏi nàng. Sắc mặt Cung Trúc Uẩn lập tức thay đổi: “Ta không biết người đang nói cái gì.”

“Không biết? Cần ta nhắc nhở người sao?” Mi phu nhân cười.

“Người

người rốt cuộc là ai?” Cung Trúc Uẩn hỏi.

“Cái này người không cần biết. Chỉ cần người nói cho ta biết người có muốn vào Ung Vương phủ hay không. Muốn thì nói, ngày mai ta liền phái người đưa người vào kinh, không cần thì nói —— người cũng không gả vào Trần gia được, ta bắt quá phải phí công sức một phen thôi. Cho người thời gian một buổi tối, suy nghĩ thật kỹ đi!” Mi phu nhân cười nói.

“Người cho là như vậy có thể uy hiếp ta sao?” Cung Trúc Uẩn cười lạnh.

Mi phu nhân gạt đầu: “Uy hiếp? Đúng rồi, ta đúng là uy hiếp người, người có đáp ứng hay không?”

“Hừ, chỉ cần Mục Phong tin tưởng ta thì người không uy hiếp được ta.” Cung Trúc Uẩn nói.

“Tin tưởng? Hẳn tin tưởng người, nhưng hẳn cũng đi kinh thành tìm kiếm Bảo nha đầu. Kỳ thật người cũng rất đáng thương, may mắn được Tứ gia lâm hạnh vẫn không thể vào phủ, đến nơi này lại bị Bảo nha đầu đoạt mất người cứu mạng rơm rạ của người rồi. Thật sự là đáng thương, bây giờ Tứ gia muốn nạp người nhập phủ, cũng coi như đạt tâm nguyện.” Mi phu nhân cười nói.

“Người

người nói bậy bạ gì đó?” Cung Trúc Uẩn tức giận đến mặt đỏ bừng. Người của Trần gia tất cả cũng bị khiếp sợ.

“Muốn nhân chứng ư? Muốn Thập tam gia tự mình đến làm chứng sao?” Mi phu nhân cười lạnh nói: “Người không phải rất thích Tứ gia sao? Không phải còn mang uyên ương hà bao lên lên đặt trên người Tứ gia sao? Nghe nói tú công cũng không tệ lắm.”

“Người quả thực là nói hươu nói vượn, đồ của Tứ gia các người có tư cách cầm xem sao?” Cung Trúc Uẩn cười nhạo.

“Chúng ta là không có tư cách, có điều trắc phúc tấn được Tứ gia sủng ái thì có tư cách chứ? Chắc chắn năm đó Thập tam gia để cho người giả trang vị chủ tử kia, hiện tại cái hà bao kia đang ở trong tay trắc phúc tấn, nhưng trắc phúc tấn cũng rất mất công mới tìm ra.” Mi phu nhân cười mỉa mai nhắc nhở.

“Người rốt cuộc là ai?” Cung Trúc Uẩn hỏi.

“Là ai người không cần phải xen vào, ta có thể giúp người thực hiện tâm nguyện. Bất quá, ta còn muốn nhắc nhở người một điểm, ta chỉ có thể đưa người vào Ung Vương phủ, còn như Tứ gia có gặp hay không ta muốn nhúng tay cũng không được.” Mi phu nhân tiếp tục cười như trước.

“Ta không đáp ứng. Ta không đáp ứng.” Tâm tình Cung Trúc Uẩn có chút không khống chế nổi.

Mi phu nhân cau mày, hồi lâu nói: “Không đáp ứng? Người đây không phải làm khó ta sao? Muốn ta phải đi cầu Hoàng thượng ư?”

“Người chớ dọa người, ta cũng không tin người có thể có tay mắt thông thiên?” Cung Trúc Uẩn nói.

“Năm bốn mươi lăm và bốn mươi bảy, ta từng tại tiệc chúc thọ vì Hoàng thượng biểu diễn, người nói ta Thông Thiên hay không?” Mi phu nhân cười. “Người cũng suy nghĩ một thoáng đi, sáng mai ta phái người đến, một mình người xem xem!”

Sau đó đứng dậy nói: “Trần lão gia, Trần phu nhân, cáo từ. Ta còn phải đến Kim gia hồi âm cho lão gia, thiếu gia. Còn có, chuyện này ngạch nương Bảo nha đầu dặn dò không cần nói cho Trần Mục Phong.”

Sau đó đứng dậy đi, ngang qua Trúc Uẩn bèn dừng lại trước mặt: “Coi như không có ta đến làm rồi, người cho là Trần Mục Phong thực sự sẽ lấy người sao? Người đem điểm ấy suy nghĩ kỹ lưỡng một chút đi, ngoài ra trong đôi mắt Tứ gia không thể chứa một hạt cát, hơn nữa, so với người trong phủ

thủ đoạn của người cũng không đủ dùng.” sau đó mới đi.

Người Trần gia nhìn nhau vẫn còn khiếp sợ. Mi phu nhân hiển nhiên đã biểu diễn trước mặt rồng, như vậy việc đưa Cung Trúc Uẩn vào Ung Vương phủ cũng có thể thuận lý thành chương. Kinh hãi nhất chính là, nàng cư nhiên có thể tra được nhất cử nhất động của Cung Trúc Uẩn tại kinh thành, ngay cả một cái uyên ương hà bao cũng tra ra được, mà lại là ở phủ đệ của hoàng tử bối lạc, thật là tay mắt Thông Thiên. Mà một người tay mắt Thông Thiên như vậy lại cùng với nhà của Bảo nhi quan hệ xa, cùng ngạch nương Bảo nhi là bằng hữu chi giao, bởi vậy suy đoán, thân thể ngạch nương Bảo nhi không hề đơn giản, vậy a mã và gia gia Bảo nhi

~

Ngày hôm sau Cung Trúc Uẩn đi.

47. Chương 47

Chương 47: Lão cha lão nương

Thu đặt trai

“Ngạch nương, nhầm chán quá đi.” Nha đầu hai tay chống cằm, chớp mắt to nhìn thiếu phụ bên bàn đối diện.

bốp

~

“Người cầm miệng cho ta, còn dám nói, nếu không phải vậy ta và người còn bị mắc kẹt ở chỗ này sao?” Thiếu phụ trừng mắt lạnh nhìn nàng.

“Ngạch nương, cũng không phải đều tại ta có được hay không, một mình ngài cũng chọc giận a mã nha!” Mổ nha đầu nói.

“Đồ gia hỏa Họ Ái Tân Giác La tên Khuynh Thành! Vốn đang trông cậy theo người đi du sơn ngắm cảnh, bây giờ chết tốt lắm, bị người làm hại thảm như vậy! Người nếu không phải con ruột ta, ta sớm đem người ném xuống biển cho cá ăn

” thiếu phụ hơi hơi quơ quơ nắm tay.

“Ngạch nương người không mệt nha? Lời này đã nói bao nhiêu lần rồi?” Khuynh Thành đảo ánh mắt.”Ngạch nương, ta đói bụng.”

“Ta cũng đói.” Thiếu phụ cũng đảo ánh mắt.

“Ăn cơm được không ngạch nương?” Khuynh Thành đối với lão nương của mình nháy mắt.

“Mắt có tật à? Chớp cái gì mà chớp? Chịu đựng đi!” Thiếu phụ một tay chống cằm trừng trừng nữ nhi của mình

Ọt ọt

bụng réo liên tục

“Khuê nữ bảo bối, ta đói!” Hải tử lẫn thân nương đáng thương nói.

“Ta cũng đói, ngạch nương, người nói a mã có phải cố ý hay không nha? Bây giờ là lúc nào vẫn chưa trở lại?” Khuynh Thành nhìn cửa sổ, trời tối thui.

“Người đoán xem? A mã người, cái loại người này khẳng định

” màn cửa bị vén lên, một nam nhân theo thói quen lạnh lùng tiến vào, nhìn lướt qua hai người, hỏi ” Khẳng định ta đây là loại người gì?”

“Khẳng định đặc biệt giữ chữ tín.” Người nào đó vội vàng tiếp lời.

“Phải không?” Bọn nha hoàn hầu hạ hẩn thay đổi triều phục, hẩn đến bên cạnh bàn ngồi xuống, hai người kia đã lần lượt đi đến một bên.

“Gia, ngài đói bụng chứ, gần đây trong cung nhiều việc, không có thời gian sắp xếp ăn bữa cơm đứng đắn phải không?” Người nào đó hỏi.

“Không đói bụng.” Dận Chân nói, sau đó rất vừa lòng thấy Nhan Tử La cùng Khuynh Thành méo miệng.”Các người đói bụng?”

Hai người đều nhip nhàng gạt đầu, đều nhip nhàng làm ra vẻ mặt con chó nhỏ.

“Chờ một lát nữa đi!” Dận Chân nói.

Hai người chỉnh tề kéo khoe miệng lại, Nhan Tử La nghiêng đầu nhìn nữ nhi: ‘Thấy được chưa, ta đã nói không thể tìm nam nhân lòng dạ hẹp hòi.’

Khuynh Thành nhìn Nhan Tử La: ‘ngạch nương, ta biết sai lầm rồi’.

Ọt ọt

bụng réo liên tục

Dận Chân nghe được thanh âm ngắc đầu nhìn hai người đối diện, hai người cư nhiên đều quay đầu đi cố ý làm bộ không phát hiện ra hẩn.

“Gia, đồ tới rồi.” Tụy nhi đi vào cung kính đáp lời.

“Đem vào đi.” Dận Chân phân phó. Tụy nhi đi ra ngoài, phía đối diện hai mẹ con nọ đầu nhất loạt chuyển hướng sang chỗ cánh cửa, ánh mắt sáng quắc hy vọng

~~ một mạch dõi theo cái hộp trong tay nha hoàn đến tận trên bàn, cả hai nuốt nước bọt, ánh mắt tựa hồ là muốn đem cái hộp ăn luôn.

“Mở ra!” Dận Chân nói.

Tụy nhi cẩn thận mở ra, thì ra đúng thật là một hộp thức ăn, hai cặp mắt liên lờ lờ tỏa sáng, nhìn chăm chú Tụy nhi lấy ra một túi đồ: cây dễ cao, đậu phụ hoàng, tiểu bánh ngô, đường hỏa thiêu, bơ tạc cao, đường lỗ tai, củ từ

hai người dùng ánh mắt quan sát đồ ăn một lần, sau đó ngắc đầu nhìn Dận Chân, thiếu điều chảy nước miếng

“Cần ta đút các người?” Dận Chân nhìn hai người hỏi.

“Không cần.” Hai người cùng nhau nói, sau đó nhanh chóng chụp lấy đồ ăn mình thích. Nhan Tử La thích ăn đậu phụ hoàng, tiểu bánh ngô, Khuynh Thành thích ăn bơ tạc cao, đường lỗ tai, cái hai người đều thích ăn chính là cây dễ cao.

Hai người vô cùng vui vẻ đều tự giải quyết hết một cái cây dễ cao sau mới nhớ ra Dận Chân ở đây.

“Ngài không ăn?” Nhan Tử La hỏi.

Dận Chân liếc nhìn nằng, Nhan Tử La lập tức rất ghen ngào mà đem tay kia cầm tiểu bánh ngô dâng lên: “Muốn ăn thì nói nha!”

“Sáng mai hồi phủ.” Dận Chân nói.

Đang vội vàng ăn, hai người đều trọ quai hàm nhìn hần, sau đó gật đầu, rất bất đắc dĩ. Ăn cơm xong, Khuynh Thành nói mệt nhọc, ôm cánh tay mẫu thân của mình rất tự nhiên nói: “Ngạch nương, ta muốn cùng ngài ngủ.”

“Được!” Nhan Tử La nói.

Có người nhẹ nhàng ho một tiếng

“Thôi, ngạch nương, người ngủ toàn nói mơ, người ta tự mình cũng ngủ ngon.” Khuynh Thành lập tức nói.

“Ta nói nói mơ lúc người đã ngủ như chết, làm sao nghe được a? Nói dối không biết xấu hổ có phải hay không?” Nhan Tử La vỗ vỗ đầu nữ nhi của mình.

Khuynh Thành giả vờ cười nhìn ngạch nương của mình một chút, “Ngạch nương, kỳ thật là ta này một năm có thêm tật nói mơ, sợ ảnh hưởng người ngủ.”

“Phải không? Kỳ thật ngạch nương ta đây một năm cũng thêm bệnh điếc tai, sét đánh cũng không nghe được.” Nhan Tử La vừa cười vừa nói.

Có người lại ho nhẹ một tiếng, Khuynh Thành lập tức ngáp nhảy xuống đất chạy.

“Nha đầu chết tiệt kia!” Nhan Tử La quay ra cửa trợn mắt liếc nhìn, quay đầu lại phát hiện Dận Chân đối diện nàng cười lạnh, bĩu môi sau đó cúi đầu nhìn đồ ăn vặt trên bàn.

“Có thêm bệnh?” Dận Chân hỏi.

“Còn nhiều nữa.” Nhan Tử La thuận miệng đáp.

“Để cho thái y xem.” Dận Chân nói.

“Tâm bệnh, tâm bệnh.” Nhan Tử La nói.

“Trần Mục Phong đang ở kinh thành.” Dận Chân nói.

“Mọc cánh bay tới sao? Lúc này mới có mấy ngày mà?” Nhan Tử La hỏi.

“Vừa tới, trung tuần tháng trước đã lên đường.” Dận Chân giải thích nói, “Hoàng a mã có ý muốn khảo nghiệm hần.”

Nhan Tử La đảo ánh mắt. “Khảo nghiệm cái gì nha? Nha đầu chết tiệt kia có người chịu lấy nàng, ta vui vẻ còn không kịp. Còn phải nhờ người ta không được hưu nàng mới phải.” Nhan Tử La cầm khối cây dễ cao ăn.

“Nàng

nha đầu đều để cho nàng dạy bậy. Nàng còn nói là may mắn.” Dận Chân trừng nàng liếc mắt, nữ nhi thật tốt bị nàng giết giầy rời nhà trốn đi tự tìm trượng phu, dọa người mà!

“Ý của ngài là ta cũng rất tệ?” Nhan Tử La nheo mắt.

“Bản thân thấy sao?” Dận Chân tiếp theo trừng nàng, ngang nhiên cũng muốn rời nhà trốn đi chơi, không gặp phúc tấn nhà ai hoang dã như vậy.

“Ha hã, ta cảm giác được, theo người nào thì học cái dạng đó! Không ngờ năng lực học tập lại mạnh như vậy.” Nhan Tử La miệng thơn thớt bụng 1 bồ dao găm.

“Chẳng phân biệt được tốt xấu.” Dận Chân nói.

“Ôi, Ung thân vương, ngài không cần quá đáng! Ta còn có chuyện chưa tính toán xong nha!” Nhan Tử La nheo ánh mắt, thuận tay bắt lấy vật gì đó bỏ vào trong miệng, dùng sức cắn nuốt xuống.

“Gia thiếu tiền nàng?” Dận Chân nhướn mày.

“Tiền thì không thiếu, trái lại cái uyên ương hà bao này như thế nào giải thích a?” Nhan Tử La từ trong tay áo lấy ra một cái hà bao tú công tinh xảo, quơ quơ trước mặt Dận Chân, lúc ẩn lúc hiện như là thối miên người ta.

“Một cái hà bao có cái gì giải thích, muốn thì lấy đi.” Dận Chân nói.

“Đừng cố mà lấp liếm nha. Năm bốn mươi bảy ngày mười bảy tháng mười hai sau giờ Ngọ tại thư phòng phủ lão Thập tam xảy ra chuyện gì a?” Nhan Tử La lại cầm vật gì đó nhét vào trong miệng, hung tợn nhai nuốt.

“Nàng cảm thấy chuyện gì xảy ra?” Dận Chân hỏi.

“Hừ hừ! Một hồi phong, hoa, tuyết, nguyệt –

~ ác, xúc, sự! Tình chàng ý thiếp, củi khô lửa bốc, người nông ta nông, uyên ương hí thủy, cảnh xuân vô hạn, nhu tình mật ý, ôn nhu lưu luyến, nan xá khó phân, tình thâm ý trường, thông đồng thành gian, gian phu dâm phụ

” Nhan Tử La đang thao thao bất tuyệt thì trong miệng bị nhét vào một khối điểm tâm.

“Biết không ít từ! Nói hươu nói vượn!” Dận Chân liếc nhìn nàng một cái. Nhan Tử La đang cố gắng nuốt khối điểm tâm nọ xuống, tên gia hỏa thất đức, cứ nhiên cho nàng khối đường lỗ tai lớn nhất, ngọt chết người

~

“Tức cảnh sinh tình!” Nhan Tử La uống một cốc nước lớn, lát sau mới nói: “Ta cũng muốn gặp Trần Mục Phong.”

“Không được!” Dận Chân không hề nghĩ ngợi đơn giản từ chối.

“Ôi ôi ôi

dù thế nào, coi như hai người các ngài cũng có tiếng nói chung, cũng không đến mức không ẹ vợ ta đây nhìn con rể tương lai chứ?” Nhan Tử La trợn con người.

“Nàng mà gặp liền thất bại.” Dận Chân lạnh lạnh mở miệng.

“Sẽ không đâu, yên tâm. Nếu ta làm hấn thất bại ngài thất vọng lắm nha, con vịt mập đến miệng lại bay mất? Ai nha nha, ôn lại uyên ương hồ điệp mộng với ai đây a?” Nhan Tử La nói.

“Đầu óc không đủ dùng.” Dận Chân nói. Sau đó kêu bọn nha hoàn dọn bàn, hầu hạ mình rửa mặt, thấy Nhan Tử La còn trơ mắt nhìn mình, liền nghiêm trang nói: “Ghen ghét cứ việc nói thẳng, gia không cười nàng.”

“Nằm mơ à? Ta ghen ghét? Ha ha ~~ chuyện nực cười! Dem ngài đóng gói đưa cho nàng ta cũng không ý kiến.” Nhan Tử La nói xong nhảy xuống đất đi rửa mặt đi. Dận Chân liền nằm xuống.

Nhan Tử La rửa mặt xong bò lên trên giường, tự động chui vào ổ chăn, ngược đầu nhìn Dận Chân: “Mặt của nàng quả thật là nhìn ai oán giống đã chết cha mẹ ư?”

“Không biết, tự nhìn đi.” Dận Chân nhắm mắt lại.

“Đã chết cha mẹ là cái mặt gì nhỉ?” Nhan Tử La lăm bầm lâu bầu, trong đầu bắt đầu phác thảo một khuôn mặt.

“Ngủ! Không cần nghĩ những thứ này.” Dận Chân bàn tay to vung lên khép mắt nàng lại.

“Ôi, mới vừa rồi sao ngài cho ta ăn đường lỗ tai? Biết rõ ta không thích ăn.” Nhan Tử La xoa bóp hấn.

“Không thích ăn? Vậy sao bản thân nàng cầm hai khối?” Dận Chân nói.

Nhan Tử La trừng mắt trợn con người, thuận tay cấu hấn, “Chính mình cầm ăn mới thích, ai để cho ngài nhét cho ta. Hừ!”

48. Chương 48

Chương 48: Khóc lóc kể lể cùng lão hồ ly

Ngày hôm sau, Khuynh Thành cùng mẫu thân bị cha nàng xách trở về. Khuynh Thành còn bị cha nàng đem vứt bỏ trong cung, nói là ý của gia gia nàng. Khuynh Thành mặc dù không vui, nhưng không có biện pháp.

“Bảo chủ tử, vạn tuế gia mời ngài vào cung kiến giá.” Một tiểu công công chào đón nói.

“Lại phải gặp nữa!” Khuynh Thành miệng mếu máo, lúc vừa trở về thấy người, còn chưa nhớ ra ai là ai nữa, hoàng gia gia đã nghiêm mặt nói: “Ngay cả hoàng gia gia cũng không nhận ra được, đáng đánh.” Kết quả nàng bị lão cha đánh mấy roi. Sau lại nghĩ tới, hoàng gia gia giam nàng lại cấm túc, thật sự là hơi quá đáng.

“Bảo chủ tử, Tiểu Nguyệt khanh khách đã ở đây.” Tiểu công công nói.

“A!” Khuynh Thành suy nghĩ một chút, hướng Càn Thanh cung đi tới. Các nô tài thấy nàng tới, lập tức mời nàng vào.

“Hoàng gia gia, nhân gia đến thăm ngài nè” Khuynh Thành vào phòng, Tiểu Nguyệt đã ở đó, còn có Ngũ thúc cùng Cửu thúc, “Chào Ngũ thúc, chào Cửu thúc.”

Thấy Tiểu Nguyệt an vị bên cạnh Cửu thúc giờ trò, Khuynh Thành cười cười, lại nhìn hoàng gia gia, miệng mếu máo.

“Lại đây. Nha đầu, người mếu máo cái gì?” Khang Hy cười nhìn cháu gái, lại lớn lên một tuổi mà tiểu nha đầu vẫn cái ...đức hạnh kia.

“Ngũ thúc, Cửu thúc, một hồi hoàng gia gia nếu là bảo nhị vị đánh ta, ngàn vạn lần hạ thủ lưu tình nha, trên người nhân gia bây giờ còn bầm tím, buổi tối đau đến mức không ngủ được

~” Khuynh Thành chạy đến bên người hai vị thúc thúc làm nũng. Hai người cười cười.

“Ai nói muốn đánh người, nha đầu.” Khang Hy hỏi.

“Hoàng gia gia lần trước vừa nói ‘đáng đánh’, kết quả nhân gia bị a mã đánh. Hoàng gia gia, ngài hôm nay nếu không muốn nhân gia bị đánh, ngàn vạn lần đừng nói hai chữ ‘đáng đánh’ nha, nếu không a, ta xem Ngũ thúc cùng Cửu thúc cũng rất biết linh hội ý của hoàng gia gia! Thật sự là

~ nhân gia trước kia cũng không biết bản thân bị người hận như vậy nha

” Khuynh Thành ủy khuất nói.

“Ngụy biện!” Khang Hy trợn mắt liếc nhìn nàng.

“Hoàng gia gia bắt công mà! Đương nhiên nói nhân gia ngụy biện!” Khuynh Thành vừa nói vừa ngồi bên cạnh Khang Hy, nhào vào trong lòng Khang Hy: “Hoàng gia gia, nghe nói Tiểu Nguyệt tỷ tỷ chính là Thất thúc, Cửu thúc, Thập tứ thúc cùng đi đón trở về, đến lượt nhân gia, không ai trông nom coi như xong, còn phải bị đánh, ngài bắt công!” Vừa nói vừa nắm chặt râu mép Khang Hy.

“Nha đầu, người còn muốn bị đánh có phải hay không? Hoàng gia gia dễ bị gạt sao?” Khang Hy trợn mắt trừng cháu gái.

“Hoàng gia gia

~ người xem xem nhân gia đã đáng thương như vậy, bị người khác ném xuống nước thiếu chút nữa thành cá ươn, còn bị người ta mắng là dã hài tử lai lịch không rõ, suýt chút nữa bị kẻ mạnh cướp về làm tiểu lão bà

~~ hoàng gia gia

” Khuynh Thành chớp chớp mắt, vẽ mặt lê hoa mang vũ.

Lông mi Khang Hy chợt nhúu thoáng cái, vứt bỏ trong nước thành cá ươn cũng không có gì, lai lịch không rõ cũng nói xong, nhưng mà “Dã hài tử?” “Tiểu lão bà”? Ai nói như vậy –

có phải cổ ngựa hay không

~~

“Xin hoàng gia gia làm chủ cho nhân gia, nếu không nhân gia không muốn sống

~” Khuynh Thành nước mắt nước mũi tèm lem.

“Nha đầu, là ai nói ngươi là dã hài tử? Là ai muốn cướp ngươi làm tiểu lão bà?” Khang Hy hỏi.

“Một nhà gậy trúc, còn nói nhân gia là hồ ly tinh không biết xấu hổ, hoàng gia gia.” Khuynh Thành nhìn Khang Hy: “Nếu như nhân gia là tiểu hồ ly tinh, vậy a mã nhất định hồ ly, vậy hoàng gia gia ngài

~” ngài là lão hồ ly tu ngàn năm, nói xong thực là chuẩn nha.

Lông mi lão hồ ly dựng đứng lên.

“Hoàng gia gia, ngài đừng nóng giận, nhà các nàng không biết nhân gia là cháu gái ngài mới nói như vậy, nếu như biết được, khẳng định sẽ không nói, các nàng cũng rất kính sợ hoàng gia gia.” Khuynh Thành nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực Khang Hy, cho hoàng gia gia thuận khí. Nhìn sắc mặt hoàng gia gia thật khó coi.

“Nha đầu a, gia gia sẽ phái người tra rõ, chờ xem. Không được quậy phá tiếp, nghe rõ chưa? Đi thăm hoàng nãi nãi ngươi một chút đi!” Khang Hy nói.

Khuynh Thành lập tức nhảy xuống đất: “Dạ, hoàng gia gia, nhân gia đã biết.”

“Tiểu Nguyệt, ngươi cũng đi ra ngoài đi!” Khang Hy đuổi đi, Tiểu Nguyệt không cam tâm tình nguyện, bước cẩn thận từng bước liền bị Khuynh Thành túm ra khỏi cửa.

“Khuynh Thành, muội lại gạt hoàng gia gia.” Tiểu Nguyệt híp mắt nói nhỏ.

“Ai nha, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, biết là tốt, không cần nói ra mà!” Khuynh Thành cười híp địa nói, “Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, tỷ đi thăm Đức phi nãi nãi không?”

“Không đi, thái thái lại không thích ta. Ta về nhà cho rồi.” Tiểu Nguyệt phát tay, tự mình hiểu rõ, nãi nãi nàng thích tiểu hài xinh đẹp nhu thuận, nàng không phải.

“Ừ, vậy cũng được. Qua hai ngày nữa ta đi tìm tỷ chơi.” Khuynh Thành vừa cười vừa nói, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt Tiểu Nguyệt đăm đăm về phía phía trước, ngẩng đầu nhìn qua, sau đó con ngươi mở to cỡ quả trứng gà. Nhanh chóng đảo tròn mắt, nói khẽ với Tiểu Nguyệt nói: “Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, ta bây giờ là nha hoàn nha!”

Tiểu Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, sau đó gật đầu, dù sao loại trò chơi này các nàng chơi nhiều lần. Khuynh Thành nghe tiếng bước chân, biết hai cái thân ảnh phía trước nhanh đến, trong lúc ánh mắt Tiểu Nguyệt thêm thường nhìn hai người đi đến Càn Thanh Cung.

“Thật xuất sắc nha! Không biết là ai?” Tiểu Nguyệt vẫn còn đang ở trong mộng.

“Hắc hắc.” Khuynh Thành cười cười, nhanh chóng chạy thoát, lưu lại Tiểu Nguyệt ở đó hoa mắt si tình.

Tới trong cung Đức phi, trước khi Đức phi mắng nàng, Khuynh Thành đã làm bộ đáng thương, Đức phi lập tức đem lời muốn nói quên sạch hết, mặc kệ Khuynh Thành trong lòng bà làm nũng, còn bị Khuynh Thành gạt lấy đi một hộp trang sức bằng sứ.

“Nha đầu a, kể cho hoàng nãi nãi nghe một chút, con đã đi đâu rồi?” Đức phi cười hỏi.

“Hoàng nãi nãi, con đi nhiều chỗ lắm, Hàng Châu, Tô Châu, Gia Hưng, Trấn Giang, Giang Ninh, Nghi Hưng, đều đã đi qua, vốn đang mua lễ vật muốn tặng cho nãi nãi, nhưng mà bị rớt xuống nước, cái gì cũng không có, nãi nãi, ngài sẽ không trách con chứ?” Khuynh Thành nhỏ giọng nói.

“Có cái gì quan trọng, mau mau trở về thì nãi nãi liền vui vẻ. Nha đầu, đã xem được cái gì?” Đức phi hỏi.

“Xem Tây hồ, Gia Hưng nam hồ, còn đi thuyền, tới Tô Châu còn đi leo núi, tại Trấn Giang còn đi thăm Kim Sơn tự, tới Giang Ninh đi xem sông Tần Hoài.” Khuynh Thành liệt kê ra một danh sách sau đó bắt đầu thao thao bất tuyệt kể cho Đức phi nghe cả một buổi chiều, nói đến khô miệng rất lưỡi mới thôi.

“Đi chơi vui vẻ quá cho nên quên mất nãi nãi phải không?” Đức phi lý luận.

“Nào phải, nãi nãi, nhân gia thật đáng thương, bị vứt xuống nước sau đó hôn mê mấy ngày mới tỉnh, làm cho đầu óc bị hỏng, thật đáng thương mà.” Khuynh Thành bĩu môi nói.

“Bảo bối à, là ai ném con xuống nước vậy?” Đức phi cau mày, đứa cháu gái mà bọn họ đều không nỡ động tới một đầu ngón tay, cứ nhiên còn có người dám ném nàng xuống nước.

Khuynh Thành lắc đầu, “Không biết, nhân gia cũng không thấy rõ. Nãi nãi, lúc nhân gia té xuống thì sợ không còn thấy được nãi nãi nữa? Nhân gia nghĩ là nếu như nhân gia bị chết đuối, nãi nãi nhất định sẽ thương tâm, nhân gia không nỡ thấy nãi nãi thương tâm.”

“Đừng nói vậy, giờ không phải đã trở về tốt lành rồi sao? Bảo bối à, sau này không được tùy tiện rời cung đi ra ngoài biết không? Ngạch nương con cũng thật là, tự nhiên giựt giây kêu con rời nhà trốn đi.” Đức phi nói.

“Nãi nãi, ngạch nương biết sai rồi, không phải sau đó người còn muốn đi ra ngoài tìm con sao?” Khuynh Thành nói, chắc chắn là ngạch nương nàng muốn tự mình đi ra ngoài chơi mới ngụy trang là đi tìm nàng.” Ngạch nương cũng yêu thương nhân gia, nhưng a mã thì đánh, người xem nè, còn chưa hết nè.” Vươn tay ra trước mặt Đức phi lung lay thoáng cái rồi thu lại.

“Nãi nãi nói a mã con rồi, bảo bối tốt lành trở về là được, sao lại còn động thủ chứ.” Đức phi nói.

Khuynh Thành ôm cổ Đức phi, nhếch miệng cười, đã nói nãi nãi dễ bị lừa gạt, thoáng cái là xong.

“Nha đầu a, Trần gia kia là thế nào vậy? Trong nhà có những ai?” Đức phi hỏi.

“Nhà bọn họ làm ăn, hơn nữa quả thật là làm ăn buôn bán lớn, trong nhà có Trần nãi nãi, Trần cô cô cùng dưỡng, còn có ba người Trần ca ca.” Khuynh Thành cẩn thận đáp.

“Ồ, nhờ có bọn họ chiếu cố con, phải rồi, nói hoàng gia gia ban thưởng cho bọn họ một ít đi!” Đức phi vừa cười vừa nói.

“Tốt quá, nãi nãi, lễ mừng năm mới bọn họ tặng con lễ vật, nhưng mà con không có tiền mua lễ vật tặng lại bọn họ.” Khuynh Thành chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Nãi nãi, cái hộp trang sức này cho con tặng cho Trần cô cô có được hay không?”

“Như vậy sao được? Lễ vật này cũng quá nhẹ.” Đức phi cười, bảo bọn nha hoàn cầm hộp trang sức lại, kiểm tra mấy thứ trang sức ngự ban, “Thêm mấy thứ này nữa, đến lúc hoàng gia gia con thưởng cho họ thì tặng luôn.”

“Cám ơn nãi nãi, nãi nãi tốt nhất, cho nên nhân gia yêu nãi nãi nhất.” Khuynh Thành vô cùng vui vẻ nói.

Bởi vì trước mắt là lễ vạn thọ của Khang Hy, trong cung rất bận rộn, nha đầu Khuynh Thành chết tiệt kia quả là rất ghét, cho nên thường thường là tìm chỗ trốn đi lưỡi biếng, làm hại Đức phi thường thường vừa lo công việc đầu óc choáng váng nhiều lúc còn phải cho người tìm nàng.

Tối hôm đó, Khang Hy đến Vĩnh Củng cung dùng bữa tối.

“Nha đầu, thọ lễ hoàng gia gia đã chuẩn bị lễ vật chưa?” Khang Hy cười hỏi Khuynh Thành.

Khuynh Thành rất sung sướng lắc đầu: “Chưa có, hoàng gia gia, đồ nhân gia muốn tặng ngài ngoài cung mới có, nhưng mà nhân gia đến bây giờ còn không có cơ hội đi ra ngoài nữa.”

“Nha đầu, trách hoàng gia gia cấm túc người có phải hay không?” Khang Hy nhàn nhạt trợn mắt liếc cháu gái, nha đầu kia thật đúng là thù dai, giống hệt tính tình của cha mẹ mình.

“Nhân gia không nói vậy. Hoàng gia gia, không bằng ngài cho con đi ra ngoài mua thọ lễ cho ngài đi?” Khuynh Thành lại bắt đầu nháy mắt, cắn chiếc đũa trong miệng —— y hệt con chó nhỏ đang gặm xương.

“Đi ra ngoài? Người còn dám xin?” Khang Hy cùng Đức phi đều nhìn Khuynh Thành.

“Ôi, hoàng gia gia, ngài cho người đi theo con không được sao? Con đây công phu mèo quào những thị vệ này của ngài chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể mang con vút trên cây rồi.” Khuynh Thành nói, “Hoàng gia gia, ngài đáp ứng đi, van cầu ngài ~”

“Vạn tuế gia, theo thần thiếp thấy, hay là ngài cho nàng đi ra ngoài đi. Nếu không nàng tại trong cung cũng buồn chán, mấy ngày nay bận rộn, nhất thời không để ý nàng liền trốn đi, nếu là nàng thực tự mình chạy ra đi, lại càng phiền.” Đức phi nói.

Kết quả Khuynh Thành bị hoàng gia gia nàng giống y như lão hồ ly hung hăng trợn mắt liếc một cái, Khuynh Thành làm như không phát hiện, tiếp tục nháy mắt chờ đợi nhìn lão hồ ly.

“Lý Đức Toàn, sáng mai phái hai người đi theo nha đầu ra cung, trước giờ Thân phải hồi cung.” Khang Hy nói.

“Con cũng biết hoàng gia gia tốt nhất mà!” Khuynh Thành nhảy dựng lên cao hứng nói, sau đó lại ôm chặt Khang Hy, lại ôm chặt Đức phi: “Nãi nãi cũng tốt nhất.”

Đức phi véo cái mũi nàng: “Đã mười lăm tuổi rồi mà còn giống như tiểu hài nhi. Cao hứng không?”

“Dạ, cao hứng.” Khuynh Thành cười hì hì nói.

49. Chương 49

Chương 49: Khảo nghiệm bắt đầu

Hôm sau Khuynh Thành thức dậy thật sớm, Đức phi nói bên ngoài lạnh lẽo không cho đi ra ngoài sớm như vậy, Khuynh Thành liền đi qua đi lại mấy vòng trong Vĩnh Củng cung, đến lúc Đức phi phiền quá chịu hết nổi liền đuổi ra ngoài.

Khuynh Thành vô cùng vui vẻ ra cửa cung, dự định trước tiên tới chỗ của Thất thúc nhìn xem có cái gì độc đáo mới mẻ không, sau đó đi nắm tượng đất, cuối cùng mới đến tửu lâu của Cửu thúc ăn uống. Hạ quyết tâm liền hướng tới điểm lai của Thuần quận Vương gia. Trùng hợp Tiểu Nguyệt đã ở đó, Khuynh Thành không phát hiện ra chuyện gì hay ở trong điểm bèn chuẩn bị ra cửa.

“Khuynh Thành, buổi sáng muốn đi đâu chơi vậy?” Tiểu Nguyệt chớp mắt hỏi nhỏ.

“Ra cầu phao chơi, sau đó đến chỗ Cửu thúc ăn cơm, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, có muốn đi cùng hay không vậy?” Khuynh Thành cố ý câu dẫn Tiểu Nguyệt, Cửu thúc là đại mỹ nam.

“Ai nha, bây giờ Tiểu Nguyệt tỷ tỷ có Tả đại thiếu gia rồi, vậy thôi! Một mình ta đến chỗ Cửu thúc!” Khuynh Thành làm bộ muốn đi.

“Khoan đã khoan đã.” Tiểu Nguyệt hô, “Đi thôi đi thôi, đi liền.”

Nhìn hai người đi theo, Tiểu Nguyệt hỏi Khuynh Thành: “Đến lúc nào trở về nha?”

“Giờ Thân, cho nên chúng ta phải nhanh lên.” Khuynh Thành cười nói.

“Giờ Thân? Vậy chúng ta có thể gặp Cửu thúc không?” Tiểu Nguyệt có chút nghi hoặc.

“Không biết, chắc là có thể mà.” Khuynh Thành nói vừa bước nhanh hơn.

Đến cầu phao, Khuynh Thành thật vất vả mới tìm được chỗ nắm tượng đất, bản thân tạo hình mấy kiểu cho người ta chiếu theo mà nắm. Đợi nửa canh giờ mới nắm xong chín cái tượng đất màu sắc rực rỡ, Khuynh Thành lại mua cái hộp cẩn thận bỏ vào đưa cho thị vệ phía sau cầm.

Vốn là Khuynh Thành muốn mua một ít thức ăn, nhưng Tiểu Nguyệt lại nhớ thương đòi gặp Cửu thúc, bởi vậy cực lực ngăn cản hành vi ăn hàng ven đường của Khuynh Thành, tóm Khuynh Thành kéo đi tới tửu lầu của Dân Đường.

Nhìn thấy tửu lầu xa xa phía trước, ánh mắt Tiểu Nguyệt mừng rỡ nheo lại.

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, còn chưa thấy Cửu thúc mà.” Khuynh Thành cười nói.

“Lập tức thấy liền.” Tiểu Nguyệt cũng cười hồi câu.

Vào tửu lầu, chưởng quỹ nhìn thấy Tiểu Nguyệt, lập tức vui vẻ chạy lại đây: “Chào Tiểu Nguyệt tiểu thư, chào Bảo tiểu thư.”

“Cửu thúc có ở đây không?” Tiểu Nguyệt ánh mắt tìm kiếm khắp nơi.

“Cửu gia ở trên lầu bàn công việc, Tiểu Nguyệt tiểu thư, ngài muốn gặp Cửu gia chỉ sợ phải đợi một lát.” Chưởng quỹ nói.

“Bàn công việc? Mất bao lâu vậy?” Tiểu Nguyệt hỏi, sau đó nhìn Khuynh Thành, đang giữa trưa.

“Chỉ sợ phải mất một lát. Khách của cửu gia vừa mới đến.” Chưởng quỹ nói.

“Vậy trước tiên chúng ta ở đây đợi một lát vậy!” Tiểu Nguyệt cười tìm một cái bàn ngồi xuống.

“Nhị vị không muốn lên lầu trên đợi sao?” Chưởng quỹ hỏi, lầu trên lúc nào cũng chật ních người chờ đợi của bọn họ.

“Không cần không cần, ở đây tầm nhìn trống trải.” Tiểu Nguyệt cười híp mắt. Khuynh Thành nhìn chưởng quỹ: “Không có việc gì, chúng ta đợi ở đây, nhìn thấy nhiều người.”

“Dạ dạ dạ, nhị vị có việc gì cứ việc phân phó.” Chưởng quỹ cẩn thận đi về quầy.

“Chúng ta đến bên kia chờ xem!” Khuynh Thành không quay đầu lại, hai người thị vệ tự động tự giác địa ngồi xuống cái bàn bên cạnh.

Đợi một lúc lâu, Dân Đường còn chưa xuống, Khuynh Thành không hăng hái ngồi đợi, còn Tiểu Nguyệt thì hai mắt sáng lên nhìn khắp nơi tìm kiếm mỹ nhân.

“Đói.” Khuynh Thành.

“Đợi chút đi, một lát Cửu thúc đi xuống đã.” Tiểu Nguyệt gạt đi, sau đó cười híp mắt nhìn về phía cửa: “Mỹ nam kia, đến hai người.”

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, chảy nước miếng.” Khuynh Thành chống cằm nghiêng đầu nhìn Tiểu Nguyệt.

“Thật sự rất dễ nhìn, nhìn đi, mau nhìn đi.” Tiểu Nguyệt giục tay nàng.

Khuynh Thành bĩu môi, quay đầu qua nhìn,

~, lập tức quay lại cúi đầu.

“Ui, người đẹp đi tới đây!” Tiểu Nguyệt thanh âm nho nhỏ. Khuynh Thành đầu cúi càng thấp, thiếu điều muốn hôn cái bàn.

“Bảo nhi?” Giọng một mỹ nam vang trên đầu nàng.

—Không phản ứng—

“Người đẹp, không phải gọi là Bảo nhi.” Tiểu Nguyệt rất tốt bụng nhắc.

“Xin hỏi phương danh tiểu thư?” Mỹ nam đối Tiểu Nguyệt cười, nụ cười sáng lạng.

Tiểu Nguyệt hiển nhiên bị người đẹp mê hoặc, đang muốn nói, chỉ thấy Khuynh Thành nhanh chóng đứng dậy đứng ở phía sau nói: “Tiểu thư, lão gia nói không thể tùy tiện nói cho người lạ.”

Tiểu Nguyệt sững sờ, mắt nhỏ chớp chớp nói: “Cũng đúng! Công tử, xin lỗi, không thể nói được.”

Mỹ nam hiển nhiên sững sờ, sau đó nhìn Khuynh Thành nói: “Bảo nhi là nha hoàn của vị tiểu thư này?”

“Có quan hệ sao?” Khuynh Thành nói, cũng không ngẩng đầu.

“Bảo nhi sao lại ở kinh thành?” Mỹ nam hỏi.

“Kinh thành là nhà các người sao? Không phải chứ, có thể tới đương nhiên cũng có thể đi.” Khuynh Thành nói xong, nhìn Tiểu Nguyệt: “Tiểu thư, ta đi về trước. Thất nãi nãi còn có đồ kêu ta mua.”

Tiểu Nguyệt chớp chớp mắt nhỏ: “Được rồi, đi về trước đi!”

“Vâng, tiểu thư.” Khuynh Thành xoay người bước nhanh đi, bên cạnh hai tên thị vệ lập tức đi theo đi ra ngoài.

“Người đẹp, biết nha hoàn của ta à?” Tiểu Nguyệt cười híp mắt hỏi han.

“Từng vài lần có duyên, xin hỏi phương danh tiểu thư.” Mỹ nam hỏi.

“A

chúng ta đã gặp qua nha, trước đó vài ngày tại Càn Thanh cung.” Tiểu Nguyệt nháy ánh mắt cười nói.

Đúng lúc đó nghe thanh âm chường quý nói: “Gia, Tiểu Nguyệt tiểu thư đợi được một lúc rồi.”

Thân thể Tiểu Nguyệt phì nộn, động tác lưu loát đứng dậy chạy vội lên lầu, nhào trong ngực người xinh đẹp siêu cấp ôm lấy: “Cửu thúc!”

“Ừh? Sao đến đây? Ở nhà đợi không được sao?” Dận Đường cau mày thở dài, tiểu ác ma này tìm được nhà chồng mà vẫn còn háo sắc.

“Cái mỹ

” Tiểu Nguyệt rất nhỏ giọng đối Dận Đường nói: “Theo Khuynh Thành tới, thấy mỹ nam bên kia sợ quá trốn rồi.”

Dận Đường ngẩng đầu nhìn lại, đối hai cái đầu mỹ nam bên kia: “Hai vị sao lại rảnh rồi đến đây vậy?”

“Thỉnh an Cửu gia.” Tề Mặc Trì cùng A Kéo Bố Châu Nhĩ thỉnh an Dận Đường. Sau đó nhìn Tiểu Nguyệt, là một vị khanh khách?

“Cửu thúc, bọn họ là ai vậy?” Tiểu Nguyệt ánh mắt phát quang hỏi.

“Tề Mặc Trì Đa Nhĩ Tế bối tử, A Kéo Bố Châu Nhĩ bối tử.” Dận Đường nói: “Nha đầu, dự định ở tới khi nào đây?”

“Nhân gia ăn một bữa cơm rồi đi ngay, có điều, Cửu thúc phải ăn cùng nha.” Tiểu Nguyệt cười híp mắt nhìn người đẹp chảy nước miếng.

Dận Đường nhìn, lại nhìn hai tiểu mỹ nam, “Hai vị bối tử không ngại ngồi lại chứ?”

Tiểu Nguyệt cười càng vui vẻ. Hai vị bối tử có chút bối rối, bởi vì bọn họ tinh tường thấy sự bất đắc dĩ trong mắt Cửu hoàng tử

~~

Nhưng rồi, rất nhanh ~~ bọn họ cũng biết

~

Khuynh Thành phi như bay ra khỏi tửu lầu, vỗ vỗ ngực, cảm thấy không khác gì chạy trốn, thở hổn hển, nghe được bụng mình réo lên âm thanh phản kháng, Khuynh Thành than thở nói: “Oan gia ngõ hẹp, quá đáng, làm hại không có gì để ăn.” Nhìn về bốn phía thấy đều là tửu lầu cái to cái nhỏ, Khuynh Thành ngẫm lại quyết định tìm một cái tiểu điểm không ra gì để nhét đầy bụng, đã đói bụng đến mức đầu vầng mắt hoa.

“Bảo chủ tử, sắp tới giờ Thân rồi.” Một thị vệ nhắc nhở.

“Biết biết, hồi cung thôi!” Khuynh Thành miệng mếu máo, quyết định trở về méc gia gia.

Trần Mục Phong nhìn thiệp mời trong tay, thiệp mời hẳn ngày mai đến Kim Long tửu lâu uống rượu, kí tên Thành Tam. Người tới đưa tin thoát nhìn rất có máu mặt, nhưng Thành Tam là ai, không quen không biết lại mời hẳn uống rượu cái gì? Hẳn hiện tại chỉ hy vọng mau tìm được Bảo nhi, nhưng kỳ quái là tất cả những người quen hẳn muốn bái phỏng đều không ở trong kinh, tựa như có hẹn trước mà cùng mất dạng. Nhưng Thành Tam nói có việc trò chuyện với nhau, không biết là chuyện gì? Ngẫm lại, hẳn quyết định đi phó ước.

Ngày hôm sau đến Kim Long tửu lâu, sớm có người đứng ở cửa đợi hẳn, mời vào một nhã gian rất khác biệt. Trên bàn đã dọn xong rượu và thức ăn, một vị mặc trường bào bên ngoài khoác áo choàng cùng màu đang đứng bên cửa sổ không biết nhìn cái gì.

“Gia, Trần thiếu gia đến.” Tùy tùng cung kính đáp lời. Người nọ chỉ phất tay, tùy tùng cẩn thận lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

“Tại hạ Trần Mục Phong, không biết Thành Tam gia gặp tại hạ có chuyện gì?” Trần Mục Phong hỏi.

Người nọ mới xoay người nhìn hẳn, vị Thành tam gia này thoát nhìn quý phái nhã nhặn, quan sát Trần Mục Phong từ trên xuống dưới, sau đó nhàn nhạt cười: “Ngồi đi! Vừa ăn vừa nói chuyện.”

“Tạ Thành Tam gia để mất, bất quá, tại hạ cho rằng nên thắng thắng mới tốt.” Trần Mục Phong nói

Thành Tam cười, “Cũng không có chuyện gì đại sự, bất quá chỉ muốn cùng Trần thiếu gia đàm luận chuyện làm ăn.”

“Đã như vậy, Trần Mục Phong đa tạ.” Trần Mục Phong tay vươn ra, lịch sự nói “Xin mời”, sau đó hai người ngồi xuống.

Ngồi trong gian phòng Trần Mục Phong cảm thấy có chút kỳ quái, bởi vì tuy vị Thành Tam gia giường cờ hiệu là bàn chuyện làm ăn nhưng với chuyện làm ăn tựa hồ không nhiệt tâm lắm trái lại đối bản thân hẳn càng cảm thấy hứng thú hơn.

Thật vất vả cơm nước xong, Thành Tam gia nói: “Ngày mai liền phái người đến quý hào trả tiền. Nhìn Trần thiếu gia quả là nhân tài, không biết có thể thất hay chưa?”

“Tại hạ đã lấy vợ.” Trần Mục Phong sắc mặt lạnh lùng: “Nếu không có chuyện gì, tại hạ xin cáo từ.” Sau đó ôm quyền một cái đi ra. Thành Tam gia vừa nhìn bóng lưng của hẳn vừa cười.

Lúc Trần Mục Phong đi bái phỏng Trương Bá Hành, Trương Bá Hành vừa mới bị hoàng đế phái đi Thiểm Tây, không có gặp được.

Cách vài ngày lại có thiệp mời kí tên Hằng Ngũ đưa đến, cũng là mua mấy trăm tấn lương thực, cũng hỏi hẳn lấy vợ hay chưa.

Qua hai hôm nữa, lại có phong thư kí tên Thuần Thất mời hẳn đến Kim Long tửu lâu uống rượu, có việc thương lượng. Trần Mục Phong buồn bực không thôi, nhưng cũng đi. Vị Thuần Thất gia kia cũng là người ôn hòa, chỉ là chân có chút cà thọt, nhưng không hề ảnh hưởng tới khí chất, cuối cùng cũng là lập tức phái người đi hiệu buôn trả tiền.

Buổi tối Trần Mục Phong trở lại biệt viện ở kinh thành, hồi tưởng những chuyện xảy ra mấy hôm nay rồi cuộc cảm thấy có chỗ quái dị, nhưng là chỗ nào quái dị hẳn không nghĩ ra được.

Yên tĩnh được hai hôm thì lại có thiệp mời kí tên Đường Cửu đưa đến, cũng là đến Kim Long tửu lâu, đi gặp ba người, Đường Cửu gia này so sánh Nhạc Kiến Thần còn tuấn mỹ hơn nhiều, mặt khác hai người còn lại một người thoát nhìn vân đạm phong thanh, một người sáng sủa hào khí, trừ Đường Cửu, hai người kia thoát nhìn cũng không phải là người làm nghề buôn bán.

Sau màn dạo đầu ngắn ngủi thì không gian trở nên trầm mặc.

“Bán gạo sao gia chưa từng nghe qua?” Thập gia hỏi.

“Chỉ là việc làm ăn nhỏ.” Trần Mục Phong đáp. Trong lòng thầm nghĩ, chưa từng nghe qua sao lại đến đưa tin?

“Khó trách!” Thập gia nói, bị ca ca hấn nhàn nhạt liếc mắt.

“Trần thiếu gia, ta cũng có gian buôn bán gạo, muốn cùng liên thủ không biết ý các hạ như thế nào?” Cửu gia hỏi.

“Tại hạ phải thận trọng khảo sát sau đó mới có thể trả lời Cửu gia một cách thuyết phục được.” Trần Mục Phong nói, sau đó phát hiện Bát gia nhìn vào mắt hấn.

“Đúng là nên thận trọng, ha ha, cũng giống như cưới vợ, vạn nhất không hiểu được thì nửa đời sau có thể ân hận!” Cửu gia cười nói.

Trần Mục Phong sắc mặt ngưng trọng.

“Đúng vậy, phải hiểu rõ, cưới vợ nhất định phải lấy người ôn nhu hiền thực nhu tình như nước, giống như Tứ tẩu của ta cùng khuê nữ của nàng, người như vậy kiên quyết không thể cưới, một người!” Thập gia nói.

“Cũng không thể nói vậy, củ cải rau cỏ cũng c điểm tốt, không thấy Tứ ca ta thích thú sao?” Cửu gia nói.

Trần Mục Phong khẽ nhú mày, hai vị tựa hồ vừa tung hứng, tựa hồ vừa đối lập.

“Vào đề đi.” Bát gia an tĩnh này giờ, nhàn nhạt mở miệng.

“Trần thiếu gia, chuyện làm ăn mới vừa rồi để bàn sau đi.” Cửu gia nói

“Tốt!” Trần Mục Phong đáp, rất muốn cáo từ bỏ của chạy lấy người.

“Trần thiếu gia, ta đã cho người điều tra, người nhân phẩm rất tốt, cho nên, nếu như chúng ta có thể liên thủ làm ăn, cũng có thể làm thân gia?” Cửu gia hỏi.

“Tại hạ đã lấy vợ.” Trần Mục Phong nói

“Lấy vợ?” Cửu gia cau mày: “Như thế nào lại..., người đã hưu thê?”

“Tại hạ không có hưu thê cũng sẽ không hưu thê!” Trần Mục Phong nói.

“Cửu ca, người hành sự bất lực a!” Thập gia nói

“Thật sự là đáng tiếc, đứa cháu này ai gặp cũng yêu thích, nhưng nếu Trần thiếu gia đã lấy vợ thì không có biện pháp.” Cửu gia ra vẻ thất vọng.

“Tạ Đường gia nâng đỡ!” Trần Mục Phong nói

“Bất quá, theo ta, thê tử người cũng không ở tại kinh thành, cũng không có ở Hàng Châu, vậy xin hỏi ~~” Cửu gia hỏi.

“Lão bà bỏ trốn?” Thập gia rất sáng khoái.

Mặt Trần Mục Phong trầm xuống: “Việc cũng không quan hệ tới hai vị, không thể phụng cáo. Nếu không có chuyện gì khác, cáo từ.” Đứng dậy bỏ đi.

Hấn ra khỏi cửa, Thập gia nhìn hai ca ca hấn.

“Tiểu tử này thật giống như cha vợ hấn a

” Thập gia nói.

50. Chương 50

Chương 50: Thọ lễ

Cách một ngày, lại có thiệp mời kí tên Đào Thập Nhị đưa tới, cách một ngày nữa, thiệp mời kí tên Tường Thập Tam. Tường Thập Tam một thân gầy gò khoác áo choàng đi vào, thấy hấn đã đến liền cười nhà mình

đường xá xa xôi, trên đường trì hoãn, Trần Mục Phong khách khí một chút, sau đó phát hiện Tường Thập Tam bắt đầu không khách khí, tùy ý như là đang ở phòng khách nhà mình.

“Không biết Tường gia có chuyện gì?” Trần Mục Phong hỏi.

“Không có việc gì!” Tường Thập Tam cười nói, ánh mắt đánh giá hắt từ trên xuống dưới, “Không có việc gì không thể mời sao?”

“Tường gia hiểu lầm, chỉ là tại hạ cùng với Tường gia vốn không quen biết, không biết

” Trần Mục Phong hỏi.

“Hồi sinh hai ba bận có lẽ trở thành người nhà, ha ha

” Tường Thập Tam uống chén rượu: “Đến kinh thành lo việc buôn bán?” Hỏi một câu thừa.

“Vâng!” Trần Mục Phong đáp, vị này tựa hồ rất thích nói chuyện.

“Buôn bán cái gì?” Đã biết rõ còn cố ý hỏi, gửi thư đến mà không biết người ta làm ăn cái gì?

“Lúa gạo!” Trần Mục Phong đáp.

“À!” Tường Thập Tam liền nói sang chuyện khác: “Tại sao tới kinh thành khai trương tiệm gạo? Ở địa phương không có hậu thuẫn rất khó đứng vững a!”

“Bằng chữ tín tại hạ tin tưởng nơi nào cũng có thể đứng vững.” Trần Mục Phong nói.

“Có chí khí!” Tường Thập Tam ngẩng đầu, nghiêng đầu suy nghĩ, nhìn Trần Mục Phong: “Theo ta biết, sản nghiệp Trần gia tại Giang Nam rất nhiều, làm sao quản hết ngược lại còn đến kinh thành này?”

Trần Mục Phong khẽ nhún mày nhìn tường thập tam, “Tại hạ cho là chuyện này cùng Tường gia không quan hệ.”

“Ha ha ha ha ~ không cần nói quá sớm, tiểu tử!” Tường Thập Tam bỗng nhiên biến thành bộ dáng người lão luyện thành thục: “Mọi việc nên chờ ỳnh một đường lui!”

“Xin Tường gia nói rõ!” Trần Mục Phong nói

“Nói rõ sẽ không hay, chờ đường lui, chờ đường lui.” Tường Thập Tam uống rượu, tiếp tục nói sang chuyện khác: “Không biết đã thành thân chưa? Gia có đứa cháu gái tuổi tác và diện mạo rất khá, tuy tính tình hơi lạ, nhưng là một hài tử tốt

” đang chuẩn bị thao thao bất tuyệt tán dương, bị Trần Mục Phong lạnh lùng cắt ngang.

“Tại hạ đã có thê thất.” Trần Mục Phong nói.

“Có thê thất cũng có thể hưu thê cưới người khác. Cháu gái ta rất được lão gia tử yêu thương chiều chuộng, lấy nàng thì đối với chuyện làm ăn ở kinh thành rất có ích lợi!” Tường thập tam ra vẻ rất tốt bụng đề nghị.

“Tại hạ sẽ không hưu thê, cũng sẽ không lấy người khác.” Trần Mục Phong nói.

“Như vậy a?” Tường Thập Tam đảo con ngươi, sau đó vỗ vỗ trán: “Vậy không bỏ vợ, cả hai vợ đều xem trọng thì như thế nào?”

“Tường gia nếu không có chuyện gì khác, tại hạ cáo từ trước.” Trần Mục Phong lãnh nghiêm mặt nói

Tường Thập Tam cười, cười đến mức làm cho người ta lạnh cả người.

“Vậy cho cháu gái ta đây làm thiếp thì như thế nào?” Tường Thập Tam hỏi.

“Tạ Tường gia nâng đỡ, có điều tại hạ sẽ không hưu thê cũng sẽ không nạp thiếp.” Trần Mục Phong đứng dậy: “Tạ tường gia mở tiệc chiêu đãi, cáo từ.”

“Ai, đợi đã!” Tường Thập Tam kêu lên.

“Tường gia còn có việc?” Trần Mục Phong dừng bước hỏi.

“Không có việc gì, mặc dù mời người, nhưng là tiền người thanh toán, ta vội đi quên mang theo bạc.” Tường Thập Tam nói.

“Tốt!” Trần Mục Phong hoàn toàn muốn chạy.

“Thật không lấy cháu gái ta chứ? Người không nên hối hận!” thanh âm Tường Thập Tam có âm mưu.

“Quyết không hối hận!” Trần Mục Phong đi ngay.

Tường Thập Tam nhìn bóng lưng hắn rời đi cười, qua một hồi xuống lầu thấy Cửu ca hắn đang hạ kiệu muốn vào điểm.

“Đi rồi?” Cửu ca của hắn hỏi.

“Đi rồi.” Tường Thập Tam nói

“Như thế nào?” Hỏi

“Hắn không cưới Bảo nha đầu!” Đáp.

“Người hỏi cái gì?” Hỏi.

“Hỏi hắn có cưới cháu gái ta hay không!” Đáp.

~~ vô ngữ.

Cuối cùng là thiệp mời của Trình thập tứ, Trần Mục Phong mang theo nghi vấn vừa vào cửa liền bị ám toán. Chân hắn vừa rảo bước vào cửa nhà gian nơi hắn đã vào sáu lần thì một đạo chưởng phong ập tới, may mà hắn phản ứng nhanh nếu không chắc đã bị thương. Sau đó căn bản chưa cho hắn nói gì, người nợ đã từng chiêu từng chiêu tấn công tới, nhưng cũng không giống như là muốn đưa hắn vào chỗ chết, càng như là luận bàn võ nghệ, Trần Mục Phong nhìn ra liền cũng giảm bớt khí lực. Đánh qua thời gian khoảng nửa tuần trà, người nợ mới cười lớn dừng tay, Trần Mục Phong thu chiêu thức lạnh lùng nhìn người nợ.

“Trình gia là vì sao?” Trần Mục Phong hỏi, khí tức vững vàng.

“Không có gì, đàm luận võ công, đã lâu không cùng người ta khoa chân múa tay, luyện luyện, ha ha, Trần thiếu gia, ngồi đi!” Trình thập tứ cười nói, lúc nhìn hắn cũng cười cười.

“Không biết Trình gia có chuyện gì?” Trần Mục Phong hỏi.

“Không có gì. Yên tâm, không phải bàn chuyện làm ăn, đơn giản là bởi vì nghe nói công phu không tệ, muốn cùng giao kết bằng hữu.” Trình thập tứ nói.

Trần Mục Phong mặt mày nhăn lại, kết giao bằng hữu? Thật đúng là quá thẳng thắn.

“Đa tạ Trình gia cất nhắc.” Trần Mục Phong nói, vị Trình gia trước mắt thoát nhìn so với hắn tuổi không sai biệt lắm, thoát nhìn cũng thập phần hào sảng, cũng không khác Kiến Thần lắm.

“Đừng khách sáo, chúng ta coi như là tỉnh táo tương tích (chỗ này không hiểu). Nào, uống rượu

” Trình thập tứ cười nói.

Sau đó, mọi việc đều bình thường. Không thấy thiệp mời nữa, hơn nữa sau đó mấy vị khách nợ liền biến mất vô ảnh vô tung, người cũng không thấy bóng dáng, tựa như —— tựa như kiểu Bảo nhi mất tích.

Tiết Vạn thọ đã đến, Trương Bá Hành còn chưa hồi kinh. Trần Mục Phong liền tăng số người đi tìm Bảo nhi. Nhưng vô luận là bắt đầu tìm từ đâu, nơi nào cũng vấp phải trắc trở. Chính hắn có lúc rảnh rỗi không tự giác đi tới chỗ cây cầu, còn có khi mua vài thứ đồ khó hiểu trở về, về sau trong thư phòng của hắn đồ đạc càng ngày càng nhiều.

Lễ vạn thọ của Khang Hy, Khuynh Thành nhìn y phục nãi nãi kêu cung nữ đưa ình thì ngó lơ sang chỗ khác.

“Nãi nãi, dù thế nào cũng phải mặc cái này sao?” Là cát phục sắc tứ đoàn kim long, thêm một chuỗi hạt vòng tới vòng lui, còn có cái cát quan thượng – kim mào, thùy châu thoát nhìn dài loẵng ngoằn.

“Đương nhiên, hôm nay là lễ vạn thọ của hoàng gia gia con, trước kia hoàng gia gia thấy con còn nhỏ không ặc, năm nay con đã mười lăm tuổi rồi đã thành đại cô nương, nên dâng hoàng cung kính thỉnh an Hoàng gia gia.” Đức phi cười nói, vừa bảo cung nữ hầu hạ mình cùng Khuynh Thành mặc cát phục.

Vắt vả hơn nửa canh giờ mới mặc xong y phục, cung nữ nhìn đôi bông tai kia, nhìn Khuynh Thành.

“Đừng xem, không có xỏ lỗ tai đâu.” Khuynh Thành vừa nói vừa che hai tai mình lại.

Đức phi cũng đã ăn mặc sẵn sàng, nghe thấy lời của nàng liền nhìn nàng cười cười: “Ta xem cũng phải xỏ lỗ tai cho con mới được, nếu không tương lai còn phải lên kiệu hoa thì đeo ở đâu?”

“Nãi nãi, cũng không ai quy định nhất định phải xỏ lỗ tai mà? Con không cần, bông tai tháo lên tháo xuống thật mất công.” Khuynh Thành nói.

“Theo ta thấy là con sợ đau, nha đầu.” Đức phi lại sửa sang cho nàng, sau đó nhìn trái phải, rất hài lòng nói: “Ồi, bảo bối của chúng ta mặc cát phục vào thật là đẹp mắt.”

“Nãi nãi, con cảm thấy mặc thường phục đẹp hơn.” Khuynh Thành miệng mếu máo. Như khi còn bé thì tốt, tùy tiện tìm văn kiện quần áo xinh đẹp là được rồi, hiện tại mặc y phục cũng phiền phức.

“Đi thôi, chúng ta tới Trữ cung thỉnh an thái hậu trước đi!” Đức phi cười, nắm tay Khuynh Thành đi tới Trữ cung. Đến Trữ cung, còn chưa tới, các cung nữ phi tần cũng đã dựa theo cấp độ, phẩm chất mặc cát phục đợi ở đó, nhìn tới nhìn lui, các khanh khách trong cung và A ca các phủ cũng đã có mặt, Đức phi nhẹ nhàng cười.

“Chà, Khuynh Thành mặc quần áo vào lập tức liền nhận không ra, nhìn ra khí thế công chúa ngay.” Lúc Nghi phi tới nhìn Khuynh Thành, sau đó cười nói với Đức phi.

“Tạ Nghi phi nãi nãi khích lệ, con không muốn mặc, nhưng hoàng gia gia nói đã lớn không thể giống như tiểu hài tử, là công chúa phải mặc y phục công chúa nên mới có bộ dáng này. Nghi phi nãi nãi cũng thật xinh đẹp ạ.” Khuynh Thành cười nói.

“Khuynh Thành cũng khéo nói chuyện.” Nghi phi nói.

“Khuynh Thành khẩu chuyết, so với Nghi phi nãi nãi còn thua xa. Có thời gian con nhất định phải thỉnh giáo Nghi phi nãi nãi, còn hy vọng ngài vui lòng chỉ dạy.” Khuynh Thành cười híp mắt nói.

Nghi phi cười cười, sau đó cùng Đức phi nói chuyện.

Khuynh Thành cười nhìn Đức phi, “Nãi nãi, nhân gia không nói sai chứ?”

“Không có, bảo bối rất ngoan.” Đức phi cười.

Lại đợi một lát nữa, Khang Hy đến, nhóm phi tần theo cấp bậc cùng Khang Hy hành lễ với Hoàng thái hậu, đến phiên công chúa hành lễ thì chỉ có mình Khuynh Thành, sau đó là các khanh khách. Hành lễ với thái hậu xong, lại hành lễ với Khang Hy. Khang Hy nhìn bộ dáng Khuynh Thành, cố ý cả giận than thở: “Bộ dáng này mới giống.”

Sau Khang Hy lại đến Càn Thanh cung đón nhận thần tử chúc mừng.

Tựa như vạn thọ tiết hàng năm, trừ ăn uống, còn có biểu diễn. Khuynh Thành nhân cơ hội chạy đi tìm ngạch nương, không ngờ nương cáo ốm không có tới.

Vắt vả đợi đến tối, rốt cục có thể an tĩnh ngồi nghỉ một lát, Khuynh Thành ngồi ở bên cạnh Đức phi buồn ngủ, trong lòng thấy kì quái, nhìn người khác đều vô cùng náo nhiệt, chỉ có mình luôn buồn ngủ. Tỉ mỉ ngẫm lại, hình như khi còn bé cũng vậy, nghe vớ Lí Quý chịu tội đều ngủ. Chẳng lẽ tựa như ngạch nương, là hài tử đáng thương, không có một tế bào phong nhã nào? Nhưng mà ta biết điều khác nha

mặc dù bị ngạch nương bóp chết từ trong trứng nước

~

Ngẫm lại, Khuynh Thành lại phân tích, coi như không có tế bào phong nhã, bây giờ so với ngạch nương còn có chỗ tốt hơn, đó là viết chữ. Chữ của ngạch nương quả thực không có cách nào đọc được, cũng lạ, đường

như a mã lúc nào cũng xem như bảo bối mang theo trong người, phỏng đoán là đang phù phép tránh ma quỷ

~ Khuynh Thành gian manh nghĩ tới.

“Bảo bối, cười cái gì vậy?” Đút phi cười hỏi.

“Không có gì, nãi nãi.” Khuynh Thành cười hì hì xong, nhìn cánh tay nãi nãi của mình, có vẻ rất mềm mại, sau đó không khách khí ôm lấy dựa vào.

“Nha đầu lại nữa.” Đút phi nhẹ nhàng nhúc nhích nhưng không rút cánh tay về.

Tiệc đến quá nửa đêm, Khuynh Thành đã ngủ ngon, mấy người qua lại nhìn nhân ảnh trên sân khấu kịch lúc ẩn lúc hiện, Khuynh Thành khẩu khí thở dài vô số, không trách được ngạch nường cáo ốm không đến, xem ra ngạch nường thông minh hơn mình.

Hôm sau, Khuynh Thành đang ở trong chăn vù vù trên mây, đã bị cung nữ gọi dậy. “Bảo chủ tử, mau thức dậy.” Hồng Hỉ nhẹ nhàng kêu lên.

“Nhân gia ngủ trễ như vậy

~ không dậy

~”

“Bảo chủ tử, vạn tuế gia truyền ngài.” Hồng Hỉ cười nói.

“Hơ” lập tức ngồi dậy, Khuynh Thành cau mày: “Hoàng gia gia là cố ý.” Sau đó không cam lòng thay y phục.

Sớm có tiểu thái giám đang chờ, Khuynh Thành cùng với tiểu thái giám đi tới Càn Thanh cung, trên đường hỏi tiểu thái giám: “Hoàng gia gia tìm ta có chuyện gì a?”

“Bảo chủ tử, nô tài không biết. Bất quá, vạn tuế gia thần sắc tựa hồ không vui, ngài

” tiểu thái giám do dự mà không nói.

“Không vui?” Khuynh Thành đảo con ngươi, tỉ mỉ ngẫm lại kỹ hình như mình không có chọc tới Hoàng gia gia, hơn nữa lão đầu tối qua còn cao hứng mà. Nhưng Hoàng gia gia nổi giận cũng rất đáng sợ, cẩn thận cẩn thận.

Có chút thấp thỏm, Khuynh Thành vào Càn Thanh cung, vào cửa phát hiện Hoàng gia gia đang đứng trước lễ vật mình tặng, không khỏi nhếch miệng cười.

“Thỉnh an Hoàng gia gia.” Khuynh Thành nói.

“Nha đầu hẹp hòi, hừ! Năn nỉ trăm cho xuất cung, mà chuẩn bị cho trăm lễ vật như vậy sao?” Khang Hy quay đầu lại nhìn cháu gái mình, tiểu nha đầu vẻ mặt đang bất bình.

“Hoàng gia gia, nhân gia lễ kính tình trọng, ngài là thiên hạ chi chủ, đồ đều là của ngài, sao ngài vẫn còn hồ đồ, quý trọng cái gì nha? Nhân gia tặng đây chính là đại lễ mà.” Khuynh Thành mếu máo.

“Đại lễ? Là đại lễ? Cho trăm.” Khang Hy nhin cười, hôm qua buổi tối nhìn cũng biết nha đầu có ý tứ, chỉ là không hiểu tiểu tượng đất thị lập bên cạnh ngài vàng là ý gì.

“Hoàng gia gia, ngài anh minh thần võ, nhìn rõ mọi việc, kinh văn vĩ võ, ý của nhân gia ngài như thế nào không hiểu được! Ngài không cần trêu chọc nhân gia.” Khuynh Thành cười nhìn gia gia.

“Hừ! Cái gì cũng nói được, đôi khương đưa cho trăm là ý ‘thống trị giang sơn’? Cũng chỉ có nha đầu người nghĩ ra. Lại đây, nói cho trăm, tám tiểu tượng đất này là ý gì đây?” Khang Hy hỏi.

“Tứ di hàm phục, bát phương lai triều.” Khuynh Thành cười nói.

“Còn cái kia?” Khang Hy chỉ chỉ cái...kia.

“Cái đó ạ, nhân gia nghĩ hoàng gia gia là người mà, cao xử bất thắng hàn, người nọ làcháu gái tri kỷ nhất của hoàng gia gia, cho nên hầu hạ hoàng gia gia dưới gối, bảo vệ hoàng gia gia.” Khuynh Thành tự động tự giác chạy tới ôm cánh tay Khang Hy nói.

“Nhất định rồi. Trẫm hỏi, cái này có thể bảo tồn bao lâu a?” Khang Hy chỉ. Khương sơn nếu là bị hủy

~

“Hoàng gia gia, ngài tự xem xem, mặt này chính là bằng đồng, rất kiên cố. Bên ngoài cũng đã đồ nhựa thông, vạn năm không hỏng.” Khuynh Thành cười nói.

“Vậy tám tượng đất sao đều làm theo cùng một bộ dáng thế này?” Khang Hy hỏi tiếp.

“Tượng mà! Thứ nhất đại biểu cho tám phương đối hoàng gia gia một lòng kính ngưỡng giống như Khuynh Thành đối hoàng gia gia – thao thao bất tuyệt – kính ngưỡng chí tâm, thứ hai là bùn đất tỏ vẻ xưng thần nè! Thứ ba là làm bằng đất, không chịu nổi đánh! Ngài động động đầu ngón tay nhỏ bé liền bãi binh.” Khuynh Thành nháy mắt to nói.

~

“Hoa ngôn xảo ngữ!” Khang Hy rốt cục cười, cười đến phi thường vui vẻ.

“Nhân gia đều là vì hoàng gia gia suy nghĩ mà.” Khuynh Thành nói.

“Nhìn cũng có hiếu tâm, hoàng gia gia thưởng cho thứ gì thì tốt?” Khang Hy cười hỏi.

“Hoàng gia gia, người là tri kỷ của nhân gia. Đương nhiên là thưởng thứ nhân gia rất muốn.” Khuynh Thành cố ý xấu hổ cúi đầu.

“Hoàng gia gia thưởng ngạch phụ thì thế nào?” Khang Hy cố ý hỏi.

“Tốt! Bất quá, nhân gia muốn bản thân tự chọn. Hơn nữa mặc kệ chọn ai hoàng gia gia đều phải đáp ứng.” Khuynh Thành nói.

“Vậy trẫm sẽ xem hẳn là ai đây!” Khang Hy vỗ về râu mép nói.

“Được!” Khuynh Thành cười hì hì giắt trên cánh tay gia gia.

51. Chương 51

Chương 51: Lý do của mẹ vợ

Lý Đức Toàn đi vào, đi tới bên người Khang Hy nhỏ giọng bẩm báo, Khang Hy liền cho Khuynh Thành trở về. Khuynh Thành vừa trở lại Vĩnh Cùng cung, thì thái giám Cần Thanh cung đang mang một đồng lớn đồ đến nói đều là thưởng cho Khuynh Thành.

Đức phi cười hỏi: “Nha đầu, buổi sáng sớm lại làm cho hoàng gia gia vui vẻ rồi sao? Còn gạt người ban thưởng hậu hĩnh.”

“Nào có a, nãi nãi, còn chưa tỉnh ngủ, hoàng gia gia đã túm đem đi.” Khuynh Thành gục ở trên đầu gối Đức phi, tìm tư thế thoải mái chuẩn bị ngủ tiếp.

“Túm cái gì, túm mà vui vẻ như vậy, vạn thọ tiết con tặng hoàng gia gia đồ gì thế?” Đức phi cười vang.

“Đó là bởi vì tặng lễ vật hoàng gia gia cực kì thích mà!” Khuynh Thành rất kiêu ngạo khoe khoang cùng Đức phi. Kể xong, về mặt Đức phi nhìn như có điều suy nghĩ. Khuynh Thành đã sớm ngủ vù vù trên mây.

Sau lễ vạn thọ của Khang Hy, Khuynh Thành lại về nhà. Dù sao Khang Hy đã đáp ứng cho nàng tự chọn ngạch phụ, cho nên phải viết thơ cho Trần Mục Vân bảo Trần Mục Phong vào kinh, sau đó xử lý luôn gậy trúc.

Không nghĩ tới về nhà đã phát hiện gạch nung lại dọn đến nông trang dưới chân núi Ngọc Tuyền, cả Nữu Hồ Lộc gạch nung cũng đi theo đi. Nhìn thần sắc a mã, Khuynh Thành quyết định cũng đến nông trang. Xem ra gạch nung...

Cũng đúng thôi, không thể đắc tội người lòng dạ hẹp hòi, thù dai lắm, tỷ như a mã, đã hồi kinh lâu rồi mà sắc mặt cũng không dễ coi.

Trần Mộc Vân dùng bồ câu đưa tin báo Trần Mộc Phong trung tuần tháng hai đã đi kinh thành, gậy trúc cũng đã xử lý xong. Trần lão gia cùng Trần phu nhân trước mắt cũng sẽ lên kinh. Khuynh Thành ngẫm lại, vui vẻ cười toét tới mang tai. Tốc độ người nhà mình...thật nhanh chóng, mọi việc đều xử lý xong, như vậy bọn họ cũng cần phải gặp Trần Mộc Phong, chính là Hoàng gia gia đang diễn trò —— như vậy kết luận lại là: bản thân chỉ có thể đợi cho Hoàng gia gia thành toàn.

Vì vậy Khuynh Thành liền vô cùng vui vẻ đến nông trang đợi. Không bao lâu sau liền phát hiện không đúng, tại sao cả đám tiểu hài tử nhà các vị bá bá thúc thúc cô cô đều đến đây? Hơn nữa nhất thời tựa hồ không có đi định đi về, chẳng lẽ gạch nung hiện tại muốn làm ma ma dạy dỗ? Khuynh Thành nghe bên ngoài truyền đến thanh âm vui đùa to to nho nhỏ ầm ỉ, bản thân cũng cười: nhóm người nhà thân thích này thực sự yên tâm để cho gạch nung mình trông coi hài tử của bọn họ ư,

~~ nhìn một đứa đã bị dạy dỗ thành cái bộ dáng gì cũng không biết nữa.

Bất quá, nhiều hài tử như vậy gạch nung làm sao đối phó? Khuynh Thành ngẫm lại, nhảy xuống đất đi ra ngoài nhìn. Nhìn trong viện hình như cũng không có chỗ nào ngồi đặc biệt thoải mái, Khuynh Thành liền nhảy đến sân phơi bên cạnh.

Đi tới cái cây, nhìn đám nhỏ kia không vượt quá năm tuổi, một đám tiểu quỷ ầm ỉ.

“Được rồi được rồi, chơi đủ rồi. Bây giờ đứng yên!” Nhan Tử La cười híp mắt.”Giờ bắt đầu, chúng ta sẽ chính thức huấn luyện, nào nào nào, xếp thành hàng xếp thành hàng.”

Khuynh Thành nghiêng đầu, tư thế gạch nung giống như là huấn luyện binh nghiệp.

“Nóng.” Một đứa nhỏ kêu.

“Nóng cái gì mà nóng? Gió xuân ấm áp, ngày xuân hoà thuận vui vẻ, không nóng.” Nhan Tử La huân đến, “Đứng yên đứng yên, xếp thành hai hàng.”

Sau đó đứng ở phía trước cầm cây roi nhỏ nhìn chăm chú, chắc là bọn nhóc này đã từng bị đánh cho nên đều dằng hoàng đứng, đội ngũ hơi cong vẹo.

“Tốt, không tệ, hàng thứ nhất điểm số.” Nhan Tử La đứng ở bên cạnh hạ khẩu lệnh. –Bất động.

“Điểm số, không hso? Không phục tòng mệnh lệnh phải bị đánh

~” Nhan Tử La quơ cây roi.

Kết quả

~~ Khuynh Thành cười đến té từ trên cây xuống, gạch nung cười đến ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm bụng, cũng không có thể trách bọn họ, ai bảo đám nhóc khôì hài như vậy ——cả đám cư nhiên chạy tới ôm cây, vẻ mặt còn ủy khuất. Nhìn hai người bọn họ cười như vậy, bọn nhỏ meo máo nhìn.

Nhan Tử La cười đến nước mắt chảy ra, xoa xoa bụng đứng lên nói: “Nhóm của Tiểu Bạch viết hai chữ điểm số năm mươi lần.” Sau đó chỉ thấy bốn đứa nhỏ cong miệng đi tới sân phơi -, ngồi xuống cầm nhánh cây bắt đầu viết chữ

~

“Gạch nung, nhà chúng ta không có giấy a?” Khuynh Thành thật vất vả đứng lên hỏi.

“Có giấy cũng không cần lãng phí –

~” Nhan Tử La cười nói, nhìn mấy đứa nhỏ hàng thứ hai: “Bọn nhỏ, điểm số.”— Bất động

“Điểm số!” Nhan Tử La nháy mắt.—Bất động.

“Đưa tay ra đây.” Nhan Tử La cầm roi đi tới trước mặt.

“Nhưng mà bọn họ đi ôm cây cũng không đúng, bọn con cũng phải ôm cây sao?” Một đứa nhỏ hơi lớn một chút hỏi.

Khuynh Thành lách qua đầu vai ngạch nương: “Ngạch nương dạy toàn tiểu ngu dốt.”

Sau đó, bị đám tiểu ngu dốt hung hăng trừng mắt.

Nhan Tử La cầm roi trên mặt đất viết chữ “Điểm số”, sau đó hỏi: “Hiểu chưa?”

Đứa nhỏ gật đầu, chỉ nghe đứa nhỏ bị phạt viết chữ bên kia than thở nói: “Lại viết

~ Nhan bá mẫu thực giả phân

“

“Ngạch nương, tại sao có nhiều tiểu hài nhi vậy?” Rốt cục buổi tối để đám tiểu quỷ kia đối phó sau, Khuynh Thành ôm cánh tay ngạch nương hỏi.

“Còn hỏi? Ai bảo người làm cho hoàng gia gia đặc ý, bọn họ đã lấy bản thân khuê nữ làm chuẩn.” Nhan Tử La nói: “Khuê nữ, xoa xoa bả vai cho ngạch nương.”

“Ngạch nương, ngài không mệt sao? Bố bố, tiểu tứ cùng tiểu ngũ còn chưa đủ chết người a?” Khuynh Thành than thở.

“Bố Bố cùng tiểu tứ ở trong cung, lâu lâu mới có thể nhìn thấy Bố Bố bảo bối.” Nhan Tử La nói. Ai, Mẫn Mẫn mất đã nhiều năm, Thành Cỗn Trát Bố đã sắp mười tuổi.

“Ngạch nương, ngài nhớ Mẫn cô cô có phải hay không?” Khuynh Thành ôm lấy cổ ngạch nương, “Ngạch nương, ngài còn có khuê nữ bảo bối cùng Bố Bố bảo bối mà!”

“Àn, đúng là Bố Bố tốt, Bố Bố bảo bối rất ngoan, cũng không giống như...” Nhan Tử La nghiêng con người trông nhi nữ.

“Hối hận cũng không được, ngạch nương, ai bảo ngài sinh ra làm chi!” Khuynh Thành cười hì hì.

“Hối hận nha, khúc ruột ngạch nương cũng bỏ, ban đầu sinh ra nên trực tiếp tặng cho nhà Trần gia Hàng Châu kia thì thật tốt, cũng không cần lo lắng, còn tiết kiệm lương thực

~~” Nhan Tử La cười nói.

“Ngạch nương

~~” Khuynh Thành kéo dài giọng.

“Được được, biết là nhà chồng. Nha đầu chết tiết kia, nói cho biết, chưa được hai mươi tuổi không được cùng Trần Mục Phong đồng giường cộng chằm.” Nhan Tử La chỉ cái trán nhi nữ.

“Tại sao? Ngạch nương?” Khuynh Thành hỏi.

“Ngạch nương không phải đã nói sao, sớm kết hôn không có lợi.” Nhan Tử La

“Nhưng ngạch nương, bọn ta đã thành thân

~” Khuynh Thành nhắc nhở.

“Không tính. Cũng không gặp được sao có thể tính chứ. Vkhông phải nuôi không sao?” Nhan Tử La nói.

“Vậy làm sao bây giờ, ngạch nương?” Khuynh Thành hỏi, trái lại không sao cả.

“Có thể làm sao bây giờ, đợi gia gia xử lý đi.” Nhan Tử La thở dài.

Xa nghĩ năm đó, bản thân sinh hài tử không có quyền chủ động, nhưng hôm nay cả gã hài tử cũng không có quyền lựa chọn, nếu không phải “Tìm cái chết” phải đem khuê gả đi, không chừng hài tử phải gả đến cái xứ khỉ ho gò...

Chỗ này ~~ xã hội thật sự là làm cho người ta quá buồn bực

~

“Khuê nữ, cảnh đêm Tần Hoài đẹp không?” Nhan Tử La hỏi.

“Xui quá gạch nường, căn bản là không thấy được cái loại đại mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành đó.” Khuynh Thành bĩu môi, chỉ nhìn đến quần dong chi tục phần.

“Đó là đi không đúng thời gian, không đúng địa điểm.” Nhan Tử La cười nói.

“Nhưng mà gạch nường, bọn ta cũng đi qua thanh lâu, chỉ thấy được người tạm coi như là xinh đẹp.” Khuynh Thành nói, “Bọn ta còn bắt cóc nàng mang đi... Ai nha, quên mất, mang đi đâu nhỉ?”

~ bóp

~

“Làm sao vậy, gạch nường? Sao lại đánh?” Khuynh Thành trợn mắt con ngươi.

“Làm sao? Chuyện như vậy đã làm rồi, sao còn phải nói ra? Xì, nói cho biết, nếu ở đây mà đem chuyện thanh lâu kia ra nói thì đập chết ngươi rồi treo lên.” Nhan Tử La nói.

“Gạch nường, bên ngoài rất đen.” Khuynh Thành giọng lạnh lạnh.

~~ bóp

~

“Vậy cũng không cần thổi phồng.” Nhan Tử La nói”Ngủ ngủ.”

Tức thì trong óc bắt đầu phác thảo hình ảnh Kim Lăng mỹ nhân

~ nước miếng tràn ra

~~

“Rốt cục ngươi coi trọng Trần Mục Phong cái gì? Giống như quả cân!” Nhan Tử La hỏi khuê nữ của mình.

“Không biết!” Khuynh Thành rất sáng khoái đưa ra đáp án: “Gạch nường, tại sao ngài cho gậy trúc vào phủ?”

“Dù sao cũng phải tìm đường ra a! Không cho vào phủ, hoàng gia gia có thể để cho nàng sống hay không là cả một vấn đề, dù sao cũng là mạng người, mặc dù phá hỏng tâm tư nhi nữ, nhưng mà tội cũng không đáng chết, cũng không thể bởi vì dắc tội, tranh giành người mà chết! Gạch nường vì tích đức đi!” Nhan Tử La nói.

“Gạch nường, năm đó nàng ta thật sự bò lên trên giường a mã?” Khuynh Thành cười hì hì.

“Hỏi a mã đi! À, vấn đề xấu xa không nên hỏi.” Nhan Tử La nói.

“Ai nha, tính hay! Gạch nường, buổi tối ngài ghen?” Khuynh Thành cười hỏi.

“Khuynh Thành, muốn bị đánh có phải hay không?” Nhan Tử La nói.

“Gạch nường, hỏi ngài một vấn đề được không?” Khuynh Thành nói.

“Hỏi đi!” Nhan Tử La đáp án về rất nho nhã.

“Gạch nường, ngài thích a mã cái gì?” Khuynh Thành hỏi, khẩu khí có tí tí chờ mong cùng ~~ tò mò!

“A?” Khẩu khí Nhan Tử La có chút nghi hoặc, vấn đề này còn chờ nghiêm mật luận chứng, “Đợi ngẫm lại.”

“Được!” Khuynh Thành ngẩng đầu ôm cánh tay gạch nường.

Qua một lúc, Khuynh Thành sắp ngủ

~

“Khuê nữ, vấn đề này rất khó trả lời.” Nhan Tử La nói

“Tại sao?” Khuynh Thành hỏi.

“Bởi vì còn thực không nghĩ ra được a mã người có chỗ nào làm người khác thích, đầu tiên là vẻ mặt a mã người không phù hợp, nhắm mắt lại ngấm lại, chỉ có thể nghĩ đến bản mặt trắng bệch của a mã người! Hàng thứ yếu, a mã người nói chuyện

không cần nghĩ cũng biết mà? Sẽ không dễ nghe, lại lần nữa, nhân phẩm a mã người có vấn đề

” Nhan Tử La đang nói bị tiếng kinh hô nhỏ nhỏ của Khuynh Thành cắt đứt.

“Ngạch nương, nhân phẩm a mã chỗ nào có vấn đề? Ngài chửi bới a mã!” Khuynh Thành nói, khẩu khí kiên định, nhân phẩm a mã thật tốt, thanh chính liêm khiết.

“Có nhiều nữ nhân như vậy, nhân phẩm có thể tốt ở chỗ nào ~~, Trần Mục Phong mặc dù có ngu một chút, bất quá so với a mã người còn tốt hơn, lúc đầu hẳn biết thương người. Bất quá, nói đi nói lại, không phân rõ người tốt người xấu cũng là vấn đề, sau này phải dùng học vấn trong cung dạy dỗ hẳn thật tốt!” Nhan Tử La nói.

“Dạ! Nhưng ngạch nương, trong lòng ta nhớ ra cũng rất tức giận, cây gậy trúc kia thật đáng ghét!” Khuynh Thành nói.

“Trần Mục Phong là người cứu mạng rơm rạ cuối cùng, nàng ta bất quá là muốn nửa đời sau sống được tốt, tình cảnh có thể hiểu.” Nhan Tử La nói

“Ngạch nương, không đồng ý! Nếu như hại người để đổi lấy bản thân sống được tốt không phải là rất thất đức sao?” Khuynh Thành nói.

“Ách ~~” Nhan Tử La nghiêng đầu nhìn bản thân khuê nữ: “Vấn đề này rất thâm ảo

“

“Ngạch nương, dùng câu này gạt người ta từ nhỏ đến lớn!” Khuynh Thành nói

52. Chương 52

Chương 52: Mẹ vợ ra tay

Đến tháng tư mà Khang Hy cũng không có bất kì động tĩnh gì, Khuynh Thành nhẫn nại, trái lại ngạch nương lại có chút sốt ruột, sợ Khang Hy kích động không muốn mang Khuynh Thành gả xa như vậy. Cho nên Dận Chân đến, Nhan Tử La liền lòng như lửa đốt hỏi.

“Lão đầu tử rốt cục là có ý gì đây? Đợi nữa thì hoa tàn héo úa.” Nhan Tử La hỏi.

“Lão đầu tử đã cho bọn Tam ca đi xem qua, rất vừa lòng.” Dận Chân nói.

“Rất vừa lòng cũng nhanh quyết định đi, vạn nhất để cho nhà người khác cướp đi làm sao bây giờ? Thật vất vả có người nguyện ý lấy khuê nữ.” Nhan Tử La đảo ánh mắt, “Không đúng nha, tại sao nhà chúng ta gả con, bọn họ có quyền nhìn, ngạch nương lại không tư cách nhìn.”

“Gia cũng không có nhìn.” Dận Chân nói.

“Ha ha

~ Ung Vương gia, chúng ta đi xem một chút đi! Cả con gái của người cũng dám cưới, quả thực ——” Nhan Tử La cười.

“Quả thực cái gì?” Dận Chân liếc nhìn nàng một cái, nhìn ánh mắt nọ cũng biết không có lời gì hay.

“Quả thực rất có tinh thần xả thân ‘ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục.’” Nhan Tử La cười nói.

“Nói nhảm.” Dận Chân rốt cục trợn mắt.

“Đừng nói nhầm hay không nhầm, dù sao mai rảnh rồi, ta đi xem cho rõ.” Nhan Tử La ngẫm lại, “Nhà bọn họ có cửa hàng gạo phải không?”

Dận Chân gật đầu.

“Vậy mai chúng ta đi mua gạo tốt.” Nhan Tử La chống cằm tính toán, sau đó gọi Bách Hợp đến, phân phó thay đổi như thế như thế. Bách Hợp hồ nghi đi ra.

Hôm sau trong thành trời tờ mờ sáng, mọi người còn chưa thức, ngách nường và a mã của người nào đó ra khỏi cửa.

Cửa hàng gạo Tô hồ Trần gia mở cửa thật sớm. Trần Mục Phong mỗi ngày đều phải tự mình đến đây trông coi. Nhìn thấy chương quỹ đang bắt đầu nhìn đôi vợ chồng họ không ngừng lắc đầu.

“Nhân thức, có cái gì không đúng sao?” Trần Mục Phong hỏi.

Trần Nhân mới phục hồi tinh thần, “Thiếu gia, hai vị kia đến xem gạo đã hơn nửa canh giờ rồi, họ thiếu điều đem gạo của chúng ta ra giã lên nữa thôi, nhìn không giống như là bộ dáng mua gạo.”

“Mặc kệ đi! Mấy ngày nay có chuyển gạo đến không?” Trần Mục Phong thu hồi ánh mắt hỏi.

“Có.” Người làm đáp.

Bên kia, thiếu phụ tuổi trẻ vẫn còn tiếp tục hỏi, nam nhân mặc y phục vải thô bên cạnh chỉ là chấp tay mà đứng, cũng không nói gì, trên mặt cũng không biểu lộ cảm xúc.

“Hỏa kế, có đúng gạo này là gạo năm ngoái không?” Thiếu phụ lại lần nữa khẳng định.

“Thưa phu nhân, chắc chắn là gạo năm ngoái. Lúa năm nay còn chưa xuống giống, cho nên gạo năm ngoái này là tốt nhất.” Hỏa kế kia sắp điên rồi. Vị phu nhân lại hỏi càng cực kỳ tỉ mỉ, nào là lúa này thu hoạch ở đâu, khi nào thì xát thành gạo, lúc nào vận chuyển lên thuyền, mất bao lâu mới vào tới kinh thành ...v.v.

“...giống thật!” Nhan Tử La hình như đang tự nói với mình, mới vừa rồi nhìn thấy người họ ắt hẳn là Trần Mục Phong, nàng nhìn hắn rồi nhìn lại người bên cạnh mình, miệng mếu máo, thật sự là bộ dạng hai người này

~~

“Phu nhân quyết định rồi?” Hỏa kế nhìn thấy trước mắt có chút ánh sáng.

“Hết rồi sao, kỳ thật là ta muốn mua gạo cũ tứ niên (gạo cũ để bốn năm).” Nhan Tử La nói hết câu liền cảm giác được bị Dận Chân trợn mắt.

“Phu nhân, cửa hàng của chúng ta không có gạo cũ.” Hỏa kế rên rỉ, muốn chết muốn chết, hỏi hơn nửa canh giờ, thì ra là muốn mua gạo cũ.

“Ai, khó quá. Tất cả cửa hàng lớn nhỏ trong kinh thành hiện thời không có tứ niên gạo cũ, cha, làm sao bây giờ đây?” Nhan Tử La nhìn về phía Dận Chân.

Cha

~? Dận Chân nhàm chán nhìn nường tử của hắn.

“Vậy thì thôi.” Dận Chân nói, chọn lựa hơn nửa canh giờ, làm người sao có thể làm vậy, hỏa kế đều sắp khóc.

“Như vậy sao được? Đại phu nói thuốc dẫn thể nào cũng phải là gạo cũ Tô Châu để bốn năm.” Nhan Tử La nhìn hỏa kế: “Hỏa kế, người xem xem có thể ... giúp ta việc này hay không? Chúng ta cũng thật sự không có cách khác, cửa hàng gạo to nhỏ trong kinh thành chúng ta đều đã đi qua hết.”

Thuốc dẫn? Hỏa kế mặt mày ngơ ngác hỏi.

“Phu nhân,

~ để hỏi xem.” Hỏa kế chạy đến chỗ chương quỹ. Đầu óc chương quỹ muốn bể ra, hiện tại hắn đã xác định hai người này là tới kiếm chuyện

~

“Xin lỗi phu nhân, cửa hàng chúng ta không có loại gạo này, phu nhân đi chỗ khác hỏi thử xem!” Chưởng quỹ nói.

“Ai, thôi thôi. Cũng không thể làm khó các người đúng không?” Nhan Tử La giả vờ than khóc: “Cha, vậy chúng ta tự mình đi đến vùng nông thôn ở Tô Châu mua đi, nếu không bệnh không trị được.”

Bệnh

~~? Dận Chân trợn mắt.

Chưởng quỹ len lén nhìn Dận Chân. Bệnh? Nhìn không giống như có bệnh

~ có điều về mặt nhìn thật giống như Đại thiếu gia, nhìn thấy lạnh băng, từ lúc bọn họ vào cửa, người vào cửa mua gạo xung quanh đều bỏ đi hết.

“Đi thôi, về đi!” Nhan Tử La kéo kéo tay áo Dận Chân: “Một lát chúng ta đến chỗ Đường Cửu đi dạo một chút! Canh rắn nhà hắc nghe nói không tệ.”

“Ừ!” Dận Chân dùng mũi phát âm. Sau đó hai người đi, tới cửa, Nhan Tử La còn quay đầu lại nhìn Trần Mục Phong tự tiểu phi tiểu.

“Thiếu gia, nhìn hai vị này không giống mua gạo.” Trần Nhân nói, “Mặc dù là họ mặc vải thô, nhưng nhìn khí độ cũng không phải là xuất thân nghèo hèn.”

Trần Mục Phong không nói gì, hắc đang suy nghĩ vị phu nhân mới vừa rồi nhìn sao lại hơi giống Bảo nhi nhất là cái miệng, thậm chí bộ dáng nhú mày cũng rất giống, lại còn nhắc đến Đường Cửu, chẳng lẽ là vị kia là người Đường Cửu gia? Canh rắn——

Loạn rồi, kỳ quái —— sự việc mấy ngày nay đều không tiến triển, không tra ra đầu mối. Hắc lại đến Kim Long tửu lâu, cũng đến nhả gian, nhưng không có chút tin tức. Đang ngẩn người, gã sai vặt bước nhanh chạy vào, hô: “Gia, lão gia đến.”

Trần Mục Phong lập tức đứng lên: “Vào thành ư?”

“Sắp rồi, lập tức vào thành ngay.” Gã sai vặt vui vẻ nói.

Trần Mục Phong liền kêu bọn họ đem ngựa lại, bản thân tự mình ra khỏi thành nghênh đón cha mẹ.

Qua hai ngày, Trần lão gia cùng Trần phu nhân đi tới cửa hàng gạo nhìn bọn tiểu nhị, thuận tiện thị sát cửa hàng mới khai trương, Trần Mục Phong đi ở bên cạnh. Đúng lúc ngoài cửa có người đi vào mua gạo, hỏa kế nhìn thấy, sau đó lập tức quay về phía chưởng quỹ, nói: “Vị phu nhân kia lại tới.”

Không chỉ chưởng quỹ, Trần Mục Phong cũng quay đầu qua nhìn. Lại thấy phu nhân này hiện đã thay đổi y phục cực kỳ tiên diễm, áo thảo hoàng, váy bằng tơ lụa mới tinh đỏ rực, trên đầu kim quang sáng chói làm cho người ta hoa cả mắt, bên người dắt theo hai nha hoàn thoạt nhìn rất khôn khéo.

“Xin hỏi vị phu nhân có chuyện gì?” Chưởng quỹ tự mình qua hỏi.

“Đến cửa hàng gạo chẳng lẽ là mua vải vóc sao?” Phu nhân kia nói.

~~

“Phu nhân, cửa hàng chúng ta thật sự là không có gạo cũ tứ niên.” Chưởng quỹ rất buồn bực, vị phu nhân này chẳng lẽ là người của cửa hàng gạo nhà khác phái tới gây sự?

Nghe thấy “gạo cũ tứ niên”, Trần lão gia cùng Trần phu nhân cũng nhin không được nhìn xem, nhìn thấy... Trần phu nhân lẳng lặng, sau đó bước qua, nhìn người nọ từ trên xuống dưới, do dự hỏi: “Xin hỏi phu nhân họ gì?”

“Họ Nhan.” Nhan Tử La nói, sau đó quan sát Trần Mục Phong.

“Họ Nhan? Vậy xin hỏi ngài có biết Bảo nhi hay không?” Trần phu nhân vội vàng hỏi. Hồi tháng ba lúc nghe được Bảo nhi không có việc gì liền cao hứng quên mất hỏi Bảo nhi họ gì.

“Bảo nhi?” Nhan Tử La nhăn mặt cau mày, “Không nhận ra, chỉ có đứa cháu tên gọi Khuynh Thành, có điều cả nhà chúng ta gọi là bảo bối.”

“Vậy đúng rồi, đúng rồi.” Trần phu nhân cười nói: “Ngài là cô cô Bảo nhi? Hèn gì giống nhau như vậy.”

“Đúng vậy, cũng giống.” Nhan Tử La nói, “Ngài chắc là Hàng Châu Trần gia Trần phu nhân? Ngạch nương của Bảo nha đầu quả thật muốn đến cảm tạ các ngài, chắc là bọn họ sẽ tới kinh thành. Nói vậy vị này ắt hẳn là người giả thành thân cùng Bảo nha đầu, Trần đại thiếu gia?” Cuối cùng có thể thoải mái nhìn con rể.

“Không phải là giả thành thân với Bảo nhi.” Trần Mục Phong âm thanh lạnh lùng nói.

“Không phải sao? Các người hỗ trợ nha đầu nếu không phải gả cho Mông Cổ thế tử làm tiểu lão bà. Bây giờ nói không phải, là ý gì?” Nhan Tử La hỏi.

“Bảo nhi cô cô, chúng ta đi vào nói chuyện đi.” Trần phu nhân nói.

“Tốt! Dù sao cũng không còn chuyện gì!” Nhan Tử La cười nói. Vì vậy Trần phu nhân nhiệt tình mời Nhan Tử La đến hậu viện, bọn tiểu nhị ngây người, thì ra là lũ lụt ngập Long vương miếu đây mà

~~

Vào phòng thu chi, chủ khách phân chia ra ngồi đằng hoàng, Nhan Tử La liền nhìn Trần Mục Phong: “Trần thiếu gia, mới vừa rồi là có ý gì? Không phải giả thành thân với Bảo nha đầu?”

Trần Mục Phong không lên tiếng.

“Không phải giả thành thân? Chả trách Bảo nha đầu, rốt cục hai người bọn người là ai gạt người?” Nhan Tử La hỏi.

“Bảo nhi là vì thành toàn tại hạ!” Trần Mục Phong nói.

“Vậy quá tốt rồi, Bảo nha đầu mặc dù điều ngoa tùy hứng, nhưng tâm địa trái lại không xấu.” Nhan Tử La cười nói, “Bất quá, nếu đã khẳng định là thành toàn, còn tìm làm chi? Nghe nói người cùng vị thanh mai trúc mã kia quyến luyến tình thâm, Bảo nha đầu thành toàn cho các người không phải vừa đúng lúc?”

“Bảo nhi là thê tử.” Trần Mục Phong nói

“Ra là tìm để đưa hưu thư?” Nhan Tử La nét mặt lạnh băng: “Vậy đưa cho ta là được, ta sẽ chuyển giao.”

“Tại hạ không có muốn hưu thê.” Trần Mục Phong nói, có chút đau đầu. Cô cô Bảo nhi và Bảo nhi đều có bản lãnh làm cho người ta đau đầu.

“Không phải hưu thê? Vậy là tới tìm thê?” Nhan Tử La hỏi.

“Phải!” Trần Mục Phong nói: “Xin phu nhân cho biết Bảo nhi ở đâu.”

“Gặp cũng hết hy vọng thôi!” Nhan Tử La cười: “Coi như gặp được, dựa theo tính tình Bảo nha đầu chỉ sợ cũng là muốn đưa hưu thư, nha đầu từ nhỏ đã có tật xấu, thứ mà mình thích nếu mà bị người khác chạm vào đều phải ném đi hủy đi, vì cái tật xấu này mà từ nhỏ đến lớn không biết đã hủy bao nhiêu đồ.”

“Tại hạ cùng với Trúc Uẩn là trong sạch -.” Trần Mục Phong nói

“Đúng vậy, Bảo nhi cô cô, không phải là ta làm mẹ mà khen con mình, Mục Phong từ nhỏ đến lớn xác thật không hề làm chuyện hoang đường tâm hoa vấn liễu, hẳn và Cung Trúc Uẩn bất quá là khi còn bé các trưởng bối nói đùa kết thân, hai người vẫn giữ nghiêm quy củ chuyện gì cũng không có.” Trần phu nhân lập tức vì con mình giải thích.

Nhan Tử La cười cười: “Chuyện gì cũng không có? Cùng ngủ trên giường còn có thể trong sạch sao?”

“Phải như thế nào phu nhân mới có thể tin tưởng?” Trần Mục Phong nhìn thẳng Nhan Tử La.

“Ta tin hay không không quan trọng, quan trọng là ... cha mẹ tin tưởng mới được.” Nhan Tử La cười nói: “Kỳ thật nhìn hẳn và thanh mai trúc mã cũng không tệ, nên Bảo nha đầu tự động rút lui, các người cũng đừng phụ ý tốt.”

“Ta muốn gặp Bảo nhi.” Trần Mục Phong nói, không rõ cô cô của Bảo nhi vì sao muốn chia rẽ bọn họ.

“Gặp làm cái gì?” Nhan Tử La nhìn Trần Mục Phong: “Bởi vì từng mơ hồ không rõ mà đồng giường cộng chằm nên chịu trách nhiệm?”

Trần Mục Phong cau mày, Trần phu nhân nóng lòng liền giục Trần Mục Phong: “Mục Phong...” Mặc dù rất muốn nói cho con mình biết cha mẹ của Bảo nhi đã đồng ý hôn sự này, nhưng nhớ tới lời Mi phu nhân dặn dò đành nuốt lại vào bụng, chỉ có thể nhìn nhi tử mình sốt ruột.

“Trần phu nhân, Bảo nha đầu nói Trần thiếu gia mặc dù có hơi cổ hủ, nhưng là người rất có trách nhiệm, hôm nay xem ra cũng không sai nhiều lắm. Nhưng mà Trần thiếu gia có thể yên tâm chịu trách nhiệm với thanh mai trúc mã. Chuyện của Bảo nha đầu để cho nhà nàng lo là được rồi.” Nhan Tử La uống một ngụm trà, sau đó nói: “Trước đó vài ngày thế tử Mông Cổ đến nhà cầu hôn, hấn không cần Bảo nha đầu có phải là người trong sạch hay không, hơn nữa, nếu như Hoàng thượng đồng ý, hấn sẽ cho Bảo nha đầu làm đích phúc tấn, hơn nữa sau này không hề nạp thiếp. Như thế mọi chuyện đều được giải quyết, Trần thiếu gia cũng có thể không cần áy náy. Kỳ thật đây là chuyện Bảo nha đầu gây ra, rốt cục bản thân phải giải quyết. Có điều rốt cuộc cũng có phương pháp giải quyết vẹn toàn đôi bên.” Nhan Tử La cười nói.

“Không được. Bảo nhi không thể gả cho hấn.” Trần Mục Phong nói, thanh âm lạnh hơn. Nhan Tử La chuyển đổi ánh mắt nhìn, hấn thực giống cha vợ.

“Không thể? Có biện pháp khác sao? Yên tâm, Bảo nha đầu sẽ không oán, dù sao cũng là cam tâm tình nguyện buông tay, sau này gả đến Mông Cổ qua mấy năm sinh hài tử tâm liền ổn định, mọi việc cũng qua.” Nhan Tử La nói

“Không thể. Thế tử Trần Mục Phong sẽ không tái giá.” Trần Mục Phong nói

“Người còn ảo tưởng.” Nhan Tử La cười khê: “Bất quá, không có lệnh của cha mẹ Bảo nha đầu, hôn sự coi như không phải thật. Khuyên người cũng đừng mơ mộng, cần lấy thanh mai trúc mã thì lấy đi. Dù sao cũng tốt đối với Bảo nha đầu, theo nha đầu nói bất quá là lợi dụng lẫn nhau thôi.”

“Không có lợi dụng Bảo nhi.” Trần Mục Phong chậm rãi nói

“Không có? Bảo nha đầu có, mỗi lần đều khóc khóc hu hu, khóc cho gia gia đau lòng, qua mấy ngày nữa sẽ tùy giá lâm nhiệt hà giải buồn.” Nhan Tử La nói, Khang Hy lão nhân kia cứ nhiên còn muốn kéo dài, mang khuê nữ đi tái ngoại đợi đến mùa thu trở về mới tính, bất quá cuối cùng có chuyện hay, nhất định có thể đi chơi. “Đi giải sầu cũng tốt, thế tử cũng cùng đi, đều là người tuổi trẻ, có thời gian dài không chừng sẽ bồi dưỡng tình cảm.”

~ phanh

~~

Nhan Tử La nhìn cái chén trong tay Trần Mục Phong, sau đó nhẹ giọng cười.

“Ngạch nương của Bảo nha đầu cũng thích đập đồ, xem ra ngạch nương thích người, nhưng a mã thì không chắc.” Nhan Tử La cười nói.

“Muốn gặp cha mẹ Bảo nhi.” Trần Mục Phong nói

Nhan Tử La lắc đầu, “Không có khả năng. Cha mẹ không muốn gả Bảo nha đầu tự nhiên sẽ không gặp. Bất quá, qua mấy ngày nữa bọn họ cần phải đến tạ lễ, từ đó thì có thể cắt đứt quan hệ”

“Là thật tâm muốn kết hôn với Bảo nhi.” Trần Mục Phong nói, không phát hiện vẻ mặt cha mẹ hấn buồn lổ.

“Thật tâm? Đối với thanh mai trúc mã không phải thật tâm sao?” Nhan Tử La nhìn thẳng Trần Mục Phong, hoàn toàn không để ý mặt hấn lạnh như băng. Trình độ lạnh như băng so sánh với gia chúng ta còn thua xa. “Người trẻ tuổi, dễ kích động, chuyện gì cũng phải hiểu rõ nếu không sẽ hối hận. Ai nha, thôi thôi, ngồi lâu rồi cũng nên cáo từ.”

Nhan Tử La đứng dậy, nha hoàn phía sau lập tức nói: “Phu nhân, ngài còn chưa mua gạo.”

“A, quên mất chánh sự.” Nhan Tử La nhìn Trần Mục Phong: “Thật sự không có ý làm phiền, nhưng dựa vào quen biết với Bảo nha đầu muốn nhờ giúp một việc.”

“Xin cứ nói.” Trần Mục Phong nói

“Là chuyện gạo cũ hôm nọ, mặt khác, còn muốn mua gạo mới năm nay, đợi tháng chín sẽ trở lại lấy, giá tiền thì tùy ngài tính.” Nhan Tử La cười nói.

” Cô cô của Bảo nhi, ngài muốn gạo này để làm gì?” Trần phu nhân buồn bực hỏi.

“Làm thuốc dẫn, gạo cũ tứ niên làm thuốc dẫn có thể trị chứng có mới nói cũ.” Nhan Tử La cười nói.

“Còn có phương thuốc như vậy? Vậy còn gạo mới?” Trần phu nhân hỏi, đây không phải là hoàn toàn ngược lại ư?

“Gạo mới là để cho tân nhân mới cưới. Con rể của ta cũng là đối với thanh mai trúc mã nhớ mãi không quên, thật vất vả kiếm được phương thuốc, dự định cho hắn, nếu không phải nhìn khuê nữ của mình lấy nước mắt rửa mặt, cũng không đành lòng! Nếu thuốc dùng được tốt cũng sẽ cho Bảo nha đầu ăn một ít, kéo cũng khóc sụt mướt.” Nhan Tử La nói xong nhìn Trần Mục Phong: “Trần thiếu gia, không biết chuyện làm ăn này ngài nhận hay không nhận đây?”

“Nhận nhận, cô cô của Bảo nhi cứ yên tâm, chúng ta nhất định tìm được cho ngài.” Trần phu nhân lập tức nói

“Vậy đa tạ.” Nhan Tử La cười nói, sau đó khởi hành đi.

53. Chương 53

Chương 53: Quả hồng thỉnh hôn

‘Cô cô của Bảo nhi’ vừa cất bước, Trần phu nhân cau mày, nhìn thấy lão công của mình cũng cau mày.

“Chẳng lẽ Bảo nhi thật sự họ Nhan? Nhưng trong kinh thành có trọng thần họ Nhan không? Buổi tối chúng ta phải đi bái kiến Trương đại nhân hỏi một chút mới được.” Trần phu nhân nói, Trần lão gia gật đầu.

Kết quả Trương đại nhân không có ở đây, mà đang ở trong cung, lần sau tới thì đã tùy giá biên cương xa xôi.

Nhan Tử La nhảy xuống xe ngựa, vẻ mặt bọn thị vệ giữ cửa rõ ràng là gặp quỷ, không thể khác được, trang phục Nhan trắc phúc tấn nhà bọn họ

~ trên đường cũng có người ghé mắt nhìn

Trở về viện, Nhan Tử La vui vẻ cười, thật sự là chơi vui quá. Vào nhà, lại thấy Dận Chân ở đó, hắn nhìn sau đó cười: “Đi ca diễn?” Nhan Tử La chưa thay trang phục, trang phục đang mặc đúng là dọa người.

“Mua thuốc dẫn cho ngài. Yên tâm yên tâm, đến tháng chín thì có thuốc uống.” Nhan Tử La kêu Bách Hợp gỡ đôi Kim Tử trên đầu xuống, xoa xoa cổ.

“Gạo cũ tứ niên?” Dận Chân nghiêng đầu suy nghĩ nhìn.

“Ừm, chuyện trị cái bệnh có mới nói cũ kia.” Nhan Tử La đứng đắn nói. Dận Chân mặc kệ, cúi đầu nhìn công văn.

Không lâu sau đại đội nhân mã tùy giá ra kinh. Khuynh Thành... hoa ngôn xảo ngữ, Khang Hy không để ý Tiểu Nguyệt cùng vị hôn phu tương lai tình nồng ý mật, cũng đưa Tiểu Nguyệt theo. Làm hại Tiểu Nguyệt đêm đó liền vào cung muốn đánh Khuynh Thành, nhưng khi Khuynh Thành nói: “Cửu thức cùng hai mỹ

nam nọ cũng đi theo.” Tiểu Nguyệt lập tức hoa chân múa tay vui sướng, vụng vụng hồ hồ đáp ứng, làm như bản thân vội vã từ trong nhà mới chạy tới để tặng đồ cho Khuynh Thành.

Nhan Tử La nhìn trang phục của khuê nữ: “Lại chơi trò nha hoàn tiểu thư à?”

Khuynh Thành gật đầu, để phòng ngừa vạn nhất, còn phải đánh tiếng với hoàng gia gia, bọn thúc thúc bá bá. Hơn nữa cố gắng ít đi lại kéo lại đựng tới cái quả hồng thú kia.

Nhưng vốn dĩ người tính không bằng trời tính. Từ tháng tư ra kinh đến nhiệt hà trên đường đều bình an vô sự, cho nên Khuynh Thành cũng hơi hơi yên tâm. Đến nơi thì Khuynh Thành cùng Tiểu Nguyệt theo Khang Hy ở tại Trí Thích điện, ngạch nường nàng thích nước cho nên lôi kéo a mã nàng chọn chỗ Châu Tử, chỉ là ra vào phiền phức một ít.

Ăn xong cơm trưa, Khuynh Thành hơi mệt, muốn đi tìm ngạch nường thuận tiện ngủ trưa bên bờ hồ ắt, bèn từ cửa điện của Khang Hy lảo đảo đi ra. Sơn trang nghỉ hè đã đi nhiều lần cho nên cũng không cảm thấy cái gì mới mẻ, hơn nữa đang mệt liền cúi đầu bước đi.

“Bảo nhi.” Thanh âm ở phía sau kêu lên, Khuynh Thành lơ đi, tiếp tục bước.

“Bảo nhi.” Thanh âm ở trước mắt.

Khuynh Thành liền dự định vòng qua hấn, vì vậy liền từ hành lang nhảy đến xuống mặt đất bằng phẳng bên ngoài.

“Bảo nhi.” Thanh âm vẫn còn trước mắt.

“Có bệnh sao? Cơm không thể ăn bấy, y phục không thể mặc lung tung, người cũng không có thể nhận thức loạn lên. Biết chưa?” Khuynh Thành cúi đầu nói, rất muốn giẫm lên hai chân hấn.

“Gậy.” Thanh âm kia nói

“Liên quan gì.” Khuynh Thành ngẩng đầu nhìn hấn, mặt không nhin được: “Nhường đường.” Hấn bất động, chỉ mỉm cười nhìn.

“Chặn đường đều là chướng ngại vật trên đường.” Khuynh Thành híp mắt nói

“Ha hả ~~ Bảo nhi cũng rất thú vị.” Tề Mặc Trì nói, hấn thấy Tiểu Nguyệt khanh khách tùy giá liền nghĩ ngay là Bảo nhi chắc cũng sẽ đi theo tới.

“Tránh ra.” Khuynh Thành nói

“Bảo nhi sao không ở Hàng Châu?” Tề Mặc Trì hỏi.

“Nhận làm người.” Khuynh Thành bốc hỏa.

“Mặc kệ có phải hay không, ở đây là tốt rồi

” Tề Mặc Trì cười nói.

“Nói hết? Hết thì nhường đường.” Khuynh Thành dự định từ bên cạnh hấn đi qua.

“Bảo nhi, ta sẽ không bỏ cuộc.” Tề Mặc Trì nghiêng người nhường đường.

“Người điên.” Khuynh Thành cũng không quay đầu lại trực tiếp đi, còn lại Tề Mặc Trì ở đằng kia như có điều suy nghĩ.

Xế chiều Khuynh Thành đều ở chỗ ngạch nường, đến tối phái tiểu thái giám trở về nói buổi tối không quay về.

“Nha đầu, sợ cái quả hồng kia à?” Nhan Tử La cùng Khuynh Thành ôm tây qua ngòai ở bờ hồ ăn.

“Không phải sợ, chán ghét hấn!” Khuynh Thành bẻ một khối lớn bỏ vào trong miệng, quai hàm phình ra hết cỡ.

“Thật là kỳ quái!” Nhan Tử La ra vẻ nghi hoặc.

“Cái gì kỳ quái, ngạch nường?” Khuynh Thành hung hăng cắn tây qua.

“Chuyện kỳ quái năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều. Khuê nữ, có biết trước kia ngạch nương sợ nhất cái gì hay không?” Nhan Tử La hỏi.

“Ngài a? Ngài sợ sâu, trước kia ngài còn sợ a mã, hiện tại không sợ.” Khuynh Thành nói.

“Sai, sợ nhất không ai chịu cưới người. Bất quá, kỳ quái, không nghĩ tới dạng như nha đầu cũng có người tranh đoạt? Aiz, không ai hiểu nổi!” Nhan Tử La cố ý thở dài nói.

“Hừ hừ, ngạch nương, ta chính là hài tử phi thường khả ái, có người thích cũng không có gì lạ nha!” Khuynh Thành đắc ý đào dạt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nói

“Khả ái?” Nhan Tử La cười nói.”Cái quả hồng nghe nói cũng không tệ lắm?”

“Da mặt dày, vô sỉ.” Khuynh Thành nói

“

” Nhan Tử La trong lòng tính xem lúc nào có thể len lén nhìn mới được.

Ăn xong tây qua, hai người dựa vào nhau ngửa đầu nhìn sao. Mỗi khi có Lưu Tinh bay qua, hai người liền giống như bị điện giật, nhanh chóng tách ra, đều tự hai tay chấp tay trước ngực cầu nguyện, sau đó lại dựa vào nhau tiếp tục nhìn sao trời.

“Ngạch nương, ta từng ăn ngủ qua ở ngoài thành Nghi Hưng, còn nhóm mấy đồng lứa nữa.” Khuynh Thành cười nói.”Ngạch nương, bọn ta mười lăm tháng tám còn đi Tây hồ ngắm trăng nữa

“

~ bốp

~

“Câm, không được nói thêm nữa, làm ta thèm.” Nhan Tử La trơ mắt nhìn nói.

“Sắp đến mười lăm, mặt trăng lại sắp tròn rồi, ngạch nương.” Khuynh Thành nói tiếp, kết quả bị ngạch nương đóng gói nằng, kêu người đuổi đến chỗ Khang Hy.

Khuynh Thành cất bước, Nhan Tử La tự mình gác tay nằm trên cỏ ngắm trăng, trăng sắp tròn, có vẻ như nằng chưa từng thưởng trăng một cách đúng đắn. Mỗi lần ngắm trăng đều là Dận Chân dẫn theo một đám đông ngắm trăng, sau đó ăn bánh trung thu, mỗi khi đến lúc đó liền cảm giác được Dận Chân giống như hồng trường thanh

đội trưởng tiểu đội nhi tử thê thiếp.

“Nhìn cái gì?” Một thân ảnh ở bên cạnh hỏi, Nhan Tử La đầu cũng không động: “Đại gia, vợ vẫn, chẳng lẽ là nhìn thái dương a?”

“Ánh trăng có cái gì đẹp?” Dận Chân tiếp tục đứng: “Lạnh, ngồi dậy đi!”

Nhan Tử La vươn tay cho hắn kéo dậy, vỗ vỗ bùn đất, nói: “Thập ngũ chúng ta cũng đi ngắm trăng đi”

“Được.” Dận Chân trở về.

Kết quả, ngày mười lăm họ không thấy được trăng, bởi vì có mây đen.

Bởi vì Nhan Tử La đối với sơn thủy hữu tình thích thú, cho nên mỗi ngày rồi rãnh liền lôi kéo Khuynh Thành đi dạo bên trong sơn trang, xem hết khu vực hồ nước lại chạy đi bình nguyên nhìn cây, hái hoa, có khi còn mang theo bọn nha hoàn dạo chơi ngoại thành, khiến cho cảnh trí khu bình nguyên bị phá hỏng mất. Khuynh Thành bởi vì trời nóng đã sớm đăng hoàng yên vị ở Trí Thích điện, đôi khi cũng bị Hoàng thái hậu gọi đi giải buồn. Tiểu Nguyệt vừa mới bắt đầu còn hăng hái đi kiếm người đẹp nhìn, nhưng trời nóng, thân thể tiểu Dương quý phi liền không chịu được, đổ mồ hôi đầm đìa, cũng đành phải cùng với Khuynh Thành gục ở Trí Thích điện.

“Nóng quá Khuynh Thành.” Tiểu Nguyệt hữu khí vô lực nói

“Còn may! So với Giang Nam còn đỡ hơn rất nhiều.” Khuynh Thành ngược lại vui vẻ ngã đầu nằm ở trên giường.

“Nóng quá nóng quá a, cũng không có cái gì có thể nhìn. Đều tại muội hết

~” Tiểu Nguyệt nói

“Nói cho nghe nha, Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, cứ đi theo hoàng gia gia cam đoan có thể thấy người đẹp.” Khuynh Thành nói

“Thôi đi, vậy thì thấy nhiều nhất cũng là lão đầu tử cùng bọn đại thúc, không có ý nghĩa.” Tiểu Nguyệt nói

“Vậy nói nhỏ với Lý Am Đạt đi, có người đẹp tới gặp hoàng gia gia phải đi xem.” Khuynh Thành đề nghị, Tiểu Nguyệt ánh mắt lờ lờ phát quang.

Không đợi ra khỏi cửa thì Tứ Hỉ đến, Khang Hy cho gọi hai người đi ăn kem hạnh nhân ướp lạnh, hai người liền nhảy xuống đất đi đến chánh điện. Khang Hy thấy trang phục Khuynh Thành thì trợn mắt, nha đầu này từ khi cung liên cải trang tiểu cung nữ, đến nơi cũng yên phận thật sự, cũng không sôi nổi giống như trước kia.

“Ăn đi, không phải nóng sao?” Khang Hy nói

“Hoàng gia gia thật tốt.” Tiểu Nguyệt cười híp mắt ăn.

“Hoàng gia gia, có phải cây vải cũng nên đến hay không?” Khuynh Thành hỏi, muốn ăn cây vải.

“Sắp tới, chờ đi. Toàn đòi ăn những thứ không có này.” Khang Hy nói

“Hoàng gia gia, nhân gia còn không muốn ăn tặng thành quả lục

~” Khuynh Thành cười hì hì nói

“Tiểu cung nữ còn đòi ăn tặng thành quả lục? Nghĩ đi!” Khang Hy cười nói, “Còn muốn cải trang tới khi nào?”

“Tới khi hồi kinh.” Khuynh Thành mếu máo, làm như là mình nguyện ý cải trang vậy, nếu không phải tại quả hồng thú kia thì đâu cần ẩn núp như con chuột vậy chứ!

Tiểu thái giám ở bên ngoài bẩm báo Tề Mặc Trì Đa Nhĩ Tế đợi bên ngoài rất lâu rồi. Vừa nghe thấy, Khuynh Thành đảo ánh mắt nhảy xuống đất, rất nhanh vọt đến phía sau, còn lại Tiểu Nguyệt ánh mắt lờ lờ phát quang, rốt cục có thể nhìn người đẹp, xem ra đi theo hoàng gia gia còn có chỗ tốt.

Tề Mặc Trì đi vào thỉnh an Khang Hy, Khang Hy cho hắn ngồi, lại cho cung nữ ban kem ướp lạnh cho hắn, Tề Mặc Trì lập tức lại đứng lên tạ ơn.

“Tề Mặc Trì, trăm không chuẩn cho người đi trấn thủ Cát Tư Khẩu, người không có nghĩ gì chứ?” Khang Hy cười hỏi.

“Tề Mặc Trì không dám, Hoàng thượng làm gì tất nhiên là có đạo lý của hoàng thượng.” Tề Mặc Trì nói

“Phải, không sai. — trăm rất xem trọng chuyện này. Chỉ có điều còn chưa tới lúc, người hãy ở lại bên cạnh trăm trước đi!” Khang Hy nói

“Vi thần tạ Hoàng thượng.” Tề Mặc Trì lại nói: “Vi thần có việc muốn cầu xin Hoàng thượng thành toàn.”

Khang Hy ánh mắt hơi chút mị mị, sau đó hỏi: “Chuyện gì? Không phải là coi trọng khanh khách nhà ai đấy chứ?”

“Không phải khanh khách, là

~ là thị nữ của Tiểu Nguyệt khanh khách. Vi thần

~” Tề Mặc Trì vẫn chưa nói xong, chợt Tiểu Nguyệt nói: “Thị nữ? Coi trọng thị nữ?” Thanh âm cực kì bị tổn thương.

“Thị nữ thì nói với khanh khách là được, còn cần phải phiền đến trăm?” Khang Hy cười hỏi.

“Không, Hoàng thượng, vi thần muốn xin Hoàng thượng đáp ứng —— đáp ứng ban cho danh phận chánh thức.” Tề Mặc Trì nói

“Thị nữ thì làm sao phải có danh phận, mang về làm thiếp là được.” Khang Hy nói.

Tề Mặc Trì quỳ một gối xuống đất: “Hoàng thượng, tuy là thị nữ, nhưng hoạt bát lanh lợi, thông minh khả ái, vi thần thập phần yêu thích, cho nên muốn thỉnh Hoàng thượng ban cho danh phận chánh thức.”

“Danh phận chánh thức? Có ý gì? Không phải còn muốn cho làm phúc tấn?” Khang Hy cố ý nhíu mày, lại nhìn Tiểu Nguyệt: “Tiểu Nguyệt, không quản giáo tốt thị nữ sao, còn có kẻ dám trèo cao?”

“Hoàng gia gia, còn nào biết gì đâu a!” Tiểu Nguyệt mếu máo.

“Tề Mặc Trì, thị nữ đó tên gọi là gì? Trẫm muốn nhìn một chút” Khang Hy hỏi.

“

gọi là Bảo nhi.” Tề Mặc Trì nói

“Bảo nhi?” Tiểu Nguyệt nhìn Khang Hy, “Hoàng gia gia, đó là nha đầu của ngài, ngài tự xem đi.”

Tề Mặc Trì sững sờ, nha đầu của hoàng thượng? Bảo nhi dĩ nhiên là cung nữ hầu hạ hoàng thượng? Hơn nữa nghe ý tứ của Tiểu Nguyệt khanh khách, dĩ nhiên cũng là cung nữ thập phần đặc ý, khó trách Tiểu Nguyệt khanh khách cho ngồi ở bên người.

“Tề Mặc Trì, cùng cung nữ trong cung có tư tình đã biết tội chưa?” Khang Hy nặng giọng.

“Hoàng thượng, là lỗi của vi thần, không quan hệ với Bảo nhi.” Tề Mặc Trì lập tức nói

“Hừ! Không quan hệ cũng khó trốn trách tội. Tiểu Nguyệt, đi dẫn người mang nha đầu kia đánh hai mươi bản tử cho trẫm.” Khang Hy nhìn về phía Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt gật đầu.

“Hoàng thượng, vi thần nguyện thế Bảo nhi bị đánh, xin Hoàng thượng tha cho Bảo nhi.” Tề Mặc Trì hai đầu gối quỳ xuống đất.

“Cũng không thể tha, tội dám loạn cung đình

~ hừ!” Khang Hy hừ giọng, thái giám bên cạnh nhẹ nhàng run run.

“Vi thần nguyện ý

” Tề Mặc Trì vẫn chưa nói xong, chỉ thấy bình trà nhỏ vọt tới trước mặt mình, chống nạnh, trong đôi mắt ánh lên tia lửa nguy hiểm: “Nguyện ý, nguyện ý con khỉ nha. Nguyện ý để làm chi? Có cừu oán mười tám đời với ta có phải hay không? Làm sao mà cứ chạy đến hại ta? Quả hồng người không đi hái, có tin hay không, nếu là còn dẫn xác đến, ta sẽ đem giẫm thành quả hồng nát bét bỏ vô tù.”

“Bảo nhi, trước mặt hoàng thượng không được vô lễ.” Tề Mặc Trì nói

“Bảo nha đầu, thật là, thành bộ dáng gì nữa.” Khang Hy nói

“Hoàng gia gia, cái tên quả hồng thú vị này nhất định phải cướp nhân gia làm tiểu lão bà, làm hại nhân gia bị buộc lập gia đình, hại nhân gia bị mắng là tiểu hồ ly tinh không biết xấu hổ, hoàng gia gia, người cho hắt đi cổ tháp sung quân đi.” Khuynh Thành chạy đến bên cạnh Khang Hy cáo trạng tố khổ, thuận tiện làm cho Tề Mặc Trì biết đường rút lui.

sấm sét vang âm âm

~ bên tai Tề Mặc Trì, Bảo nhi hiển nhiên là khanh khách

thật là tốt

“Thật sự?” Khang Hy nhìn cháu gái, vẻ mặt phần nộ.

“Đương nhiên là thật sự, hoàng gia gia, nói cho ngài biết, hắt là đại sắc lang, thấy mỹ nữ xinh đẹp đứng đầu bảng liền sắc tâm đại động, thừa nước đục thả câu, da mặt dày thật sự.” Khuynh Thành cũng phần nộ nói

“Đứng đầu bảng ở đâu?” Khang Hy hỏi.

“Chính là ở Kim Lăng phong nguyệt –

” Khuynh Thành đột nhiên im miệng, đảo con ngươi: “Nhân gia nghe... “

“Nha đầu vô liêm sỉ!” Khang Hy lông mi nhíu chặt, sau đó ra quyết định: “Lý Đức Toàn, mang nha đầu vô liêm sỉ này ra đánh hai mươi bản tử, sau đó đưa đến tây sảnh gian đi.”

“Hoàng gia gia

~” Nước mắt Khuynh Thành rơi ra, lập tức bày khuôn mặt nhỏ nhắn: “Hoàng gia gia, ngài không thích bảo bối có phải hay không? Trước đó vài ngày ngài kêu a mã đánh, bây giờ lại kêu Lý Am Đạt đánh

hoàng gia gia, ngài chán ghét con có phải hay không? Hu hu hu

thật đáng thương

~ bị người khác khi dễ, hoàng gia gia cũng không thay nhân gia làm chủ, còn muốn đánh

~ ngạch nương

nãi nãi

~” cũng không lau nước mắt, một mực lên tiếng khóc lớn. Tiểu Nguyệt ở bên cạnh lắc đầu.

“Lý Đức Toàn, đi lấy bản tử, trảm tự mình động thủ.” Khang Hy nói

Tiếng khóc Khuynh Thành càng kinh thiên động địa.

“Đi, gọi a mã ngạch nương nó tới đây cho trảm.” Khang Hy phân phó, tức thì tiểu thái giám chạy vội đi.

54. Chương 54

Chương 54: Bảo bối bị đánh

Không lâu sau, a mã cùng ngạch nương người nào đó đến, nhìn thấy cái vẻ mặt kia cũng không có một chút cảm động, hai người thỉnh an Khang Hy, đứng đợi ở bên cạnh.

“Đã chuẩn bị bản tử xong chưa?” Khang Hy hỏi.

“Chuẩn bị xong rồi, vạn tuế gia.” Tiểu thái giám nhỏ giọng đáp, Bảo khanh khách bị đánh, chuyện nhiều năm cũng không gặp qua.

“Hoàng gia gia, con biết sai rồi, không cần đánh có được hay không?” Khuynh Thành nhìn về phía Khang Hy, cố ý mếu máo.

Không phản ứng.

“A mã, ngạch nương, thay nhân gia cầu tình có được hay không, hoàng gia gia muốn đánh nhân gia

” chuyển hướng sang cha mẹ mình, cha chỉ khẽ nhíu mày, ngạch nương trợn to ánh mắt, có điều nét mặt cũng không phải đồng tình, mà là tò mò cùng chờ mong.

“Nha đầu vô liêm sỉ, để xem là ai dám cầu tình cho người? Người đâu, giải nha đầu vô liêm sỉ lên trên ghế.” Khang Hy nói, tức thì hai tiểu thái giám đi tới bên người Khuynh Thành, lại không dám động thủ, đây chính là tâm can bảo bối của hoàng thượng, vạn nhất sau này năng tính sổ thì làm sao bây giờ.

“Hoàng gia gia, có phải nên trón hay không?” Khuynh Thành mếu miệng hỏi.

“Dám?” Khang Hy trừng.

Khuynh Thành không khóc nữa, tự mình nằm xuống ghế, ngửa mặt nhìn Khang Hy: “Ngài đánh đi, ngài cao hứng thì đánh đi!” Sau đó ôm ghế lại bắt đầu khóc, cũng không phải lớn tiếng khóc, mà là cái kiểu âm lượng nhỏ nhỏ như có như không, mới nghe giống như quỷ chết oan khóc vậy.

Khang Hy nhăn mặt cau mày, Dận Chân nhăn mặt cau mày, Nhan Tử La cũng nháy mắt, chìn chăm chú bản tử trong tay Khang Hy.

~~ bốp, bốp, bốp, bốp

~

Nhan Tử La túm túm tay áo Dận Chân, nhỏ giọng nói: “Có phải rất đau hay không a?”

“Có thể thử xem.” Dận Chân cũng nhỏ giọng nói

Thật vất vả đánh xong, Khuynh Thành nhìn Khang Hy: “Hoàng gia gia, đánh xong rồi sao?”

“Đỡ dậy đi.” Khang Hy cầm bản tử giao cho thái giám.

Khuynh Thành hất tay thái giám ra, sau đó tập tễnh đi tới trước mặt Khang Hy, nhào vào trong lòng Khang Hy ủy khuất khóc: “Hoàng gia gia, con biết sai rồi, sau này không dám. Hoàng gia gia, ngài không nên tức giận có được hay không? Trời nóng, ngài tức giận thân thể sẽ không thoải mái, hoàng gia gia, ngài đừng nóng giận được không?”

“Nha đầu chết tiệt!” Khang Hy vỗ vỗ đầu Khuynh Thành: “Có lần sau nữa hay không. Đi thôi, kêu người ta bôi thuốc cho.”

“Hoàng gia gia, sau này không cần đánh nhân gia có được hay không? Nhân gia nghe lời, không quậy phá.” Khuynh Thành khóc thút thít nói

“Hừ, lại gạt trẫm. Đúng không?” Khang Hy buồn cười nhìn tiểu nha đầu, “Đi thôi!”

Khuynh Thành được dìu đi, Tiểu Nguyệt đi theo xem náo nhiệt, Tề Mặc Trì ở bên cạnh cau mày.

Khang Hy nhìn Dận Chân cùng Nhan Tử La.

“Hoàng a mã, nhi thần dạy không nghiêm.” Dận Chân lập tức nói

“Tám đời cũng dạy không ra dạng nha đầu như vậy.” Sau đó nhìn Nhan Tử La, Nhan Tử La vội nói: “Nô tỳ dạy không nghiêm.”

“Dạy không nghiêm? Đều là người làm hư hỏng.” Khang Hy trợn mắt.

“Vâng, nô tỳ biết sai.” Nhan Tử La vội vàng thừa nhận sai lầm, sau đó có chút không cam lòng, ban đầu nha đầu chết tiệt kia rời nhà trốn đi, không phải tất cả đều mất nhắm mắt sao, sao cuối cùng chỉ đổ lên đầu một mình mình ~~ vô lương tâm nha! Có điều, người có quyền tính toán

dư quang tinh tường thấy khoe miệng Dận Chân nhếch lên.

“Biết sai? Biết sai có ích lợi gì?” Khang Hy hỏi, ngồi xuống, thái giám lập tức dâng trà lên.

“Hoàng thượng, nô tỳ biết biết sai đã muộn, cho nên cho tới nay nô tỳ đã nghĩ tìm người có thể quản được Khuynh Thành, nếu không với danh hiệu công chúa sợ là muốn yên ổn cũng không được, vốn là con dòng cháu giống, làm gì có người dám động đầu ngón tay. Vậy mà Trần Mục Phong bình dân chẳng những dám giáo huấn, hơn nữa còn giáo huấn không khoan nhượng.” Nhan Tử La len lén nhìn sắc mặt Khang Hy, trên mặt lão đầu hình như có điều suy nghĩ.

“Vì sao giáo huấn?” Khang Hy hỏi, người dám đánh nha đầu đúng là không thấy nhiều lắm.

“Là bởi vì Khuynh Thành đi leo cây, leo nóc phòng linh tinh. Hoàng thượng, kỳ thật không tính là cái gì đại sự, tường viện trong phủ lẫn trong cung không phải đều leo qua đó sao?” Nhan Tử La nói

Khang Hy nhàn nhạt trợn mắt, Nhan Tử La âm thầm chuyển ánh mắt, vì con rể nói thật đúng là có phí sức!

“Có đạo lý!” Khang Hy nói, hướng về phía Nhan Tử La phát tay: “Đi xem nha đầu một chút đi.”

Nhan Tử La hành lễ thối lui, trong điện còn lại phụ tử hai người nói chuyện.

Khuynh Thành thấy ánh mắt ngạch nương của mình lờ lờ phát quang bèn mếu máo, “Ngạch nương, ngài thật đúng là thấy chết mà không cứu? Ta hoài nghi ngài có phải mẹ kế hay không.”

“Không cần hoài nghi, người ra đời ở trong cái vườn hoang kia, muốn ôm nhằm cũng không có cơ hội.” Nhan Tử La cười nói, nhìn cái mông Khuynh Thành, “Không chảy máu à

~” bộ dáng rất thất vọng.

“Ngạch nương

rất đau ~ ngài còn nói mát

” Khuynh Thành trợn mắt.

“Đau không?” Nhan Tử La đột nhiên vỗ vỗ cái mông Khuynh Thành, Khuynh Thành nhảy dựng lên, bộ dạng giống như heo bị giết.

“Xem ra là thật sự rất đau

” Nhan Tử La nói, sau đó bảo cung nữ bôi thuốc “Như thế nào chọc giận hoàng gia gia? Còn vờ ngớ ngẩn?”

“Nhan bá mẫu, là vì đi thanh lâu.” Tiểu Nguyệt ở bên cạnh bưng kem ướp lạnh cười híp mắt nói

Nhan Tử La thanh: “Còn tưởng rằng làm chuyện gì lớn, sao lại bị hoàng gia gia biết?”

Khuynh Thành nhắm mắt lại giả chết, có phải là ngạch nương không vậy? Nếu như có thể đầu thai một lần nữa nhất định phải đổi ngạch nương khác.

“Nha đầu, có đau hay không?” Nhan Tử La đột nhiên ôn nhu hỏi, sau đó nhẹ tay đặt lên trên cái mông: “Có muốn ngạch nương xoa xoa cho hay không?”

“Được rồi ngạch nương!” Khuynh Thành mở mắt: “Phải hỏi a mã mới được, ngài rốt cuộc có phải là ngạch nương của ta hay không.” Ngạch nương hướng về phía nàng cười.

Nhan Tử La trở lại Châu Tử, phát hiện vẻ mặt cha của hài tử đang nghiêm trọng.

“Như thế nào? Lão đầu tử mắng chửi người?” Nhan Tử La hỏi.

“Nha đầu thế nào?” Dận Chân không đáp hỏi ngược lại.

“Ba phần đau đến bảy phần la hét.” Nhan Tử La nói: “Lão đầu tử nói cái gì?”

“Lão đầu tử xem ra cũng khá vừa lòng Tề Mặc Trì.” Dận Chân nói

“Cái gì? Đùa giỡn cái gì? Không được, không đáp ứng, kiên quyết không được.” Nhan Tử La nhảy dựng lên.

“Tại sao không được? Nếu Tề Mặc Trì lấy nha đầu tương lai sẽ không nạp thiếp.” Dận Chân nói

“Vậy cũng không được, không nạp thiếp? Hừ hừ

Vương công đệ tử nói mà tin được ~ thì là kẻ ngu ~” Nhan Tử La nói

“Cái gì?” Dận Chân nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lời nói thật mà! Ung Vương gia, ngài đừng trợn mắt, trong phủ ngài chẳng vừa có tân nhân còn gì.” Nhan Tử La nói, miệng thơn thớt bụng 1 bồ dao găm.

“Đó là chủ ý của người.” Dận Chân cảm thấy đau đầu.

“Ôi chao, chủ ý của ta cũng không thấy ngài phản đối mà? Sao ban đầu ngài cũng đồng ý vậy? Ha hã, thiệt thòi cho ngài, nói không chừng còn nhiệt tình đáp ứng nữa

” Nhan Tử La trở ánh mắt: “Ung Vương gia, nếu sự kiện ngài đã đáp ứng thì cũng nên thừa nhận đi.” Sau đó nhàn nhả đi vào ngủ.

Khuynh Thành ở tại tây sảnh gian đường thượng, sắp đến tháng sáu, hoàng gia nói không cần giả trang, không có việc gì mới quang minh chánh đại chui ra. Có hôm hoàng gia dẫn cả nhà ra ngoài đi dạo, nói thật, những tiểu hài tử này không có mấy người cao hứng, chỉ có Khuynh Thành cùng ngạch nương thì không cao hứng không được.

Bên ngoài hoa màu một màu xanh biếc nhìn đã mắt, dưa tây và trái cây trở rất nhiều, nhìn hoàng qua rần rần nằm buồn thiu, ngạch nương của Khuynh Thành bèn chạy đến tiện tay hái tiểu hoàng qua cắn ăn. Thấy vậy gia gia của Khuynh Thành ngăn ngấm lắc đầu, hai mẹ con nhà này đúng là tai họa.

Trung tuần tháng sáu, Khang Hy dẫn theo đại đội nhân mã đi đến hành cung gần suối nước nóng, sau sẽ đi đến bãi mộc lan săn thú, ngạch nương của Khuynh Thành không có hứng thú bèn bồi Hoàng thái hậu ở lại nhiệt hà. Khuynh Thành cùng Tiểu Nguyệt đều đi theo.

Nháy mắt đã đến tháng chín, Khang Hy dẫn người trở lại nhiệt hà, phụng bồi Hoàng thái hậu hồi kinh.

Trần Mục Phong cầm trong tay sáu tấm thiệp mời, tâm tình có chút thấp thỏm bất an. Trước đây hắn rất nhiều lần đem danh hiệu mỗi người viết ra cùng một lúc, nhìn tới nhìn lui cảm thấy trong đó có liên quan với nhau, Thành Tam gia, Hằng Ngũ gia, Thuần Thất gia, Đường Cửu gia, Đào Thập Nhị gia, Tường Thập Tam gia, Trình Thập Tứ gia

bọn họ giống như thông đồng với nhau tìm đến hắn bàn chuyện làm ăn, có điều cũng chỉ là mua mấy ngàn thạch lương thực, hơn nữa dường như bản thân hắn mới là mục tiêu mà bọn họ hứng thú. Điều tra nghiên cứu hắn xong, bọn họ lại nhanh chóng biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Sau đó lại xuất hiện người tự xưng là cô cô của Bảo nhi, vậy thì vị đi cùng chắc là dưỡng của Bảo nhi nhưng mà ánh mắt vị kia hơi giống với Bảo nhi, cô cô của Bảo nhi thì giống Bảo nhi đến chín phần mười. Càng cổ quái hơn nữa chính là cô cô của Bảo nhi tựa hồ biết Đường Cửu gia, nếu thật sự là như cô cô của Bảo nhi nói vậy thì bọn họ ắt hẳn đều có liên quan với nhau, nhưng là liên hệ gì thì

Trần Mục Phong không dám nghĩ đến.

Nhưng cái ý nghĩ trong đầu hắn vẫn tiếp tục chuyển biến: đương kim Thành Thân Vương đứng hàng thứ ba, Hằng Thân Vương đứng hàng thứ năm, Thuần Quận Vương đứng hàng thứ bảy, Bối Lặc Dận Đường đứng hàng thứ chín, Bối Lặc Dận Đào đứng hàng thứ mười hai, Hoàng Tử Dận Tường đứng hàng thứ mười ba, Bối Lặc Dận Trình đứng hàng thứ mười bốn, nếu như là thật sự, ít nhất Bảo nhi là khanh khách. Nếu như Bảo nhi là khanh khách, như vậy việc thế tử Mông Cổ muốn lấy Bảo nhi làm đích phúc tấn sẽ thuận lý thành chương

chỉ là Bảo nhi rốt cuộc là khanh khách của phủ nào?

Hắn từng tìm hiểu xem có vị khanh khách nào là gọi Khuynh Thành hay không, đáng tiếc căn bản là không thể tìm hiểu, khuê danh con cháu hoàng tộc người bình dân không có khả năng biết đến.

Trần Mục Phong thật sự cảm thấy đau đầu

“Mấy ngày nay trong kinh thành hình như bỗng nhiên nghiêm ngặt, chuyện gì xảy ra vậy?” Trần phu nhân hỏi người đi bên cạnh.

“Phu nhân, Hoàng thượng hồi kinh, đương nhiên là phải nghiêm ngặt.” Trần Nhân cười giải thích, hắn vốn ở kinh thành đã nhiều năm, hàng năm vào lúc này đều phải nghiêm cẩn.

“Hoàng thượng trở về? Thật chứ?” Trần phu nhân kích động hỏi. Trần Nhân gật đầu, sau đó cảm thấy khó hiểu, Hoàng thượng trở về thì có quan hệ gì đến dân chúng nhỉ

~

“Mục Phong, Hoàng thượng trở về, chắc là Bảo nhi cũng trở về.” Trần phu nhân nói với Trần Mục Phong, Trần Mục Phong trong lòng kích động, Bảo nhi trở về

Đến khi thánh giá vào kinh, Trần phu nhân cố ý lôi kéo tướng công và nhi tử đến từ lâu nhìn theo thánh giá, hy vọng có thể thấy hình dáng Bảo nhi. Đáng tiếc, dẫn đầu vào kinh chỉ có hoàng đế cùng vương công đại thần, gia quyến theo Hoàng thái hậu sau đó mới có thể hồi kinh. Trần phu nhân hơi thất vọng một chút rồi lại tâm tâm niệm niệm ngắm trông cô cô của Bảo nhi tới lấy hai loại gạo nọ.

Qua vài ngày, cô cô Bảo nhi mới đến lấy gạo, trước khi vào cửa đã nói xin lỗi, do bản thân gần mấy ngày nay nhiễm một ít gió rét nên không tiện xuất môn, cho nên mới đến muộn, xem gạo sau đó hỏi giá tiền, Trần phu nhân lập tức ngại không lấy.

“Trần phu nhân, không phải cô cậu huynh đệ ruột thịt cũng phải tiền bạc rõ ràng sao!” Nhan Tử La cười nói, thanh âm có chút thì thầm.

“Cô cô của Bảo nhi, Bảo nhi

~ trở về chưa?” Trần phu nhân ngẫm lại không nhịn được bèn hỏi.

“Đã về rồi.” Nhan Tử La hấp hấp cái mũi: “Đúng rồi, lão gia nhà chúng tôi nói mấy ngày nữa đến kỳ thu hoạch hoa màu xong muốn mời lão gia, phu nhân, Trần thiếu gia gia trang của chúng tôi làm khách, không biết có thể hân hạnh được đón tiếp không?”

“Có thật không?” Trần phu nhân quá kích động, đến nỗi nắm chặt tay Nhan Tử La, chỉ thấy Nhan Tử La hơi hơi nhe răng trợn mắt.”Xin lỗi, cô cô của Bảo nhi, ta quá kích động, không làm ngài bị thương chứ?”

“Không có việc gì không có việc gì, bản thân không cần thận té từ trên giả sơn xuống, tay đau không phải do ngài, nếu ngài đồng ý vậy mấy ngày sau gặp nhau vậy!” Nhan Tử La cười nói.

“Thật tốt, chúng tôi nhất định đến. Chỉ là —— không biết lão gia thích cái gì, chúng tôi phải chuẩn bị những thứ gì?” Trần phu nhân hỏi.

“Thích cái gì?” Nhan Tử La con người đảo vài vòng: “Không biết, chưa từng thấy lão đầu đặc biệt thích cái gì hết! Các vị cứ tự tiện đi!” Lão nhân kia thích cái gì nha? Thiên hạ đều là của hắn, hắn còn có thể thích cái gì nha, trái lại hắn thích mở mang bờ cõi, ai có bản lĩnh cho hắn địa giới được nha

“Vậy lão phu nhân thích cái gì?” Trần phu nhân chu đáo.

“Ha ha ha ha, cái này lại càng không thể nói. Lão phu nhân nhà chúng tôi quá nhiều, những cái thích cũng không giống nhau, hơn nữa chúng ta cũng không gặp được mấy vị lão phu nhân đâu.” Nhan Tử La cười nói, muốn chuẩn bị lễ vật cho lão bà của Khang Hy, thế nào cũng phải táng gia bại sản, đây chính là hậu cung ba nghìn người

còn không bằng tiền này giữ lại cho khuê nữ của mình tiêu xài đi.

“Vậy cha mẹ Bảo nhi thích cái gì?” Trần phu nhân hỏi tiếp

Nhan Tử La cười, sau đó nói: “A mã thích người, ngạch nương thích tiền. Cả hai thứ này cũng không cần chuẩn bị, a mã vừa mới nạp một tiểu thiếp thanh tú, ngạch nương thì gần đây không thiếu tiền. Bất quá

” Nhan Tử La đảo con người: “Ta cảm thấy các vị cần chuẩn bị một ít ngân phiếu mới phải, không chừng đến lúc đó ngạch nương nằng lại giở công phu sư tử ra.”

“Cám ơn ngài, cô cô của Bảo nhi.” Trần lão gia cùng Trần phu nhân nói

“Đừng khách khí, aiz, kỳ thật ta cũng hy vọng các vị tiết kiệm tiền một chút, dù sao nha đầu này rất không thích hợp làm con dâu tiết kiệm.” Nhan Tử La cười nói, “Được, cáo từ.”

Đợi người đi rồi, Trần phu nhân nhìn Trần lão gia, cũng nhìn Trần Mục Phong: “Người nhà Bảo nhi thật là kỳ quái!” Đây là lần thứ hai Trần phu nhân dùng từ “Kỳ quái” để hình dung người nhà Bảo nhi.

55. Chương 55

Chương 55: Đại hội sum họp

Thấp thỏm bất an đợi vài ngày, bỗng nhiên có một cỗ xe ngựa thoát nhìn bình thường dừng trước cửa phủ của Trần gia, nói là mời Trần lão gia, Trần phu nhân, Trần thiếu gia đến Trang Tử làm khách. Trần lão gia, Trần phu nhân, Trần Mục Phong thậm chí không có thời gian thay đổi y phục long trọng liền lên xe ngựa.

Xe ra khỏi cửa thành đi về hướng tây, càng chạy chung quanh đường càng vắng, cơ hồ không nhìn thấy thôn trang nào, đi hồi lâu đến dưới chân núi Ngọc Tuyền mới nhìn thấy xa xa có hai cái thôn trang lân cận nhau, thoát nhìn rất chất phác, chung quanh Trang Tử cũng không có nhà nào, thoát nhìn là lạ.

Đến cửa Trang Tử đã sớm có gã sai vặt đang chờ, cung kính dẫn bọn họ vào cửa lớn, bọn họ mới có cơ hội nhìn Trang Tử, thoát nhìn như là một cái nông trang, nhưng cũng không phải theo hình thức tứ hợp viện thường thấy ở Bắc kinh, trước mặt bọn họ là gian phòng gồm năm căn, phòng ốc hai bên các đường nhỏ thông ra sau, tùy tùng dẫn bọn họ đi từ đường phía tây vào sương phòng, trong viện sạch sẽ lại đặt rất nhiều hoa, bọn nha hoàn mặc y phục tầm thường đang bận rộn làm việc một thanh âm cũng không có.

“Mời các vị theo tôi đi gặp lão gia cùng thiếu gia nhà chúng tôi.” Gã sai vặt lên tiếng nói.

Trần phu nhân có chút kỳ quái, lẽ ra thường ở những nhà giàu có, gã sai vặt không được vào nội viện, nhưng nghĩ kỹ lại, người nhà Bảo nhi cũng hơi là lạ cho nên việc này cũng không quá kỳ quái. Ba người bèn theo gã sai vặt đi vào phòng chính, vào phòng khách, chỉ thấy một lão đầu gầy teo cùng với một người vẽ mặt không chút biểu cảm đang ngồi ở bên cạnh bàn nhàn nhã uống trà.

“Lão gia, thiếu gia, khách đã đến.” Gã sai vặt nói

Người nọ đứng dậy đi tới, Trần Mục Phong nhìn đúng là người mua gạo hôm nọ, thì ra là phụ thân của Bảo nhi.

“Đi vào ngồi đi!” Hắn nói, cố ý nhìn thẳng vào mắt Trần Mục Phong.

Trần lão gia cùng Trần phu nhân trước tiên hành lễ với lão nhân kia, không biết tại sao chỉ cảm thấy rất áp lực, rất khẩn trương, lúc lão nhân kia nhìn bọn họ, bọn họ càng cảm thấy tóc tai cả người đều dựng đứng lên.

“Trần Mục Phong.” Lão đầu nhìn về phía Trần Mục Phong, “Tiểu tử ngươi xác định muốn kết hôn với Bảo nhi đầu?”

“Vâng, cầu xin ngài thành toàn.” Trần Mục Phong đứng dậy nói

“Hừ! Thành toàn!” Lão đầu lại nhìn Trần lão gia cùng Trần phu nhân: “Nếu như không phải nhìn thấy cha mẹ ngươi và nha đầu thành thật sẽ không đồng ý gả.”

“Cám ơn ngài, gia gia của Bảo nhi.” Trần phu nhân kích động nói

“Được rồi. Trần Mục Phong, ngươi cưới nha đầu thì không thể nạp thiếp, không thể hưu thê, có thể làm được không?” Lão đầu hỏi.

“Tại hạ chưa từng có nạp thiếp ý hay có lòng hưu thê.” Trần Mục Phong đáp.

Lão đầu khẽ cười cười: “Không cho nạp thiếp là rất thỏa đáng, kéo nha đầu kia đối xử không khoan nhượng.”

~

Trần phu nhân len lén nhìn lão công của mình, tại sao cô cô của Bảo nhi cùng gia gia đều phải nói Bảo nhi vậy, hình như Bảo nhi là hung á lắm không bằng

~

“

Nha đầu nhà chúng ta từ nhỏ được nuông chiều quá, sau này các người thông cảm nhiều một chút!” Lão đầu nói có chút xấu hổ, hình như bộ dáng Trần gia rất không đúng.

“Xin ngài yên tâm, văn bối sẽ đối đãi với Bảo nhi thật tốt.” Trần Mục Phong hứa hẹn nói

“Lúc nha đầu quá quậy phá cũng không cần nương tay.” Lão đầu nhìn Trần phu nhân: “Miệng nha đầu lúc nịnh người sẽ rất ngọt. Có điều hình như là thực sự thích người nhà các người, cư nhiên chết sống cũng không chịu gả cho Tề Mặc Trì. Đi thôi, vào viện đi xem lương thực nhà chúng ta một chút.”

Vì vậy mấy người ra khỏi phòng khách vòng qua tây sương phòng, theo đường lớn về hướng bắc, đối diện tường viện có cánh cửa lớn, đi vào liền thấy sáng sủa, trên cái sân phơi rất lớn lúc này đang phơi cây ngô nếp vàng tươi cùng tiểu đậu đỏ, bên cạnh còn có hai ống lớn đạo can và cây ngô kết nhưng trên sân phơi không có lấy một người.

“Người đâu?” Lão đầu hỏi, bên cạnh lập tức có người đến đây nhỏ giọng nói: “Lão gia, Thiếu phu nhân cùng mấy đứa nhỏ ăn xong điểm tâm đều tới đây, chắc là vẫn còn ở đâu đây.”

“Tìm!” Lão đầu chỉ nói 1 chữ. Tức thì vài người động tác nhanh nhẹn phân tán khắp nơi đi tìm, một tiếng động cũng không có. Trần lão gia, Trần phu nhân trong bụng kinh ngạc.

Không lâu sau, người rất nhanh trở về, cúi đầu ôm quyền nói: “Lão gia, trừ Bảo tiểu thư, các tiểu thư khác đều ở

~ ở

ở trên cây.”

Lão đầu cau mày: “Trên cây?” Sau đó bước nhanh tới dưới tàng cây ngoài rìa sân phơi, người của Trần gia cũng vội vàng đuổi theo. Kết quả đến dưới cái cây, Trần lão gia cùng Trần phu nhân đều sững sờ ——

Bảy tám đứa trẻ thoát nhìn khoảng ba bốn tuổi, mỗi đứa đều đang hoàng ôm chặt lấy lưng chừng thân cây, mỗi đứa đều trắng ngần.

“Xách xuống.” Lão đầu tức giận. Mấy người thân ảnh nhẹ nhàng nhảy lên trên cây, sau đó cẩn thận bế người rơi xuống, đặt tiểu hài nhi lên mặt đất. Mấy tiểu hài kia vừa rơi xuống đất lập tức méo máo nhưng cũng không khóc.

“Nha đầu, ai cho các người leo cây.” Lão đầu hỏi.

Kết quả, mấy tiểu hài nhi nhất loạt quỳ xuống, cũng không dám nói.

“Hừ!” Lão đầu hí mắt nhíu mày, lập tức một tiểu hài tử có vẻ lớn nhất trong đám nói: “Gia gia, không phải chúng con muốn leo cây, là Bảo tỷ tỷ gạt chúng con lên trên cây chơi, sau đó bỏ mặc chúng con, chúng con không dám nhảy xuống.” Thanh âm nhỏ nhỏ.

“Tại sao Bảo tỷ tỷ mang các người treo trên cây?” Lão đầu hỏi, Trần phu nhân nhìn thấy lông mày lão đầu đều hơi hơi nhíu lại, trong lòng không khỏi lo lắng thay cho Bảo nhi.

“Bảo tỷ tỷ nói xem chúng con còn dám cùng giành ngạch nường hay không.” Tiểu cô nương ủy khuất nói

~~

“Tìm nha đầu chết tiệt cho ta.” Lão đầu bắt đầu cau mày nhăn mặt.

Lập tức đã có người dẫn một nha đầu mơ mơ màng màng lại đây, trên tóc còn vương rơm rạ, khuôn mặt nhỏ nhắn dường như cũng bị hằn hai đường hồng hồng, đứng lại còn dùng tay dụi mắt.

“Bảo nhi

” Trần phu nhân không nhận được, kêu lên.

Cái tiểu thân ảnh kia sững sờ, sau đó lập tức chạy vội vào trong lòng Trần phu nhân, vui vẻ kêu lên: “Cô cô, nhớ cô cô quá!”

“Cô cô cũng nhớ.” Trần phu nhân ánh mắt hồng hồng.

“Nhưng sao cô cô ở đây được?” Tiểu nha đầu rút cục nhớ ra vấn đề rất trọng yếu, chung quanh Trang Tử vốn có bình gác –

~~ cái đầu nhỏ từ trong lòng Trần phu nhân ló ra nhìn quanh, thấy lão đầu, lão cha, cùng với đám tiểu hài nhi đang quỳ trên mặt đất

~

“Gia gia, ngài đến ư? Ngài đến đây lúc nào?” Khuynh Thành cười híp mắt hỏi.

“Quỳ xuống, nha đầu vô liêm sỉ, vừa bị đánh xong lại quên đòn đau rồi có phải hay không? Sao đem bọn muội muội treo trên cây” Lão đầu híp mắt nhìn Khuynh Thành.

Muội muội

~ Trần phu nhân đếm đếm, tám người, tám người muội muội

~~

Khuynh Thành lưu loát quỳ xuống: “Gia gia, nhân gia đau lòng gạch nường của nhân gia mà! Bọn chúng ở đây làm gạch nường mệt chết được, xương sống thắt lưng đều đau, tốt nhất là ngài mang bọn chúng trở về đi.”

“Không được.” Tám người tiểu hài nhi cùng kêu lên nói

“Ôi, còn muốn bị treo trên cây có phải hay không? Về nhà tìm gạch nường của các người đi, làm chi mà quần quít lấy gạch nường của ta.” Khuynh Thành quay đầu lại híp mắt nhìn mấy người tiểu hài nhi.

~ oa, oa

~~ nhất loạt khóc.

Lão đầu thở dài, quay đầu nhìn về phía con mình: “Sáng mai tự thu xếp đi.”

“Vâng” Con của hắn đáp, đau đầu.

Lúc đó bỗng nhiên có người hô lên: “Rắn

~ “

Cùng lúc với thanh âm, chỉ thấy cái thân ảnh đang quỳ kia nhanh chóng đứng dậy nhảy lên ôm thân cây, ánh mắt gắt gao nhắm chặt.

“Lão gia, ngài đến sao không báo trước để chúng ta chuẩn bị thức ăn cho tốt.” nghe thanh âm, Trần phu nhân nhìn lại, là cô cô của Bảo nhi, nhưng cô cô Bảo nhi tại sao gọi gia gia của Bảo nhi là “Lão gia” mà không phải là “Cha” nhỉ?

Trên cây nha đầu kia nghe được thanh âm liền mở mắt, sau đó cong miệng nhảy xuống: “Ngạch nường, lại gạt.”

“Ngốc! Chỗ này làm gì có rắn.” Nhan Tử La cười nói.

Trần phu nhân nhìn Nhan Tử La, thì ra

“Xin lỗi Trần phu nhân, xin ngài thứ lỗi vì ta không nhận là nường của nha đầu này.” Nhan Tử La cười nói.

“Không sao.” Trần phu nhân vội nói, xem ra tính tình Bảo nhi là giống gạch nường.

“Bảo bối, sao các con đều quỳ dưới đất vậy? Làm cho gia gia tức giận sao?” Nhan Tử La hỏi, bọn tiểu nha đầu lắc đầu. Nhan Tử La nhìn về phía Khang Hy, dè dặt hỏi: “Lão gia, không phải là nha đầu lại làm ngài nổi giận chứ?”

“Tự mình hỏi đi.” Khang Hy hừ lạnh nói

“Khuynh Thành!” Nhan Tử La quay mặt qua, hí mắt.

“Ngạch nường, ta treo bọn chúng trên cây. Nhưng mà gạch nường, nhân gia là muốn cho ngài nghỉ một lát thôi, bọn chúng quần quít lấy ngài, ngài mỗi ngày xương sống thắt lưng đều bị đau, nhân gia đau lòng mà!” Khuynh Thành chạy đến bên người gạch nường của mình nói

“Trèo cây từ lúc nào, khuê nữ?” Nhan Tử La hỏi, miệng thơn thớt bụng 1 bồ dao găm.

“Năm tuổi.” Khuynh Thành đáp.

“Bọn muội muội mấy tuổi?” Tiếp tục hỏi

“Là tự mình treo lên cây hay là cần người xách lên?” Nhan Tử La hỏi.

“Bao lâu?” Khuynh Thành mếu máo.

“Mỗi muội muội một khắc, tự tính đi!” Nhan Tử La nói

Sau đó Khuynh Thành rất không cam tâm tình nguyện đi đến trên cây, lúc treo lên cây mới nhìn tới Trần Mục Phong, ánh mắt chớp chớp nước mắt liền chảy ra.

“Thôi đi khuê nữ, đợi khi nào có rắn hầy khóc cũng không muộn!” Nhan Tử La cười nói, sau đó qua ôm mỗi tiểu nha đầu đứng dậy.

Trần Mục Phong nhìn Khuynh Thành, mặt hơi nhăn nhu, Bảo nhi xác thật có chút quậy phá, có điều ngạch nương có phải quá ác hay không

“Để lại hai người canh chừng nha đầu, chúng ta đi thôi!” Khang Hy nói, sau đó dẫn đầu đi, người phía sau vội vàng đuổi theo. Nhan Tử La đi sau cùng, giữa đầu nhỏ giọng đối Khuynh Thành nói: “Bảo bối, treo một lát so với roi của a mã còn tốt hơn, kiên nhẫn đi!”

Khuynh Thành chớp chớp mắt: “Cũng biết ngạch nương hiểu rõ nhân gia nhất.”

“Ít có dụ dỗ đi

~” Nhan Tử La im miệng, ánh mắt nhìn thẳng phía trên đầu Khuynh Thành

~~”Bảo bối đừng động đây! Ngàn vạn lần đừng động đây! Rắn

”

~~ a, a

~~

Đang trên đường đi mọi người nghe được hai tiếng hét lớn, sau đó thì hai đạo thân ảnh rất nhanh lật qua tường vừa chạy vừa la. Khang Hy xoay người đi ngược lại, đến cửa chỉ thấy Bảo nhi đang gắt gao ôm lấy Trần Mục Phong, ngạch nương thì trốn phía sau Vân Yến, sắc mặt trắng bệch, ngón tay còn thỉnh thoảng chỉ thì thể nhúc nhích dưới đất, rốt cục nhìn không được chạy đến dưới cây che miệng nôn, một nha hoàn lập tức chạy tới, lúc đỡ lại đây, mặt cũng trắng bệch.

“Khuynh Thành!” Lão đầu cau mày, cháu gái hắn sao không có tự giác, trước mặt mọi người còn ngã vào lòng nam nhân.

“Gia gia, ngài đem rắn giết hết đi. Toàn dọa nhân gia

~” Khuynh Thành mới chạy đến trong lòng Khang Hy tiếp tục khóc.

“Nói vậy!” Khang Hy vỗ vỗ bả vai: “Về kêu người lấy một ít thảo dược đuổi rắn làm túi hương cho đeo.”

“Ân, gia gia tốt nhất, nhân gia yêu nhất gia gia.” Khuynh Thành nói

nịnh nọt

~ có người nói nhỏ nhỏ

Ngoài cửa có người đi vào, là một thiếu phụ mỹ lệ đoan trang, bên người còn dẫn theo hai hài tử, đến trước mặt Khang Hy cúi người xuống: “Thỉnh an lão gia.”

Hai hài tử cũng đến thỉnh an.

“Bố bố bảo bối trở về rồi? Nào, cho nương ôm một cái.” Ngạch nương của Khuynh Thành cười nói.

“Nương.” Thành Cỗn Trát Bó bước qua, rất quy củ thĩnh an, sau đó bị Nhan Tử La ôm chặt: “Bố bố gầy quá, gần đây ăn không ngon hay là đọc sách luyện công quá mệt mỏi? Quá mệt mỏi thì không luyện nữa, tương lai nuôi dưỡng

~” đang muốn thao thao bất tuyệt, đã bị một thanh âm cắt ngang: “Nhan ngạch nương, ngài bắt công, ngài không ôm Hoàng Lịch bảo bối.” Váy áo bị tiểu tử khoẻ mạnh khẩu khỉnh kia kéo.

“Ừ, ôm một cái, bảo bối.” Nhan Tử La ngồi xổm người xuống ôm Hoàng lịch, sau đó đứng dậy nắm tay Thành Cỗn Trát Bó, bắt đầu nhỏ giọng lặng lẽ nói, thấy vậy Khuynh Thành bên cạnh hí con mắt.

“Lão gia, Tam thiếu gia bọn họ đã đến, vừa rồi không biết ngài ở đâu.” Mỹ lệ thiếu phụ hỏi.

“Trở về đi thôi!” Khang Hy nói, trên cánh tay còn bị dính chặt bởi cháu gái.

Lúc Trần Mục Phong nhìn thấy bọn Tam thiếu gia, trong lòng càng thêm xác định, Tam gia, Ngũ gia, Thất gia

không thiếu một ai.

Bọn người ngồi xuống đằng hoàng, phòng trở nên chật chội.

“Bảo nha đầu, không phải hần thì không lấy chồng?” Khang Hy nhướng lông mi hỏi.

Khuynh Thành gật đầu, phiền, vấn đề này hoàng đã hỏi hơn mười lần hai mươi lần.

“Nha đầu, giả rồi sẽ giống như Tiểu Nguyệt tỷ tỷ.” Khang Hy nói, tìm lý do thu hồi phong hào

“...” Khuynh Thành gật đầu, lấy khối ngọc trên cổ ra, “Gia gia, trả lại cho ngài.” Sau đó ánh mắt làm như lưu luyến không nỡ, nhìn chăm chú khối ngọc trên cổ.

“Không nỡ?” Khang Hy hỏi.

Gật đầu, “Chắc là có thể bán được rất nhiều tiền

”Khuynh Thành cười nói.

“Nha đầu keo kiệt, đem sửa lại rồi thưởng sau.” Khang Hy lão đầu thuận tiện nói

“Tạ hoàng gia gia ~” Khuynh Thành cũng trôi chảy nói, sau đó lập tức dừng lại, cái miệng nhỏ nhắn chép chép, nhìn Khang Hy không biết làm sao.

“Đừng giả vờ nữa, Trần Mục Phong đã sớm biết rồi phải không?” Khang Hy nhìn về phía Trần Mục Phong.

Trần lão gia, Trần phu nhân khiếp sợ, phục hồi tinh thần lại, nhất tề quỳ xuống, miệng hô vạn tuế.

“Đứng lên đi.” Khang Hy nói, sau đó nhìn Trần Mục Phong: “Cho thời gian suy nghĩ nữa thì thế nào?”

“Không cần, Hoàng thượng, mặc kệ Bảo nhi cò thân phận gì, thảo dân cũng sẽ không thay đổi chủ ý.” Trần Mục Phong đạo, khẩu khí kiên định.

“Sau này hối hận cũng không còn có cơ hội ~” Khang Hy nói

“Thảo dân tuyệt không hối hận.” Trần Mục Phong nhìn về phía Khang Hy, trong đôi mắt ánh lên tia nhìn kiên định, khanh khách thì như thế nào? Coi như là công chúa hần cũng sẽ không thay đổi chủ ý.

Khang Hy đầu, nhìn về phía Khuynh Thành: “Nha đầu nhìn người ánh mắt không tẻ.”

“Là hoàng gia gia ngài dạy dỗ tốt mà!” Khuynh Thành vội vàng vuốt đuôi ngựa, “Hoàng gia gia, ngài cũng đồng ý?”

“Xem hoàng gia gia có lúc nào nói không giữ lời không?” Khang Hy hơi trợn mắt nhìn cháu gái.

“Đúng vậy đúng vậy, hoàng gia gia nói chính là nhất ngôn cửu đỉnh, khuôn vàng thước ngọc mà.” Khuynh Thành cười nói.

“Hừ! Nếu không phải bá bá thúc thúc người nói giúp hần, trăm sẽ không đáp ứng.” Khang Hy phủ phủ râu mép.

“Bá bá thúc thúc ưu ái Khuynh Thành, nhân gia cảm ơn.” Khuynh Thành chạy tới mỗi người nói cảm ơn. Cha nàng ngồi cạnh cau mày, bộ dáng có phải là quá mức phô trương hay không

~ nữ nhi tử lúc này không phải nên thẹn thùng sao? Nghiêng đầu nhìn ngạch nương sắc mặt vui mừng, ai, có kỳ mẫu tất có kỳ nữ

“Vạn tuế gia, nô tỳ có chuyện muốn nói.” Nhan Tử La nhỏ giọng nói

“!” Khang Hy nhìn, còn nói gì? Không phải đều theo ý các người rồi sao?

Nhan Tử La từ trong tay áo lấy ra trang giấy, đi tới Trần Mục Phong trước mặt, “Nếu quyết định cưới nhi nữ,

ký tên đồng ý đi!”

Mọi người trong phòng khẽ lắc đầu, Nhan Tử La là gả con hay là bán con đây

Trần Mục Phong cau mày, có điều cũng cung kính tiếp nhận cầm xem, sau khi xem xong hơi do dự, sau đó gật đầu: “Vâng, bá mẫu.”

“Đừng trách, như thế nào cũng phải vì khuê nữ lo lắng chu đáo, vạn nhất chịu không được hưu, lại là nha đầu tứ chi không cần, ngũ cốc chẳng phân biệt được, cho nên đương nhiên trước tiên phải giữ lại tiền để sau này còn sử dụng.” Nhan Tử La cười híp mắt, “Còn nữa không được nạp thiếp ——, rốt cuộc là để cho thỏa đáng. Nếu đồng ý thì ký tên đi.” Nhan Tử La đưa tay ra, sớm có nha hoàn đang cầm bút mực hầu bên cạnh, Trần Mục Phong liền ký tên.

“Tốt! Hơn nữa hai mươi vạn ngân phiếu đều phải đổi thành ngân lượng, kéo đến lúc đó lại sử dụng thủ đoạn không đưa tiền ra.” Nhan Tử La cười bổ sung.

~~ vậy thì nhiều giấy lắm a

“Ngạch nương của Bảo nhi, à, không, là phu nhân, Mục Phong sẽ không sử dụng thủ đoạn đối với ngài cùng Bảo nhi.” Trần phu nhân lập tức nói thay nhi tử.

“Ai nha, bà thông gia, cũng là để ngừa vạn nhất mà! Sở dĩ không buôn bán không gian dối, tương lai nha đầu nhà ta hoa tàn ít bướm, khó nói không có biến cố gì! Ngài cũng đừng ngạc nhiên được không?” Nhan Tử La cười nói.

“Ngạch nương, sẽ không đâu.” Khuynh Thành rất khẳng định đưa ra đáp án cho ngạch nương.

Ngạch nương chớp chớp lông mi: đừng ngu như vậy, người mà đáng tin, heo đều lên cây

Ánh mắt đáp lại: nếu như heo tàn tật thì không leo cây

Mỉm cười: tính giỏi! Khuê nữ ngoan

Hai mẹ con trao đổi ánh mắt, có người không nhìn ra được.

“Nhan tẩu tẩu, ngài có phải quá lo lắng hay không, tiểu tử Trần gia cho dù có mười cái lá gan hấn cũng không dám nạp thiếp đâu” Dận Trinh cười nói.

“Thập tứ gia, tục ngữ có câu ‘không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất’, chính là câu nói rất đáng tin.” Nhan Tử La cũng cười nói

“Nhưng nhìn hấn trọng tình trọng nghĩa như vậy, không có cái gì vạn nhất đâu, Nhan tẩu tẩu.” Dận Tường cũng nói.

“Chỉ sợ quá nặng tình trọng nghĩa

” Nhan Tử La cười nói.

“Vạn tuế gia, không có người tin đâu, ngài cứ yên tâm. Nhắc đến Khuynh Thành, chúng ta có nói là cho tiền người ta mới chịu cưới cũng không tệ. Cho nên cũng sẽ không có người tin tưởng nha đầu này bán được hai mươi vạn lượng.” Nhan Tử La cười giải thích, bị nhi nữ hung hăng trừng mắt, người của Trần gia hoài nghi nhìn Nhan Tử La, hoài nghi rốt cuộc đây có phải là mẹ ruột Khuynh Thành hay không

“Được rồi, vạn tuế gia, ngài không phải là không cao hứng đấy chứ? Miễn nha đầu đừng làm ngài nổi giận, nô tỳ hôm nay tự mình xuống bếp chiêu đãi các vị.”

“Được, cũng đúng. Đi thôi!” Khang Hy như có điều suy nghĩ nói

Nhan Tử La cười đi đến phòng bếp, Nữ Hồ Lộc Thị cùng bọn nha hoàn tất cả cũng đi theo.

Mọi người trong phòng nhìn Trần Mục Phong, không có đề ra nghi vấn bát đại tổ tông linh tinh – —— bọn họ vốn đã điều tra từ sớm nên cũng không có cần phải hỏi nữa. Dận Trinh vài tháng không cùng Trần Mục Phong so chiêu, thế nào cũng đòi thử sức, vì vậy tất cả ra ngoài viện xem, kết quả hai người đại chiến nửa canh giờ cũng không phân thắng bại. Cuối cùng Khang Hy lão đầu yêu cầu ngừng lại, nếu còn đánh tiếp thì lương thực nhà lão Tứ đều bị nghiền nát.

“Cháu rể, cũng biết phải nhường nhịn trưởng bối à!” Dận Trinh cười nói, hắn biết Trần Mục Phong là nhường hắn, căn bản không sử dụng toàn lực.

“Là thập tứ gia võ nghệ cao cường.” Trần Mục Phong bình tĩnh đáp.

“Ha ha ha

thú vị! Cháu rể, hay là dừng việc buôn bán, theo thập tứ thúc ra chiến trường giết địch đi?” Dận Trinh cười vỗ vỗ bả vai Trần Mục Phong.

“Tạ thập tứ gia ưu ái! Văn bối tài sơ học thiển không tinh thông binh pháp, khiến thập tứ gia thất vọng.” Trần Mục Phong nói

“Khiêm nhường quá mức rồi!” Dận Trinh đưa kiếm cho gã sai vặt: “Bất quá, thập tứ thúc cũng không dám cho người ra chiến trường, nếu không, Khuynh Thành nha đầu kia phiền chết ta.”

Trần Mục Phong sắc mặt ngưng ngưng.

“Thập tứ thúc dạy cho người, đắc tội ai cũng không thể đắc tội nha đầu, nếu không sẽ có ngày nào tốt đẹp.” Dận Trinh cười nói.

“Tạ thập tứ gia.” Trần Mục Phong nói

“Cháu rể, nghe nói người đã từng đánh Bảo nha đầu? Tại sao vậy?” Dận Tường nói, hắn cũng muốn thử xem công phu Trần Mục Phong, nhưng lão thập tứ vừa động thủ xong, hắn động thủ lần nữa hình như có vẻ khi dễ người.

“Bởi vì nàng leo cây, leo nóc nhà.” Trần Mục Phong thành thực đáp.

“Leo cây, leo nóc nhà? Là vì chuyện này ư?” Dận Đường ở bên cạnh nhin không được, hỏi.

Trần lão gia, Trần phu nhân lại cau mày, đã từ trên cây té xuống còn đi đến đỉnh Lôi Phong Tháp

“Tường trong cung nha đầu kia đều đã từng leo qua

” Dận Tường cười thấy Trần Mục Phong có chút nghi hoặc nên thích.

Trần Mục Phong nghe hắn nói thì mặt mày nhăn nhó, sắc mặt nặng nề.

56. Chương 56 – Chính Văn Hoàn

Chương 56: Kết cục

Đúng lúc đó có người hầu đến báo thức ăn đã chuẩn bị xong, mời Hoàng thượng di giá, trở lại phòng khách, thức ăn chuẩn bị điển hình là cơm rau dưa, Khang Hy ngồi xuống trước, sau đó mọi người mới cẩn thận ngồi xuống.

Khang Hy ăn cơm, cau mày, hỏi: “Gạo cũ?” nhà lão Tứ không phải quá tiết kiệm chứ?

Nhan Tử La nhếch miệng, miệng lão đầu quả thật sành sỏi, chỉ là nhâm lẫn thôi

“Hoàng thượng, nô tỳ lấy nhâm gạo, xin ngài bỏ qua cho nô tỳ đi.” Nhan Tử La cúi đầu nói

“Nhâm Lầy nhâm gạo?” Chẳng lẽ các người bình thường đều ăn gạo cũ?” Khang Hy nhìn Dận Chân.

“Hoàng thượng, có khổ mới nhớ lại tư vị sung sướng mà! Hơn nữa cũng không phải thường ăn.” Nhan Tử La nói cho qua.

“Có khổ mới nhớ lại tư vị sung sướng? Đây là gạo để mấy năm? Làm khó rồi, gạo này còn có thể tìm được, so sánh gạo mới còn quý hơn?” Khang Hy nói

“Ha ha

” Nhan Tử La không nói, giả bộ ngu.

Khang Hy tiếp tục gian nan ăn cơm, Nhan Tử La nhìn chăm chú lão công của mình, hừ hừ, không tin người nuốt trôi

~

Cơm nước xong, Khang Hy dẫn theo mọi người trở về, thuận tiện các vị A ca cũng đưa hài tử của mình về. Chỉ còn lại có Dận Chân, hai tiểu lão bà, khuê nữ, nam tử, cháu trai, Trần lão gia, Trần phu nhân cùng Trần Mục Phong. Hoàng lịch đòi ngủ trưa, cho nên Nữu Hỗ Lộc Thị dẫn hắc đi ra ngoài, Thành Cỗn Trát Bố cùng Khuynh Thành ngồi hai bên người Nhan Tử La.

“Nha đầu, qua ngồi cạnh mẹ chồng đi.” Nhan Tử La nói Khuynh Thành

“Ngạch nương bắt công.”

“Đó là vì Bố Bố bảo bối sau này có thể dưỡng lão, người có thể sao? Ai, cũng là chỉ có nhi tử tốt!” Nhan Tử La cố ý thở dài nói

Khuynh Thành ngồi bên người Trần phu nhân, giống như thường ngày ôm cánh tay Trần phu nhân, xem nhẹ Trần Mục Phong.

“Khuyến tử được Vương gia, phúc tấn ưu ái, thảo dân không biết cảm tạ như thế nào.” Trần lão gia nói

“

” Dận Chân do dự: “Không có gì ưu ái hay không ưu ái, bọn họ ở Hàng Châu đã thành thân, cũng coi như người nhà.”

“Khuyến tử thật sự là trời cao khanh khách.” Trần lão gia rất thành khẩn nói

“Người nhà cả, chỉ cần tương lai các người không hối hận, không đem khuê nữ trả về bắt chúng ta nuôi thì đã rất cảm tạ.” Nhan Tử La cười nói.

“Không đâu, tuyệt đối sẽ không, ta xem Bảo nhi như là con ruột của mình.” Trần phu nhân vội nói, lập tức nhớ ra nói lại: “Xin lỗi phúc tấn, dân phụ mạo phạm.”

“Nghe nói ngài cũng họ Nhan, ngài lớn tuổi hơn ta một chút, nếu không ngại ta gọi ngài là tỷ tỷ đi, chúng ta coi như là thân càng thân. Ngài sau này cũng đừng dân phụ dân phụ, kêu một tiếng muội muội là được.” Nhan Tử La nói

“Dân phụ không dám!” Trần phu nhân nói

“Ngài không dám hay là khinh thường đây? Biết ta chỉ là tiểu thiếp, ngài nhìn không quen có phải hay không?” Nhan Tử La nói

“Cô cô, ngạch nương làm bộ đó.” Khuynh Thành nói

“Phúc tấn, ngài đừng hiểu lầm, dân phụ không có ý đó.” Trần phu nhân vội nói: “Chỉ là phúc tấn tôn quý, dân phụ không dám với cao.”

“Tiểu lão bà thì có cái gì tôn quý, quyết định như vậy đi, Nhan tỷ tỷ.” Nhan Tử La cười nói.

“Tạ phúc tấn ưu ái.” Trần phu nhân nói xong cẩn thận ngồi xuống.

“Không

” vừa mới nói được một chữ bỗng Nhan Tử La đứng lên che miệng chạy ra ngoài, ngoài cửa lập tức truyền đến tiếng nôn khan, bọn nha hoàn nhanh chóng đi ra ngoài, Trần phu nhân cũng đi theo ra ngoài nhìn, Nhan Tử La xấu hổ nhìn Trần phu nhân cười cười: “Khiến tỷ tỷ chê cười.”

“Phúc tấn ngài là...?” Trần phu nhân nhìn bụng Nhan Tử La.

“Chắc là vì gần đây mới hồi kinh nên thủy thổ không quen! Vừa rồi còn bị xác con rắn huyết nhục mơ hồ dọa một trận.” Nhan Tử La cười nói.

“Ngài chẳng lẽ là

có chẳng?” Trần phu nhân hỏi.

“Có? Có cái gì? A? —— ngài đừng nói giỡn, đã mấy tuổi rồi.” Nhan Tử La và Trần phu nhân cười vào phòng khách.

“Người đâu, truyền thái y.” Dận Chân nói. Lập tức đã có người chạy vội đi.

“Cô cô, ngạch nương có, có cái gì?” Khuynh Thành nháy mắt nhìn ngạch nương của mình, có cái gì?

“Cái

” Trần phu nhân có chút không tự nhiên, không biết có nên nói với khanh khách loại chuyện này hay không.

“Hỏi cái gì mà hỏi? Người còn chưa lớn đã nhiều chuyện. Yên lặng đợi đi.” Nhan Tử La nói.

Không lâu sau, có người dẫn thái y vào, cung kính bắt mạch, sau đó kích động quỳ xuống trước Dận Chân dập đầu chúc, tất cả nha hoàn trong phòng đều quỳ xuống.

Chỉ phụ nữ có thai kia là mang vẻ mặt không tin được: “Thái y, không nhìn lầm chứ? Có thể xác định không? Thật là xác định được sao? Là chuyên khám phụ khoa sao?~~”

“Trọng thưởng.” Dận Chân nói, tức thì nha hoàn đi chấp hành.

“Cũng tìm người khác xem lại mới được, sao có khả năng a

” Nhan Tử La bĩu môi, lần trước thái y đã ám chỉ không hy vọng

~

“Thái y, sáng mai dọn vào trong phủ đi, chiếu cố Nhan chủ tử, ngàn vạn lần cẩn thận.” Dận Chân nói, thanh âm có chút nóng nảy.

“Dạ, hạ quan biết.” Thái y đứng dậy lui xuống đi.

Khuynh Thành chạy tới sờ sờ bụng của lão nương: “Ngạch nương, lão bạng sinh châu

ngạch nương, ngài hãy sinh đệ đệ cùng muội muội luôn đi?”

bốp

~~

“Là heo hay sao có thể sinh nhiều như vậy?” Nhan Tử La đảo ánh mắt, “Xem thái y này chắc là tên lường gạt ~~ “

“Phúc tấn, xem ra là thật đó, mới vừa rồi cảm tay của ngài, phát hiện thật sự nóng, đây đúng là trạng thái mang bầu rồi.” Trần phu nhân cười nói.

“A? Còn tưởng rằng bản thân cảm lạnh nữa chứ?” Nhan Tử La nhỏ giọng nói thầm

“Một lát trở về phủ, Bách Hợp, thu thập đồ.” Dận Chân nói

“Không trở về.” Nhan Tử La không chút suy nghĩ liền cự tuyệt, “Nghe phụ nữ có thai tâm tình không tốt sẽ động thai khí, không quay về, trở về áp lực.”

“Được!” Dận Chân nói, sau đó nhìn Bách Hợp: “Phái người hồi phủ gọi mười người nha hoàn, bốn người bà mụ, đưa đầu bếp trong vườn đến đây.

~ “

“Khoan! Bách Hợp đứng lại.” Nhan Tử La xen lời, chuyển suy nghĩ, “Tứ gia, nói chuyện chút đi.”

“Tốt nhất đừng làm loạn.” Dận Chân nhìn nhìn, sau đó bị Nhan Tử La lôi đi.

Đến lúc bọn họ trở lại thì mặt Dận Chân xanh mét, Nhan Tử La thì thần thái tung bay. Bọn người Trần lão gia thập phần buồn bực.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền không buồn bực, là nhờ quyết định lên đường về Hàng Châu, tất cả đồ dùng của Nhan Tử La cũng bị đưa Trần phủ, Dận Chân còn tự mình tới cửa nhờ vả bọn họ hỗ trợ chiếu cố Nhan Tử La.

Buổi tối, thuyền cập bờ, ăn cơm xong, ngách nường của Khuynh Thành đi ngủ một giấc, Trần phu nhân tự mình chiếu cố. Khuynh Thành và Trần Mục Phong đến bên ngoài khoang thuyền nhìn cảnh đêm.

Khuynh Thành đặt mông ngồi xuống trên ở boong thuyền, “Cô cô hiện tại coi ngách nường như khuê nữ vậy. Đại ca, ngồi đi!” Trần Mục Phong cũng ngồi xuống, Khuynh Thành liền ôm lấy cánh tay của hắn: “Đại ca, vui vẻ không?”

“Sao?” Trần Mục Phong nhìn.

“Không vui à? Là vì không muốn cưới ta à?” Khuynh Thành nheo lại ánh mắt.

“Nói bậy bạ cái gì!” Trần Mục Phong nhẹ giọng mắng.

“Bất quá, coi như không muốn cũng không còn biện pháp hối hận. Đã định rồi.” Khuynh Thành cười híp mắt nói

“Tốt!” Trần Mục Phong nói, trong lòng âm áp.

“Đại ca, có thể sẽ không nhớ gây trúc không?” Khuynh Thành hí mắt.

Trần Mục Phong không lên tiếng. Trúc Uẩn? Cái tên dĩ nhiên có chút xa lạ, từ khi Bảo nhi trốn đi, bản thân lên đường đuổi theo đến Bắc Kinh, trong tâm trí đều tràn đầy hình ảnh của Bảo nhi, Bảo nhi – khóc, Bảo nhi – cười, Bảo nhi – làm nũng, Bảo nhi – vô lại, Bảo nhi – cười khê, Bảo nhi – sắc bén, Bảo nhi – đáp người tuyệt, Bảo nhi – cải trang, Bảo nhi ..v.v

~~

“Hừ hừ! Nói cho Trần đại thiếu gia biết, sau này tốt nhất đừng nghĩ, nếu không sẽ không may.” Khuynh Thành quay qua mặt Trần Mục Phong, “Là trưởng phu của Nhan Khuynh Thành, huynh.”

“Ừ, được!” Trần Mục Phong rất nghiêm túc đáp, “Sẽ cùng Trúc Uẩn rõ ràng.”

“Không thành ý. Trần đại thiếu gia bây giờ không chịu trách nhiệm! Ai nha, cả thanh mai trúc mã cũng có thể không ần, vậy sau này có phải cũng sẽ dễ dàng thay lòng đổi dạ cũng không cần ta hay không nha?” Khuynh Thành cau mày, làm bộ rất nghiêm túc.

“Bậy bạ! Lòng đại ca sẽ không thay đổi.” Trần Mục Phong nói

“Không được không được, ngách nường nói người đáng tin, heo đều biết leo cây.” Khuynh Thành cười nói.

Trần Mục Phong cau mày, ngách nường của Bảo nhi nhất định phải dạy nữ nhi như vậy sao?

“Cảm thấy đại ca sẽ thay lòng đổi dạ sao?” Trần Mục Phong nhìn Khuynh Thành.

Khuynh Thành lắc đầu: “Không biết, nhưng là, nếu như thay lòng đổi dạ, ta cũng sẽ không nương tay ha ha

“

“Điều ngoa.” Trần Mục Phong kéo nàng ngồi đằng hoàng lại.

“Đại ca, có chuyện phải nói cho huynh. Kỳ thật gây trúc hồi năm bốn mươi bảy có bỏ lên trên giường của a mã trong phủ Thập Tam thúc, bắt quá

” Khuynh Thành ngẩng đầu, ngẫm lại: “Bắt quá, có phát sinh chuyện gì hay không cũng không ai biết được
~ “

Lông mi Trần Mục Phong đều nhanh vắn vẹo.

“Thật sự?” Trần Mục Phong hỏi, “Vậy vì sao a mã không nạp vào phủ?”

“Là thật. Có điều cũng không thể trách a mã, lúc ấy a mã đang cùng ngạch nương giận dữ, ở phủ Thập Tam thúc uống say, rốt cuộc gây trúc chủ động câu dẫn a mã.” Khuynh Thành mếu máo: “Hừ, lúc ấy Thập Tam thúc chỉ là bảo nàng ta bắt chước bộ dáng của ngạch nương đứng ở bên cạnh, nhưng mà nàng ta ~ coi trọng a mã, cho là có thể..., cho nên

“

“Bảo nhi, a mã tại sao không chịu trách nhiệm?” Trần Mục Phong lạnh lùng hỏi.

“Chịu trách nhiệm? Bọn họ không phải như ý nguyện nhập kỳ tịch sao? Còn muốn phụ cái gì trách cái gì? Có muốn phát sinh cái gì cũng không được ~ a mã uống nhiều rượu như vậy.” Khuynh Thành nói.

Trần Mục Phong nhìn Khuynh Thành.

“Không cần dùng cái loại ánh mắt hoài nghi này nhìn. Đối phó với hạng người như vậy thì ta cần gì yêu cầu người nhà phí tâm tư bịa chuyện. Chỉ cần cho nàng cái nàng muốn là được, có đúng hay không?” Khuynh Thành vân đạm phong khinh nói, “Từ lúc năm tuổi ta đã bắt đầu ở bên cạnh hoàng gia gia, cũng đã bắt đầu thói quen làm sao tính toán với người khác, đối phó gây trúc căn bản chỉ là một bữa ăn nhẹ. Nếu là thật muốn gạt người sẽ bịa ra một lý do thật hay đem gả đi là xong. Bắt quá, hiện tại nàng ta cũng coi như được đền bù tâm nguyện, rốt cục cũng coi như được vào phủ, có điều, a mã rất ghét người khác tính toán với người, cho nên ~ “

Trần Mục Phong nhìn Khuynh Thành.

“A mã không đồng ý, có điều ngạch nương kiên trì, mọi người đều rất thương cảm, dù sao nhà chúng ta cũng không sợ nuôi nhiều người, cho vào phủ cũng tốt.” Khuynh Thành nói

“Bảo nhi, chuyện này xảy ra lúc nào?” Trần Mục Phong hỏi.

“Hồi tháng tư gây trúc đã vào phủ, ở tại tây giao viện, hiện giờ theo di nương niệm Phật tụng kinh. Đợi tâm tình a mã tốt lên, có lẽ sẽ đem hai người họ thưởng cho người khác!” Khuynh Thành nói

“Tháng tư?” Trần Mục Phong nheo mắt lại, vậy trẻ nhất là cuối tháng hai hoặc đầu tháng ba Trúc Uẩn đã lên đường vào kinh, chỉ chậm hơn hần khoảng hơn nửa tháng, chẳng lẽ

“Sắp đặt?” Trần Mục Phong khẩu khí bất thiện.

“Không phải! Là hoàng gia gia, a mã. Nếu như ngạch nương không cho vào phủ, có lẽ sẽ không có ở đây. Đầu tháng ba ta mới biết được, Nhị ca nói cho -.” Khuynh Thành nói

“Mục Vân? Viết thơ cho Mục Vân?” Khẩu khí càng thêm bất thiện.

“Cái...kia ~ muốn hỏi một chút huynh có tìm ta hay không mà

~” giọng Khuynh Thành nhỏ bớt một ít.

“Kết quả thì sao?” Khẩu khí hơi hơi hòa hoãn.

“Kết quả nghe nói đã tới kinh thành, thật vui vẻ!” Khuynh Thành cười, “Nhưng hoàng gia gia không nói cũng không dám đi tìm, không thể làm gì khác hơn là trốn ở trong cung. Đại ca, sẽ không nổi giận chứ?”

“Thì sao?” Trần Mục Phong hỏi. Người hoàng tộc quả thật rất có thể đã sắp đặt.

“Nổi giận cũng đành chịu thôi! Tam bá, Ngũ thúc bọn họ cũng đều là phụng chỉ hành sự, đừng trách bọn họ!” Khuynh Thành làm nũng.

“Cũng biết sao?” Trần Mục Phong cúi đầu nhìn.

Khuynh Thành lại lắc đầu: “Không biết, nhưng đoán được. Hoàng gia gia bọn họ thích kiểu khảo nghiệm người khác. Lúc gả Tiểu Nguyệt tỷ tỷ ban đầu Tạ đại thiếu gia cũng là bị bọn họ khảo nghiệm.”

Trần Mục Phong không nói gì, nếu như ban đầu gia gia, bọn thúc thúc bá bá này không có thiện cảm với hắn, vậy thì hắn có khả năng vĩnh viễn không được thấy Bảo nhi, nghĩ đến đó, cánh tay hắn vòng qua bả vai Bảo nhi tự động siết chặt.

“Đại ca, lạnh a?” Khuynh Thành nghi hoặc hỏi, cũng không lạnh mà

“Không, đại ca sợ không được gặp muội.” Trần Mục Phong nói.

“Không đâu, đại ca. Lúc lễ vạn thọ của Hoàng gia gia người đã đáp ứng cho ta tự tuyển ngạch phụ, cho nên coi như hoàng gia gia bọn họ không thích cũng chỉ có thể theo ý ta.” Khuynh Thành cười híp mắt nói. Trần Mục Phong nhướng mày.

“Vì ta tặng lễ vật khiến cho Hoàng gia gia đặc biệt vui vẻ, cho nên người đáp ứng nha!” Khuynh Thành khoa trương nói “Hơn nữa, ngạch nương cũng rất thích, ngạch nương nói đồng ý, a mã sẽ không phản đối, sẽ nghĩ tất cả biện pháp khiến cho Hoàng gia gia đồng ý.”

“Bảo nhi, ~ có thể hối hận hay không? Sau này không phải là công chúa nữa.” Trần Mục Phong hỏi, không chỉ phong hào, còn có địa vị quận vương đích phúc tấn.

“Sẽ không nha! Công chúa vốn là ta cũng không còn nhiều hứng thú, hơn nữa ngạch nương cũng không muốn ta làm công chúa, vừa đúng lúc.” Khuynh Thành nói

“Bảo nhi

” Trần Mục Phong ôm nàng vào lòng.

“Cho nên, sau này đối với ta không tốt, ta nhất định sẽ không bỏ qua, đại ca.” Khuynh Thành cười trộm.

“Được!” Trần Mục Phong nói

“Đại ca, không đổi chữ khác được sao?” Khuynh Thành đảo con mắt.

“Tốt!” Trần Mục Phong nói

“Đại ca nói chuyện thật nhàm chán, buồn ngủ quá.” Khuynh Thành từ trong lòng hắn chui ra, đứng lên, vỗ vỗ cái mông đi vào khoang thuyền. Trần Mục Phong ở phía sau cười, ngạch nương là một tai họa, nhưng xem ra đối với hắn, tiểu tai họa chính là bảo bối.

Kênh đào Kinh thành – Hàng Châu, trên thuyền hoa, ba người nói trong khoang thuyền nói chuyện.

“Ngạch nương, sao a mã lại đồng ý cho ngài rời khỏi nhà?” Khuynh Thành ôm cánh tay Trần phu nhân, hiện tại nàng không dám ôm ngạch nương.

“Ha hã, đương nhiên là bởi vì cái bụng. Cái gì hắn đều phải đáp ứng.” Nhan Tử La cười nói.

“Khó trách sắc mặt a mã khó coi như vậy. Ngạch nương, vậy ngài đến lúc nào trở về?” Khuynh Thành hỏi.

“Trở về? Ai phải trở về? Giang Nam cảnh đẹp, nhiều mỹ nhân, còn trở về làm chi?” Nhan Tử La cười vỗ vỗ mặt nữ nhi của mình: “Ban đầu lúc Mẫn cô cô của ngươi đi lấy chồng, ta đã dự định theo làm của hồi môn, đáng tiếc không được. Lẽ ra lúc đó dù t cũng phải nắm lấy cơ hội.”

“Ngạch nương, ý của ngài là

~ không cần a mã?” Khuynh Thành trợn to ánh mắt, ngạch nương muốn ra ngoài chơi thì có thể lý giải, nhưng mà

~ cả a mã cũng không muốn
có phải quá đáng hay không.

“Sinh mệnh thành đáng quý, tình yêu giới càng cao. Nhược vì tự do cổ, hai người đều có thể phao. Khuê nữ.” Nhan Tử La sờ sờ bụng: “Hơn nữ, trong bụng ta còn có hài tử này, a mã

~ nhường cho đám người của hắn đi! Cũng không hiểm lạ gì.”

“A mã thật đáng thương!” Khuynh Thành nói

“Ta mới là đáng thương có được hay không, khuê nữ? Tuổi thanh xuân đẹp nhất đều bị nhốt trong cái lồng sắt rồi, thừa dịp có thể bay còn không vội vàng bay ra, mang theo khuê nữ nhi tử đi vân du.” Nhan Tử La cười híp mắt nói.

“A mã sẽ không cho ngạch nương đi quá xa. Hơn nữa nếu như sinh con trai a mã nhất định sẽ mang người trở về.” Khuynh Thành nói.

Kết quả ngạch nương từ trong tay áo lấy một trang giấy đưa qua “Tự xem đi!”

Khuynh Thành mở tờ giấy ra cùng Trần phu nhân nhìn, xem xong, hai người nhìn Nhan Tử La.

“Phúc tấn, đây là...?” Là hưu thư, Trần phu nhân khiếp sợ.

“Ngạch nương, ngài buộc a mã viết phải không? Khó trách sắc mặt a mã xanh mét.” Khuynh Thành cười híp mắt nói, “Ngạch nương, sau này ta gọi là Nhan Khuynh Thành, nghe rất tốt, bất quá khí thể hơi kém.”

“Đừng có bịt tai trộm chuông đi, diện mạo người như vậy nhiều lắm chỉ là thanh tú, cũng may là nhờ họ của ngạch nương ta nên tài lộ tương đối đẹp mắt.” Nhan Tử La trợn mắt: “Nếu như lại sinh một đứa con gái liền gọi Nhan Khuynh Quốc, sinh hai đứa tiếp theo liền gọi Nhan Bế Nguyệt. Dù sao xem như nữ nhi có phúc khí, mỗi người đều là Đại mỹ nhân, ha ha.”

“Ngạch nương à, có phải quá đáng hay không, chúng ta cũng không theo họ a mã?” Trong giấy viết cho dù sinh nam tử cũng không theo họ Ái Tân Giác La.

“Để nghĩ xem? Vậy cho trở về là được. Dù sao bị hưu, hơn nữa a mã người cũng cần phải dâng tấu chương. Tóm lại là không về, sau này phải giữ lại dưỡng lão.” Nhan Tử La cười híp mắt.

“Không trách được ngài muốn hai mươi vạn lượng, ngạch nương, ngài có phải đã sớm có dự định hay không?” Khuynh Thành nheo mắt.

“Ha ha

~” Nhan Tử La không nói, đứng lên đi đến bên ngoài khoang thuyền hóng mát.

——CHÍNH VĂN HOÀN——

57. Phiên Ngoại: Gậy Trúc

Phiên ngoại: Gậy trúc

Bánh xe chuyển hướng xuất phát về kinh thành, chỉ còn có năm ngày là có thể tới kinh thành, cũng là còn có năm ngày thì có thể thấy hắn. Bấy năm rồi, không biết hôm nay hắn trở nên như thế nào, trên mặt có phải hay không cũng không có chút nào vui vẻ, vĩnh viễn uy nghiêm mà lãnh đạm.

Bấy năm trước, trong lúc ta còn cho là phải gả cho Mục Phong thì vô tình nghe thấy phụ thân cùng mẫu thân thương lượng đưa ta vào kinh. Ta biết phụ thân rất muốn nhập kỳ tịch, nhưng Cung gia chẳng những không có công lao gì cũng không có hậu thuẫn cho nên đây là chuyện rất khó. Nghe bọn họ bàn tính, trong lòng ta mơ hồ bất an. Trên đời này, người dùng nữ nhi đổi lấy kỳ tịch vốn không ít, nếu như phụ thân cũng

có dự định này ~~ không biết ta phải làm sao bây giờ, có lẽ chỉ có phục tòng, từ nhỏ đến lớn, lệnh cha mẹ như núi.

Không lâu sau, phụ thân mẫu thân gọi ta đi, ta đã biết, cũng không cần nói lời thừa thãi.

Năm đó đi kinh thành cùng phụ thân còn có rất nhiều nha hoàn nô bộc. Đến kinh thành cũng không biết phụ thân sẽ đưa đi nơi nào, ta chỉ yên lặng ở tại nơi người an bài —— chờ đợi. Ta bất luận là đi đâu, đến phủ đệ nào thì vận mệnh cũng như nhau, ta mặc dù dung mạo cũng không tệ nhưng kiểu người trầm mặc an tĩnh ắt là sẽ không được sủng ái. Chỉ hy vọng trong tương lai, cái phủ đệ thê thiếp một đoàn, người đồng đảo kia có thể có đầy đủ cái ăn cái mặc, như thế thì có thể hi vọng chống đỡ mà sống. Tâm tư lẳng lặng mà chờ.

Mấy ngày rất ít nhìn thấy phụ thân, ta biết người nhất định bề bộn nhiều việc. Bỗng nhiên một ngày nọ, phụ thân đưa ta đến phủ Thập Tam hoàng tử. Ta vào cửa phủ cũng không có nhìn thấy chủ tử, chỉ là được quản gia an bài tại một sân an tĩnh, người mang đến chỉ được để lại hai người, còn lại đều bị cho lui về, nghe giọng bọn nha hoàn đậm chất Bắc Kinh cảm giác thật xa lạ. Qua hai ngày mới có người đưa ta đi gặp phúc tấn, phúc tấn thái độ ôn hoà, tao nhã có lễ nhưng xạ xạ, theo bản năng ta cảm thấy nàng không thích ta.

Trong phủ không có người đến thăm, ta biết, hiện tại chỉ là một kẻ không có danh phận, bọn họ sẽ không đến xem, chỉ khi nào Thập Tam gia ban cho danh phận thì bọn họ sẽ chen nhau mà đến. Nhập phủ hơn nửa tháng, ta không có nhìn thấy thập tam gia, bởi vì hắn đang sủng ái Qua Nhĩ Giai Thị trắc phúc tấn, ta cũng chỉ từng nghe qua tiếng cười của nàng chứ chưa từng gặp mặt.

Mùa thu, cây phong trong hậu viên đổ lá đỏ, ta thường đến nơi đây hoài niệm cố hương. Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn là trong rừng phong. Hắn chống tay sau lưng ngồi giữa rừng cây, đầu hơi ngược nhìn lên trời tựa hồ có chuyện suy nghĩ. Trên người hắn mảnh liệt tỏa ra lạnh khí, hàm ý cự tuyệt người khác tới gần, nhưng không biết sao, ta lại rất muốn tới gần hắn, muốn đến bên cạnh hắn cùng hắn đứng lên.

Đang ngẩn ngơ nhìn hắn, không biết cái gì rơi xuống, ta theo bản năng giạt mình kêu lên “A” một tiếng. Hắn quay đầu lại nhìn, trên mặt đầu tiên là một chút kinh ngạc, sau đó lập tức đổi thành hơi tức giận, tựa hồ mộng đẹp bị cắt đứt. Ta cúi người nói xin lỗi, hắn chỉ lạnh lùng liếc một cái rồi đi về hướng cái đình cách đó không xa. Tim ta nhảy thình thịch, cái người lạnh lùng này là ai? Nghe bọn nha hoàn nói Thập Tam gia tính tình thân thiết sáng khoái, vậy vị gia khí chất tôn quý lạnh lùng là ai? Đang nghĩ ngợi thì phía sau truyền đến thanh âm nhẹ nhàng khoan khoái: “Không ngờ là Tứ ca đến.”

Vì vậy, ta đột nhiên hiểu ra, người nọ là mặt lạnh bối lặc Tứ hoàng tử. Ta xoay người lại thỉnh an người phía sau, đây chắc là Thập Tam gia? Hắn thấy ta cũng hơi hơi sững sờ, sau đó cũng bỏ đi về đình nọ.

Từ lúc nhìn thấy hắn, hễ rảnh rỗi ta đều nghĩ đến hắn. Mặt lạnh bối lặc —— mặt của hắn, mắt của hắn là lạnh, còn tâm thì sao? Cũng là lạnh sao? Có thể có người làm cho băng giá của hắn tan bớt một chút không? Đáng tiếc, cũng không có đáp án, ta không còn gặp qua hắn, mãi đến ngày mười hai một tháng nọ, trời rất nhiều tuyết.

Đến nay vẫn cảm kích trời đổ nhiều tuyết khiến cho ta gặp lại hắn. Lẳng lặng đứng bên giường nhìn hắn ngủ say, đôi mày kiếm hơi hơi nhăn lại, nét mặt lãnh ngạnh như trước, Thập Tam gia phân phó rõ ràng, ta cũng nhớ kỹ, nhưng lại nhịn không được muốn đến ôm lấy hắn. Mặc dù biết người này không ôm được, nhưng không nhịn được, cho dù đã vô số lần nghĩ đến lễ giáo cũng nhịn không được ý nghĩ muốn đụng chạm hắn, cho dù là nắm lấy tay áo.

Cầm trong tay cái uyên ương hà bao vốn được thêu từ ngày thu nọ đợi đến tận bây giờ, ta hướng tới bên giường, thở một hơi thật sâu mới dám tới gần hắn, nhẹ nhàng mà đặt cái hà bao vào trong ống tay áo của hắn. Không cần thận ta lại đụng vào tay của hắn —— ấm áp, thuận tiện kéo chăn bông nhẹ nhàng đắp lại cho hắn, dường như nghe hắn nói câu gì đó, nhịn không được liền ghé tai qua, thì ra chính là “Còn biết sợ gia đông lạnh ~~ kẻ gia hỏa can đảm ~~” Ta sững sờ, thì ra khẩu khí của hắn cũng có thể mềm nhẹ mang theo một chút giận hờn? Thì ra hắn không phải lạnh như băng như bề ngoài vậy. Nhưng kẻ “Gia hỏa” kia là ai? Khiến cho hắn có bộ dạng âu yếm như vậy, trong nháy mắt trong lòng ta không thoải mái.

Trong nháy mắt ta ngã vào ngực của hắn, thân thể cứng ngắc, bản thân đã cảm giác mặt mày nóng lên.

Hắn như trước nhắm mắt lại, chỉ là ôm, tại bên tai kêu “Nhan nhan”, vững tâm sinh sôi yêu thương, họ Nhan? Mấy ngày nay từ miệng bọn nha hoàn nghe được trong phủ Tứ gia người được sủng ái nhất chính là trắc phúc tấn họ Nhan ~ thì ra hắn tâm tâm niệm niệm chính là trắc phúc tấn của hắn.

Nằm trong ngực của hắn, không tự giác ta cũng vươn tay ôm hắn, không nghĩ tới hành động đó kích động hắn, hắn lung tung đặt nụ hôn khắp nơi trên mặt ta, biết là cần phải né tránh nhưng rồi~~ đổ mặt nhắm mắt lại mặc hắn hôn. Bỗng nhiên da đầu chợt đau đốn, đau đến mức mở mắt, nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng cả người ta không tự chủ được run rẩy.

“Tứ, Tứ gia ~~” ngáp ngừng nhìn vào ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của hắn, càng nhìn kỹ càng sợ hãi cả người phát run.

Hắn cười, cho tới bây giờ chưa từng thấy người nào lúc đang cười vẫn có thể lạnh đến vậy.

“Nghe được cái gì?” Thanh âm của hắn không còn chút dấu vết mềm mỏng mới vừa rồi, hoàn toàn chỉ là băng giá.

Lắc đầu theo bản năng khiến cho đầu vốn bị hắn nắm tóc càng vô cùng đau đốn. Hắn đứng dậy, không thèm để ý chút nào hất ta ngã trên mặt đất, sửa sang lại y phục, sau đó lạnh lùng gọi nha hoàn đi mời Thập Tam gia.

Thanh âm của Thập Tam gia cũng có một ít khẩu khí của hắn, không giận mà uy lệnh cho ta quỳ gối tại chỗ cầu xin tha thứ, trong lòng ta cảm giác mặt đất rung rinh. Hắn không thương hương tiếc ngọc —— có lẽ chỉ là vì không hiếm lạ!

Hắn mang theo cơn giận lạnh lùng bỏ đi, ta cũng không dám đứng dậy, kinh hãi nhận ra chân mình dĩ nhiên không hề có khí lực. Thập Tam gia trở về, trên mặt mang theo ý cười.

“Quả là không thể chờ đợi được! Bất quá đáng tiếc, chọn sai lúc chọn lầm người!” Thập tam gia cười nói, “Gia phái người đưa người Tế Nam, chuyện nhập kỳ tịch gia sẽ giúp, coi như là trao đổi.”

Thập tam gia đi, gương mặt vẫn cười, lại làm cho cả người ta lạnh run lên từng trận

Không lâu sau, phụ thân nhập Tương Bạch kỳ, ta bị Thập Tam gia phái người đuổi về Tế Nam. Lúc rời đi kinh thành ta không có cảm giác bị sỉ nhục, chỉ là đau lòng, đau lòng vì ánh mắt khinh thường lạnh lùng của hắn.

Loại đau lòng không có thể giảm bớt cùng với thời gian, trái lại, đau lòng làm cho ta điên cuồng nhớ đến hắn, nhớ đến được hắn ôm trong ngực ấm áp, nhớ ánh mắt lạnh như băng.

Coi như cách bảy năm nhớ ra, cũng như mới hôm qua, vẫn rõ ràng như vậy, ta biết hắn đã khắc sâu trong lòng ta, vĩnh viễn không phai nhạt, trừ phi chết đi.

Lại là mùa thu, lúc phụ thân muốn gả ta cho Mục Phong, ta không có lòng dạ nào nghe theo, nhưng tuổi đã lớn nếu không gả đi cha mẹ phải sốt ruột, vì vậy đáp ứng. Mục Phong thật là người tốt, mặc dù từ nhỏ đến lớn đều ít nói, nhưng ~~ có lẽ chỉ có hắn mới là nơi tránh gió mưa đời sau này. Hy vọng hắc cần tình yêu, như vậy tâm mới có thể dễ chịu một ít.

Thế sự luôn hoang đường. Đến Hàng Châu, hắn đang thành thân. Tiểu nương tử thoát nhìn hoạt bát linh động kia gọi là Bảo nhi. Thời khắc nàng châm chọc khiêu khích, ta dường như nhìn thấy hắn. Tiểu cô nương cư nhiên có ánh mắt tương tự như hắn. Ta không muốn tranh, thậm chí muốn trở về tự sống qua nửa đời sau, nhưng cha mẹ không đáp ứng, bọn họ bức lưu lại. Ta lại thử thỏa hiệp. Buổi tối ngủ không được, lại nghĩ tới hắn, nhớ tới vẻ mặt của hắn, cư nhiên có chút may mắn, cũng tốt, Mục Phong thoát nhìn có ý đối với tiểu tân nương, trong lòng hắn có người khác, cảm giác tội lỗi của ta nhẹ đi một ít.

Tân nương của Mục Phong không thích ta, biểu hiện rõ ràng. Nhưng hành động tựa hồ rất đơn thuần, có lẽ bản thân tiểu cô nương cũng còn không hiểu tâm ý Mục Phong. Ngược lại ta lại hiểu —— bao nhiêu thứ hắn đang suy nghĩ, giống như cầm gương nhìn hai mắt của mình, cho nên từ trong đôi mắt ấy nhìn ra được, thậm chí có yêu thích tiểu cô nương.

Nhưng mà cũng họ Nhan.

Ta đã tận lực tự nhủ quên đi cái chữ “Nhan” khó chịu đã lâu không có xuất hiện ở trước mắt này, bây giờ cũng lại họ Nhan, một tí hảo cảm còn sót lại với người dòng họ này đã biến mất hầu như không còn chút nào. Tại sao? Cướp đi cuộc sống của ta luôn là “Nhan”? Hấn – Nhan, Mục Phong – cũng là Nhan. Tại sao cả đời ta cũng trốn không khỏi chữ “Nhan”? Biết giận chó đánh mèo lên tiểu cô nương là không đúng, nhưng vẫn không khống chế được bản thân, họ “Nhan” thời khắc này lại nhắc nhở vết thương lòng không thể trị khỏi.

Ta muốn rời đi, biết đâu không lại tiểu cô nương ra vẻ đơn thuần khả ái, nhưng trong đôi mắt chứa quá nhiều, tựa hồ có thể hiểu rõ ý nghĩ người khác. Muốn rời đi, phụ thân không cho phép, có lẽ người cho rằng Mục Phong là lựa chọn tốt nhất. Dù sao năm đó từ kinh thành trở về, mặc dù không có cái gì, nhưng là chỉ sợ tất cả mọi người đã có ý nghĩ, cho nên từ năm bốn mươi bảy người tới cửa cầu hôn đích xác rất ít, nếu có cũng người là chức vụ thấp hơn phụ thân.

Hận, từ lúc mấy người kia nhắc tới từ “Năm bốn mươi bảy”, đó là bí mật trong lòng không ai có thể đụng vào, câu hỏi nhìn như tùy ý lại chạm vào bí mật, quần bách, chỉ có thể dùng tiếng khóc che dấu. Thời khắc đó ta bắt đầu quyết định phản kích, không tin sinh mạng ta sẽ bị “Nhan” phá hủy thành mảnh nhỏ.

Ta cam tâm lưu lại làm nô tỳ, dè dặt quan sát, càng thêm không vui. Từ trong miệng nha hoàn không cẩn thận nghe được sự kiện, nàng cùng Mục Phong là trong sạch, vì vậy quyết định chia rẽ bọn họ. Ta biết thủ đoạn của mình có chút hèn hạ, nhưng là không cam lòng.

Ta cho Mục Phong dùng rất lượng thuốc mê rất nặng, sau đó bắt chức phương pháp của Trần phu nhân giả lạc hồng. Chỉ còn chờ mọi người tới phát hiện, hơi nhìn Mục Phong một tí, tâm sinh áy náy —— hủy hạnh phúc cả đời của hắn. Hấn rất nhanh sẽ mất đi tiểu tân nương của hắn. Bất quá, chỉ có thể xin lỗi, có lẽ hai người đã mất đi hạnh phúc ở cùng nhau mới là tốt nhất —— như thế an ủi bản thân.

Phản ứng của nàng làm cho ta giật mình, tựa hồ lại gặp được hắn, kiểu phản ứng bình tĩnh cùng lạnh như băng. Thời khắc đó thậm chí ta nghĩ buông tha cho nàng, bởi vì thật sự có chút giống hắn khiến ta không đành lòng. Nhưng mà việc đã đến nước này, chỉ có thể gắng gượng mà diễn. Cho là nàng sẽ tức giận không nguôi, sẽ khóc lớn đại náo một phen —— không ngờ chỉ là coi thường, tiêu sái bỏ đi, bỏ qua Mục Phong. Nhưng ánh mắt là không gạt người, mặc dù nàng cười, nhưng sâu trong ánh mắt là bi thương nồng đậm cùng không đành lòng dứt bỏ.

Cho là thắng, cho là qua năm sau nàng sẽ hoàn toàn biến mất, vì vậy lạnh mắt nhìn.

Nhìn lại nàng khôi phục linh động hoạt bát. Nàng tại đó thử dò xét, thử dò xét lòng mình cùng Mục Phong. Tiểu cô nương rốt cục hiểu chưa?

Cần gì phải thử, nếu như có thể ngẫu nhiên lưu ý ánh mắt Mục Phong, nàng sẽ phát hiện bất cứ lúc nào quay đầu lại nhìn hắn, hai mắt của hắn đều sẽ dõi theo nàng. Sợ ý ư, không phải, nàng còn không biết tình yêu, mặc dù nàng quỷ kế đa đoan, đối với tình yêu lại giống như trẻ con. Mà Mục Phong thì biết, chỉ là sau khi chuyện phát sinh, hắn bắt buộc bản thân không đi tìm tâm của mình, hắn là người thích sạch sẽ, giờ phút này hắn chắc chắn cho là bản thân đã không xứng có được tiểu tân nương của hắn.

Thắng được tâm của Mục Phong! Từ những thời gian vui vẻ tràn đầy này, ta nhìn ra được trong đôi mắt nàng là lo lắng đầy dối phò. Trực giác hoàn toàn cảm giác được nếu tiểu cô nương giết người đều là chuyện rất bình thường. Nhưng mà, lại sai.

Nàng bỏ đi. Tiêu sái, lặng yên không một tiếng động. Mang theo tim của Trần gia từ trên xuống dưới, mang đi tim của Mục Phong.

Nàng đi, nhưng Trần gia khắp nơi đều là có dấu vết của nàng đã sống qua. Cho dù tại biệt viện cũng có thể nghe được bọn nha hoàn đàm luận cuộc sống của nàng trước khi xuất giá. Bọn họ lúc nói đến nàng đều mang theo nụ cười cùng lo lắng. Tiểu cô nương có tính chất đặc biệt, làm cho người ta khoái nhác, làm cho người ta nhớ kỹ. Nơi nàng đi qua, mọi người gặp qua sẽ không thể quên. Tựa như hắn.

Ta chán đến chết, không có vui sướng thắng lợi. Từ khi Mục Phong đánh vào khung cửa một quyền nọ, ta biết đã thua.

Mi phu nhân đến khiến ta khản trương không hiểu được, vị phu nhân quốc sắc thiên hương vân đạm phong khinh khơi ra bí mật ta muốn chôn sâu. Rất tàn nhẫn. So với thủ đoạn của Nhan Bảo nhi càng tàn nhẫn hơn, mang nội tâm trần truồng trúng tên hung hăng mà xé, mang tôn nghiêm tùy ý ném xuống đất, thời khắc đó ta muốn chết.

Nhưng rồi không có chết. Biết lựa chọn đi kinh thành đến bên cạnh hắn sẽ khiến rất nhiều người phỉ nhổ, không cần, chỉ nghĩ đến đi bên cạnh hắn, coi như không thấy hắn thì như thế nào? Chỉ cần biết rằng hắn ở cách đó không xa thì có thể.

Sau bảy năm lại vào kinh, cũng từ Hàng Châu xuất phát, bên người chỉ có nô bộc cùng nha hoàn thần sắc lạnh như băng. Càng gần kinh thành, bất an trong lòng cũng càng thêm nồng hậu, biết lần này đi hơn phân nửa hung hiểm, lấy tính tình Nhan Bảo nhi, chỉ sợ người nhà nàng sẽ không cho ta sống khá giả. Phát hiện bản thân không cần, vì có thể đi bên cạnh hắn ta không cần, chẳng sợ tặng cho hắn làm danh hèn mọn, nô tỳ cũng cam tâm.

Đến kinh thành, không có vào vương phủ, lúc xe ngựa đang dừng ở chỗ cửa vườn cửa, ta kinh ngạc. Nghĩ tới khả năng bản thân có thể chịu đủ loại lạnh nhạt, nhưng không nghĩ tới nơi hắn tùy ý an trí.

Người trong vườn thoát nhìn thật vui vẻ, khiến tâm tình trầm trọng. Đã tới trong phủ của hắn chẳng lẽ còn cần nhờ vào hồi ức sống hết cuộc đời sao? Không cam lòng. Ta được bố trí sân viên vị trí rất xa, rất l lẻo. Bọn nha hoàn nô bộc mặc dù thái độ cung kính nhưng là đều là sắc mặt công thức hoá, ta biết bọn họ không hoan nghênh, không thích ta. Mấy lần không cẩn thận nghe được bọn họ đàm luận về Nhan trắc phúc tấn kia, dĩ nhiên sợ hãi trong lòng chậm rãi nổi dậy. Cách đây bảy năm mà giờ vẫn là người hắn sủng ái nhất, đến tốt cùng là hạng người gì?

Một hôm trong lúc rảnh rỗi trong lòng có chút phiền muộn liền hướng tới hoa viên đi dạo một chút. Sau giờ Ngọ thì nhìn thấy một người khoác áo choàng ngồi phe phẩy trên xích đu, chung quanh một nha hoàn cũng không thấy.

“Ai, thời gian thực nhàm chán!” Người nọ thốt lên, khẩu khí bất đắc dĩ

Trong lòng ta nhẹ nhàng bị chấn động, chắc cũng là người bị lạnh nhạt đến tận đây, bèn lẳng lặng đứng nhìn.

Người vừa than chán đến chết tiếp tục đu đưa xích đu. Hồi lâu, nàng nhảy xuống khỏi xích đu, nhìn thấy ta liền sững sờ, đi về hướng ngược lại. Còn lại ta là hoàn toàn sững sờ, mặt mày nàng cùng Nhan Bảo nhi cực kỳ giống nhau, lúc nàng đi, bước chân vui vẻ, hoàn toàn không giống bộ dáng nhàm chán.

Cách mấy ngày, nhớ ra xích đu hôm nọ, liền dự định đến đó nhìn xem. Trải qua chỗ sân, bên trong nghe thấy tiếng cười đùa vui vẻ, sao mới mấy ngày mà đã khiến cho nơi đây từ nặng nề đối thành khát vọng vui vẻ dị thường. Nhẹ nhàng bước vào sân, một vị phụ nhân trẻ tuổi đang dẫn theo bọn nhỏ cùng bọn nha hoàn chơi, hành lang ở dưới còn có một vị phụ nhân đoan trang mỹ lệ ngồi nhìn. Một tiểu hài tử phát hiện ra ta, bèn lên tiếng hỏi là ai, sau đó mọi người trong sân đều quay sang nhìn. Vị phụ nhân nọ đang đưa lưng về phía bao quát quay đầu lại sững sờ, là...?

Phụ nhân ngồi ở hành lang ở dưới đi tới, nhàn nhạt nói: “Đi nhầm sân rồi! Sau này, cũng đừng đến sân này, nếu không gia sẽ không vui!”

Trong lòng ta kinh hãi, gọi hắn là “Gia”, như vậy đúng là người của hắn, lại là dạng khẩu khí này, thời khắc đó ta tưởng vị kia là Nhan trắc phúc tấn.

“Dong nhĩ tỷ tỷ, vườn của chúng ta cũng không phải cấm địa, có cái gì không thể tới?” Vị phụ nhân trẻ tuổi nọ cười nói.

“Chỗ này cũng không sợ còn ngăn làm chi?” Dong nhĩ cười nói, ngồi xuống hành lang gấp khúc như trước.

Bên trong viện lại khôi phục âm thanh cười đùa hoan hỉ, tựa hồ chuyện vừa rồi hề chưa hề tồn tại, trong lòng ta tự nhiên muốn lui ra ngoài, vừa xoay người liền sững sờ. Người đang cất bước vào

là hắn. Qua nhiều năm, hắn càng thêm thành thực, trên mặt tựa hồ cũng ít một ít lãnh ngạnh. Lo lắng nên ta quên mất thỉnh an hắn, hắn chỉ liếc mắt liền cất bước qua.

Hắn đã quên, hắn căn bản không biết là ai. Trong mắt hắn không có tìm được tí ti dấu vết quen thuộc. Hai vị phụ nhân cười thỉnh an hắn, hắn nhìn họ hỏi: “Ai?”

“Còn có thể là ai chứ? Trong nhà ngài ai mà ngài không biết, như thế nào mà tới đây hỏi nha!” Vị phụ nhân trẻ tuổi nọ cười nói như trước, khẩu khí rõ ràng trêu chọc. Mà trên mặt của hắn cứ nhiên không có chút nào tức giận, chẳng hề có. Mặc dù hắn trợn mắt, nhưng không phải trách cứ, chỉ là bất đắc dĩ. Vị phụ nhân ngồi ở hành lang nọ cũng cười khê: “Gia, ngài thật sự không biết?”

Thần sắc hắn lập tức lạnh băng, nhìn vào mắt ta thần nhiên nói: “Sau này không được bước vào thu dật trai.” Như là tùy ý, lại làm cho ta lập tức vững vàng ghi tạc trong lòng.

“Nào có, ngài sao bá đạo vậy?” Vị phụ nhân trẻ tuổi nọ cười: “Nơi này cũng không đến ở, đều nhanh để đó không dùng, ai thích tới thì tới, ai thích ở thì ở.”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa viện truyền đến một trận tiếng cười, mặc dù cách hồi lâu, cũng biết đó là Qua Nhĩ Giai thị, tiếng cười cũng giống như tiếng chuông thanh thúy.

Người vào cửa viện vừa nhìn thấy hắn liền dừng người lại, lập tức hành lễ, tiếng cười ngừng bật, giọng nói cũng nhỏ, rất là câu nệ.

Vị phụ nhân trẻ tuổi liền đẩy hắn đi: “Ngài chẳng phải có công việc gấp gì đó sao? Bọn chúng ta muốn nói chuyện một chút.”

Hắn liền khởi hành đi, trải qua bên cạnh ta, cước bộ không dừng lại, chỉ nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: “Đi ra ngoài!”

Thời khắc đó cảm giác bản thân giống như nhà có tang, len lén nhìn ba vị phụ nhân trẻ tuổi, ánh mắt bọn họ đã không còn đặt trên người ta, nhưng vẫn cảm giác như đang dõi theo sau lưng ta. Giống như chạy nạn trở lại sân viện của mình.

Một đạo thân ảnh nhỏ bé yếu ớt đứng ở trong viện, dù không nhận biết là người nào nhưng lập tức khẳng định cùng là loại người như mình —— chung quanh tỏa ra cô độc cùng tuyệt vọng.

Quay đầu lại, khuôn mặt rất đẹp, so sánh với hai vị phụ nhân trẻ tuổi ở thu dật trai cũng mỹ lệ, chỉ có điều trên mặt không có chút cảm giác hạnh phúc nào.

“Đợi lâu rồi.” khẩu khí nhẹ nhàng, giống như vô tình.

“Xin hỏi là?” Do dự, người này có chút làm cho người ta đoán không ra.

“Họ Nhan.” nói, nhàn nhạt cười.

“Nô tỳ thỉnh an trác phúc tấn.” Lập tức thi lễ, cũng là người mỹ lệ, nhưng trong lòng ta lại có chút nghi hoặc, Nhan trác phúc tấn được sủng ái vì sao ánh mắt giống như ...

Nàng cười, mặc dù là nhàn nhạt như cũ, nhưng nhìn là biết trong lòng nàng có lẽ có chỗ cũng bị thương, là nhện đau cười xé mở vết thương, là cười khổ.

“Tỷ tỷ mới là Nhan trác phúc tấn.” Nàng nói

Sững sờ.

“Nhan trác phúc tấn là tỷ tỷ của ta.” Nàng ngồi xuống bàn bên cạnh: “Chưa gặp qua tỷ tỷ?”

Lắc đầu.

“Không phải thích đi hoa viên sao? Đi hoa viên nhất định phải đi qua thu dật trai, đều ngang nhiên không bái kiến tỷ tỷ?” Nàng nói, khóe miệng hơi cười nhạt, tựa hồ rất vui vẻ.

Sững sốt. Thu dật trai. Vậy Nhan trác phúc tấn này không phải rất xinh đẹp

“Bất quá cũng không quan hệ, là tỷ tỷ cho vào phủ, cho nên có đi gặp hay không đều không sao cả, tin tưởng cũng không cao hứng nhìn thấy. Ta là Nhan Bích La, tỷ tỷ là Nhan Tử La, là trác phúc tấn Tứ gia sủng ái nhất.” Khẩu khí Bích La sắc sảo tự giêu.

“Tại sao phải nói cho ta biết?” Ta hỏi, so với tỷ tỷ thì muội muội tuổi trẻ xinh đẹp hơn, vì sao thoát nhìn tựa hồ cũng không được sủng ái?

“Chỉ là có lòng tốt nhắc nhở, không được trêu chọc tỷ tỷ. Đụng vào sẽ không có một ngày yên ổn, giống như ta ở đây đã nhiều năm, chưa từng có gặp qua Tứ gia.” Bích La nói

“Cám ơn nhắc nhở.” Ta nói, ánh mắt Bích La rất quái lạ.

Vừa cười.

“Đương nhiên là lòng tốt. Sau này trong vườn chỉ có hai người, đương nhiên hy vọng thật tốt, nếu như một người chết đi, người còn lại sẽ rất nhàm chán.” Bích La cũng nhếch miệng cười, có điều nụ cười có chút dữ tợn.

“Cái gì!” Ta hoảng hốt, Nhan trắc phúc tấn không lẽ cả muội muội ruột thịt của mình cũng không buông tha

“Trước tiên nói cho người một chút chuyện xưa, nghe xong mới quyết định có muốn tin hay không!” Bích La cười nhìn, thần sắc như là đùa cợt, thấy trong ánh mắt là không cam lòng cùng oán hận.

Bích La bắt đầu kể chuyện xưa: “Từ nhỏ đến lớn, trong mấy chị em nhà chúng ta thì Nhan Tử La là người ngốc nhất lại nhất gan, mặc dù là do chính thất sinh ra nhưng cho tới bây giờ cũng không được phụ thân sủng ái. Nhưng mà tỷ tỷ mệnh tốt, năm mười lăm tuổi khóc suốt mười đi tuyển tú cư nhiên được tuyển, còn được chỉ hôn cho Tứ gia. Phụ thân cho là cơ hội chờ đợi đã tới, vui vẻ thật sự, mỗi ngày khoe miệng đều gọi là Tử Nhi Tử Nhi, làm như Nhan Tử La thật sự sẽ trở thành phượng hoàng không bằng. Khi đó ta chưa được mười tuổi, nhưng theo lời nương, Nhan Tử La sẽ không được sủng ái, Nhan gia thật muốn được phú quý phải trông cậy vào ta cùng Hồng La. Cho nên nương mời người dạy bọn ta cầm kỳ thi họa, thi từ ca phú. Nương không sai. Hừ, tỷ tỷ vào phủ Tứ gia cũng chỉ là khanh khách, hơn nữa cho tới lúc đó chưa được sủng qua. Không ngờ, người tính không bằng trời tính, Nhan Tử La cư nhiên vào phủ hai năm sau đột nhiên mang bầu, biết cả nhà chúng ta trên dưới kinh ngạc đến mức nào không? Nếu sinh được tiểu A Ca sẽ được Bất quá, chẳng phải là ông trời thích trêu cợt người khác, tỷ tỷ chỉ sinh khanh khách, cùng như không được sủng. Chúng ta đã nhiều năm cũng không nghe tin tức gì, đôi khi đã nghĩ không biết là có hay không có tỷ tỷ.”

Chỉ nhìn, không nói gì, hoàn toàn đắm chìm vào chuyện xưa.

“Ta và Hồng La càng ngày càng xinh đẹp, năm đó tuyển tú, chúng ta thề nhất định phải ở lại kinh. Bất quá, không đợi chúng ta vào kinh thì Tứ gia phủ cho người đến, đón ta và Hồng La vào kinh. Biết lý do là cái gì không?” Bích La nhìn.

Lắc đầu.

“Bởi vì Tứ gia sợ Nhan Tử La nhớ nhà cho nên cho chúng ta vào kinh trước làm bạn. Có thể nghĩ đến sao? Người nhiều năm không nghe tiếng tăm gì bỗng nhiên trong lúc đó lại trở thành sủng thiếp của Tứ gia. Thật rất thắc mắc là làm sao như vậy? Khuôn mặt nộ nhiều lắm chỉ là thanh tú, như thế nào có khả năng? Ta không tin, nhưng là sự thật, ta mang theo đầy bụng nghi vấn vào kinh. Rốt cục bảy tám năm không gặp, gương mặt Nhan Tử La cũng như vậy, bất quá

” nhìn thẳng: “thay đổi, không hề nhất gan nữa, trên mặt cũng không có tự oán tự ngả, hoàn toàn không giống trước kia. Đối với chúng ta chiếu cố chu đáo cũng rất lạ lắm, nghĩ lại trước kia chúng ta thật nực cười. Nhưng là không rõ như thế nào thay đổi nhiều như vậy, hoàn toàn giống như đổi thành người khác.”

“Người sẽ thay đổi -.” Ta cũng thay đổi, trở nên cổ chấp.

“Đúng là sẽ thay đổi, nhưng mà trở nên quá khác, tìm không được bóng dáng Nhan Tử La trước kia.” Bích La mị mị mắt con người: “Sáng sủa khôi hài, cách nói năng bình tĩnh. Nhưng là vẫn không thể hiểu tại sao Tứ gia sủng. Tại bữa tiệc tẩy trần nhìn thấy Niên trắc phúc tấn ta càng thắc mắc, mỹ nhân độc nhất vô nhị sao lại có khả năng bại bởi Nhan Tử La? Gặp qua Niên phúc tấn chưa?” Đột nhiên hỏi.

Lắc đầu.

“Mười Nhan Tử La cũng không xinh đẹp bằng Niên phúc tấn, có thể tưởng tượng ra không?” Bích La khinh miệt cười: “Nhưng hiển nhiên bại bởi Nhan Tử La. Thật sự là không hiểu.”

Nhìn, cao hứng tưởng tượng ra cuộc chiến tranh thủ tình cảm.

“Tứ gia sủng ái Nhan Tử La, rất sủng. Sủng đến mức không thấy người xinh đẹp. Nhưng mà lần đầu nhìn thấy hần ta liền yêu hần, muốn trở thành người hần yêu nhất.” Ánh mắt Bích La lờ lờ phát quang, ta biết, so sánh là cố chấp, phải chờ đợi phải ẩn nhẫn, nhưng sẽ đi cướp đoạt.

“Mỗi lần ta đều trang điểm tinh xảo, mặc vào y phục đẹp nhất, tận lực biểu hiện cảm kỳ thư họa —— biết không, Nhan Tử La cái gì cũng không biết. Ta thì biết, ta có thể bởi Tứ gia đánh cờ, bởi hần họa, vì hần đánh đàn. Tứ gia rốt cục thấy, hần cho ta bởi hần đánh cờ, đợi biết bao lâu mới có được một cơ hội, cư nhiên bị Nhan Tử La phá hư, chỉ một câu không quấy rầy, Tứ gia liền ra lệnh dẹp bàn cờ, đuổi ta ra. Cái tỷ tỷ kia thật sự rất lợi hại có phải hay không? Chỉ một câu đã phá hư cơ hội ta khổ cực chờ đợi. Bất quá, ta không sợ, Tứ gia đã biết, sau này tự nhiên còn có thể cho ta bởi hần đánh cờ.” Bích La tựa hồ còn nhập vào ván cờ đó, tựa hồ còn ngồi đối diện hần.

“Tuyển tú được lưu lại, bị phân đến trong cung Đức phi nương nương. Bằng bản lãnh ta làm cho Đức phi nương nương cực kỳ yêu thích. Vì vậy ta cố ý tiết lộ bản thân thích Tứ gia. Ha ha, Đức phi nương nương cho rằng người thông minh lanh lợi giống như ta ở bên người Tứ gia rất tốt. Ta biết chắc chắn được chỉ hôn cho Tứ gia.” Ánh mắt Bích La trở nên đắc ý, “Như nguyện, được chỉ hôn cho Tứ gia, rất tốt không phải sao?”

Đầu cũng rất có tâm cơ.

“Vừa mới bắt đầu Tứ gia rất sủng ta, biết không? Trừ chỗ Niên phúc tấn ra hần nhất định đến chỗ ta, cơ hồ đều không đi đến chỗ Nhan Tử La, lúc đó ta cho là bản thân thắng.” Bích La nói: “Nhưng mà sơ ý, quá sơ ý, cư nhiên không ngờ vấn đề nghiêm trọng như vậy, Nhan Tử La nếu có thể được sủng tự nhiên thủ đoạn phi phạm, ta không đề phòng, thật sự là quá sơ ý. Cố ý ngã sấp xuống sanh non, biết Tứ gia quan tâm con nũôi, cho nên đem con của mình ra hại. Mặc dù sanh non, nhưng hài tử còn có thể có nữa, còn ta lại bị Tứ gia đưa đến vườn.”

Nhìn, kinh hãi đảm chiến, Nhan trắc phúc tấn đối với muội muội ruột thịt của mình cũng hạ độc thủ như vậy, nếu năm đó vào phủ sợ là đã sớm bị hành hạ mà chết. Nhưng mà là rất buồn bực, vì sao Tứ gia dễ dàng tha thứ cho kẻ gây sóng gió.

“Giả vờ thương tâm giả vờ mất trí nhớ, dùng hết thủ đoạn cuốn lấy Tứ gia, mê hoặc Tứ gia, nếu không phải Đức phi nương nương làm chủ cho ta trở lại trong phủ, chỉ sợ ta cũng không có cơ hội tái kiến Tứ gia.” Thanh âm Bích La có chút hung tợn.

“Vậy vì sao giờ lại tới đây?” Đã có Đức phi hậu thuẫn, Nhan Tử La có thể làm thế nào?

“Ha ha ha ha ~~ bởi vì nữ nhi của Nhan Tử La nhìn không vừa mắt.” Bích La hung tợn, vẻ mặt dữ tợn, khiến người ta kinh sợ nhảy dựng lên.

“Ta thêu khăn tặng cho Nhan Tử La, muốn cùng tiêu tan hiềm khích lúc trước, cùng liên thủ, tựa như tỷ muội Triệu Phi Yến. Nhan Tử La cái gì cũng không nói, nhưng nữ nhi cho là ta muốn đoạt sủng, bởi vậy chạy tới đe dọa, dĩ nhiên ta bị dọa kinh sợ. Biết khi đó nó bao nhiêu tuổi không?” Bích La vẫn.

Lắc đầu.

“Tám tuổi. Chỉ có tám tuổi, lợi hại hơn, ta chỉ có thể làm cho Đức phi cao hứng, nó từ lúc năm tuổi đã bắt đầu là có thể khiến Hoàng thượng cùng các vị nương nương sủng ái, muốn cái gì xin cái đó, trong cung không người nào dám đắc tội. Tám tuổi dự được Hoàng thượng phong làm Hòa Thạc công chúa, gặp qua dạng hài tử này chưa?” Bích La khẽ cắn môi, “Tất cả đều là Nhan Tử La dạy dỗ, bản thân không được Tứ gia sủng ái liền từ nữ nhi hạ thủ, nữ nhi được Hoàng thượng sủng ái, Tứ gia tự nhiên cũng không dám đối xử không tốt, loại thủ đoạn có phải rất hèn hạ hay không?”

Từ chối cho ý kiến. Hốt nhiên nhớ ra Mi phu nhân nói, loại tiểu xảo ở tại trong phủ thật sự không đủ dùng. Lúc đầu vốn nghĩ đối với muội muội ruột thịt của mình không thể hạ độc thủ như vậy -.

“Nữ nhi đến thăm dò bệnh của ta, sau đó hồi cung thường bị bệnh, cố ý muốn Hoàng thượng cùng Đức phi nương nương đau lòng.” Bích La cười khở: “Đức phi nương nương nghe lời nói dối của nó cho nên hạ chỉ cho ta dọn đến vườn. Đáng sợ không? Năm đó ta phí nhiều công phu mới khiến Đức phi cao hứng, nhưng nó chỉ cần giả trang bệnh, Đức phi liền nghe lời hoàn toàn bất kể tốt xấu.”

Càng thêm đảm Chiến Tâm kinh, nếu như nữ của Nhan trắc phúc tấn đối phó, chỉ sợ ta chết cũng không để lại tro cốt. Đang suy nghĩ, Bích La có thể sống là bởi vì là muội muội ruột của Nhan trắc phúc tấn, Nhan trắc phúc tấn không đến nỗi hạ tử thủ, mà ~ khả năng giết chết ta giống như giết chết con kiến.

“Nếu nói tiếp, chỉ sợ sẽ hù chết người.” Bích La đứng dậy đi tới trước mặt ta, chỉ cảm thấy sống lưng lạnh từng trận, vẻ mặt nàng ta như là mèo vờn chuột đủ rồi muốn ăn tươi nuốt sống.

“Xin mời nói.” Ta cố gắng duy trì trấn định.

“Nhi nữ của Nhan Tử La được phong hào là Hòa Thạc Bảo công chúa, trong cung trong phủ người ta gọi Bảo Bối.” Khóe miệng Bích La nhếch lên, chờ đợi nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi.

“Thì sao?” Lúc này không suy nghĩ cẩn thận.

“Thật ngốc, khó trách bị Nhan Bảo nhi cướp mất người.” Bích La vỗ vỗ mặt: “Đắc tội Nhan Bảo nhi tức là đắc tội Hòa Thạc công chúa, hiểu chưa?”

Không sợ không được, tựa hồ thấy vận mệnh của mình: chết. Đắc tội với Hòa Thạc công chúa, tức là đắc tội với Hoàng thượng cùng Tứ gia, chỉ sợ không chỉ có chết, nương từng mảng nàng là hồ ly tinh không biết xấu hổ, cha từng bài xích lại lịch không rõ, nếu Hoàng thượng biết, Cung gia diệt môn đều có khả năng.

Sững sờ tại chỗ, thân thể cứng ngắc, hồn phách tựa hồ đều ra khỏi thân thể, trước mắt rung động khuôn mặt tươi cười của Nhan trắc phúc tấn, thời khắc người cười đúng là nụ cười có dấu đao kiếm, mà thủ đoạn của nữ nhi càng cao hơn.

Bích La tựa hồ xem đủ chuyện cười, “Kinh hoàng ư, đừng sợ, Nhan Tử La cho vào phủ rõ ràng là không chết. Nếu là thật muốn giết, chỉ cần giả vờ thương tâm khổ sở vài ngày, người đã sớm mất mạng.”

Nhìn vào mắt Bích La, trong mắt tràn đầy vui vẻ, dữ tợn mà kinh khủng, như là hổ đói đã lâu chưa được ăn.

“Tại sao làm vậy?” Hỏi, trong lòng tức giận.

“Bởi vì đã cũng không nói chuyện với người khác, thật nhàm chán a! Mỗi ngày quay vào tượng phật tụng kinh thật sự rất nhàm chán. Bất quá, sau này có người cùng ta niệm Phật là tốt rồi. Chúng ta có thể ở trước mặt phật cầu khẩn Nhan Tử La chết đi.” Thanh âm ác độc.

Ta lui về bên cạnh một bước, không muốn đứng gần quá, Bích La tựa hồ đã điên, hốt nhiên trong lúc đó rất sợ hãi, sợ hãi tiếp qua mấy năm bản thân cũng giống vậy.

“Tốt, hết rồi, cần biết cũng đã biết, nếu không muốn chết liền đừng hoàng đợi tại sân của mình, có lẽ đợi đến ngày Nhan Tử La chết thì chúng ta ra mặt, ha ha

” Bích La cười xuất môn.

Chán nản vô lực ngồi xuống, chỉ cảm thấy khí lực cả người đều bị rút hết. Cuộc sống sau này phải sống như thế nào? Có lẽ coi như muốn thật yên lặng sống qua ngày chỉ sợ cũng không dễ dàng. Bằng giá trong mắt của hắn từ từ phóng đến trước mắt, phóng đại, phóng đại mãi đến khi ta muốn chết rét

~

58. Phiên Ngoại: Khang Hy Năm Năm Mười Lăm – Hết

Phiên ngoại: Khang Hy năm năm mười lăm

Trần Mục Vân cùng Trần Mục Vũ đều ở chờ ở cửa, ngoài cửa đều là người hầu. Thật xa xuất hiện bảy con ngựa cao to cùng mấy cỗ xe ngựa và một đội ngũ không nhỏ. Trần gia huynh đệ lập tức nghênh đón.

Thấy thị vệ chung quanh xe ngựa với rất nhiều vẻ mặt, Trần gia huynh đệ nhìn cha cùng đại ca.

“Để cho bọn họ tránh ra, Tứ phu nhân muốn xuống xe.” Trần lão gia nói.

Trần Mục Vũ lập tức cho quân gia kêu bọn sai vặt lui lại, sớm có nha hoàn từ xe ngựa phía sau nhảy xuống đi đến bên cạnh xe lớn nhất, “Phu nhân, tới rồi.” Một nha hoàn thanh tú lên tiếng.

Màn xe bị xóc lên, một thân ảnh nhẹ nhàng nhảy xuống đất, bên trong xe truyền đến hai thanh âm của phụ nữ.

“Bảo nhi cẩn thận.” Trần phu nhân.

“Nhan Khuynh Thành, người có thể an tĩnh một chút hay không?” Nương của Bảo nhi — Nhan Tử La.

Đội bọn nha hoàn giúp hai vị phu nhân xuống xe, Trần gia huynh đệ nhìn Nhan Tử La một chút lại nhìn Bảo nhi một chút, thật đúng là giống nhau.

“Thỉnh an Nhan bá mẫu!” Hai người tiến lên thỉnh an, sau đó thấy mặt Nhan Tử La hơi hơi nhần lại.

“Nhị ca, Tiểu ca, các người gọi như vậy ngạch nương không vui, bởi vì bộ dáng như vậy sẽ làm nàng khá già, nhưng tâm ngạch nương ta là rất trẻ nha.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

~ bốp

~

“Hai vị hiền chất đừng đa lễ.” Nhan Tử La nói, bọn nha hoàn muốn đỡ nàng, nàng nhú nhú mày: “Đừng giúp, giống như là bị bắt cóc vậy.” Bọn nha hoàn liền duy trì khoảng cách nửa bước đi theo.

Vào phòng khách, Trần lão gia mời Nhan Tử La ngồi ghế trên, Nhan Tử La cự tuyệt, chỉ ngồi ghế ở bên tay trái, Trần phu nhân liền ngồi bên cạnh nàng. Khuynh Thành lại ngồi cạnh Trần phu nhân, các nam nhân Trần gia cũng đều tự ngồi.

“Muội muội đi đường một mạch mệt nhọc, cũng nghỉ ngơi trước đi!” Trần phu nhân nói. Trần gia Nhị thiếu, Tam thiếu vừa nghe khẩu khí của nương bọn họ thì hơi hơi trợn to hai mắt, khẩu khí này nào phải là đối với muội muội, rõ ràng là đối với khuê nữ.

“Tốt, bất quá ta cần phải đi thỉnh an Lão phu nhân trước mới phải!” Nhan Tử La vừa cười vừa nói.

“Ngày mai hãy gặp đi, hiện tại thân thể muội cũng không thể bị mệt được!” Trần phu nhân lập tức nói, trách phúc tấn của Thân vương nào dám sơ ý.

“Tỷ tỷ, chiều chuộng ta như vậy nha, tỷ cũng không cho ta gặp cũng không cho ta ôm, ta xem tỷ dứt khoát mang ta khảm vào hộp rồi hãy tính.” Nhan Tử La vừa cười vừa nói.

Huynh đệ Trần gia nghe được lời của nàng cũng không ước hẹn mà cùng nhìn Bảo nhi một chút, Bảo nhi hí con người miệng mếu máo.

“Muội quá lời rồi, ta đây cùng muội đi gặp lão thái thái đi!” Trần phu nhân nói. Nhan Tử La đứng dậy cùng Trần phu nhân, Bảo nhi dẫn theo nha hoàn hướng tới nội viện.

Các nàng đi, huynh đệ Trần gia nhìn Trần Mục Phong.

“Đại ca, Nhan ~~ bá mẫu thật sự là nương của Bảo nhi?” Trần Mục Vũ hỏi.

“Phải!” Trần Mục Phong gật đầu.

“Đại ca, nương của Bảo nhi sao tự mình tiễn Bảo nhi đến? Còn giống như ~~” Trần Mục Vân hỏi. Thư của ca ca hẳn chỉ nói nương của Bảo nhi sẽ đến, không nghĩ tới nương của Bảo nhi cứ nhiên còn có trứ có bầu.

“Mục Vân, người phái người thu thập Tây Khê biệt viện, sau này Tứ phu nhân sẽ ở lại biệt viện, không cần phái người hầu, Tứ gia đã phái người theo tới.” Trần lão gia nói.

“Cha, ngài có ý gì vậy? ‘Sau này’ nghĩa là sao?” Trần Mục Vân hỏi.

“Tứ phu nhân sau này không trở về kinh thành mà ở lại Hàng Châu.” Trần lão gia nói.

Hai huynh đệ Trần gia mở to hai mắt nhìn rồi liếc nhau, Trần Mục Vũ lẩm bẩm nói: “Đã từng nghe qua của hồi môn là lão nha hoàn bảo mẫu, lần đầu thấy của hồi môn là nương.”

“Mục Vũ, không được nói bậy.” Trần lão gia trừng nhi tử liếc mắt. Ai bảo nhà hấn cưới con dâu không tầm thường, mà mấu chốt nhất chính là con dâu này còn có nương càng không tầm thường.

“Cha, Tứ phu nhân ở lại nơi này, Tứ vương gia không phản đối sao?” Trần Mục Vân hỏi.

Ánh mắt Trần lão gia dạo một vòng qua hai người bọn họ: “Phản đối, nhưng mà dù sao Tứ phu nhân sau này sẽ ở lại Hàng Châu, không nên hỏi nhiều như vậy, sau này có khả năng hàng năm Tứ gia đều đến Hàng Châu.” Hai người gật đầu tỏ vẻ hiểu.

Một hồi không lâu sau, Bảo nhi đã trở về dẫn theo Giang Xuân Nhi.

“Sơ Ảnh cô cô, sau này có chuyện gì người hỏi Giang Xuân Nhi là được.” Bảo nhi nói, Sơ ảnh gật đầu, cùng Giang Xuân Nhi cùng đi ra.

Các nàng mới ra đi, thì một cái nha hoàn tiến vào, cầm trong tay một phong thư: “Lão gia, bên ngoài có người đưa phong thư này đến, nói là gửi cho Tứ phu nhân.”

“Đưa cho ta đi! Thưởng cho người nọ.” Bảo nhi vừa cười vừa nói, cầm lá thư lật lật, “Tốc độ a mã thật là nhanh nha, tính toán cũng rất chính xác!”

“Bảo nhi, đi đưa cho ngạch nương.” Trần Mục Phong nói.

“Đại ca, ngạch nương ta nói sau này huynh không được thường xuyên thỉnh an người.” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

Trần Mục Phong nhìn nàng một chút.

“Ngạch nương ta nói huynh cứ gọi như vậy làm người cảm giác được bản thân đã năm sáu chục tuổi!” Bảo nhi bổ sung đầy đủ.

Trần Mục Phong sắc mặt khó xử. Việc này cũng không có thể trách hấn, ai bảo tuổi của nhạc mẫu hấn ai

Trần Mục Vân, Trần Mục ư hơi hơi nhếch miệng.

Buổi tối, ăn xong cơm chiều, cả nhà ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, Trần Mục Vân và Trần Mục Vũ, Bảo nhi lại khôi phục thói quen cãi nhau âm ỉ, nói, thời gian dài như vậy mỗi ngày đều im lặng thật là có một ít không quen.

Nhan Tử La mỉm cười nhìn, ngồi một hồi thân thể có chút nặng nề liền trở về nghỉ ngơi, Bảo nhi cũng lập tức đi theo.

“Ngạch nương, thư của a mã nè!” Bảo nhi đưa thư ra, mặt mày cười cười.

“Đưa đây!” Nhan Tử La đưa tay nhưng không bắt được.

“Ngạch nương nóng lòng như vậy để làm chi? Không phải nói không hiểm lạ sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Đúng vậy, ta không hiểm lạ hấn, nhưng mà hấn hiểm lạ ta nha, đã như vậy, ta dù sao cũng phải để cho hấn một ít mặt mũi chứ!” Nhan Tử La nói.

“Ngạch nương, ngài thật sự là không tức!” Bảo nhi chu chu miệng, đưa thư cho ngạch nương nàng.

Xem xong thư rồi, Nhan Tử La nhìn Bảo nhi: “Lão Tử của người nói, không thể làm loạn, không thể khi dễ Trần Mục Phong.”

“A mã thật là hiểu rõ ngài.” Bảo nhi nói.

“Không có ý tứ, a mã người bảo ta trông chừng người, không thể làm loạn, không thể khi dễ Trần Mục Phong.” Nhan Tử La vừa cười vừa nói, đem thư cất đi.

Đợi nha hoàn hầu hạ hai người nằm xuống, Bảo nhi ôm cánh tay ngạch nương của nàng, có chút ngủ không được.

“Ngạch nương, sao ngài không ngủ?” Bảo nhi hỏi.

“Đang suy nghĩ một chuyện.” Nhan Tử La nói.

“Chuyện gì a?” Bảo nhi hỏi.

“Nhất định là chuyện rất nghiêm trọng! Aiz!” Nhan Tử La thở dài nói.

“Ngạch nương, không cần thừa nước đục thả câu, chuyện gì vậy? A mã kêu ngài trở về?” Bảo nhi hỏi.

“Aiz, khuê nữ a, người sau này ngàn vạn lần đừng sinh con gái.” Nhan Tử La nói.

“Tại sao? Ngài không phải nói nữ nhi là tiểu áo bông tri kỷ sao?” Bảo nhi vừa cười vừa nói.

“Hàng Châu chỗ này khí hậu đa phần là nóng, không được mặc áo bông.” Nhan Tử La nghiêng đầu nhìn Bảo nhi: “Ngày mai ta hỏi bà bà người một chút, hiện tại thay đổi người có được hay không.”

“Đổi người nào a? Ngạch nương, a mã nói, những người hầu hạ này là chọn lựa rất kỹ.” Bảo nhi nói.

“Đổi trạng phu cho người.” Nhan Tử La vỗ vỗ đầu của nàng: “Ta được nạp muện, ở bên người Lão Tử người nhiều năm như vậy, người như thế nào còn có thể lại lấy một cái người như vậy? Trần Mục Vân, Trần Mục Vũ thật tốt? Ánh mắt người sao lại như vậy? Hết lần này tới lần khác chọn Trần đại thiếu gia.”

“Ngạch nương

chuyện như vậy sao có thể nói đổi thì đổi? Hơn nữa, hơn nữa, nhân gia thích đại ca.” Bảo nhi rút cục nói hết câu, thanh âm có hơi nhỏ.

“Đáng sợ, luyện phụ tình kết

~” Nhan Tử La nhỏ giọng nói, lại nhìn Bảo nhi: “Thôi, Trần đại thiếu gia cũng rất tốt, mùa hè mát mẻ, nơi này mùa hè dài như vậy

~”

——HẾT——

o~(^o^)-o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dam-lao-phai-ga-theo-lao>